

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Koomson’ın romanları
çikolata gibi bağımlılık
yapıyor.”

Sunday Express

BENDEN ÖNCEKİ KADIN

DOROTHY KOOMSON

Benden Önceki Kadın

BENDEN ÖNCEKİ KADIN

Orijinal adı: The Woman He Loved Before

© Dorothy Koomson, 2011

Yazan: Dorothy Koomson

İngilizce aslından çeviren: Yeşim Seber

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Ltd. Şti. aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Temmuz 2013 / ISBN 978-605-09-1593-8

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic.A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel: 0212 412 17 00

Sertifika No: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Benden Önceki Kadın

Dorothy Koomson

Çeviren: Yeşim Seber

giriş

28 Şubat 2003

Sen o kadın mısın? Onun şimdi birlikte olduğu kadın sen misin? Bu yüzden mi beni aramaya çıktın?

Bu mektubu eğer bugünden elli-altmış yıl sonra okumuyorsan, o zaman büyük olasılıkla ben ölüyüm. Herhalde cinayete kurban gitmiş olurum.

Ne olur böyle olduğu için üzülme; yaşamış olduğum hayat düşünülecek olursa, bu, benim için hiç de büyük bir sürpriz olmaz. Ama eğer bu günlüklerin eline geçmesinin sebebi beni aramaya çıkmış ol-mansa ve sen de benim gibi düşünebilecek ve onları bulacak kadar akıllıysan –hatta onlarla şans eseri karşılaşmışsan bile– lütfen bana bir iyilik yapar mısın? Lütfen onları hiç okumadan yakabilir misin? Lütfen?

Yazdıklarımı başka birinin öğrenmesini istemiyorum. Onları kendim için yazmıştım. Biliyorum, bunları benim yakmam gerekiyordu, ama bu bana intihar etmek, kendime ait bir parçayı öldürmek gibi gelmişti. Ve her ne yapmış olursam olayım, başıma her ne gelmiş olursa olsun kendi canıma kıyamazdım; o yüzden de bu günlükleri ortadan kaldıramıyorum. Belki bunu sen yapabilirsin.

"Belki" diyorum, çünkü eğer onunla birlikteysen, onun hakkında bilgi edinmek, gerçekten tehlikeli biri olup olmadığını ve onun beni öldüren kişi olup olmadığını öğrenmek isteyeceksin; o yüzden, her ne kadar bunu yapmanı istemiyor olsam da, okumaya devam ettiğin için seni suçlayamam.

Benim adıma üzülmemeni umut etmek dışında ekleyebileceğim fazla bir şey yok. Benim de bir hayatım oldu; büyük acılar gibi büyük bir aşk da yaşadım. Kimi insanların upuzun ömürleri böyle bir şeyi hiç yaşamadan geçip gidiyor. Ben şanslıyım.

Her kim olursan ol, sana iyilikler dilerim.

Sevgiler,

Eve

birinci bölüm

libby

Jack'i düşündüğümde, Brighton Rıhtımı'nın sonundaki mini eğlence treninden yalpalayarak indikten sonra titreyen bacaklarla yürüyüşümüzü aklıma getirmeye çalışıyorum. Çakıl taşlı kumsalda havı dökülmüş bir battaniyede uzanmış yatarken ağzıma doldurduğu yapış yapış pamukşekeri bulutlarını aklıma getirmeye çalışıyorum. Sinemanın ön sırasında otururken gömleğimin ceplerine avuç avuç patlamış mısır dolduruşunu aklıma getirmeye çalışıyorum. Gözlerimden yaşlar gelip, iki büklüm olana ve nefessiz kalana kadar kahkahalarla gülüşlerimizi aklıma getirmeye çalışıyorum.

“Libby, Libby, haydi, uyan artık. Sakın şimdi uyuma.” Nazik, dürtükleyici ve hafiften yalvaran bir sesi var.

Gözlerimi açıyorum ve adamı net olarak seçemiyorum. Yumuşak, yalvaran sesli adamın bulanık bir görüntüsü var ve gözlerimi kırpıstırmam da görüntüyü netleştirmeye yetmiyor. Yüzüm ıslak, başım dönüyor ve çok üşüyorum. Ve her yanımda aynı anda ağrıyor.

“Uslu kız” diyor adam. “Gözlerini açık tutmaya çalış, olur mu? Uyumamaya çalış. Benim kim olduğumu biliyor musun? Beni hatırladın mı?”

Ağzımdan çıkan sözcüklerin sese dönüştüğünü düşünmem de “*Sam*” diyorum. “*Sen bir itfaiyecisin, yani adın Sam.*”

Artık yüzü daha net görünüyor, bulanık görüntü hafiflemeye başlıyor. Adamın yüz hatlarını daha iyi seçebildiğim için yüzündeki karanlığı delip geçen gülümseyişi görüyorum. “Bayağı yaklaştın sayılır” diyor adam.

“Ölecek miyim?” diye soruyorum adama. Bir kez daha, sözlerimin sese dönüştüğünden emin olamıyorum, ama İtfaiyecisi Sam beni anlıyormuş gibi görünüyor.

“Yardım etmeyi başarabilirsem ölmeyeceksin” diyor ve yine gülümsüyor. Erkek kardeşime bu kadar çok benzemeseydi –onun gibi yumuşak hatları, koyu kahverengi teni ve parlak, siyaha çalan gözleri olmasaydı– adama vurulmam işten bile değildi. Ama zaten insanın kahramanlarla yaşaması gereken şey de bu değil midir? Onlara âşık olmanız beklenir.

Korkudan çok merak duygusuyla “*Otomobil patlayacak mı?*” diye soruyorum.

“Hayır. Bu sadece filmlerde olur.”

“*Ben de Jack’e öyle demiştim. Bana inandığını sanmıyorum.*”

“Bana ondan bahsetsene.”

“*Jack’ten mi?*”

“Evet. Biraz önce bana anlatıyordun.”

“*Jack...*”

Jack’i düşündüğümde, sözde bizim yuvamız olan evin bodrum katında duran ve anahtarı olmayan kilitli dolabı aklıma getirmemeye çalışıyorum. Onu karanlıkta yapayalnız dizlerini karnına çekmiş, eski filmleri seyrederken ağlayan haliyle aklıma getirmemeye çalışıyorum. Akşam yemeğinde karşısında oturup, onun ne zamandan beri benim için bir yabancıya dönüştüğünü kendime sorduğumu aklıma getirmemeye çalışıyorum. Bir de, zamanın, şifa veren ellerini ona uzatacağı ve yüreğini tüm içtenliğiyle bana açabilmesini sağlayacak yaralanmamışlık halini ona bahşedeceği anın ne zaman geleceğini düşünmemeye çalışıyorum.

“Libby, Libby hadi ama. Bana kocandan bahset.”

İtfaiyeci Sam’e *“Beni duyabiliyor musun?”* diye soruyorum; ben bile kendi sesimi duyamazken onun beni duyabilmesi karşısında adeta büyüleniyorum.

“Dudak okuyabiliyorum.”

“Yani kısa çöpü sen çektin, değil mi? Senin başına kaldım.”

“Çok kötü sayılmaz.”

“Kısa çöp. Ben, kısa çöp dedim. Aslında dudak okuduğun filan yok, değil mi? Otomobilin yanında kalabilesin diye okuyormuş numarasına yatıyorsun. Ağır kaldırmamak için.”

Yine gülümsüyor. “Yakalandım. Kendimi bu kadar açık ettiğimin farkında değilim.”

“Açık etmek bazen güzeldir.”

“Peki ya Jack?”

“Yoksa ondan hoşlandın mı? Bu yüzden mi dönüp dolaşıp lafı ona getiriyorsun?” diye soruyorum. *“Ona senin hakkında iyi şeyler anlatabilirim, ister misin?”*

İtfaiyeci Sam bir kahkaha patlatıyor. Genizden gelen, boğuk bir kahkaha. “Onun tipi olduğumu sanmıyorum. Ve onun da benim tipim olmadığından yüzde yüz eminim.”

“Ahhh, boş versene. Bu kadar tutucu olma. Onunla ilk kez karşılaştığımda benim de tipim değildi. Bir de şimdiki halimize bak: Bir karısı ölmüş, ötekisi de ölmek üzere olan bir adam...”

“Ölmeyeceksin, Libby” diyor sert bir sesle. Birdenbire bana itiraz ediyor. Ve ben de birdenbire kendimi yorgun hissediyorum. Her yanım ağrıyor, ama en çok da başımla burnumun tek bir tarafı ağrıyor. Aslında, vücudumun o tarafının tamamı ağrıyor ve orayı doğru düzgün kımıldatamıyorum. Ve üşüyorum. Sırf bu ağrı ve üşüme bedenimden çekip gitsin diye uyumak istiyorum. Uykudayken insanın canı yanmaz, değil mi? Adam tekrar “Libby, Libby, Libby!” diyor. “Uyuma

lütfen. Jack seni bekliyor. Senin emin ellerde olduğunu öğrenene kadar da hastaneye gitmeyecek. Bunların hepsi geçecek, tamam mı?”

“*Sen iyi bir insansın*” diyorum adama. Hatta o denli iyi ki, canımın ne kadar çok yandığını söyleyerek onu sıkmak istemiyorum. Herhalde, sürekli yakınıp durmamdan o da hoşlanmaz. Tek istediğim uyumak. Tek istediğim, gözlerimi kapatmak ve uykuya dalmak...

“Çocuklar birazdan aracı kesmeye başlayacaklar, Libby. Ondan sonra seni doğruca hastaneye götüreceğiz ve orada seninle ilgilenecekler. Tamam mı? Ama onlar aracı keserken uyanık kalmanı istiyorum. Beni duyuyor musun, Libby? Söylediklerimi anlayabiliyor musun?”

“*Hepsini anladım*” diyorum. “*Ben dünyanın en anlayışlı insanıyım – Jack’e sor, sana anlatsın.*”

“Birkaç saniye içinde büyük bir gürültü kopacak. Tüm bunlar olurken sen uyanık kalmalısın. Tamam mı?”

“*Uyanık kal.*”

Tüm dünyayı acı bir feryat kaplıyor, otomobil adeta haykırmaya başlıyor: Dilimler halinde kesiliyor, etrafımdan koparılıp çıkarılıyor ve sanki çektiği ıstırap yüzünden acı çığlıklar atıyor. O, acının dinmesini istiyor; bense gürültünün kesilmesini istiyorum. Uyumak istiyorum. Sadece uyumak istiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve başımı yaslıyorum.

Jack’i düşündüğümde, birlikte uyuma şeklimizi anımsamaya çalışıyorum: Canlı bir yapbozun iki parçasını andıran vücutlarımız birbiriyle öylesine kusursuzca iç içe geçmişti ki, aradaki boşluklar bize hayal gücümüzün oyunları gibi gelirdi. Geceleri yatağa girerken onun bir an için benim başka biri olmamı dileyip dilemediği konusunda meraklanmaya ne zaman başladığımı düşünmemeye çalışıyorum.

Jack’i düşündüğümde...

Temmuz 2008

Gareth bana “Bence sen ve bu araba birlikte çok mutlu olacaksınız” dedi. Gareth önünde oturmuş, cebinizdeki nakitle vedalaşmaya ikna edildiğinizde en iyi dostunuz olan, ama kendisine bir pub’da ya da kulüpte rastladığınızda sizi sadece görmezden gelmekle kalmayıp –hepsi de her şeyin en iyisini bilecek kadar yaşlı kankalarıyla birlikte– sizinle fena halde dalga geçebilecek adamlardandı. Sırf onun kafasındaki porno yıldızı ideale uymuyorsunuz diye görünüşünüzü, kilonuzu ya da giyim zevkinizi acımasızca eleştirebilirdi.

Neredeyse kırk dakika boyunca gevezelik ettikten sonra Gareth’tan hazzetmediğimi düşünmemin bir sakıncası yoktu.

Dudaklarımı kıvrarak ağzımın kenarına bir gülücük konurmaya çalıştım. Artık bu faslın sona ermesini istiyordum. Peşinatı ödemek, kişisel bilgilerimi vermek, sonra da buradan çekip gitmek istiyordum. Ödemenin geri kalanını telefonda kredi kartıyla yaptıktan sonra aracı teslim almam mümkün olduğundan buraya bir daha asla adım atmayacağımı umuyordum.

Gözlerim, galerinin penceresine ve dış avluda duran Pasifik mavisi Polo’ya takıldı. Dışarıdaki tüm o gri, siyah, kırmızı ve gümüş rengi canavarların arasında dikkat çekiyordu: Adeta krallara layık, ama bunu göstermeyecek kadar da alçakgönüllü.

Gareth yeniden konuşmaya başladığı için tekrar ona döndüm ve kendimi zorlayıp anlattıklarını dinlemeye koyuldum. Yumuşak krem rengi deriden iç kısmına kayarcasına oturup onunla gezintiye çıktıktan sonra bir sürü şeye ilgimi kaybeder gibi olmuştum: İlk arabam. Sınavı iki hafta önce geçmişim ve kendimi araba kullanırken görebileceğim ve maddi olarak karşılayabileceğim ilk araba bu olacaktı. İyi bir fiyata anlaşmak zorundaydım, çünkü değiş tokuş edebileceğim başka bir aracım yoktu, ama o, tüm bu sıkı pazarlığa fazlasıyla değerdi.

“Peki, Libby, aracı koruyacak olan iç ve dış mekân kaplamasını da ister misin? Çocuk olduğunda bayağı işine yarar. İçecek yiyecek gibi şeylerin o şahane deriyi bozmasına engel olur. Hele, insan Brighton’da yaşayınca, tuzlu hava yüzünden...”

Birisi “Gaz, adamım benim!” diyerek araya girdi. Başımı kaldırıp konuşmamızı bölen adama baktım. Birkaç santim uzağımda ayakta duruyordu. Geniş, siyah camlı Aviator güneş gözlüklerini çıkarmadan içeri dalmıştı. Bu da ona notumu verebilmem için yeter de artardı bile. Adamın geri kalanı –boyu posu, dalgalı sarıya çalan kahverengi saçları, bakımlı yüzü, sağ elinin üçüncü parmağındaki kalın altın halka ve Ralph Lauren gömlek, Calvin Klein kot pantolon ve Tag Heuer saatle giydirilmiş vücudu– içeride güneş gözlüğü takması gerçeğinin yanında önemsiz ayrıntılardı.

Gareth yerinden fırladı. Yüzünü bir sırtış kaplamış, gözleri parlamıştı. “Jack! Seni görmek ne güzel.” Onun tarafından dokunulacak olma ihtimalinin verdiği heyecanla, tokaşmak üzere elini hevesle Jack’e uzattı. Zamanında erkek erkeğe yaşanan çılgın aşklar görmüşlüğüm vardı, ama gözümün önünde yaşananlar insanı mahcup edecek kadar ateşliydi. Gareth’i gecenin geç bir vakti evinde yalnız başına telefonunun yanı başında oturmuş Jack’in kendisini şampanya içmek ve güzel kadınlar bulmak için dışarı davet edeceği o telefonu beklerken gözümde canlandırabiliyordum.

Jack sıcak bir tavırla “Bana yardım etmen lazım, dostum” dedi. Onu iyi tanımayan biri Jack’in Gareth’i içtenlikle sevdiğini sanabilirdi, oysa gerçekte Jack çoğu insana küçümseyici ve hafifçe yukarıdan bakan tavırlarla yaklaşan biri olmalıydı. Bu tavrı hem yüzünden okunuyor, hem de onun ayakta durma biçiminden anlaşılıyordu.

Jack kolunu Gareth’in omzuna atıp onu masasından uzaklaştırırken, Gareth gücbele benim bulunduğum tarafa bakıp

“Bir dakika” lafını araya sıkıştırdı.

“Gareth, yine işleri berbat ettim. Acaba, eğer mümkünse bugün çocuklardan birini gönderip Z4’teki göçükleri düzelttirebilir misin? Kendi bayiim sonraki haftaya sarkacağını söyledi, ama ben bu işi bugün veya yarın hallettirmek için kapısını çalabileceğim tek insanın sen olduğunu biliyordum.”

İkili, parlak beyaz ve krom renkli galerinin karşı tarafına doğru uzaklaşırken Gareth’tan en son duyduğum sözcükler “Ya, öyle tabii” oldu.

Oturduğum yerde dönerek geniş ve kıvrımlı giriş bankosunun önünde duran iki adamı seyrettim: Boyu Gareth’tan bir baş daha uzun olan Jack, bacakları birbirinden epey ayırık halde durmuş, göğüs bölgesinde birtakım kaba el kol hareketleri yaparken gözlüklerini hâlâ çıkarmamıştı. Belli ki, bir kadının göğüslerinden bahsediyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Gareth da can kulağıyla onu dinliyordu. Ben se buraya gelip bu arabayı satın almak için bugün işten izin almıştım. Muhtemelen bir işin ne demek olduğundan dahi bihaber olan Jack’in de buraya uğrayacağı tutmuş, kendi meselesini hallettirmeye çalışıyordu.

Dışarıda duran arabama bir daha baktım. Güzelim benim. Onu sevmiştim, ama bu muameleyi sineye çekecek kadar da değil. Evimin çok daha yakınında, üstelik hatırı sayılır miktardaki nakit parayı elden çıkarmadan oturup görmezden gelinmeyeceğim bir sürü galeri vardı. Gareth’a yazık olmuştu, çünkü banka kartımı çantamdan çıkarmış ve ona vermiş olmama rağmen, nedense adamın eli bir türlü kartı makineden geçirmeye gitmemişti. Bu da, hâlâ buradan çıkıp gidebileceğim ve azıcık zaman dışında başka bir şey kaybetmemiş olacağım anlamına geliyordu. Ayağa kalktım, Gareth’ın masasındaki kâğıtların arasında duran ehliyetimi ve banka kartımı kaptığım gibi çantama tıktırdım ve kararlı bir edayla çantamı omzuma astım. Varsın Gareth başka bir şapşalı bek-

letsindi – karşısındaki şapşal yeterince uzun süre beklemiş ve çıkmıştı.

Her ikisine de katıksız tiksinti dolu bir bakış yolladıktan sonra gururlu adımlarla kapıya doğru yürüdüm.

Gareth arkamdan “Libby?” diye seslendi. “Hey, bekle, bir dakika sonra yanına geleceğim.”

Elim kapıyla temas ettiği sırada ona döndüm ve adama omzumun üzerinden bir tane daha tiksinti bakışı yollayıp yoluma devam ettim.

Dışarısı sıcaktı, ama yağmur vaadiyle yüklü hava omuzlarımda bir ağırlık hissi bırakıyordu. Derin bir nefes aldım ve galerinin geniş araba yolundan ağır ağır yürüyüp kalabalık anayola çıkmadan önce arabama son kez özlem dolu gözlerle bakacak cesareti topladım. Sağa dönüp otobüs durağına doğru gittim. Ruh halim içерleme ve üzüntü arasında bir yerlerdeydi: Jack’in emin adımlarla içeri dalıp hiç düşünmeden sohbetimizi bölmesine içերlemiş, öte yandan fevriliğim yüzünden sevdiğim arabayı satın alamadığım için de üzölümüştüm. *Ahh!* Eve ulaşmak için otobüs, tren ve otobüsten oluşan sıra dayacağına çekildikten sonra arayışına yeni baştan başlamam gerekecekti. İzin günümde bu kadarı da fazlaydı.

Arkamdan bir erkek sesi “Libby, Libby!” diye seslendi.

Kim olduğunu anlamak için arkama dönmeme gerek yoktu. Birkaç saniye sonra yoluma çıktı ve durmak zorunda kaldım. Güneş gözlükleri hâlâ yerli yerindeydi.

“Gerçekten çok üzgünüm” dedi. “Ben sadece...”

“Orada önemsiz kadının teki oturduğu için sıranı bekleme ihtiyacı hissetmemiş ve fazlasıyla önemli biri olduğundan kendi ihtiyaçlarının öncelikli olduğunu düşünmüş olabilir misin?” diye sordum.

Gözlüklerini çıkarıp bir süre bana bakakalmasına yol açan büyük bir şok yaşamıştı. “Buna nasıl bir karşılık vermem ge-

rektiğinden emin değilim gerçekten” diye itiraf etti.

“Belki de buna verilebilecek bir karşılık yoktur, *Jack*” diye yanıtladım.

Yüzünde gecikmeli bir şaşkınlık ifadesi belirdi: İnsanların ancak nadiren ona bu tarz bir karşılık verdikleri gün gibi ortadaydı. “Belki de özür dilemek buna uygun düşecek bir yanıt olabilir” teklifinde bulundu.

Omzumu silktim. “Olabilir.”

“Üzgünüm. Kabalık ettim. Görüşmenizi bölmemeliydim ve senden bunun için özür diliyorum.”

Özründe hoşça gitmeyecek ince bir ayrıntı gizliydi: Bunu öyle bir havayla söylemişti ki kullandığı sözcükler teknik olarak hatasız, ses tonu da pişmanlık dolu olduğu halde sanki özrünün her tarafına bir alaycılık sinmişti. Benimle dalga geçiyordu. İnsanlar, onun samimi mi olduğundan, yoksa kendilerinin mi aşırı duyarlı davrandıklarından bir türlü emin olamadıkları için Jack her şeyle dalgasını geçiyor ve her şeyden kolayca yakasını sıyrabiliyordu herhalde.

“Hepsi bu mu? Elinden gelen en iyi şey bu mu? Vay, umarım hayatını kazanmak için yaptığın işte özür dilemek zorunda kalmıyorsundur, çünkü hiç beceremiyorsun” dedim. “Hele hele, inceden dalga geçme anlayışın buysa, senin adına birkaç saniye öncesine kıyasla daha çok üzülebilirim, çünkü bu konuda daha da beceriksiz sayılırsın.” Etrafından dolaştım ve otobüs durağı yolculuğuma devam ettim.

Ön avludaki küçük güzel arabayı gördüğümde, kendimi radyonun sesini açmış, pencereleri sonuna kadar indirmiş ve sesim radyodaki şarkıcıların seslerine karışır halde arabayla dolaşırken hayal etmiştim. Kendi küçük dünyamın kozasında güvende olacağım için trafiğe takılmak bile o kadar kötü olmayabilirdi. Şimdiyse, onun kendini beğenmişliği ve benim gururum yüzünderi sil baştan yenisini aramak zorundaydım.

Ve yine karşımdaydı: Jack. Önümde durmuş, daha ileri gitmeme engel olacak şekilde yolumu kapatmıştı.

“Şimdi ne istiyorsun?” diye sordum.

“Bak, gerçekten üzgünüm” dedi. “Gareth’ın satış yapamamasına ben neden oldum. Ziyaretim yüzünden adamın ekme-
mek parasından olması haksızlık.”

Ses tonuma ondaki tipik alaycılığı bulaştırarak “Ekmek parası mı?” dedim. Alaycılık hiç tarzım olmadığı halde, bu adamla kendi düzeyinde başa çıkmak gerektiği ortadaydı. “Sence bütün ekme-
mek parasını tek bir küçük arabanın satışın-
dan mı çıkarıyor?”

“Hayır, ama içinde bulunduğumuz ekonomik ortamda müşteri kaybetmek hiç iyi bir şey değil. Hele hele, sen bu olayı başkalarına anlatırsan her şey iki kat daha beter olacak. Hepsi benim suçum. Üzgünüm. Sahiden. Lütfen Gareth’a bir şans daha tanır mısın? Adam, hayatını kazanmaya çalışan doğru düzgün biri. İşine burnumu sokup mahvetmekse benim aptallığım.”

“Buna hiçbir itirazım olamaz.”

“Lütfen, ona bir şans daha tanır mısın?”

Kendimi pencereyi açmış, müzik setini çalıştırmış, yüksek sesle şarkılar söyleyip araba sürerken hayal ettiğim resim kafamın içinde dans ediyordu. Artık Gareth bana karşı iyi davranırdı. Ekstra donanım satmaya uğraşmaktan vazgeçer ve mümkün olan en kısa sürede noktalı satırı imzalamamı isterdi. Üstelik ben o küçük arabayı o kadar çok sevmiştim ki...

En iyi arkadaşım Angela bana hep “*Öfkeyle kalkıp zarar-
la oturuyorsun*” derdi. “Hayatımda senin kadar dik başlı bir kadın görmedim. Çıkarlarına uygun düşmeyecek bir şeyi bile sırf tavrı koymak için yapabiliyorsun. Tatlım, bazen kendini akıntıya bırakman gerekir.”

Araba mı, yoksa bu adama çekip gitmesini söylemek mi?

Aslında geriye tek bir seçenek kalmıştı.

“Hâlâ uyanık.”

“Uyanık mı?”

“Gözleri kapalı, ama konuşmaya çalışıyor.”

“Libby konuşmayı sever.”

“Sen sevmezsin, değil mi Jack? Gerçekten önemli olan hiçbir şey hakkında konuşmazsın.”

“Onunla konuşmaya devam edin, faydası olabilir.”

“Libby? Benim, Jack. Yanındayım. Her şey yoluna girecek. İyi olacaksın.”

“İyi değilim. Pek fazla bir şey hissetmiyorum...”

“ETA nedir?”

“Üç dakika meselesi. Olay mahallini görmek üzere bir doktor çağırmalıydık.”

“Bakabilecek doktor olmadığını söylediler. Daha hızlı gidin. Ah, tansiyonu çok düştü.”

Temmuz 2008

Gareth ile işimi hallettiğimde Jack kırmızı bir arabanın motor kapağının üzerinde oturmuş, bir elmadan aldığı ısırıkları çiğnemekle meşguldü. Göğsüne doğru çektiği uzun bacaklarını dizlerinden bükmüş, dirseklerini dizlerinin üstüne koymuştu. Yanından geçerken ona göz ucuyla bakıp başımla selam verdim, sonra araba yoluna doğru yöneldim.

Güneş gözlüklerini çıkarıp “Hallettiniz mi?” diye seslendi.

“Evet. Hallettik.”

“Güzel.”

Birdenbire üzerinde oturduğu arabanın sürücü tarafındaki kapı açılıverdi ve dışarı, ayaklarında Prada sandaletler olan bronzlaşmış bir çift zarif bacak çıktı. Bacakların sahibi yavaşça doğrularak arabadan indi. Kadın elbette fazlasıyla

güzeldi: Kusursuz yapılmış bir makyajı, omuzlarına inen bal rengi saçları vardı. Üzerine tek parça kısa ve uçuşan bir Gucci elbise giyinmiş, bileğine bir elmas parçasıyla süslenmiş bir Rolex takmıştı. Bu uğurda çaba harcasalar bile bundan daha klişe bir çift olmaları imkânsızdı.

“Grace, bu Libby. Libby, bu Grace, en iyi arkadaşımın karısı. Arabam tamirdeyken beni eve bırakmak için buraya geldi.”

Kadına “Selam” derken bir yandan da onun kız arkadaşı olmadığını açıklamak için neden onca zahmete girdiğini merak etmiştim.

Kadının sıcak gülümsemesi beni ters köşeye yatırdı: Yaptığım işte sürekli onun gibi kadınlarla karşılaşırdım ve onlar da insanlara genellikle Jack’in yaptığı gibi –sanki dünya sadece kendi etraflarında dönüyormuş gibi– davranırlardı. “Merhaba” dedi kadın. Cildinin tonlarında bir ruj sürdüğü dudağı hafif bir sevimlilik kıvrımıyla yukarı doğru kalkmıştı. Kadın onun kız arkadaşı olmasa bile, Jack’in açıklama yapmak zorunda kalması bayağı hoşuna gitmiş olmalıydı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de” dedim.

Başımla selam verip yanlarından ayrıldım ve otobüs durağına doğru yürümeye devam ettim. Bir dakika sonra tekrar önümde bitiverdi. Dudaklarının üzerinde parıldayan elma suyunu elinin tersiyle sildi ve güneş gözlüğünü üst cebine soktu.

“Bu kadar mı?” diye sordu.

“Bu kadar mı da ne demek oluyor?” diye yanıtladım.

“Yani sen ve ben, aramızdaki sorunu hallettik mi?”

“Acaba hiç sen ve ben diye bir şey olmuş muydu?” diye sordum.

“Biraz önce küçük bir heyecan yaşadığımızı sanmıştım. Üzerinde çalışıp geliştirebileceğimiz bir şey.”

“Heyecan mı? Senin benimle dalga geçmeni, benim de senin süprüntünün biri olduğunu söylememi mi kastediyorsun? Sence heyecan bu mu? Çıktığın kadınlara acıdım.”

İşaretparmağını aramızdaki boşlukta gezdirerek “Peki o zaman bu” dedi, “hiçbir yere gitmeyecek mi?”

“Sen nereye gideceğini sanmıştın?”

“Mesela bir akşam yemeği ya da içki?”

“Jack, senden özel olarak hoşlandığımı söyleyemeyeceğim için üzgünüm. Sendeki o aşırı şişirilmiş, her hakkı kendinde görme hali, sürekli bendeki pek de hoş olmayan tarafları açığa çıkarıyor. Anladın mı? Normalde bunu kimselere söylemem ve inan bana, her gün nefretlik pek çok insanla karşılaştığımdan bu tarafımı kendime nasıl saklayacağımı gayet iyi bilirim, ama senin yanımdayken ağzımdan çıkanlara engel olamıyorum. Yani, hayır, bence bunun hiçbir yere varacağı yok.”

Yosun yeşili gözlerini gözlerime dikmiş, hafifçe kaşlarını çatmış halde hiç sesini çıkarmadan beni dikkatle inceledi. “Hiç olmazsa bana tam adını söyle.”

“Neden?”

“Cazibeme kapılmayan ya da beni çekici bulmayan tek insanı sonsuza kadar unutmayayım diye.”

Havadaki yağmur vaadi bir anda gerçek oldu ve kendini bırakarak dünyayı ıslatmaya başladı. İnsanın temmuz başlarında böyle bir yağmura yakalanması acayip hoş bir olaydı; güzeldi ve insanın içini huzurla dolduruyordu. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım, yağmur damlalarının şefkatle tenime düşüp ayrışmasına gülümsedim. Yağmur saçımın baş düşmanıydı ve suyun kaynaması için gerekenden daha kısa bir sürede saçlarımı tarazlanmış bir yığına dönüştürdü, ama ben her şeye rağmen yağmurun verdiği serinliğe bayılırdım.

Tam başımı aşağı indiriyordum ki, Jack’in arkasında ufukta bir otobüsün kocaman ve hantal hantal ilerleyen silu-

etini seçtim. Evimin yolu üzerindeydi ve izin günümün arta kalanını kurtarmak adına herhangi bir umut besleyeceksem, ona binmek zorundaydım. “Hayır, tam adımlı öğrenemezsin” dedim ona. “Kendine engel olamadığın için adımlı Google’la yazıvereceksin ve yine kendine engel olamayacağın için bulduğun herhangi bir numarayı arayacaksın. İnan bana, böyle si daha iyi.” Konuşurken bir yandan da çantamdaki tek günlük bileti bulmaya çalışıyordum. En sonunda okuduğum kitapla şemsiyemin arasında durduğunu gördüm ve çekip çıkardım. “Tekrar hoşça kal.” Vereceği karşılığı beklemeden otobüs durağına giden kaygan kaldırımdan aşağı doğru tutturacağım koşuya başlamak üzere onun etrafından dolanmak zorunda kaldım.

Arkamdan “Libby!” diye seslendi.

Durup arkama baktım. Islanmış siyah saç buklelerimi yüzümden uzaklaştırarak “Efendim?” diye sordum.

Gülümseyip başını salladı. “Yok bir şey, görüşürüz.”

Omuz silktim. “Olabilir.” Önüme döndüm ve son hızla durağa koşarak son anda otobüse binmeyi başardım.

Jack aynı yerde duruyordu ve otobüs önünden geçerken bana el salladı.

Ona boş boş gülümsedikten sonra kafamı gideceğim yere verebileyim diye ön pencereden dışarı bakmaya başladım. Ne de olsa gittiğim yer buralardan epey uzaktı.

“Tansiyonu düşmeye devam ediyor, aşırı derecede taşikardisi var.”

Neden sadece hayatımın bir bölümü gözlerimin önünden geçip duruyor? Bütün öteki şeylere ne oldu? Hayatımın geri kalanının önemi yok mu?

“Ona daha çok sıvı vermemiz gerek.”

Gerçekten de, benim bütün hayatım Jack’ten mi ibaret?

“Nabzını kaybettim.”

Temmuz 2008

Fazlasıyla iğrenç bir bikini ağdası yaptıktan sonra tam personel odasının huzurlu ortamına kavuştum derken Paloma pat diye “Libby Rabvena, yoksa bizden sakladığın bir şey mi var?” diye soruverdi.

Paloma laflarıyla beni kapı eşiğinde durdurduğu sırada hâlâ ürpermekle ve ağda seansı rüyama girmesin diye dua etmekle meşguldüm. Paloma benim patronum olurdu; kendisi, arınma deneyimini tepeden tırnağa yaşamak isteyenlerin bir numaralı güzellik salonu Si Pur’un müdürüydü.

Yanında, tıpkı beyaz üniformalı, temizlenip parlatılmış, formda ve nemlendirilmiş bir sıra asker gibi Inês, Sandra, Amy ve Vera duruyordu. Bu kızlar da benim gibi hayatlarında Si Pur ruhunu başkalarına aşılamaktan başka bir gayeleri olmayan güzellik uzmanlarıydı. Hepsi de orada durmuş kusursuz ve beklenti yüklü suratlarıyla bana bakıyorlardı. Bir anda korkuyla geri çekildim. Bu bakışlar, genellikle bir şeyin peşinde oldukları ya da bir çeşit sürpriz planladıkları anlamına gelirdi. Bense sürprizleri hiç sevmez, ne olursa olsun beni nelerin beklediğini bilmeyi isterdim.

İhtiyatlı davranarak “Bildiğim kadarıyla sakladığım bir şey yok” dedim. O sıralarda pek de heyecan dolu bir hayat yaşadığım söylenemezdi. Onlara anlatmadığım tek şey, dün arabamın kaparosunu ödedikten sonra banka kartımı kaybetmiş olduğumdu. Neyse ki, kartı bulan kimse kullanamadan önce onu iptal etmeyi becermiştim. Bunu da onlara anlatmamıştım. Hem ne diye anlatayım ki? Sadece önümüzdeki hafta içinde bir gün arabamın teslim edileceğini söylemiştim.

Paloma “Peki, o zaman buna ne diyeceksin bakalım?” der demez, beşi de önceden bunun koreografisini yaptıklarını düşündürecek bir uyumla yana çekilerek koyu kırmızı ve krem rengi güllerden yapılmış bir buketi gözler önüne serdiler. İnsanda onları yeme isteği uyandıracak kadar çekici, kadifem-

si taçyaprakları olan güllere ve gönderilirken yerleştirildikleri, ortasından geniş kırmızı bir kurdele geçen pahalı cam vazoya bakakaldım.

“Bunlar benim için mi?” diye sordum.

Paloma sesindeki bariz kıskançlığı gizleme gereği hissetmeden “Evet” dedi. “Biraz önce geldiler.”

Şaşkına dönmüş bir halde “Doğru” diyebildim. Aklıma –değil bu kadar güzellerini– bana çiçek gönderebilecek tek bir insanın adı bile gelmiyordu. Öne doğru yürüyüp buketin ortasında, kendi metal tutacağına iliştirilmiş, üzerinde adımın ve salon adresinin yazılı olduğu kare biçimindeki beyaz karta uzandım.

Daha elim karta değmeden Paloma “Jack de kimmiş bakalım?” diye sordu.

Kartı açması beni hiç şaşırtmamıştı, çünkü bu her zaman yaptığı bir şeydi. Söz konusu olan, özel olarak bizlerden birine gönderilmiş bir şey olsa bile, salona gelen bir şeyi ilk kez kullanma hakkının kendisine ait olduğunu göstermekten hiç çekinmezdi. Şikâyet etme cüretini gösteren birine de ısrarla bunun yöneticinin ek geliri olduğunu anlatıp dururdu. Mantığına göre, bir başkası ona verilen maaş karşılığında böyle büyük bir salonu işletmenin üstüne bir de onun yaptığı işleri yapmış olsaydı, biraz olsun ekstra bir şeyleri hak ettiğini kolayca anlayabilirdi. Nedense hiçbirimizin yaptığı şeyin hırsızlığın sınırında gezindiğini ona açıkça söyleyebilecek cesareti yoktu.

Kartı zarftan çıkarırken “Tanıdığım bir adam” dedim.

Bana adını söylemedin, ama bunu buldum ve Kader dedim. Ara beni. Jack. Numarası kartın altında yazılıydı.

Zarfın içinden kayıp banka kartım çıktı. Ah! Kartı çantamdan biletimi çıkarırken düşürmüş olmalıydım. Otobüse koştüğüm sırada arkamdan seslenmesinin sebebi de buydu; bir an için geri vermeyi düşünmüş, sonra bunu değerlendiril-

mesi gereken iyi bir fırsat olarak görmüştü.

Bu kader değil, olsa olsa bir daha böyle şeylerin gerçekleşmemesi için beni çantamı düzenlemek zorunda bırakacak bir olaydı.

Paloma kendini kontrol altında tutmak için ciddi bir çaba harcayarak “Sadece bunu söyleyip kurtulamazsın! Onunla nerede tanıştın? Ne zaman? Kim bu? Ne oldu da sana çiçek gönderdi? Onu arayacak mısın?” diye sordu. Gizemli meselelere bayılırdı; içinde çiçek gönderen bir erkeğin yer aldığı bir gizem onu çıldırtıyor olmalıydı.

Paloma insanın gözünü kamaştıracak kadar güzel bir kadındı. İşe gelirken düzgün bir topuz şeklinde topladığı kalın koyu renk saçları, oval bir yüzü, ıslak gibi görünen koyu kahverengi teni ve kestane renkli gözlerini çevreleyen uzun kirpikleri vardı. Paloma, Jack’e bayılırdı. Ve büyük olasılıkla o da Paloma’ya bayılırdı. Benden daha az çetin ceviz olsa da Paloma onunla aynı dalga boyundaydı: Onda da doğuştan gelen o her şeyde kendine hak görme hali vardı ve hem paradan, hem de paralı insanlardan etkilenirdi. İkiisi birbirleriyle kusursuz bir uyum yakalayabiliyorlardı.

“Onu aramalısın” diyerek Paloma’ya küçük beyaz kartı uzattım. “Sen ona bayılırsın. Yakışıklı ve zengin. Kullandığı araba şu spor Z4’lerden, bir de Tag Heuer saati var.”

Kartı kaparcasına elimden alıp fal taşı gibi açılmış gözleriyle baktı. Kendini hiç kasmadan “Sence gerçekten aramalı mıyım?” diye sorarken bir yandan gözleri, olur da fikrimi değiştiririm diye umutsuz bir çabayla onun kişisel bilgilerini hafızasına aktarmakla meşguldü.

“Bence aramalısın” dedim. “Sen tam onun tipisin.”

Numarasını ezberledikten sonra bakışlarını bana yöneltti ve dudaklarını ıslattı. “Peki, senin bundan çıkarın nedir?” diye sordu. “Karşılığında ne istiyorsun?”

Başımı iki yana sallayarak temizlik dolabına gittim ve ça-

maşır suyuyla sıvı çamaşır deterjanının arkasında sakladığımız hazır kahve kavanozunu çıkardım. (Günlerden bir gün salonların sahibi olan o “fazla arındırılmış” insanlar bizi ziyaret edecek olsaydı, personel odası sığınağımızın arınmışlığı içerisinde bütün gün yeşil çay içip tohumlarla beslenmediğimizi gördüklerinde önce bizi kovar, ardından kahırlarından ölebilirlerdi.) Su ısıtıcısının yanına gidip içinde bir fincanlık su olup olmadığını anlamak için sallarken “Hiçbir şey istemem” dedim. “Ah, işler yolunda giderse bir düğün davetiyesi göndersen yeter.”

“Düğün” lafını işiten Paloma’nın gözleri bir anda boş boş bakmaya başladı ve kafasının içinde çoktan seçilmiş olan Vera Wang gelinliğini prova etmeye, başına gerçek elmaslardan yapılmış tacını yerleştirmeye ve üzerinde elle işlenmiş Swarovski taşlarının bulunduğu uzun beyaz kuyruğunu sürüklemeye koyuldu. Biz sıradan ölümlüleri düğününe davet etmeyeceği gün gibi ortadaydı. Bize katlanmasının sebebi hepimizin işlerimizi iyi yapıyor olmamızdı, ama kendisi de boşa kürek çekip duruyordu. Zengin ve yakışıklı bir kocayı yakaladığının saniyesinde buradan ayrılır ve bir daha arkasına bakmazdı. Turnayı gözünden vurduğunda büyük olasılıkla bizi sokakta gördüğünde tanıımıyormuş numarasına yatabilirdi.

İkisinin hakkında daha çok düşündükçe, Paloma bana Jack için biçilmiş kaftan gibi gelmeye başladı.

Gülümseyerek “Anlaştık” dedi.

Ellerini vazoya uzattı. “Ama çiçekler bende kalacak” dedim. Manikürlü tırnaklarını birkaç saniye daha vazounun alt kısmından ayıramasa da, en sonunda istemeye istemeye geri çekmek zorunda kaldı. Bunların kaynağı olan insandan çok daha fazlasının geleceğini düşünmüş olmalıydı.

Etraf neden bu kadar sessiz?

Ve bu kadar karanlık?

Ve hareketsiz.

Daha bir dakika önce gürültüler, sirenler ve konuşan insanlar duyulabiliyordu ve galiba Jack elimi tutmuştu ve her şey büyük bir hızla hareket ediyordu.

Hiç olmazsa acım dindi.

Ama acının dışında kalan öteki şeylerin de niçin sustuklarını bilmek istiyorum.

Acaba uyuyor muyum?

Belki de uyuyorumdur. Uyurken insanın canı acımaz. Ve biraz önce tek istediğim şey, uyuyabilmektir.

Şimdiyse uyanmak istiyorum.

Herkes nereye gitti?

Neden birdenbire yalnız kaldım?

Kadife yumuşaklığında ve dolgunluğunda bir kadın sesi “Yalnız değilsin” diyor. “Ben buradayım. Ve senin neler yaşadığını gayet iyi biliyorum.”

“Kimsin sen?”

“Ah, hadi Libby, kim olduğumu biliyorsun.”

“Hayır, bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun. Sen akıllı bir kadınsın, o yüzden Jack seninle birlikte. Hadi, bunu yapabilirsin.”

“Hayır, sen o olamazsın. Sen...”

“Bilinci açıldı, ama bunun daha ne kadar süreceğini bilmiyorum. Daha hızlı gitmeniz lazım, yoksa gidene kadar dayanamayacak.”

“Elimden geleni yapıyorum, ama çok trafik var. Gidecek bir yer olmadığı için kimse yerinden kımıldayamıyor.”

“Damardan sıvı vermeye devam ediyorum, ama bunun daha ne kadar işe yarayacağını bilmiyorum.”

Temmuz 2008

Çalıştığım binaya yaklaşıırken Jack’in “Telefon numaramı

patronuna vermen çok komikti” dediğini duydum.

Binanın önünde duvara yaslanmış halde duruyordu. Elinde deliklerine iki beyaz kâğıttan kahve bardağının oturtulduğu ve bardakların aralarında beyaz bir kesekâğıdının durduğu kahverengi kartondan bir tepsi vardı.

Saat sabahın sekiziydi. Dünya pırıl pırıldı ve tabii ki Londra çoktan hareketlenmişti: Si Pur’un Covent Garden’in aşağısındaki cam cepheli binasının önündeki trafik vızır vızır işliyordu; bir sürü insan çalıştıkları binaların ya da köşeyi dönünce karşılarına çıkan metro istasyonunun yolunu tutmuştu. İşe her zaman erkenden gelirdim ve bu da, en uzak yoldan gelen kişi ben olduğumdan geç vardiyaya kalma olasılığının azalması anlamına gelirdi. Üstelik yarın da erken çıkacağımı umut ediyordum, çünkü arabamı teslim alacaktım.

“Yoksa buralardan geçiyordun da mı uğradın?” diye sordum.

“Hayır. Seni, benimle bir bankta oturup kruvasan yemeye ve kahve içmeye kandırabilir miyim diye geldim. Bir de, tabii ki, numaramı patronuna verdiğin için teşekkür etmek istedim.”

“Seni gerçekten aradı demek? Seni arayıp aramadığını bir türlü öğrenememiştik.”

“Aradı.”

“Ve iyi geçmedi mi?”

“Benim için iyi geçmedi.”

“Ben tüm samimiyetimle sizin iyi anlaşacağınızı düşünmüştüm.”

“Anlaştık. Konuştukça ortak tanıdıklarımızın sayısının epeyce az olduğunu fark ettik. Hem eğlenceli, hem de zeki bir kadın ve eğer ortada küçük bir sorun olmasaydı, herhalde ona çıkma teklif ederdim.”

“Ah, doğru ya” dedim. “Yazık olmuş.”

“Sorunun ne olduğunu bilmek istemez misin?”

Başımı salladım. “Hayır.”

“Ben yine de sana söyleyeyim: Sorun şu ki, benim ilgi alanıma seninle çıkmak giriyor.”

“Tamam” dedim.

Jack’in günün o saati için insanın sinirini bozacak kadar dinç görünen yakışıklı yüzünde gecikmeli bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “Yani benimle çıkacaksın. Beni hiç uğraştırmadan geleceksin, öyle mi?”

“Evet. Seninle çıkacağım. Hem de şimdi. Seninle birlikte parktaki bir bankta oturacağım ve kruvasan yiyip, kahve içeceğim. Bunu ‘ çıkmak ’ olarak adlandıracamız, sonra da bu işe bir son vereceğiz, tamam mı?”

“Peki, bu senin de hoşuna giderse ne olacak? J-man’ın ilgisinden bayağı hoşlandığına ve onu bir daha görmek istediğine karar verirsen ne olacak? O zaman bu işin içinden nasıl çıkmayı...”

“Fazla zorlamasan iyi edersin. Bir de kendine J-man deme.”

“Anlaşıldı. Soho Meydanı’na ne dersin?”

Kentin damarlarında akan kanı her daim canlı tutan ve onu sürekli daha ileri götüren insanları, hayatları ve öyküleriyle sabahın erken vaktindeki Londra’yı çok severdim. Sabahın erken vaktindeki Brighton’dan öylesine farklıydı ki! Brighton’da sabahın erken vaktini yaşamamanın en iyi yolu limanda bir yürüyüş yapıp, köpeklerini gezdirenlerle, koşucularla ve sabaha kadar parti yapmış insanlarla selamlaşmaktan geçerdi. Brighton’ın damarlarındaki kan Londra’ya kıyasla çok daha ağır akardı, ama ben her ikisini de eşit oranda severdim.

Charing Cross Yolu’ndan geçip, Manette Caddesi’ne doğru giderken “Mümkün olan en düzgün halimde olmazsam, birlikte yapacağımız kahvaltıyı bitirmeyeceğini hissediyorum” dedi Jack.

“O zaman niçin buna katlanıyorsun?” diye sordum. “Gerçekten, buna hiç gerek yok.”

“Seni ilgi çekici buluyorum. Az sayıda insan ilgimi çeker.”

Daha önce de Jack gibi erkeklerle çıkmıştım. Daha önce defalarca öyleleriyle çıkmıştım, çünkü sanırım güzellik uzmanı üniforması hayatlarında bir kadın değil de, kız arkadaş olmasını isteyen erkekler için bir mıknaş vazifesi görüyordu. Bu adamlar dış görünüşlerine özen gösterecek, armağanları ve egzotik gezileri mutlulukla karşılayacak, doğru anlarda tatlı tatlı gülümseyecek; ama âdet sancısı çekmek, ağdasız bacaklarla dolaşmak ya da –en büyük kâbusları olan– kendi fikirlerine ve düşüncelerine kulak verilmesini beklemek gibi şeyler yapmayacak birini isterlerdi. En son çıktığım, küçük bir Afrika ülkesinde diplomatlık yapan adam bir partide tanıştığı ve kendisine güzellik uzmanı olduğunu söyleyen kadının bir biyokimya derecesi olduğu ve bir zamanlar araştırma bilimcisi olarak çalıştığı gerçeğinin ortaya çıkmasıyla adeta dehşete kapılmıştı. Yaşadığı dehşeti yüzünden okumuştum: Kendisi bana diplomatik dokunulmazlığını ve ülkesinde işlerin nasıl yürüdüğünü anlatırken saçımı parmağıma dolayıp oynamamı ve nutkum tutulmuş halde karşısında oturmamı beklemişti. Oysa yerli yakıt tüketiminin ülkesine sağlayabileceği ekonomik istikrar hakkında sorular sormamı hiç beklemiyordu (bunu da sırf unvanıma bakarak bana fazla küçümseyici şekilde davrandığı için yapmıştım) ve randevunun sonunda adam nasıl kaçacağını bilememişti.

Jack gibi erkekler gerçek kadınlarla çıkmak istemezlerdi; onlar karşılarında bir kadının nasıl olması gerektiğine dair kendi fikirlerini görmek isterlerdi. Jack’in ilgisini çekme sebebim de bu olmalıydı: Şirin ve sevimli değildim ve karşıma “hanım hanımcık” gibi davranma fırsatının çıktığı her türlü durumda, bu fırsatı tepdim. Muhtemelen, onun kafasındaki kadınsılık fikriyle uzaktan yakından alakam yoktu ve bu

da ona bir mücadele alanı sunuyordu. Ve Jack gibi erkeklerin uslu kadınlardan daha çok arzuladıkları tek şey olsa olsa evcilleştirilecek zor bir kadın olabilirdi.

Sabahın bu saatinde Soho Meydanı'ndaki bankların çoğu uyuyacak bir yeri olmayan insanlar tarafından işgal edilmişti. Yaya yollarıysa kullanılmış prezervatifler ve kullanılmış şırıngalarla doluydu, ama bunlar kozmetik ve önemsiz kusurlar sayılabileceğinden asla keyfimi kaçırmalarına izin veremezdim. Bu görüntünün ardındaki Soho Meydanı, kalabalık bir kentin ortasına gizlenmiş ve özenilmiş küçük, kusursuz tasarlanmış yemyeşil bir mücevheri andıran haliyle şahaneliğinden hiçbir şey kaybetmiyordu. Öğle yemeği saatlerimi genellikle burada geçirirdim ve burada kahvaltı etme fikri de cazip geldiği halde, bir türlü fırsatını bulup gerçekleştirememiştim.

Jack tepsiyi kucagında dengeledi ve sordu: “Şekerli mi, şekersiz mi?”

“Fark etmez” dedim.

“İkisinden de var, sen seç.”

“Şekersiz olsun.”

Benim yakınımnda duran beyaz bardağı uzattı. “Zaten kendi tatlılığın yeter, ha?”

Kahve bardağının kapağını çıkarıp sıcak köpüğü minnettarlıkla yudumlarken “Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?” diye sordum.

“Yeterince duyduğum söylenemez. Salakça davrandığımı kabul ediyorum.”

“Ben belirsiz bir saatte ortaya çıkana kadar orada öylece durup bekleyecek miydin?” diye sordum. Kruvasanlardaki tereyağı yüzünden yağlanmaya başlamış olan beyaz kesekâğdını eline alıp bana uzattı.

“Hayır, Paloma bana genellikle saat sekizi geçmeden geldiğini söyledi.”

adamdan farklıydı. Normal bir insandı: Düşünceli, anlayışlı ve kafası çalışan bir adamdı. Hiçbir soruya iyice düşünüp taşınmadan yanıt vermiyordu. Eğer *bu* Jack ile tanışmış olsaydım, ona karşı bu kadar büyük bir nefret beslemeyebilirdim. “Evet, bazı bakımlardan öyleyim. Bir şeyi istersem onu elde etmeye çalışırım – tabii demek istediğin buysa.”

“Yok, onu demek istemedim. Hayatta ne istediğini bilip bilmediğini sormuştum.”

“Kariyer anlamında mı, aile anlamında mı, para anlamında mı?”

“Hem evet, hem hayır. Yani, hayatındaki büyük hedefi gerçekleştirmeye yönelik adımlar atıyor musun? Büyük resme baktığında, ne istediğini biliyor musun?”

Kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Bildiğimi sanırdım. Ona ulaştığımı da sanmıştım. Ama devam edemedi. O dönemlerde, istediğim şeyin, hayatta en çok arzuladığım şeyin – sıkı dur bakalım – mutlu olmak olduğunu düşünürdüm.”

“Peki, öyle değil miymiş?”

“Değilmiş, çok geçmeden mutluluğun insanın hayatta varması gereken bir durak olmadığını anladım. İnsanın hayat yolculuğunda bir bölüm olması gerekiyor. Biliyorum, bunlar benim kadar sığ bir insana göre fazla derin konular, ama bunu bilen bir adamın öğüdü olarak kabul et: Seni mutlu edeceğini sandığın tek bir şeyi elde etmek için onun dışındaki her şeyi askıya almak aslında ona ulaşmak için kat ettiğin yolda mutsuz olacağın anlamına geliyor. Oraya vardığındaysa, istediğin şeyin seni sandığın kadar mutlu edemeyeceğini anlıyorsun. Daha da kötüsü, nasıl mutlu olabileceğini hepten unutabiliyorsun.”

“Bu gerçekten de fazla derin oldu” dedim.

“Sıgılıklarında nasıl bir derinlik hazinesinin bulunduğunu bir bilsen.” Ellerini saçlarının arasında gezdirdi; kolunun hareketi sırasında gözüm bileğine takıldı: Saat 8.35 olmuştu.

adamdan farklıydı. Normal bir insandı: Düşünceli, anlayışlı ve kafası çalışan bir adamdı. Hiçbir soruya iyice düşünüp taşınmadan yanıt vermiyordu. Eğer *bu* Jack ile tanışmış olsaydım, ona karşı bu kadar büyük bir nefret beslemeyebilirdim. “Evet, bazı bakımlardan öyleyim. Bir şeyi istersem onu elde etmeye çalışırım – tabii demek istediğin buysa.”

“Yok, onu demek istemedim. Hayatta ne istediğini bilip bilmediğini sormuştum.”

“Kariyer anlamında mı, aile anlamında mı, para anlamında mı?”

“Hem evet, hem hayır. Yani, hayatındaki büyük hedefi gerçekleştirmeye yönelik adımlar atıyor musun? Büyük resme baktığında, ne istediğini biliyor musun?”

Kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Bildiğimi sanırdım. Ona ulaştığımı da sanmıştım. Ama devam edemedi. O dönemlerde, istediğim şeyin, hayatta en çok arzuladığım şeyin – sıkı dur bakalım – mutlu olmak olduğunu düşünürdüm.”

“Peki, öyle değil miymiş?”

“Değilmiş, çok geçmeden mutluluğun insanın hayatta varması gereken bir durak olmadığını anladım. İnsanın hayat yolculuğunda bir bölüm olması gerekiyor. Biliyorum, bunlar benim kadar sığ bir insana göre fazla derin konular, ama bunu bilen bir adamın öğüdü olarak kabul et: Seni mutlu edeceğini sandığın tek bir şeyi elde etmek için onun dışındaki her şeyi askıya almak aslında ona ulaşmak için kat ettiğin yolda mutsuz olacağın anlamına geliyor. Oraya vardığındaysa, istediğin şeyin seni sandığın kadar mutlu edemeyeceğini anlıyorsun. Daha da kötüsü, nasıl mutlu olabileceğini hepten unutabiliyorsun.”

“Bu gerçekten de fazla derin oldu” dedim.

“Sıgılıklarında nasıl bir derinlik hazinesinin bulunduğunu bir bilsen.” Ellerini saçlarının arasında gezdirdi; kolunun hareketi sırasında gözüm bileğine takıldı: Saat 8.35 olmuştu.

“Kusura bakma, Jack, işe gitmem lazım.” Ayağa kalktım, elimdeki kâğıt torbayı bastırarak küçülttüm. O da ayağa kalkınca parkın sessiz sakin cazibesiyle kusursuz bir uyum içindeki heybetli endamı ortaya çıktı.

“Seninle oraya kadar yürüyeyim” derken bir yandan da gözleriyle çöplerimizi atacak bir kutu görmek umuduyla parkı tarıyordu.

“Çok nazıksın, ama gerek yok. Başlangıçtaki çekincelerime rağmen güzel vakit geçirdim ve bana üzerine kafa yorabileceğim bir şeyler sundun, ama ben... Ben gerçekten de bunun daha ileri gitmesini istemiyorum. Eğer beni işe bırakacak olursan, başımızdan bir randevu geçmiş gibi hissedeceğiz ve bana bir kez daha çıkma teklif edecek olursan işler iyice sarpa saracak. Bunu iki arada bir derede yaşanmış küçük ve güzel bir olay olarak bırakalım, olur mu?”

Bir an hiçbir şey söylemeden durdu. Karşılık olarak söylenebilecek en doğru şeyi bulmaya çalıştığını anlamıştım, çünkü ona göre bunun böyle bırakılamayacağı gayet açıktı. “Senin karşıdayken dilim tutuluyor sanki. Bunu isteyerek yapmadığından eminim, ama daima konuşmadan önce iyice düşünmek zorundayım, çünkü senin konuşmamdaki yanlış ya da her iki tarafa da çekilebilecek bir şeyi cımbızla çekip çıkaracağını biliyorum.” İçini çekti. “Hayır. Olayları bu noktada bırakmak istemeni kabul edemiyorum. Ama seni yine arayıp soracağım. Telefonu yüzüme kapatmayacağını umut etmek istiyorum. Sende iz bırakmamı sağlayan o küçük derin anı hatırlayacaksın ve bana bir şans daha vereceksin.”

“Her zaman böyle dürüst müsün?” diye sordum.

“Aslında hiçbir zaman böyle davranmam” diye yanıtladı. “Ama seni arayacağım, bir kez daha çıkma teklif edeceğim. İçimden bir ses evet diyeceğini söylüyor.”

“Geçen defa söylediğim gibi, olabilir. Hoşça kal.”

“Hoşça kal” diye yanıt verdi ve tutkulu bakışlarını dudak-

larımda gezdirdi. Fazla uzun süren bir bakış olmasa da, gözden kaçırılabilen bir şey değildi.

Ve bu bakış yüzünden işyerine dönerken yol boyunca Jack'i ve hayat yolculuğundaki mutluluk temasını bir türlü aklımdan çıkaramadım.

“Adı Libby Britcham, otuz altı yaşında, RTA¹ geçirdi. Onu dışarı çıkarmak için aracı kesmek zorunda kaldık. Vücutta, kafada ve yüzde çok sayıda berelenme ve yırtık mevcut. Olay mahallinde bilinci açık olmasına ve tepki vermesine karşın, beyin sarsıntısı geçirme ihtimali var. Konuşurken ses çıkaramaması şok kaynaklı afoniye² bağlanabilir.”

“Sürekli şekilde hipotansif. Yolda PEA³ geçirdi, ancak kalp masajına ve daha yüksek miktarlarda sıvı zorlamasına yanıt verdi ve beş dakikalık kalp masajının ardından onu yaşama döndürebildik. İki takım IV⁴ epinefrin verildi. Şimdiye kadar 900 ml gelofusine ve iki litre normal tuzlu su verildi, midesi hassas durumda – midede, muhtemelen dalakta, iç kanama var gibi görünüyor. Kendisi de RTA geçirmiş olan eşi Jack Britcham iki numaralı muayene odasında tedavi ediliyor.”

“Tamam. Libby, beni duyuyor musun?”

Evet, seni duyuyorum, onun bedeninde düşünüyorum, bağırmana gerek yok.

“Adım Doktor Goolson. Hastanedesin. Sana çok iyi bakacağız.”

Gözlerime yine o parlak ışık tutuluyor. Niye sürekli bunu

1. Road Traffic Accident: Trafik kazası. (ç.n.)

2. Ses tellerinin sesleri oluşturmaması, ses kaybı durumu. (ç.n.)

3. Pulseless Electrical Activity: Elektroda gözlemlenen kalp ritminin nabız üretmesi gerektiği hallerde ırtırmemesi durumunda gerçekleşen kalp durması. (ç.n.)

4. Damardan, damar içi. (ç.n.)

yapıp duruyorlar? Niyetleri beni kör etmek mi?

“Gözbebekleri her iki tarafta da yanıt veriyor. Taramayı başlatıp plastik cerrahiyi hazırlayın, ayrıca nöroşirurjiyi tutun. Çapraz eşleştirme yapana kadar dört ünite 0 negatif kan bulun. Burada IV morfine ihtiyacım var.”

Ağustos 2008

Nasıl da formdan düşmüşüm! diye düşünürken kendimi ileri doğru bir hamle yapmaya zorluyorum ve yeğenim Benji'nin peşinden koşuyorum. Kendisi beş yaşında ve topu büyük bir ustalıkla kullanabiliyor. Hafta sonunu geçirmek için bana her gelişinde, nasıl oluyorsa, öncekinden daha da enerjik oluyor, oysa ben her defasında onunla daha zor başa çıkıyorum.

Vurduğu topu Hove Parkı'ndaki çim alanın öteki tarafına gönderiyor. Burayı oturduğum yerin yakınındaki parktan daha çok severdim, ama bu parka gelmenin makul bir seçim olması çok yeni bir olaydı, çünkü artık buraya arabayla gelebiliyorduk. Benji de burayı tercih ediyordu. Bu park gözümüze daha geniş görünürdü ve dümdüz uzanan yeşilliklerde futbol oynamak daha kolaydı.

Ben ikimizin süveterlerinin arasındaki kalede durmuş bekliyordum, ama Benji topa vurup durduğum noktanın ters yönünde topun peşinden koşmaya başladı. Bu oyun için belirlediğimiz sınırlara gitgide daha çok yaklaştı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, sınırı geçerse onu yakalamakta zorlanabilirdim. Çimenin öbür tarafına geçmek için ok gibi fırladım ve kaleyi bıraktım. Bir yandan da daha ileri gitmemesi için ona sesleniyordum. Korku hızımı artırdı ve normal süremin yarısında ona yetişmeyi başardım. Tam elimi uzattığım gibi onu geri getirecektim ki, bana kötü kötü sırtıp arkasına döndü ve topa vurup boş kalmış kaleye göndermeye kalkıştı.

Küçücük bir çocuğun oyununa gelmiş olmanın şaşkınlığıyla “Seni, seni!” diye bağırdım. Oysa hiç şaşmamam gerekirdi. Erkek kardeşim olan babası atak ve numaracı bir adam olmanın yanı sıra tam bir çalım ustasıydı. Kız arkadaşı –yani Benji’nin annesi– sonunda gerçekleri görüp kardeşime kolayca artık çocuğa onun bakmasını söyleyerek biraz olsun kendi hayatını yaşamak için onu terk ettiğinden, çocuğunu tek başına yetiştirmek zorunda kalmıştı. Kardeşimi severdim, ama onda iyi erkek arkadaş kumaşı yoktu ve eski kız arkadaşı gibi aklı başında görünen birinin onun bu kumaşa sahip olduğunu düşünmesine şaşmıştım.

Tam elimden geldiğince hızla koşarak kaleye geri dönme-ye çalışıyordum ki, Benji topa vurdu ve topu doğruca iki sü-
veterin ortasındaki alana yolladı.

“GOL!” diye bağırdıktan sonra, kuşkusuz babasının defa-
larca yaptığına tanık olduğu şekilde ellerini havaya kaldırarak koşturmaya başladı.

“Sen yok musun sen!” derken onu omuzlarından tutmuş
ve havada döndürmeye başlamıştım. “Kandırdın beni!”

“Aşkta ve futbolda her şey mubahtır!” Bir kahkaha attı,
kırmızı kahverengi yüzü mutlulukla parladı. “Babam öyle
söylüyor.”

“Söylediğine eminim.”

Parkın etrafındaki yılan gibi kıvrılan yoldan az önce ko-
şarak geçen koşucu aniden karşımızda bitiverdi ve çimenlik
alanı geçip bize doğru gelmeye başladı: Jack. Onu bu haliy-
le –hele ki bu manzaranın tam önünde dururken– tanıma-
mak olanaksızdı. Terliydi ve yüzü hafifçe kızarmıştı. Saçları
ıslaktı ve gri tişörtünde teniyle kumaşın birbirleriyle temas
ettikleri noktada koyu, V biçiminde bir ter lekesi oluşmuştu,
ama bu halinde bile her daim üzerinden yayılan o “uyumlu-
luk” havasından hiçbir şey kaybetmemişti.

Kulağındaki beyaz iPod kulaklıklarını çıkarırken “Uzak-

tan seni gördüğümü sandım” dedi. “Yaklaşınca da sen olduğunu anladım.”

“Selam” dedim.

“Selam.” Bakışlarını, kendisine cesur ve korkusuz bir ifadeyle bakmakta olan Benji’ye çevirdi. “Selam.”

“Benim adım Benji. Senin adın ne?”

“Jack.”

“Sen benim Libby Halamın erkek arkadaşı mısın?”

“Hayır” dedi Jack. “Arkadaşı sayılırım.”

“Arkadaşı sayılmak ne demek? Ben sadece arkadaşım olan ve arkadaşım olmayan insanlar tanıyorum. Arkadaşım sayılan hiç kimse yok.”

“Çünkü onunla birkaç kez karşılaştığımız halde, benimle akşam yemeğine gelmiyor. O yüzden birbirimizi tanıyor sayılırız.”

“Ama sadece arkadaş sayılırsanız ve birbirinizi tanıyor sayılırsanız neden seninle akşam yemeğine çıksın ki? Ben de tanıştığım herkesle akşam yemeği yemiyorum ki.”

Jack önce Benji’ye, sonra bana baktı. “Akraba olduğunuz nasıl da anlaşılıyor.”

Benji hevesle “Birbirimize benzediğimiz için mi?” diye sordu.

“Hayır, sana da bir şey söylemeden önce iki kez düşünmem gerektiği için.”

“Futbol oynamak ister misin?” diye sordu Benji. “Libby Halam benden gol yiyip duruyor. Hep ben kazandığım için de benim sinsî bir yumurcak olduğumu düşünüyor.”

Jack, siyah koşucu saatine baktı, bir şeyleri hesaplama-ya çalıştığı belli oluyordu. Sonra bakışlarını Benji’ye yöneltti. “Burada kalıp birkaç gol atabilirim. Ama sakın ola ki, benden daha kısa boylusun diye sana kolaylık yapacağımı sanma – senin büyük bir oyuncu olduğunu biliyorum ben. Libby Halan kaleye geçebilir.”

“Ah, artık geçebilir miyim?”

İkisi de aynı anda “Evet!” dediler.

“Tamam, bunu siz istediniz.”

Benji ve Jack birbirlerinin etrafında daireler çizerek koşuşmaya başladılar: Birbirlerinden top kapmak, çalım yapmak ve topu çalabilmek adına amansız bir mücadeleye girişmişlerdi. Doğrusu, zamanın çoğunu birbirleriyle oynayarak geçirdiklerinden bana ihtiyaçları olmadığı ortadaydı, ama gol atmak niyetiyle bana doğru geldiklerinde topu yakalamak için mecburen kendimi yere atma hareketini yapıveriyordum.

Aradan yarım saate yakın bir zaman geçtikten sonra Jack tekrar saatine baktı. Bana “Artık geri dönmem gerekiyor” dedi. “Annemlerle akşam yemeği yiyeceğim.” Elini Benji’nin kısısa, düzgün Afro saçlarında dolaştırdı. “Sağ ol dostum, güzel bir oyun çıkardın. Berabere mi kaldık?”

“Hayır!” dedi Benji. “Ben altı gol attım, sense dört.”

“Tüh! Nasılsa saymayı bilmiyorsundur diye düşünmüştüm. Neyse, sen kazandın. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Benji kibarca “Ben de” diyerek onun elini sıktı. “Umarım Libby Halam bir gün seninle yemeğe çıkar.”

“Bence de, dostum, bence de. Belki sen benim adıma onun aklını çebebilirsin.”

“Olabilir” dedi Benji.

Jack Benji’ye kocaman bir gülücük gönderdikten sonra bana döndü. “Seni görmek güzeldi Libby.”

Başımı salladım.

Kısacık bir an fikrimi değiştirip değiştirmedigimi, onunla yemeğe çıkıp çıkmayacağımı soran gözlerle bana baktı. Kahve içip kruvasan yediğimiz gün söylediklerine rağmen geçen iki hafta boyunca beni hiç aramamıştı, ama şimdi bir kez daha şansını deniyordu. Ben karşılık vermeyince, yaşadığı yenilgi adeta yüzünü bir düş kırıklığı ağıyla kapladı ve başı-

nı eğip gözlerini çimenlere dikti, sonra da ağır ağır arkasına döndü. Kulaklıklardan birini kulağına takıp yaya yoluna doğru gitmeye başladı.

Aslında o kadar da kötü değildi. Şimdiye kadar iki kez bana o kadar kötü biri olmadığını göstermişti. İlk karşılaşmamızdaki o adam ile bana kruvasanlar getiren ve Benji'yle futbol oynayan adam arasında dağlar kadar fark vardı. Belki de tanıştığım öteki erkeklere benzemiyordu, belki de kendisine bir şans verilmesine değecek biriydi.

Tam öteki kulaklığını sol kulağına takıyordu ki, “Jack” diye seslendim.

Kulaklık elinde, bana döndü ve soran gözlerle baktı.

“Tamam” dedim.

“Tamam mı?”

Başımı salladım. “Önümüzdeki cumartesi, eğer başka bir işin yoksa.”

Yüzünde sevinç ve hayret karışımı bir ifadeyle gülümseyip başını salladı.

“Beni işten ara.”

Başını kabul anlamında öne eğdi, Benji'ye el salladı ve hafif bir koşu tutturarak geldiği yoldan geri dönmeye koyuldu.

Benji ve ben onun parkın kapısına kadar koşmasını izledik, ama durduğu yerde zıplayıp havaya bir yumruk attığında hâlâ görüş alanımızın içindeydi.

Benji başını kaldırıp bana bakarak “Bunu niye yaptı ki?” diye sordu.

Başımı indirip ona baktım. “Bilmem” dedim. “Bana kalırsa tuhaf adamın teki.”

“Bence de öyle” dedi Benji. “Dondurma yiyebilir miyim?”

“Dalaktaki parçalanmanın mideyi kanla doldurması ihtimali yüksek. Onu acilen ameliyathaneye almamız gerek.”

İçimden herkesin bu bağırıp çağırmaya bir son vermesini

diliyorum. Kendi düşüncelerimi duyamıyorum. Kendi anılarımı da duyamıyorum.

“Plastik cerrahiye ve nöroşirurjiye anons yapın, onları yukarıda karşılaşmaları gerekiyor.”

Ne olur, artık bağırmayın. Bağırmanızın hiçbir şeyi çabuklaştıracığı yok, bunu siz de biliyorsunuz.

“Birinin olanları kocasına anlatması lazım.”

Ağustos 2008

Birbirimizle çok iyi anlaştık; –nasıl tanıştığımızı bir kenara bırakıp– sohbet ettik, şakalar yaptık ve iki eski dost gibi bir sürü şeyi paylaştık. Bana, hayatta hiç sıkıntı çekmemiş bir adamın üzerindeki parlak, göz alıcı cila kazındığında altından çıkacak adama ve bu adamın nasıl biri olabileceğine dair birtakım küçük ipuçları verdi. Hiç burnu havada bir hali yoktu. Sürekli sorular sorup durdu ve beni güldürmeye çalıştı. Göğsümde ve yüreğimde filizlenen kahkahalar hiç zorlanmadan dudaklarımdan dökülüyordu. Onun kahkahaları da benimkilere benziyordu.

Güzellik uzmanı olarak çalışmamı, küçümsemeden uzak ve etkilenmiş bir tavırla karşıladı. Bana Brighton’daki bir hukuk danışmanlığı şirketinde küçük ortaklardan biri olduğunu anlattı. Ben de ona üniversiteye gitmek için Londra’dan Brighton’a taşındığımı ve bir daha Londra kadar büyük bir kentte yaşamayı aklımdan geçirmediğim için orada kaldığımı anlattım. Jack ise çocukluğunun Sussex’in kırsal kesiminde geçtiğini, bu yüzden Brighton ile Hove’un ona büyük şehir gibi geldiğini anlattı. Kendi hikâyelerimizi ve hayatlarımıza dair önemsiz ayrıntıları paylaştık ve gece ilerledikçe bulunduğumuz ortam daha bir güzelleşti. En son ne zaman bir randevudan bu kadar büyük keyif aldığımı anımsayamıyordum.

Yemekten sonra Hove’daki restoranın önünde durup ko-

nuşmaya devam ettik. Büyük bir dikkatle elimi elinin içine aldı ve köşeyi dönünce karşımıza çıkacak olan evine uğrayıp, beni kendi evime götürecek taksiyi orada beklememi teklif etti.

O anda birbirimizden hiçbir beklentimiz yoktu: O yakınlaşmalar, göz süzmeler, çift anlamlı sözler gibi şeylerin hiçbiri yaşanmamıştı. Sadece geceyi hemen bitirmemek gibi içten gelen bir arzu söz konusuydu.

Tam evinin bulunduğu, deniz kıyısına çıkan sokaklardan birine döndüğümüz sırada “Hakkımda *herhangi bir şey* söylemeden ya da düşünmeden önce” dedi, “bu evi yıllar önce dört duvar halinde satın aldığımı söylemem gerek. Yaşanılabilir duruma getirmek için bayağı bir işçilik ücreti ödedim ve bir sürü para döktüm. Evimle gurur duyuyorum, ama ne olur bugün piyasa değeri milyon dolar olan bu evi her şeyiyle hazır olarak satın aldığımı sanma. Burası için ödediğim rakam onun yanına bile yaklaşamaz. Anlaştık mı?”

“Anlaştık” dediğimde krem renkli sıvası, siyah giriş kapısına çıkan taş merdivenleri ve muhtemelen evin içinden erişilebilen bir alt katı da olan muazzam bir çift cepheli Victoria tarzı villanın önünde duruyorduk. Evin her katı devasa çerçeveli pencerelerle kaplanmıştı.

Yüzüne bakmak için başımı öyle bir çevirmiştim ki, boynumdan çıtırtı sesleri geldi.

“Sana söylemiştim!” diye directti.

“Ben bir şey demedim ki” dedim.

Giriş kapısı, palto askılığının ve gömme bir paspasın bulunduğu geniş bir iç sundurmaya açılıyordu. Camdan yapılmış diğer bir iç kapı, halısız ahşap zemini olan geniş bir koridora ve büyük bir alana yayılmış, nefes kesici güzellikteki bir merdivene açılıyordu. Giriş kapısının solunda kocaman yaldızlı bir aynanın altında eğri bacaklı beyaz bir konsol duruyordu. Aynanın yanında bir kapı vardı ve koridorun ilerisin-

de görebildiğim kadarıyla iki kapı daha vardı.

Söylediklerinde doğruluk payı varsa ve burayı dört duvar olarak satın almışsa, evi bir zamanlar sahip olduğu ihtişama kavuşturmak ve –kornişlerden tavandaki çiçeğe, ahşap lambrilerden dökme demir radyatörlere kadar– yapıldığı döneme sadık kalabilmek için bayağı bir çaba harcamış ve özen göstermiş olmalıydı.

Aynanın önünde durmuş Jack'in bana eve girmemi söylemesini bekliyordum. İçeri doğru gideceğine arkasına döndü; henüz bana yaklaşmamıştı, ama yüzünde muzip bir gülümseme vardı.

Sırtım duvara dayanana kadar beni yavaşça arkaya döndürürken yeşil gözleri kıpır kıpırdı. “Seni koklayabilir miyim?” diye sordu. Önümde bana dokunmadan duruyordu.

Hayretler içinde “*Beni koklamak mı?*” diye sordum.

“Evet. Seni koklamak. Bir mahsuru yoksa sadece boynunu koklayabilir miyim?”

Bunda bir kötülük yoktu. Beni öpeceğini sanmıştım, ama onun ilk yapmak istediği şey buysa o zaman... “Bu kadar çok istiyorsan yapabilirsin” dedim.

“Ben sadece...” Yüzünü enseme gömdü ve birdenbire, hiç beklenmedik şekilde her yanımlı onun *kokusu* sardı. Hafif nemli ve tuzlu olduğu halde kupkuru kalan, adını koyamadığım bir şeylerin çağrışımlarıyla yüklü teni kıvrıla kıvrıla burnumdan geçip doğrudan kanıma karışan heyecan dalgaları yayıyordu. Birden her tarafımı ateş bastı. Bedenim adeta *onun* kokusuyla kıvranıp arzulayan, kaynayıp kabaran bir şeye dönüşmüştü.

Beni nasıl yakıp tutuşturduğundan habersiz, “Bu koku bütün gece aklımı başımdan aldı” dedi. “Bu koku yüzünden şahane bir duygu karmaşası yaşadım ve senden gelip gelmediğini merak ettim. İşte bak, senden geliyormuş.” Bununu iyice yaklaştırarak boynuma gömdü, artık vücudu be-

nim vücuduma değiyordu. “Kesinlikle öyleymiş.” Son iki sözcüğü söylerken dudakları tenimde dolaşınca, sanki bedenime bir ağrı saplanmış gibi nefes nefese kaldım ve dengemi kaybetmemek için duvara yaslandım. Buna karşılık dudaklarını boynumdan çekmeden bana daha çok yaklaştı. Yine nefessiz kalmıştım.

Birden bedeni dikleşti ve gözlerini bana dikti. “Çok güzelsin” diye fısıldadı. Başını eğdiğinde dudakları dudaklarıma yaklaşıyordu ve temas edecekleri beklentisiyle gözlerimi kapattım. Dudakları dudaklarıma değmeyince gözlerimi açtım. Tekrar “Çok güzelsin” dedikten sonra boynumun öteki tarafını öptü. Yumuşak ve ölçülü her öpücük sanki onun varlığından daha fazla bir şeyleri bana enjekte ediyordu. Hiç bilmediğim bir duyguydu bu, fazlasıyla *yabaniydi*. Ellerini omuzlarıma indirdi, ceketimin yakalarının altında gezdirerek çantamla birlikte üstümden çıkarıp yere attı. Hâlâ onun kokusundan ve yakınlığından sarhoş gibiydim ve hiçbir direnç göstermemiştim. Elleri vücudumda, bileklerime kadar inen mavi elbisemin üzerinde dolaşmaya başlamıştı.

Sıcak ve kesik kesik gelen nefesini kulağıma dayayıp “Sakıncası yok, değil mi?” diye fısıldadı.

Kesik nefeslerimin arasından “Yok” diyebildim.

“Durmamı ister misin?” diye sordu.

İçimden *evet* dedim. *Evet, evet, evet dur. Ne olur dur.* Bu adamı neredeyse hiç tanıımıyordum, ama o beni çok yakından tanıyor gibiydi: Nereme dokunacağını, neremi öpeceğini, duyarımı nasıl harekete geçireceğini çok iyi biliyordu. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum, ama... “Hayır, devam et” diye fısıldadım. “Devam et.”

Birdenbire geri çekilerek “Senin tadına bakmalıyım” dedi. Koyu zümrüt yeşili gözlerini, karşı çıkma belirtisi var mı diye birkaç saniye boyunca gözlerime dikti. Bir kez daha “Senin tadına bakmalıyım” dedikten sonra dizlerinin üzeri-

ne çöküp elbisemi kaldırdı ve siyah külotumu kuvvetle çekip bileğime kadar indirdi. Otomatik hareketlerle külotu ayağımdan çıkarıp attığım anda bacaklarımı iyice ayırdı. İlk önce araştıran, hisseden ve zevk veren parmakları, onun arkasından da dokunan, benim tadıma bakan ve oyunlar yapan dili geldi.

Daha birkaç saniye geçmeden inlemeye başladım: Dizlerimin bağı çözülmüş, kendimi tamamen bırakacak hale gelmiştim; daha daha fazlasını arzulayan bedenim ürpertiler içinde ona doğru kıvranıp dururken, o sıvı dinamit damarlarımda patlamaya başladığı anda başım geriye düşmüş halde duvara tutundum ve ağzımdan art arda zevk çılgınlıkları dökülmeye başladı.

O toparlanmış olarak ayağa kalktığında benim hâlâ başım dönüyordu. Elimden tutup beni karşımdaki aynanın önünde bulunan küçük aralığa götürdü ve arkama geçti. Kulağıma “Bak, ne kadar güzel olduğunu görüyor musun?” diye fısıldadı. “Gördün mü?”

Göz ucuyla aynaya baktığımda kendimle ilgilenmek yerine tüm dikkatimi ona yönelttim: Birlikte akşam yemeği yediğim yumuşak başlı adam gitmiş, onun yerine gözlerinden tutku ve kararlılık okunan bu adam gelmişti!

Saçlarımın içine doğru konuşarak “Seni düzmek istiyorum” dedi. “Seni düzebilir miyim?”

“Evet” diye fısıldadım. “Evet.”

Bakışlarımı aynadan aşağı indirip önümdeki masada duran kâğıt mendil kutusuna çevirdim. Kemerinin şıngırtısı, pantolon düğmesinin ve fermuarının açılma sesi, pantolonunun indirilme sesi, bir prezervatif paketinin hışırtısı kulaklarıma doldu. Sonra beni elleriyle yavaşça ileri doğru iterek masaya yatırdı, elbisemi yukarı çekti, bacaklarımı açtı ve iyice yaklaştı... Ve birdenbire benim bir parçam oluverdi. Bedeni, daha önce kokusunun geçtiği yerlerin izinden gidiyordu.

Vücudunu benim vücudumla iç içe geçirmiş, boynuma bastırılmış ağzından boğuk sesli iniltiler çıkarıyordu.

Yüzüne bakmak, onun da benim yaşadıklarımın aynısını yaşayıp yaşamadığını görmek isteğiyle bakışlarım yine yukarıdaki aynaya kaydı, ama gözüm kendi yansımama takılıp kaldı.

Ben başka bir insan olmuştum.

Saçlarım karmakarışık; vücudum bir erkeğin içime girebilmesi için kıvrılıp bükülüyordu. Yüzüm zevkten çarpılmış, gözlerim hayvansı bir bakışla dolmuştu. Vahşi, ahlaksız ve kontrolünü kaybetmiş bir insana dönüşmüştüm. Aynadaki bu insan Libby Rabvena olamazdı. Ehlileştirilmemiş vahşi bir hayvandan pek bir farkı yoktu. Beni bu hale getiren şey de, seks olamazdı. Beni bu hale getiren *oydu*. Ve ben de ona izin vermiştim. Beni bu hale getirmesini *istemiştim*.

Aynaya her baktığımda göreceğim tek yansımamın bu olabileceği korkusuyla derhal gözlerimi sımsıkı kapattım.

Hareketleri gitgide sertleşti. Geri çekilip ayağa kalktı ve yakıcı arzusunun zorlamasıyla kalçalarını iyice kavradı. Birbirine karışan iniltilerimiz daha yüksek bir perdeden çıkmaya başladı ve nihayet benim attığım çığlıktan bir iki saniye önce onun çığlığı duyuldu. Hazzımız dalga dalga kendi varlığımızdan çıkıp birbirimizin varlığına karışana kadar ikimiz de olduğumuz yerde donup kaldık.

Jack hemen geri çekilmedi: Birkaç saniye daha içimde kalarak, kendine nefesini düzenleme zamanı tanıdı, sonra da öne doğru eğilerek şefkatle ensemden öptü.

Bedenimden ayrılırken “Bu şahane bir şey” diyordu. Masadaki kutudan birkaç kâğıt mendil aldığını duydum ve hareketlerinin durduğunu işitene kadar gözlerim kapalı, başım yana eğilmiş halde durdum. Ayağa kalkıp elbisemi indirdim ve gözlerimi açmadan önce aynadan uzaklaştım.

Bir kez daha “Bu şahane bir şey” diyerek eğildi ve beni

alnımdan öptü. Biraz önce küçücük dokunuşu beni sarsıcı ve ehlileştirilmemiş hazlara götüren bir yolculuk vaadiyken, artık hafiften acıtıcı bir utanç ve suçluluk darbesine dönüşmüştü.

Güçbela gülümseyip başımı sallamakla yetindim. Yaptığımız şeyden sonra onunla nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Kelimeler yetersiz kalıyordu.

Elindeki kâğıt mendil topuna işaret ederek “Seni burada birkaç dakika bekletmemin bir mahsuru yoksa şundan kurtulup geleyim. Sonra da duş alman için sana birkaç temiz havlu ve bir sabahlık getiririm. Olur mu?”

Tekrar başımı salladım. İçimi büyük bir dehşet sarmıştı: Yani burada kalmamı veya onunla *konusmamı* mı bekliyordu? Ya da bunu neredeyse bir yabancıyla yapmış olmak son derece normalmiş gibi davranmamı mı bekliyordu?

Beni öpecekmişçesine ya da artık konuşabileceğimi hatırlatacakmışçasına ağzıma baktı, sonra gülümsedi ve yine alnımdan öptü. “Gerçekten şahane” dedi. Prezervatif ambalajını yerden almak için eğildi. “İki dakika” dedikten sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkarak gözden kayboldu.

Jack gözden kaybolur kaybolmaz koridorun öbür ucuna gidip külotumu, paltomu ve el çantamı alelacele yerden aldım. Külotumu çantama tıktırdım, paltomu arkama aldım ve koşar adımlarla sundurmadan geçip kapıya ulaştım. Kilit daha önce gördüğüm hiçbir kilide benzemediğinden kilit dilini serbest bırakmak ve özgürlüğüme kavuşmak için neyi çekmem, itmeyi ya da döndürmem gerektiğini kestirebilmek için orada öylece dikilip ona baktım.

Tuvalet sifonunun çekildiğini duydum.

Buradan çıkmalıyım. Gitmem gerek diye umutsuz düşüncelere dalmış, tırnaklarımı altın kilit mandalına geçirmiştim ki bir anda bir şey oldu ve kapı bir tıkırtı sesiyle açılıverdi. Kapıyı sessizce arkamdan çekip topuklu ayakkabılarımla

olabilecek en hızlı şekilde merdivenlerden koşarak indim ve sahile doğru yöneldim.

Kingsway’de bir taksi çevirme umudum olabilirdi. O da olmazsa, Jack’in evine paralel olan yola kadar çıkıp Hove Belediye Binası’nın yakınındaki durağa gidebilirdim.

Bir anda karşımda sanki bana tanrılar tarafından gönderilmiş olan bir sarı-turuncu renkli taksinin ışığı belirdi. İçimden adamın beni görmüş olması için dua ederek kolumu havaya kaldırdım ve ona doğru koşmaya başladım. Adam durup binmemi bekleyince yüreğim minnettarlıkla yerinden oynadı.

Arka koltuğun gıcırdayan siyah deri döşemesine kayarcasına oturup emniyet kemerimi takarken sürücüye “Devonshire Caddesi, Kemptown lütfen” dedim.

Taksici hızla uzaklaşırken gerçekler kafama dank etti: *Bir kez olsun öpüşmedik. Seks yaptık, ama hiçbir aşamasında öpüşmedik.*

Bu bilgi eve giderken yol boyunca kafamın içinde dönüp durdu: Seks yapmıştım, ama bu beraberlikten ağzıma tek bir öpücük bile kondurulmadan çıkıvermiştim.

Kendisinin kim olduğunu tahmin etmemi isteyen o kadının nerede acaba? Ambulansa alındığımdan beri onun sesini duymaz oldum. Jack’in adını söyleyiş tarzı, sanki onu çok yakından tanıyormuş gibiydi. Yoksa benden önce birlikte olduğu kadınlardan biri miydi? Yine de, kadın tanıdık biri gibiydi. Ve o da benimle sanki beni tanıyormuş gibi konuştu. Benim de onu tanıdığımı söyledi. O nereye gitti? Bana kim olduğunu söylemesini istiyorum, çünkü o...

Ağustos 2008

Arabası evimin önüne park edilmişti.

Elimde iki market torbasıyla yokuş yukarı zar zor çık-

tım, kendi sokağıma döndüm ve uzaktan onunkine benzer bir arabanın oturduğum binanın önünde durduğunu gördüm. Eve yaklaşırken kafamın içinde sürekli “Ne olur onun arabası olmasın, ne olur onun arabası olmasın” nakaratını döndürüp durdum. Dün geceki telefonlarına da, bu sabahki telefonlarına da yanıt vermemiştim. Bu konuyu unutup gitmesini, sanki hiç olmamış gibi davranmasını istiyordum. Çünkü benim yapacağım buydu. Benim böyle davranmam, bunu neredeyse hiç tanımadığım biriyle, bir kez olsun öpmediğim biriyle yapmam zaten yeterince kafa karıştırıcıydı. Her zaman bu tarz cinselliğin insanın birini doğru dürüst tanıdığı, ona güven duyabildiği, cinsellik konusundaki sınırlarını keşfetmeye ve bunları onunla bir arada genişletmeye istekli olduğu ilişkilerde yaşanabileceğine inanmışımdır. Her zaman bu tür cinselliğin insanın öteki kişinin yanındayken kendini tamamıyla rahat hissedebilmesi, olayın sonrasında onun kendisine karşı olan duygularında bir değişiklik olmayacağını bilmesi durumunda yaşanabileceğine inanmışımdır. Yaşadığımız tesadüfî cinselliğin muhtemelen onun için hiçbir anlamı olmadığının başıma kakılması en son istediğim şeydi.

Bacaklarını açmış, dirseklerini dizlerine dayamış apartmanımın önündeki basamakların üzerinde oturuyordu. Güneş gözlüklerini de takmıştı. Bir başkalaşım geçirerek tekrar o ilk tanıdığım adama dönüşmüş; bana kahve ve kruvasan getiren, parkta futbol oynayan ve birlikte akşam yemeği yediğim adamdan uzaklaşmıştı.

Taş merdivenin dibine gelince durdum ve ağır torbalarımı yere bırakmak zorunda kaldım. Artık kendi arabam olduğundan haftalık alışverişimi yapmak için çoğu zaman Marina’da ya da Homebush’ta bulunan daha büyük bir süpermarke- te gidiyordum, ama bugün o kadar yolu arabayla gitmeyi gö- züm kesmemişti. Ve yokuşun aşağısına kadarki kısa mesafe- yi arabayla gitmek de saçma olacağından yürüyerek gitmiş-

tim. D n geceden beri yaşıadığım kafa karışıklığının sonrasında kendimi fiziksel olarak cezalandırarak bir şey yapmak bedenime iyi geldiği, biraz olsun zihnimi açtığı halde artık canım yanmaya başlamıştı. Uyuşma geçsin diye parmaklarımı biraz oynattım ve avucumu tersine çevirip kanın parmaklarıma geri dönmesini, kanı çekilmiş bir sarıdan çıkıp tekrar kahverengi ile pembe arası bir renge dönüşmesini büyük bir dikkatle izledim.

Gözümü parmaklarıma dikmek beni onunla yüz yüze gelme mecburiyetinden kurtarmıştı.

“Bir an benimle saklambaç oynadığın duygusuna kapıldım” dedi. “Gidip gerçekten yemek odası kapısının arkasına bakınca da iyice saçmaladığımın farkına varamadım.”

Parmaklarımı uzattım, ellerimi açıp kapattım, içlerindeki liflerin ve kasların hareketini izledim.

“Gerçekten o kadar kötü müydü?” Bunu o kadar yumuşak bir sesle sormuştu ki, martıların, biraz ilerideki ana yoldan –yani St. James Caddesi’nden– gelen seslerin, keşmekeşin ve hayata dair gürültülerin bastırđıđı sesini işitmekte zorlanmıştım. “Ben sanmıştım ki sen de...”

Daha o sözcük ağızından çıkmadan “Hoşuma gitti” diye araya girdim, ama hâlâ bakışlarım yerdeydi. “Hoşlandım, hoşlandığımı sen de biliyorsun. Hiç de kötü olmadığını biliyorsun.”

“O zaman niçin gittin? Bu sabah seninle birlikte uyanacağımızı düşünmüştüm.”

“Ben... ben kendimden utandım.”

“Tanrı aşkına neden?”

“Bunu yaptığım için, zevk aldığım için. Oysa bütün bunlar olurken benim yerimdeki insan bir başkası da olabilirdi.” En sonunda başımı kaldırıp, dün gece seks yaptığım adama bakmayı başardım. Güneş gözlüklerini çıkarmıştı ve gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. “Bunun, benimle ya da aramız-

daki özel bir bağla ilgisi yok, öyle değil mi? Ben sadece düzülecek başka bir beden, girilecek başka bir deliktim.”

Şimdiyse, bunu tam olarak aynı şekilde defalarca yapmış olduğuna dair kuşkularımı haklı çıkaracak şekilde yere bakma sırası ondaydı. Ellerimi koyduğum yere daha önce kaç kadının da ellerini koyduğunu ve onun karşısında bacaklarını benim gibi açtığını düşününce içim titredi. İçlerinden kaçının orada kaldığını, kaçının onun bana getirmeye gittiği havluları ve sabahlığı kullandığını, kaçının saniyeler içinde oradan çekip gidecek kadar kendilerini bilen insanlar olduğunu düşünmemeye çalıştım.

En sonunda, gözleri hâlâ yerdeyken “Daha önce hiç tek gecelik ilişki yaşamadın mı?” diye sordu.

“Yaşadım” derken tekrar başımı yere indirdim. “Bazılarında, o kişi bir daha aramayınca kadar bunların tek gecelik ilişki olabileceklerinin farkında bile değildim. Ama hiçbirisi dün geceki kadar... hesaplanmış ve ruhsuz gelmemiştir.” O sırada belimin çevresine doladığım, ama artık yavaş yavaş aşağı yere inmeye başlamış olan mavi kazağı açıp tekrar bağladım. “Çok güzel bir gece geçirdik, hakkındaki tahminlerimde yanıldığımı anladım, sonra da bunu yaptık. Orada kalıp, bu benim için çok normal bir şeymiş gibi davranamazdım, çünkü öyle değildi. Ben... ben kendimden utandım.”

İkimiz de durumu düzeltecek herhangi bir şey söyleyemeden gözlerimiz yere dikilmiş halde bir süre durduk.

“Alışveriş torbaların için yardım ister misin?” diye sordu.

Gözlerim hâlâ yere dikilmiş olarak başımı iki yana salladım. Başımı kaldırırsam yüzümün ardında biriken ve şimdiden boğazımı düğümlemiş olan gözyaşlarımı görmesinden korkuyordum.

Ayağa kalktığını, muhtemelen tekrar güneş gözlüğünü takmak için kısa bir an duraksadığını işittim. En alt basa-

mağa kadar indi, bir saniye yanımda durdu. Zor duyulabilen bir sesle “Üzgünüm” dedi.

Başımı salladım. Üzgün olduğunu biliyordum ve çıkıp buraya kadar gelmesi bayağı cesurca bir şeydi. Eğer yaşananlar benim için bu kadar acı verici olmasaydı, bunu ona söyleyebilirdim. Söylemek yerine, arabasının çalıştığını ve uzaklaştığını duyana kadar başımı eğip, olduğum yerde bekledim.

Alışveriş torbalarımı yerden alırken yaşlar ağır ağır ve durmaksızın yüzümden aşağı akıyordu. Artık dün gece hiç yaşanmamış gibi yeniden kendi hayatıma dönmeye hazırdım.

“Artık ameliyathaneye gitmeliyiz, dalağındaki kanama kötüleşiyor ve ancak şimdi gidersek onu kurtarabiliriz.”

Kanayanın dalağım olduğundan emin misiniz? *Sanırım eminsiniz.* Çünkü ben hep en yumuşak olan ve kolayca zarar gören yerimin kalbim olduğunu düşünmüşümdür. Doğuştan kanayan bir kalbim olduğunu düşünmüşümdür hep.

Ekim 2008

Güzellik uzmanlığını seçmemin sebebi, artık biyokimyager olarak çalışamayacak olmamdı. Elbette, anne ve babamla birlikte yaşamının ve onların kesesinden yiyip içmenin geçerli bir hayat tarzı olabileceğini düşünseydim buna devam edebilirdim.

Üniversiteden çıkıp hayata adım attığımda dünyayı kurtarmaya hazırdım ve bir fark yaratmanın yolunu bulabileceğimi umut ediyordum. Seçmiş olduğum araştırma konusu şimdilerde olduğu gibi “hararetle tartışılan” bir mesele olmaktan uzaktı. O sıralarda biyo-yakıt (petrol yerine soya ve mısır gibi maddeler) kullanımına yönelmemizin dünyanın gıda kaynaklarını olumsuz yönde etkileyeceği ve bunun için neler yapmamız gerektiği konusu hiç kimsenin umurun-

da değildi. Umurunda olanlar ise insanın herhangi bir para ilişkisi kurmak istemeyeceği türden insanlardı. Yaklaşık bir yıl istediğim şeyi yapmak için uğraşıp didindikten sonra bırakmaya karar verdim. Buna yakın olan ama tam olarak bu alanda olmayan bir iş bulmayı da istemiyordum, bunun anlamı olabilir miydi? En iyi ikinci seçeneğe razı olacak türden bir insan da olmadığımдан, “Madem asıl tutkumu gerçekleştiremiyorum ben de kendime yeni bir tutku bulurum” diye düşündüm. Ve bu da –sahip olduğum nitelikler göz önüne alındığında– terazinin öteki kefesindeki bir şeyi gösteriyordu: Güzellik. Onun da özünde kimya ve biyoloji vardı; hem makyaj, losyon ve iksir sevgimi tatmin edebilir, hem de bir yıldan kısa bir zamanda bunun eğitimini alıp sürekli yeni uzmanlık alanları geliştirebilir ve orada burada para kazanmaya başlayabilirdim.

Asıl ilginç olan şeyse, bu işi sevmemdi. Bu işi gerçekten seviyordum. Bir insanın cildine uygun ürünleri bulmak için kimyasal analizler yapmaktan, bir tedavinin ya da işlemin bilimi çağrıştıran yöntemler dizisinden zevk alırdım. Üstelik insanlar aynaya baktıklarında ve onlar üzerinde çalışırken benim gördüğüm şeyi –başka bir deyişle, kusurlarını değil, kimliklerini oluşturan tüm o kusursuz yönlerini– gördüklerinde suratlarındaki ifadeyi izlemek de hoşuma giderdi.

Güzellik uzmanı olarak çalışmanın bir sürü avantajı olsa da, dünyanın sizi ciddiye alması gibi bir avantaj söz konusu değildi. Güzellik uzmanı üniformasını uzaktan gören insanların bize “geri zekâlı” damgasını vurduklarını gözlerinden okurdum. Kafamın çalışmadığını, bütün gün tırnaklarımı törpülemekten ve makyaj düşünmekten başka bir işe yaramadığımı sanırlardı. Ben kim oluyordum da onların hayallerini yıkıyordum?

Ben kim oluyordum da, insanın başarılı ve işinin ehli, sertifikalı bir güzellik uzmanı olabilmesi için insan bed-

ninden ve kimyadan anlaması ve insanlarla başarılı bir iletişim kurmayı öğrenmesi gerektiğine parmak basıyordum? Ben kim oluyordum da onlara insanın yoksulluk ile güzellik uzmanı üniforması arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığında, her zaman üniformanın galip geleceğini anlatıyordum? Benimkine benzer bir iş yapmaktansa açlıktan ölmeyi yeğleyeceğini söyleyen biri bence yeterince yoksulluk çekmemiş, hayatında ısınmak ile yemek yemek arasında tercih yapmak zorunda kalmamış olmalıydı. Bu gibi tercihler insanın aklını başına toplamasına ve kendini tanımayan insanların alaycı bakışlarına karşı yüreğini nasırlaştırmasına yarardı.

Bunun tek istisnası, Brighton Rıhtımı'nın girişindeki bir erkek yüzücüyü elinde tutan gerçek insan boyutlarındaki ahşaptan yapılmış kadın cankurtaran figürünün arkasına çömelmiş, çantasını göğsüne yapıştırmış ve üç ay önce tek gecelik bir ilişki yaşadığı adamın uzaktan kendisine doğru geldiğini görünce, onun arkasına dönüp koştuğunu görmemesi gibi olmayacak bir şeyin gerçekleşmesi için içinden dua eden bir insan olabilirdi. Böyle bir şey yaptığınızda üstünüzde güzellik uzmanı üniforması olsun ya da olmasın insanların size tuhaf gözüyle bakması normaldi.

Geçen haftalarda Jack'i birkaç kez görmüş ve göz göze gelme ya da daha kötüsü konuşmak zorunda kalma ihtimalini ortadan kaldırmak için hep bir mağazaya sığınmış ya da yolun karşı tarafına geçmiştim. Tüm bunlar olurken onun da beni görmemiş olmasını umut ediyordum. İlk kez kaçacak başka bir yer kalmadığı için bunu yapmaya mecbur kalmıştım. Benji'nin iki yaşındayken kendisi onları göremiyorsa, insanların da onu göremeyeceğini sandığı dönemlerde yaptığı gibi ellerimle gözlerimi kapatabilirdim.

“Sanırım benimle konuşmamanın en yaratıcı yolunu icat ettiğin için bir ödülü hak ettin” dedi Jack.

Olduğum yerde kaldım; bir yandan da ellerimle gözlerimi kapatma çaresine başvurmak için çok mu geç kaldığımı düşünüyordum. Ağır hareketlerle doğrulup ayağa kalktım. Her ikimiz de farklı sebeplerden kaynaklanan düş kırıklıkları yaşadığımız için Jack ile aynı anda iç geçirdik.

“Bak, Libby, hiç değilse bir kez konuşamaz mısın benimle? Konuşmuyor olmamız hiç bana göre bir şey değil, oysa biz...” Söylemesine gerek yoktu, çünkü ikimiz de yaptığımız şeyin ne olduğunu biliyorduk.

“Beni hiç rahatsız etmiyor” diye bir yalan attım.

“Beni rahatsız ediyor, hem de çok. Benden kaçmak için sokağın karşı tarafına geçtiğini de, kendini dükkânlara attığını da gördüm. Bu durumu düzeltmek istiyorum.”

“Ortada düzeltilecek bir şey yok. Ne yaptıysak yaptık, ama bu hiç yaşanmamış gibi davranmamalıyız.” Cesaretimi toplayıp ona baktım. Bakar bakmaz da, gözümün önünde onun beni düzmek istediğini söylemesinin bir saniye öncesinde yüzünün aynadaki yansımasının canlanması bir oldu ve korkuyla geri çekilerek gözlerimi yeniden rıhtım zemininin ahşap pervazlarına odakladım.

“Ama yaşandı.”

“Senin açıdan bu bir sürü başka insanla da yaşanmıştır; onları da böyle tek tek izlerini sürerek avlar mısın?”

“İzlerini sürmeme gerek yok, çünkü onlarla hâlâ görüşüyorum.”

“Yani, ihtiyaç duyduğunda...”

Sert bir sesle “Hayır!” dedi. “Demek istediğim hiç de böyle bir şey değil. Sokakta karşılaştığımızda iki çift laf ettiğimizi anlatmaya çalışıyorum.”

“Peki, seninle konuşmam neden bu kadar önemli?” diye sordum. “Bu neyi değiştirecek ki?”

“Peki, benimle konuşmamak senin için neden bu kadar önemli?” diye sordu. Topu bana atarsa fikrimi değiştirebile-

ceğimi ya da başka bir şey olacağını düşündüğü ortadaydı.

“Neden öyle olduğunu sana anlatmıştım: Seninle konuşmak, seni görmek bana unutmak istediğim bir şeyi hatırlatıp duruyor. Yaptığımız şeyden hâlâ utanç duyuyorum.”

Bir süre sesini çıkarmadan durdu. “Bak, benimle birlikte rıhtımın sonuna kadar yürü ve yürürken de aramızda geçenler konusunda yanlış olan ne varsa bana anlat. Hiç konuşmayacağım, sözünü kesmeyeceğim ya da kendimi savunmayacağım. O geceye dair içinde biriktirdiklerini döküp rahatlayabilesin diye ben sadece dinleyeceğim. Bunun arındırıcı bir etkisi olacağını umuyorum, ama sonrasında benimle hâlâ konuşmayı istememene de saygı göstereceğim. Sokakta yanından geçerken bir yabancı gibi davranacağım. Ne diyorsun?”

“Libby, ben burada seni bekliyor olacağım” diyor Jack. “Hiçbir yere gitmiyorum. İyi olacaksın ve ben de seni göreceğim.”

Ekim 2008

Yolun yarısında durup rıhtım boyunca uzanan parmaklıklara dayandığımızda “Girdiğim iddiayı hem kaybettim, hem de kazandım” deyiverdi.

Rıhtımın boyu konuştuğumuz meseleyi halletmemize yetecek kadar uzun değildi. Alışılmadık derecede sıcak bir ekim ayı geçiriyorduk. Günün bu kadar ilerlemiş saatinde bile havada sadece hafif bir serinlik olması, parmaklıkların önünde durup konuşurken altımızdaki anafor yapan suları seyretmemize olanak tanıyordu.

“Kiminle iddiaya girdin?”

“Kendimle. Kendimle bunu yüzüme gözüme bulaştıracak bir şey yapmadan atlatacağım konusunda iddiaya girdim.”

“Yüzüne gözüne bulaştıracak bir şey yapmadın.” Tamamıyla kişiselikten uzak, ama şahane bir cinsellik yaşamış ol-

mamızın bana kendimi nasıl kötü hissettirdiğini ona anlatmaya çalışırken insanın dikkatini çekecek kadar ilgili bir hali vardı. Konuşmaya başladığım anda öpüşmemiş olduğumuz gerçeğini ortaya koymaksızın hislerimi ona aktarmamın ne kadar zor olduğunu fark etmiştim. Teoride (her ne kadar böyle bir fırsat çıkmamış olsa da) onu ben de öpebilirdim; dolayısıyla, mantıklı düşünecek olursam bu aptalca hata bana aitti. Ama bu konuda fazlasıyla mantıksız düşünüyordum ve neden kafamı bir öpücüğe bu kadar taktığımı anlayamıyordum. Mantıksızca olabilirdi, ama benim için yaşamsaldı. Bunu yeterince net bir şekilde ortaya koyabildiğimden de emin değildim.

“Şimdi yüzüme gözüme bulaştırmak üzereyim” dedi ve yaklaştıkça kapanan gözlerle bana doğru eğildi. Aramızda birkaç milimetrelik bir mesafe kaldığında bana hareket etme fırsatını vermek için duraksadı, sonra yaklaştırmaya devam etti ve dudaklarını dudaklarıma dokundurdu. Vücutlarımız otomatik hareketlerle birbirlerine yaklaştıkça ve dudaklarımız birbirlerine değdikçe gözlerimi kapattım. Bir elini saçlarımdan arasından geçirip öteki elini belkemiğimin bittiği yere koyduğu sırada ben de dikkatle ve sevecenlikle ağzımdan içeri kayan diline izin vermek için dudaklarımı yavaşça araladım. Birkaç dakika –yoksa birkaç saniye miydi?– dudaklarımız birlikte hareket etti ve etrafımızdaki her şey bir anda durdu. İşte o gece eksik olan, kelimelere dökemediğim şey tam da buydu.

İlk önce o geri çekildi, gözlerini dudaklarıma dikmiş öylece dururken ağzından “Demiştin sana” sözcükleri döküldü.

“Bir kez daha söylüyorum, yüzüne gözüne bulaştıracak bir şey yapmadın.” Hafiften titremeye başlamıştım. Daha önce, bir öpücüğün arkasından hiç titremişliğim yoktu, ama Jack’in benim varlığından habersiz olduğum parçalarıma dokunmak gibi bir özelliği vardı.

Parmaklarını, hâlâ yüzünde durup durmadıklarını kontrol etmek istercesine dudaklarına götürdü. “Üç yıldan uzun bir süredir ağzından öptüğüm ikinci kadın sensin” diye bir açıklama yaptı. “Diğeryse karımdı. Merhum karım. Öleli üç yıl oldu.”

“Karın mı? Karın öldü mü? Neden ilk çıktığımızda bundan hiç bahsetmedin?”

Başını indirip ellerine baktı ve sağ elinin yüzükparmağındaki düz altın halkayı çevirmeye başladı. Bu onun alyansıydı. Tabii ki! Yüzüğün Jack’in geri kalanıyla ve onun giyim tarzıyla bu kadar alakasız olmasının sebebi şimdi anlaşıyordu.

“İnsanın birilerini tavlama için ölmüş karısından bahsetmesi pek de iyi bir şey olmasa gerek, öyle değil mi?”

“Bence de öyle. O şekilde seks yapmanın sebebi bu mu?”

Dudaklarına sanki o kadar uzun zaman sonra doğru düzgün öpüşmekten hassaslaşmış, incinmiş ya da zarar görmüşler gibi dokunup duruyordu.

“Evet” diye yanıtladı. “Bu, o anda aklıma esmiş gibi yapabilirdim ya da yaşadığım acı yüzünden ne yaptığımın farkında değilmiş gibi davranabilirdim, ama bunların ikisi de gerçeği yansıtmıyor. Evet, o şekilde seks yapmamamın sebebi bu. Cinselliği seviyorum, ama biraz önce yaptığımız gibi öpüştüğümde onu aldattığımı hissediyorum. Eve’i aldatmış gibi oluyorum. Adı buydu. Ashna bakarsan hâlâ da öyle. Artık burada olmadığı için adı değişecek değil ya.”

“Bana onun hâlâ hayatında büyük bir yeri varmış gibi geldi.”

“Bir bakıma öyle.”

“Seksi parayla satın alabileceğini sen de biliyorsundur. Onların seks yaparken öpüşmediklerini duymuştum.”

Bana ciddi gözlerle bakarak başını iki yana salladı. “Hayır, yapamam. Belki başka erkekler yapabilir, ama ben yapamam. Beni sadece kendilerine para verdiğim için yüzüme

bakan insanlarla dostluk kurmaya çalışırken gözünün önüne getirebiliyor musun?”

“Sanırım getirebiliyorum. Daha önce bunu en ince ayrıntılarına kadar hiç aklımdan geçirmemiştim.”

“Uğraşmana değmez, aklından geçirmiş olsan bile sadece öyle ya da böyle rahatsız olduğunla kalırsın. Düşündüğüm zaman bana da öyle olduğunu biliyorum. Geçtiğimiz üç yıl boyunca birtakım korkunç şeyler yaptım, çünkü neredeyse tanıdığım herkes bu acıyı atlatabilmem için beni kendi halime bıraktı. İlk başlarda, kendi acıma öylesine gömülmüş haldeydim ki, gerçekten kötü davrandığımın farkına varamadım ve herkes de bunu kabullendi. Sis dağıldıkça yaptıklarımın farkına vardıysam da hiç kimse çıkıp ‘Artık yeter!’ demedi. Ben de aynı şekilde yaşamaya devam ettim. Her defasında ‘Hayır’ diyebilecek birinin çıkıp çıkmayacağını düşünmek bile her şeyi biraz daha kötüleştirdi. Sana gelene kadar bunu anlamlı ifade eden biri çıkmadı.”

“Çok fena.”

“Biliyorum. Ve utanç duyuyorum. Ama bir insana seks için para verecek kadar ya da aramızda en azından bir tür gerçek bir bağ kurulduğunu düşünmediğim birisini düzecek kadar da alçalmayacağımı biliyorum.”

“Bence de, bunun bir mantığı var. Ama gerçekten o *üç yıl* boyunca başka hiç kimseyi o şekilde öpmedin mi?”

“Öpmedim.”

“O zaman beni niye öptün?”

“Çünkü bu bana dünyada en çok yapmak istediğim şeymiş gibi geldi. Kendi kendime ‘Bir daha görüşmesek bile hiç değilse onu öpmüş olacağım’ diye düşündüm. Parkta birlikte kahvaltı ettiğimizde ve o gece evimin koridorundayken de az daha yapacaktım, ama yapamayacak kadar korkmuştum. Şimdi hiç değilse bunu yaptığımı söyleyebilirim – ve umduğumdan çok daha güzel olduğunu.”

“Peki” dedim. Benim de beklediğimden daha güzeldi, daha önce hiç kimse beni böyle öpmemişti. Bundan sonra nereye gideceğimizi görmek istercesine altımızdaki suya baktım. Ondan hoşlanıyordum, ama mesele bu değildi. Sadece onun bana göre olup olmadığından emin değildim. Ona karşı fazlasıyla kaba davranmış olmam, sonrasında yaşanan cinsellik ve şimdi de öpüşmenin arkasından gelen titreme... Jack bu güne kadar tanıdığım herkesten farklıydı.

“Libby, kibirli olduğumun farkındayım ve kibrim güvensizlikten kaynaklanıyormuş gibi de yapabilirim, ama aslında öyle değil. Bu, hayatta hep en iyi fırsatlara sahip olarak yaşamamın ve hayatımda hiç kimsenin bana hayır demediği bir dönem geçirmiş olmamın sevimsiz bir yan ürünü. Ama başka niteliklerim de var ya da en azından olduklarını umuyorum.” Birden sustu ve ona bakınca sanki bu nitelikler gökte yazıyormuş da, oraya bakarak bunları ezberden söyleyebilirmiş gibi gözlerini gökyüzüne çevirdiğini gördüm. Bu çabasından vazgeçip tekrar benimle konuşmaya başladı. “Senden hoşlanıyorum, Libby. Kibirli olmadan kendine güvenli olmayı başarıyorsun ve dürüstsün. Ve benim de kim olduğumu ve kendimi dünyaya nasıl sunduğumu gözden geçirmemi sağlıyorsun. Pek az insan bunu yapabilir. Uzun süredir de hayatımda bunu yapan hiç kimse yok. “Ve biliyor musun, o gece-den beri ben de kendimi berbat hissediyorum. Cinsellik mükemmeldi, muhtemelen yaşadıklarımın en iyilerinden biriydi – ama sen kaçıp gidince, bir yerde yanlış yaptığımı anladım. Çizgiyi aştığımı anladım. Hele senin evinin önündeyken yüzünün hali...” derken yumruğunu mide boşluğuna doğru salladı. “Beni çaresiz bıraktı. Kendimi o zamandan beri bu kadar kötü hissetmemiştim.” Adeta bir umutsuzluk içinde omzunu silkerek “Yani Eve ile yaşadığımız çok kötü dönemden beri. Seni o şekilde kullandığım için ve kendini o kadar kötü hissetmene yol açtığım için özür dilerim.”

“Sorun yok. Artık seni daha iyi anladığıma göre hallettik sayılır.”

Bana bakarken yüzünü kaplayan kocaman gülümseme karşısında bütün bedenimi bir heyecan dalgası sardı. Titreme yeniden başlıyordu. Bakışlarımız birbirine kenetlendi, sonra ikimiz de aynı anda denize bakmaya karar verdik.

Dikkatimi tekrar ona yönelterek “Eve nasıl ölmüştü?” diye sordum.

Bu defaki omuz silkişi öncekinden farklıydı; şimdiki daha savunmaya meyilli ve hafiften temkinliydi. “Dürüst olmam gerekirse, bu konuda konuşmak istemiyorum. Birini ağzından öpmek, sonra da Eve hakkında konuşmak hiç benim tarzım değil. Neden burada olmadığı konusunda konuşmaya hazır olduğumu sanmıyorum.” Bir temkinli omuz silkme daha. “Beni anlayacağından eminim.”

Başımı salladım. Birkaç saniye hiç ses çıkarmadan durup, rıhtımdaki seslerin aramızdaki ve etrafımızdaki boşlukları doldurmasını bekledik.

Aynı deneyimi tekrar yaşama arzusundan olduğu kadar, sırf bir şey söylemiş olmak için “İstersen beni yine öpebilirsin” lafı ağzımdan çıktı. Aynı şeyi bir daha yaşamamız olanaksızdı, bir daha on dakika öncesindeki insanlar olamayacağımıza göre bu deneyimi hiçbir zaman tekrar edemeyecektik. O, bir daha asla karısının ölümünü izleyen üç yılda tek bir kadını öpmemiş olan erkek olamayacaktı; bense bir daha asla, nasıl olduysa bir erkekle öpüşmeden seks yapmayı becermiş olan o kadın olamayacaktım. Farkında olmadan dul bir erkeğin korkularını yenmesine yardım etmiş bir kadın ile karısını geride bırakmaya başlamış bir erkekten başka bir şey değildik artık.

Jack başını iki yana salladı. “Şansımı zorlamayacağım.” Ben de ona gülümsedim, çünkü kastettiğinin benimle şansını zorlamak değil, o deneyimi tekrar yaşamak için şansını zorlamak olduğunu biliyordum.

Artık bunun sona ermesini istiyorum. En son bölüme atlamayı ve Jack'in, tam da söylediği gibi, beni beklediğini –âşık olduğum adamın beni beklediğini– bilmeyi istiyorum.

Ekim 2008

Bir sonbahar günü sabahın altısında istasyona yürümek benim için yeni bir olay olmamakla birlikte, hava karanlık olduğundan her zaman hafif bir endişeyle yaptığım bir şeydi. Araba kullanmak gibi bir planım olmadığında arabamı almazdım, çünkü bu zahmete değsin diye bütün gün kullanabileceğim bir park yeri bulmak için aynı yerde dönüp durma her zaman treni kaçırmamla sonuçlanırdı.

Sabahın erken vaktindeki bu yürüyüşlerde daha önce başıma hiçbir şey gelmemişti, ama her şeyin bir ilki vardı. Daha önce ahlaksız tekliflerde bulunanlar olmuştu: Sabahın altısında sokakta yürüdüğümü gören erkekler işe çıktığımı varsaymışlardı. O şartlar altında bozulmam mı, yoksa gururumun okşandığını düşünmem mi gerektiğinden asla emin olamamış ve her zaman bunu yapan adamlara hatalarını fark edip arabalarıyla uzaklaşana kadar sert sert bakmakla yetinmiştim.

Bir arabanın farları yakınımaya geldiğinde kısa bir an gözlerim hiçbir şey görmez oldu, ama ben yoluma devam ederken araba yanaştı ve birden durdu. *İşte yine başlıyoruz*, diye aklımdan geçirdim, *evinde, tek başına veya karısıyla yatağında olması gereken, ama şansını son bir kez denemek için sokaklarda sürtüp duran bir adam daha.*

Sürücü tarafındaki pencere indirildi ve sürücü başını dışarı uzattı. “Seninle karşılaşacağımı rüyamda görsem inanmazdım” dedi Jack.

Gördüğümün gerçekten o olup olmadığından emin olmak için gözümü kırıp durdum. Birkaç haftadır Jack’i ne görmüş, ne de onunla konuşmuştum. Öpücüğe ve bunun tüm hoşluğu-

na rağmen onunla bir ilişkiye girmenin benim açımdan doğru bir şey olduğundan emin değildim. Ondan hoşlanıyordum –bundan zerrece bir kuşku yoktu– ama onun bana iyi gelip gelmeyeceğinden emin değildim. Tabii ki, hayatımda hep bana iyi gelecek şeylere kapılmış biri değildim –bu halimi ciddi ciddi eleştirdiğim zamanlar da olmuştu– ama Jack farklı bir biçimde bana iyi gelmeyecek bir tipti. Zihnime ve bedenime daha önce hiç yaşamadığım birtakım şeyler yapıp duruyordu.

Ama onu aklımdan çıkarabileceğimi de sanmıyordum: Boş geçen her anımda onu düşünüyordum. Yumuşacık dudakları, dudaklarının beni öperken kapıldıkları tatlı acelecilik. Teninin sarhoş edici kokusu. Söylediğim her şeye dikkatle kulak verdikten sonra, bir gülümseyişi birlikte paylaşalım diye benim gözlerimle buluşan yosun yeşili gözleri. Bunlar beni ağır ağır ve zevkten dört köşe eden bir çılgınlık haline sürüklüyordu.

Yüzümdeki sırtışa engel olamayarak “Jack” dedim. Tercihini bana bırakacağını söyleyerek beni aramamış, buna karşılık ben de eğer onu sokakta göreceğim olursam kendisiyle konuşacağımı söylediğimde sevinmişti.

“İşe mi gidiyorsun?” diye sordu.

“Evet.”

“Seni bırakmamı ister misin?”

Bir kahkaha atarak “Ne yani, Londra’ya kadar mı?” diye sordum.

“Evet, tabii” dedi.

“İstasyona kadar bıraksan yeter de artar bile” diye yanıtladım.

“Tamam, ama Londra’ya bırakmak da benim için hiç zor olmaz.”

Emniyet kemerini yuvasına takana kadar bu saatte dışarıda olmasının büyük olasılıkla biriyle çıktığı ya da o kadının evinden dönüyor olması anlamına gelebileceği aklıma gelmemişti. Midem buz gibi bir sıvıyla doldu ve birkaç kez yerin-

den oynadı. Bunun düşüncesi bile hoşuma gitmemiştir. Sesi mi normal çıkarmaya çalışarak “Peki, sabahın bu saatinde sen ne yapıyorsun?” diye sordum.

Arabayı Brighton’ın karanlık sokaklarında sürerken “Göreve çağırılmıştım” dedi. “Müvekkilim birkaç günlüğüne evden gitmiş komşusunun evine izinsiz girmeye karar vermiş. Komşunun ileri teknoloji ürünü güvenlik sisteminden, devasa köpeğinden ve evi bekleyen akrabasından hiç söz etmiyorum bile. Polis kendisini oradan alıp götürene kadar müvekkilim bir güzel dayak yemiş. Bu da umurumda değil, ama bu yıl üçüncü yakalanışı oluyor. Adamın mahkûmiyetini iki kez tecil ettirdim, ama bu sefer içeri girmesi kesin. Bunu ben söylemiyorum – adam aptalın teki.”

Onu görmek istemediğim düşünülecek olursa, başka biriyle birlikte olmadığını öğrenince hissettiğim ferahlama biraz mahcup ediciydi. “Böyle tuhaf saatlerde çalışıyor olmak sana zor gelmiyor mu?”

“Senin istasyona yürümenden daha zor olabileceğini sanmıyorum.”

Sabahın o saatinde arabayla göz açıp kapayıncaya kadar istasyona gelmiştik. Birdenbire içimden onunla daha uzun bir araba yolculuğu yapmış ve birlikte daha çok vakit geçirebilmiş olma isteği geçti. Benim için sorun yaratan şeyin Jack’i düşünmek olduğunun farkına vardım. Aslında işin gerçeği bayağı arzu uyandırıcıydı.

Jack bir umut “Seni Londra’ya kadar götürmemi istemediğinden emin misin?” diye sordu.

Evet demek isterdim, ama... “Hayır, hayır, seni öyle bir zahmete sokmak istemem. Trenle gidip, eski okuma tempo mu yakalasam daha iyi olacak.”

Jack hayal kırıklığına uğramış bir halde başını salladı; ağzının içinde gevelediği veda sözcüklerine karşılık olarak benim ağzımdan da güçbela birtakım veda sözcükleri çıktı.

İstasyon her zaman olduğu gibi sabahın o saatinde bile Londra'ya ve ötesine giden, erkenden oraya varması gereken benim gibi insanlarla ağzına kadar doluydu. Kendime kala-balığın arasından bir yol açmaya çalışarak ve kendimi bir aptal gibi hissederek ilerledim. Beni arabasıyla Londra'ya kadar götürmesine izin vermem gerekirdi: Böylece onunla vakit geçirmenin ve ona karşı hissettiğim çekimin keyifli bir akşam yemeğinden ya da orada burada birlikte geçirilen birkaç dakikadan ibaret olup olmadığını anlayabilecektim. Birdenbire yürümeyi bırakıp olduğum yerde kaldım ve bana çarpıp duran, etrafımdan dolaşıp geçmeden önce bana ters ters bakan insanları görmezden geldim. Tekrar dışarı çıkıp oralarda dolaşıp dolaşmadığına bakmak için geç kalmış olabilir miydim? Fikrimi değiştirip değiştirmeyeceğimi görmek için orada kalıp beni beklemiş olamaz mıydı? Omzumun üzerinden ardına kadar açık çıkış kapılarına baktım. Beni götürmek isteyen kendisiydi, bunu ondan ben istemiş değildim. Üstelik hayır cevabını verdiğimde hayal kırıklığını yüzünden okumuştum. Belki de geri dönmem gerekiyordu.

Mantığımın sesi tekdüze bir tonla kafamın içinde *Sen akılnı mı kaçırdın?* deyip duruyordu. *Koşa koşa dışarı çıktığında onu seni beklerken ve kollarına almaya hazır halde bulacağın bir romantik filmde yaşamıyoruz. Gerçek hayatta yaşıyoruz. Bu hayatta trene binmek ve işe gitmek gibi gerçek şeyler olur.*

O sabah aklımdan geçenler hakkında bir yorumda bulunmam gerekseydi, muhtemelen aralarındaki en içten düşüncenin bu olduğunu söyledim: Arkama dönüp ve gitmem gereken yere doğru ilerledim.

Birdenbire önüme çıktı ve "Libby" dedi. Onu kendi zihnimde yaratıp yaratmadığımı, kafamın içindeki Jack'in arkasından koşmamı buyuran öteki sesin bu fırsatı elimden kaçırmamamı garantiye almak için onun bir hayalini canlandırıp canlandırmadığını öğrenmek istercesine şaşkınlıkla ona bakakaldım.

Bir hayaletle mi, gerçek bir insanla mı konuştuğumdan emin olamayarak temkinli bir sesle “Jack” diyebildim.

“Bir şey unuttum” dedi.

“Nedir o?”

Daha ben ne olduğunu anlamadan, daha ona doğru düzgün bir karşılık veremedi bana sarılmış ve ağzını ağzıma dayamış, beni kendisine iyice yaklaştırarak bir kez daha tüm duyularımı kendi varlığının özüyle doldurmaya başlamıştı. Bir anda bayılacak gibi oldum: Dizlerimin bağı çözülmüştü ve onun bedenine yaslanmış olan bedenimin eriyeceğini hissediyordum. Öpücüğüne karşılık verdiğimde biraz geri gitti ve yere yuvarlanacağım diye korktum. Kendimi önceki öpücükteki kadar bitap düşmüş hissediyordum. Öpücük derinleştikçe ve ben yavaş yavaş kollarımı onun boynuna doladıkça etrafımızdaki dünya –yolcular, anonslar, tren takırtıları, sabah sesleri– içinde bizden başka hiçbir şey kalmayana dek geri çekilip gözden kayboldu. Bütün dünyada artık sadece orada duran ve öpüşen Jack ile ben kalmıştık.

Birbirimizden ayrılmamızın hemen sonrasında “Bir yerlerde kahvaltı etmek için işe biraz geç gidebileceğini sanmıyorum, doğru mu?” diye sordu. İkimiz de dudaklarımıza dokunup, sessiz ama mest olmuş bir şok içinde birbirimize bakıyorduk. “Yani konuşmak ya da...”

Son öpüşmemizin ardından bedenimi saran titremenin ayısını yaşayarak tüm dikkatimi ona verdim, çünkü etrafımızdaki insanların ne yaptıklarına bakacak cesaretim yoktu. Bize dik dik bakıyor, suratlarını ekşitiyor ya da onaylamayan bakışlarla bulunduğumuz yere bakıyor olabilirlerdi.

Ben hiçbir şey söylemeyince Jack’in bakışları ayaklarına yöneldi. Yüzü uğradığı düş kırıklığından allak bullak olmuştu.

“Eğer geç gideceksem, hiç gitmesem de olur” diye açıkladım.

Hiçbir şey söylemedi; gözlerini yere çevirip başını sallamakla yetindi. Reddedilmenin acısı yüzüne işlemiş gibiydi.

Saçının öne düşüşünü ve gururu kırılmış beden dilini seyrederken bir kez daha üzerimde yarattığı etki beni hayretler içinde bıraktı. Neydi *bu*? Ben sıradan bir kadındım. Güney Londra’da, postacı bir baba ile hemşire bir annenin çocuğu olarak sıradan bir evde büyümüştüm. Hayatım –özellikle de Caleb’in gelişinin ardından– kayda değer bir olay yaşanmadan geçmişti. Doğduğu günden itibaren sanki tüm dünya Caleb’in etrafında dönmeye başlamış ve bu da beni hiç üzmemişti. Erkek kardeşimi severdim. Çoğu zaman bir kenarda durmaya ve ona yardım etmeyip kendi üzüntüsüyle baş başa bırakmaya içim elvermediğinden Caleb’in yaşadığı krizler çoğu zaman benim de krizlerim olurdu. Üniversiteye giderken birkaç erkek arkadaşım olmuştu, ama bunların hiçbiri özel insanlar değildi ve aynısı üniversite sonrasında mastırımı çalıştığım ve doktoramı yaptığım dönem için de geçerliydi. Jack karşıma çıkana kadar da başıma sıra dışı ya da özel denilebilecek hiçbir şey gelmemişti.

İstediği her insana anında sahip olabilecek –görünüşe bakılırsa hayatından bir sürü kadın geçmiş olan– bu adam peşime düşene kadar böyle bir şey olmamıştı. Bana ilgisi fazlasıyla beklenmedik bir şey olduğu halde, acayip hoşuma gitmişti. Sebebini bilmiyordum, ama kendisinden öncekilerin aksine bana kendimi özel biri gibi hissettirmiş, dünyadaki tüm kadınlardan ayrı bir yerde durduğum duygusunu yaşatmıştı. Üstelik beni bir sürü vahşi, çılgın ve sıra dışı şey yapmak isteyen bir kadına dönüştürmüştü.

“Onun yerine bütün gün izin alsam nasıl olur?” diye bir öneride bulundum.

Jack’in yüzü dizlerimin bağını çözen bir gülümsemeyle ışıldadı ve nerede bulunduğumuza hiç aldırmadan uzanıp beni kendine doğru çekti ve öpücüklere boğdu.

“Şimdi uykuya dalacaksın Libby. Seni iyileştireceğiz. İçinden ondan başlayarak geriye doğru saymanı istiyorum.”

On...dokuz...sekiz...yedi...altı...

Nisan 2009

Gölmekten nefesimiz kesilmişti; birbirimize denizde su atmaktan ayakta zor duruyorduk ve iliklerimize kadar ıslanmıştık. Bu da yetmezmiş gibi, birbirimizin ağzına yumak yumak pamukşekeri tıkıştırmaktan hafiften midemiz bulanmaya başlamıştı.

Brighton İstasyonu'ndaki öpücükten sonra, akşamları aynı yatakta uyumak dışında, birbirimizden ayrılmaz olmuştuk. Son altı ay küçük randevulardan, şahane öpücüklerden ve sabahlara kadar süren telefon konuşmalarından oluşan bir sis bulutunun içinde geçmişti.

Birbirimize bağırsıp gülüşerek koştuk ve buz gibi nisan soğuşunda titreyerek battaniyemize geri dönmeye çalışırken ayağımız kaydı.

Kurulanmak için battaniyenin bir köşesini kapmak üzere birbirimizle mücadele ederek çakıllara yuvarlandığımız sırada “Peki, söyle bakalım, benimle evlenecek misin?” diye soruverdi.

Olduğum yerde donakaldığım için battaniyeyi yüzümden ayıramadım. Benim söylediğini düşündüğüm şeyi söylemiş olabilir miydi? O hiç sesini çıkarmadan cevabımı beklerken ben de onu görebilmek için büyük bir dikkatle battaniyeyi yüzümden uzaklaştırdım.

“Sen şimdi...”

Başını salladı.

Dudaklarımı yaladım. Dilimin üzerinde ayrıışan deniz tuzu ağzımda hafif bir karıncalanma hissi bıraktı. “Önce birlikte yaşamaya başlasak nasıl olur?”

“Düğün hazırlıklarını yaparken birlikte yaşamaya başlasak nasıl olur?”

“Evlilik büyük bir bağlılık sözü demektir.”

“Biliyorum. Ve ben sana o büyük sözle bağlanmayı istiyorum.”

“Birlikte çok güzel vakit geçiriyoruz, ama...”

“Eğer birlikte çok güzel vakit geçirmiyor olsaydık hemen benimle evlenecek miydin?” Son birkaç aydır beni sarhoş eden o gülümseyişi gördüğümde, sahip olduğum tüm sağduyunun ve mantığın uçup gitmek üzere kanat çırpmaya başladıklarını hissettim. Yine aynı şey olmuştu.

“Evlilik sonsuza kadar sürer” dedim.

“Bunu ben de biliyorum.”

“Yani bu konuda ciddisin?”

“Uzun süredir herhangi bir konuda hiç bu kadar ciddi olduğumu sanmıyorum. Hatta belki de tüm yetişkinlik hayatım boyunca.”

Peki, Eve ne olacak? Bu düşünce birdenbire aklıma düştü. “Peki, Eve ne olacak?” Sözcükler ağzımdan dökülüyordu.

Son birkaç aydır tabii ki ondan söz etmişti. Laf arasında ondan bahsetmişse de aslında kayda değer hiçbir şey konuşulmamıştı ve ben de sorular sorarak yaşadığımız şeyi mahvetmeyi göze alamamıştım. Ölümü hakkında bilgi edinmek için internete bakabilirdim, ama bunu yaparsam kendimi Jack’in mahremiyetini ve bana olan güvenini ihlal etmiş gibi hissedecektim. Eve hakkında bilgi edinmek istiyorsam, Jack’in arkasından gizlice iş çevirip bir şeyler bulmak yerine soru sormam gerekiyordu.

İçlerinde zerrece tereddüt barındırmayan, bakışlarını doğrudan bana dikti. “Bu anın, bu evlilik teklifinin seninle benden başka bir kimseyi ilgilendirmesini istemiyorum. Daha sonra, sen evet veya hayır cevabını verdikten sonra istediğin herkes ya da her şey hakkında konuşabiliriz. Ama şimdi olmaz – bu sadece beni ve seni ilgilendiren bir mesele.”

“Ve sonsuza kadar.”

“Ve sonsuza kadar.”

Kumsalda esmeye başlayan rüzgâr tenime değen nemli giysilerimin içime işlemesiyle başlayan üşüme hissini daha da artırmıştı. Titriyordum. Titriyordum, ama kurumamı sağlayacak bir şey de yapmıyordum.

O da benim gibi nem ve hava sıcaklığı yüzünden üşümüş, titremeye başlamıştı. “Bu arada, sana bunu sormak gibi bir niyetim yoktu” dedi. “Bir anda ağzımdan çıkıverdi, ama çıktığı anda da onun öyle çıkıverme sebebinin seninle gerçekten evlenmek istemem olduğunu anladım. Seninle sadece birlikte yaşamayı değil, ama sana sonsuza kadar bağlı kalma sözünü de vermeyi istiyorum.”

İçimden bir ses sonu belirsiz bir işe körlemesine dalmamı söylüyordu: Kendimi akıntıya bırakmamı ve gidebildiğim yere kadar gitmemi söylüyordu. Bu, bir zamanlar Jack’in dışarıda arabasını park etmiş halde bekleyip beklemediğini görebilmem ve beni Londra’ya götürmesine izin verebilmem için bana Brighton İstasyonu’ndan koşarak çıkmamı söyleyen sesin ta kendisiydi. Bu, büyük olasılıkla görmezden gelmem gereken çılgın ve aptalca, ama aynı zamanda da konu Jack olduğunda sesi en yüksek perdeden duyulan parçamdı. *Ayrıca (deliliğin sesi mantığını kullanarak aklın sesine dönüştü) her zaman için daha ileri bir tarihte kararımı değiştirebilirdim, değil mi? Değil mi?*

“Peki, evet. Evet, seninle evleneceğim.”

“Peki, düğünden önce evime taşınacak mısın?” diye üsteledi.

Gülümsememe engel olamadım. “Evet. Düğünden önce seninle birlikte yaşamaya başlayacağım.”

Bir an sanki dünya durmuş gibi hissettim ve kendime delicesine gözü kara bir şey yapmanın keyfini sürme izni verdim, çünkü deliler gibi âşıktım ve sonuçlarını dert etmesem de olurdu.

ikinci bölüm

jack

İstisnasız her insan hastanelerden nefret ettiğini söyler. Ben hastanelerden o kadar rahatsız olmam – her durumda, morglara kıyasla hastanelerden daha az nefret ederim. Tabii, bir de mezarlıklar var. İnsanların dikkatini işin bu tarafına çektiğinizde, genellikle onlar da sizin gibi düşünmeye başlarlar. Ya da ne söyleyeceklerini bilmediklerinden çenelelerini kapatırlar.

Oysa şimdi, bu hastaneden nefret etmek üzereyim. Başı sonu belli olmayan bir süredir bu koridorda bir aşağı bir yukarı gidip geliyorum ve Libby'nin iyi olup olmayacağını hâlâ bilmiyorum. İyi *olmak zorunda*, iyi olacak, ama başka birinin de bunu doğrulamasını isterdim. Bunu yapacaklarına beni Kazazede Servisi'nde tutmuş, aptal aptal sorular soruyorlar, basit hafıza testleri yaptırıyorlar ve yaralarımı tedavi edebilmek için beni sakın halde tutmaya uğraşıyorlar. Yaralar mı? Bir iki kesiğe ve küçük bir hava yastığı yanığına yara denilemez. İnsanın iç ve dış kanama geçirmesi, konuşurken ses çıkaramayacağı kadar büyük bir korku yaşamış olması, ambulanstayken teknik anlamda ölmesi: Gerçek yaraların sonuçları bunlardır ve Libby'nin başına gelen de bu.

Libby'nin bir zamanlar en büyük gurur kaynağım olan şeyin ezilmiş ve parçalanmış metal parçalarının arasındaki iki büküm halde hapsolmuş görüntüsü davetsiz bir şekilde zih-

nimde canlanıveriyor ve çarpışmadan beri yaptığı şeyi yapıp, her defasında benliğimde yeni bir gedik açıyor. Ona ulaşmaya çalıştım, orada kalıp elini tutmayı istedim ama itfaiyeci yapamayacağımı söyledi. Onlar aracı kesip bir insanı çıkarırken bu tür bir enkazın içinde kalabilmenin eğitimini almışlardı, oysa ben almamıştım. İki itfaiyeci beni zorla tekrar ambulansa götürmeye çalışırken *“Ama sen onu benim sevdiğim gibi sevemezsin”* diyebilmiş olmayı istedim. *“Eğer bıçak kemiğe dayanmış olsaydı, kendin ile onun arasında bir tercih yapmak zorunda kalsaydın, kendini seçerdin. Bense onu seçerdim. Daima.”*

Beni bu bekleyiş öldürecek. Neden bu kadar uzamış olabilir? İç kanama büyük ölçüde dalaktaydı (öyle demişlerdi) ve cildindeki derin kesiklerin de göründükleri kadar kötü olmadığını söylediler. Yolunda gitmeyen şeyin ne olduğu ve bunun nasıl düzeltilmesi gerektiği konusunda kendilerinden o kadar emin bir halleri vardı ki, şimdiye kadar yeni bir haber almış olmam gerekirdi. Şu ana kadar iyi olup olmayacağına dair bir fikir edinmiş olmalıydılar: Bana iyi olup olmayacağını ya da eski haline dönüp dönemeyeceğini söyleyebilmeleri lazım. Başımı kahve makinesine dayayıp nefes almaya çalışıyorum. Kötü haberin çabuk yayıldığı ve orada ne kadar uzun süre kalırlarsa karımı iyileştirmek için o kadar çok zaman harcamış olabilecekleri gerçeğiyle kendimi avutmaya çalışıyorum.

“Bay Britcham, sizi burada gördüğüme inanamıyorum.” Bu kadının sesi kâbuslardan çıkıp gelen bir şey, suratı da sesinden daha güzel sayılmaz. Çirkinliği sadece bakılınca anlaşılabilen cinsten değil, adeta varlığından etrafa yayılan bir his. Güzelliğin yüzeysel olduğunu söylerler, oysa çirkinlik –bu kadın söz konusu olduğunda– özünden başlayıp her bir atardamara ve toplardamara sızan, tüm organların içini dolduran, sonra da kendisinin gerçekte kim olduğunu tüm dünyaya göstermek istercesine varlığından dışarı taşan bir şeye dönüşüyor.

Doğrulup bedenimi dikleştiriyorum ve hayatıma musallat olan bu kadının yüzüne bakmak için arkama dönüyorum. Ufak tefek ve çift cinsiyetli gibi görünen bir kadın; kısacık kesilmiş kahverengi saçları bej rengi teniyle, kalkık burnuyla ve kötücül, yuvarlak gözleriyle mükemmel bir uyum sağlamış. Muhtemelen öfkeli bakışlarımla karşılaşmayı bekliyordu, çünkü bir bloknot ile tükenmezkalem almak için elini cebine götürürken bana gülümseyerek karşılık veriyor.

“Bayan Morgan” diyorum.

“Sizin için Dedektif Çavuş Morgan” diyor. “Tabii isterse-
niz bana Maisie de diyebilirsiniz. Bizim aramızdaki özel bir ilişki sayılır, öyle değil mi Jack?”

Biraz arkasında duran sivil giyimli erkek polis memurunun da bu kadın kadar tipik bir hali var, ama onu tanımıyorum. Herhalde bugüne kadar müvekkilliğini yaptığım birilerini tutuklamamıştır, ama zaten bu tipler kendilerini benim ilgilendiğim ufak tefek hırsızlıklarla yormazlar.

Kadın dramatik bir havayla tükenmezkalemmini kaldırıp ucunu bloknota bastırarak “Peki, Bay Britcham” diyor, “bana olanları anlatmak ister misiniz?”

“Seni sıradan bir araba kazasına mı yolladılar?” diye soruyorum. “Ne oldu da rütben düştü?”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için kusura bakma Jack, ama olaya karışanlar sen ve karın olduğuna göre bunun sıradan bir kaza olmadığını anladım ve yanında ölen bir başka kadına ne gibi bir açıklama getireceğini bizzat göreyim diye *gelmek zorunda* olduğumu düşündüm.”

Kadın, söylediği her şeyin kulağa iğneleyici ve aşağılayıcı gelmesini sağlayacak bir ses tonuyla konuşuyordu. Hatta bundan da fazlasını yaparak karşısındakine onun eninde sonunda ortaya çıkaracağı bir şeyden suçlu olduğunu hissettiriyordu.

“Karım ölmeyecek.”

“Eh, tabii ki ölmeyeceğini umalım, değil mi? Çünkü her ikisinde de tanık konumunda sadece senin bulunduğun iki ölü eş vakasına açıklama getirmek pek kolay olmasa gerek, sen ne dersin?”

“Bir sürü tanık var; biri aracını bizim üzerimize sürdü, bizim suçumuz değildi.”

“Hımm, ama bu çok tuhaf, yani senin hava yastığının açılması ve karıninkinin açılmaması, sence de tuhaf değil mi?”

“Yolcu tarafındaki hava yastığı arızalıydı. Baktıracaktım, ama bir türlü fırsat bulamadım. Bu yüzden kendime lanet ediyorum.”

“Karın hava yastığının arızalı olduğunu biliyor muydu?”

Sıkılmış dişlerimin arasından “Evet” diyorum.

“Şüpheli bir insan bunun geliyor diyen bir kaza olduğunu söylerdi. Yoksa *alnına yazılmış* bir kaza mı desek?”

“Bayan Morgan, bir şey söyleyecekseniz çekinmeyin.”

Başını iki yana sallıyor, cimri ve küçücük ağzını büzüyor ve tek kaşının bir kısmını kaldırıp bana bakıyor. “Hayır, yok bir şey. Sadece ikinci karınızın sizinle evlenirken bir sağlık uyarısından haberi olup olmadığını merak ettim – hani şu kısa ömür beklentisinden söz eden bir şey.”

“Eğer elinizde onu öldürdüğüme dair bir kanıtınız varsa...” Onun adını söylerken hâlâ zorlanıyorum. Libby’nin yanındayken söylememeye çalışıyorum, ama genel olarak bu, boğazımın arkasında ağlama hıçkırığına dönüşebilecek bir yumru oluşturan ve söylediğimde hatırası dilimi tırmalayan bir isim. “... yani, Eve. O zaman beni suçlayın ve mahkemeye gidelim. Madem bunu yapmadınız, o zaman lütfen beni rahat bırakın.”

“Ah, Jack, eğer seni rahat bırakmış olsaydım yakayı sıyırdığını düşünebilirdin, ama ben asla böyle düşünmeni istemem.”

Tepemin atmasını, ona bağırmamı, ona öteki yüzümü gös-

termemi istiyor. Geçen sefer soruşturmalar sırasında yaptığı tam da böyle bir şeydi: Ben patlayana kadar üstüme gelmiş ve beni tahrik etmişti. Sonra karşıma geçip sorular yağdırmıştı: “Böyle bir şey mi oldu? Sana geçmişî hakkında yalın söyledi ve onu kazara öldürdün mü? Bu anlaşılabilir bir şey, bazı kadınlar bir erkeği bunu yapmaya zorlayabilirler. Hizaya gelmeleri için bir iki tokadı hak eden şeyler yapabilirler. Böyle bir şey mi oldu? Eğer böyleyse bunu biz de anlayışla karşılarız.” O büyük öfkenin içindeyken bile hiç kimseyi, en çok da Eve’i, bu şekilde incitemeyeceğimi anlatıp durdum. Defalarca “Ben ona âşığım” dedim. “Ben ona âşığım, insan âşık olduğu birini nasıl öldürebilir?”

Sakin sakın “Kaza konusundaki ifademi alacak mısın, almayacak mısın?” diye soruyorum.

En son söylediği iğneleyici sözleri kale almadığım için biraz bozuldu. “Tabii, neden olmasın, yatmadan önce okumak için iyi malzeme çıkar.” Bloknotunun sayfasını çevirerek temiz bir sayfa açıyor ve yine dramatik bir edayla tükenmez-kalemmini havaya kaldırıyor. “Hadi Jack, ifadenle etkile beni.”

Kadının arkasında Libby’yi ameliyata almadan önce benimle çok kısa konuşan cerrahın bana doğru geldiğini görüyorum. Başındaki ameliyat kepi ve çenesindeki maske hâlâ duruyor ve yüzünde sıkıntılı bir ifade var. Kalbim sanki paraşüt takmadan uçaktan atlamışım ve büyük bir yükseklikten aşağı serbest düşüş yapıyormuşum gibi yerinden oynuyor.

Cesaretimi toplayıp adamın karşısına çıkmak için kadın polis memurunun arkasına geçiyorum. “Bay Britcham” diyor adam. Onun adımı söylediğini duyana kadar kendimi çoktan en kötüsüne hazırlamış olduğumu fark etmiyorum bile.

libby

Nisan 2009

“Bana Eve’den bahsetsene.”

Kırk sekiz saat önce resmen evlenmeye karar verdiğimizden bu yana iki kez aynı yatakta uyuduk. Bacaklarımız iç içe geçmiş haldeyken kıvrılmış bedenlerimizle, yüz yüze bakıp, kâh el ele tutuşarak kâh birbirimizi okşayarak yatıyorduk. Başka bir şey yapma zorunluluğu ya da ihtiyacı hissetmeden birbirimize dokunup sarılıyorduk. O anda benim küçük dairemde ve kendi yatağında olduğumuz için kendimi güvende hissedip sorabilmişim. Eve’in evinde, onun yatağında ve muhtemelen onun seçtiği çarşafların üzerine uzanmış olsaydım soramazdım.

Bir anda vücudundaki her bir kas gerildi ve bedenimi elinin tersiyle okşamaya son vererek ifadesiz bir sesle “Bilmek istediğin nedir?” diye sordu.

“Nasıl bir kadındı, nerede tanışmıştınız, mutlu muydunuz? Neden öldü?” Birdenbire ne kadar büyük bir meseleyi açığımı idrak ederek omzumu silktilim. “Bilmiyorum, ne soracağımı nereden bileyim? Sadece birtakım şeyleri bilmem gerekir diye düşündüm.”

“Peki, sana neyi anlatmam ya da anlatmamam gerektiğini bilmediğim için bana bir ipucu versen iyi olacak. Sen bana sorular sor, ben de bunları yanıtlamaya çalışayım.”

“Tamam.” Her ne kadar bir yanım Eve diye bir insan hiç var olmamış gibi davranmak istese de, onun bu soruları yanıtlamasını dikkatle dinlemeye hazır vaziyette iyice yastığının içine gömüldüm. Ben ona hakkımda anlatılabilecek her şeyi anlatmıştım ve anlattıklarım da pek fazla bir şey yoktu. Geçmişimde olup da hâlâ kalbimdeki yerini koruyan kimse yoktu. İşte bu yüzden Eve diye biri hiç var olmamış gibi yapmak istemişim; böylece Jack de, ben de bu ilişkiye eşit şartlarda başlayacak ve her ikimiz de bunu daha önce tam anlamıyla yaşamadığımızı bildiğimizden gönlümüzü birbirimizden başkasına kaptırmamış insanlar olacaktık.

Jack doğrulup, yorganı beline çekti ve sırtını ferforje kar-yola başlığına dayadı. Yüzü çoktan çökmeye yüz tutmuş, gözleri orta mesafedeki bir yerlerde dolaşırken kaşları hafiften çatılmıştı.

“Peki, o, yani Eve nasıl öldü?” Bunu sormadan önce derin bir nefes aldım. Sorum, ilişkimizdeki bu yeni bölümün başlangıcına ve yaşadığımız eğlencenin de sonuna denk geliyordu. Gerçeklik bizim dünyamıza o anda adım atmıştı.

Ellerini sarı kahverengi saç tellerinin arasından geçirdi. Bana bakmak için yana döndüğünde yüzünde daha gergin bir ifade ve dudaklarına oturtulmuş zorlama bir gülücük vardı. Neşesiz bir sesle “Önemsiz meselelerden başlayalım istemezsin, değil mi?” Derin bir nefes alınca üst bedeninin tamamı yaptığı hareketle önce genişledi, ardından hava gürültülüyle ağzından çıkınca içine göçüverdi. “O... Kesin nedeni bilinmiyor. Onu bulduğumda evimizdeki merdivenlerin dibindeydi. Pantolonunun paçasına takılıp düşmüş ve aşağı uçarken boynunu kırmış gibi görünüyordu.”

Bir anda bunun o sırada Jack’e yaşattığı dehşeti içimde hissederek elimi onun kolunun ön kısmına koydum.

“Hiç kimse kesin nedenini bilmiyor, çünkü ona dokunmam gerektiğini fark etmemiştim. Gelen adli tıp ekibinin

düzgün bir inceleme yapabilmesi, bütün mesafeleri ölçüp nasıl düştüğüne, bacaklarının ve kollarının hangi durumda olduğuna ve son basamakla arasındaki mesafeye ve falan filana dair senaryoların üzerinden geçebilmesi için onu tamıyla olduğu gibi bırakmam gerekirdi.” Konuşurken el kol hareketleri yapıyordu. “Böyle olduğunu bilmiyordum, nasıl da aptalmışım! Karımı merdivenlerin dibinde bulduğum anda onu kollarıma alıyorum ve uyandırıp onunla konuşmaya çalışıyorum. Ona bana bunu yapmaması için yalvarıyorum ve bir şey olmamış gibi uyanıverirse ona istediği her şeyi yapacağıma söz veriyorum. Sonra onun yaşamasına izin versin diye Tanrı’ya yalvarıyorum: İsteddiği her şeyi yapacağımı, hatta kendi değersiz hayatımı feda edeceğimi söylüyorum. Yeter ki, O, Eve’in yaşamasına izin versin. Sonra cep telefonum aklıma geliyor; bir ambulans çağırıyorum ve onu kurtarabileceklerini düşündüğümünden acele etmelerini söylüyorum. Tüm bunlar olurken de onu kollarımda sallıyorum ve sıcaklığının –yaşamının– vücuduna geri döndüğünü hissettiğimi hayal ediyorum. Yaptığım şeyin aslında olay yerini tahrif etmekten başka bir şey olmadığının farkına varamıyorum.”

Onu kollarıma alıp kendime iyice yaklaştırmak için yatağa doğrulurken “Ah, Jack” diyebilirdim. Kısacık bir an diindikten sonra kendini bıraktı ve onu teselli edebilmem için yatağın aşağısına doğru kaydı. “Ah, Jack.”

Hiç konuşmadan oturduk. Başına gelenlerin korkunçluğunu hazmetmeye ve değerlendirmeye çalışıyordum: Karısını bu şekilde bulması, hayata döndürmeye uğraşması ve yardım ulaşana kadar cansız bedenini kucağında taşıması. Ama yardım diye bir şey gelmemişti; onlara hiç kimse yardım edemezdi, çünkü çok geç kalınmıştı. Gelen, sadece öteki insanlardı: Jack ile Eve’in başına gelen trajediye tanıklık eden bir sürü insan.

“Olup biten her şeyde bir yanlışlık vardı. Eve sakar biri

değildi, hiç yere düşüp yuvarlandığı ya da eşyalara çarptığı olmamıştı; ama her zaman fazla uzun pantolonlar ve bluciner giyerdi ve sürekli o merdivenlerde bir aşağı bir yukarı gidip gelirdi. İnsanın takılıp düşmesi de anlık bir şeydir. Bilmiyorum, ama ortada hiçbir sebep yokken merdivenlerden düşüp yuvarlanmasını hâlâ aklım almıyor.”

Vücudu yine gerginleşmişti. Yüzünü göremesem de tekrar acıyla buruştuğunu hissedebiliyordum. “Polisler de böyle bir şeyin olmasına ihtimal vermediklerinden bir cinayet soruşturması açtılar.”

“Soruşturmayı onun merdivenden yuvarlanmasına ihtimal verememelerine dayanarak mı açtılar?”

“Sadece bu değil. Merdiven tahrip edilmiş gibi görünüyordu; boğuşma izleri olabileceklerini düşündükleri birtakım şeylere rastladılar, ama haneye tecavüz belirtisi yoktu. Onlar da bunun bir kaza sayılamayacağı, birilerinin onun merdivenden düşmesine ‘yardım etmiş’ olabileceği fikrini geliştirdiler. Ya da önce boynu kırılmış, sonra da bunu örtbas etmek için merdivenden aşağı atılmış olabilirdi. Tabii, hangisi olduğu anlaşılamadı, çünkü ceset yerinden oynatılmıştı.”

Bir üşüme hissi, tıpkı daldaki bir tırtıl misali, belkemiğimden yavaş yavaş yukarı çıkmaya başladı.

“On gün sonra beni tutukladılar.”

“Ah, Tanrım, Jack.”

Bana iyice sokuldu; varlığımda huzur bulduğu için minnettar gibiydi. “Umursamadım. Eve gitmişti, hiçbir şey onu geri getiremezdi ve hiçbir şey umurumda değildi. Sorularına yanıt verdim, ama sanki hep bir sis bulutunun içinde yaşıyordum. Bir avukat bile tutmamıştım.” Tek yapabileceğim, onu okşamak ve teskin etmek olduğu halde, bunlar da yetmeyecekmiş gibi görünüyordu. “Orada ne kadar zaman kaldığımı dahi bilmiyorum, her şey öyle bir belirsizlik içindeydi ki. Babam geldi ve hepsine son verdi. Elllerinde herhangi bir

delil bulunmuyorsa beni bırakmak zorunda olduklarını söyledi. Beni serbest bıraktılar, fakat dosyayı kapatmayacaklarını söylediler. “Çektiğim işkenceyi sona erdirdiği için babama kızgındım. Kurtarılmayı isteyen ben değildim ki! İçeride kalmak istiyordum, çünkü her ne kadar feci bir şeyle suçlanıyor olsam da, hiç değilse hapisteydim, Eve’in terk ettiği ve benim de cenaze ve onun eşyalarını toplama meselelerini düşünmek ve onsuz geçecek bir başka güne uyanmak zorunda olmadığım dışarıdaki dünyada yaşamıyordum.”

“Baban başka türlü davranamazdı ki Jack, bunun farkındasın, değil mi? Sen onun oğlusun, sana öyle muamele ettiklerini görmeye bir saniye daha dayanamazdı. Bu tam da anne babaların yapacağı bir şey. Bunu senin de anlamam lazım.”

“Tabii ki, anlıyorum. Ama o sıralarda... zaten yıllardır babamla zor ve karmaşık bir ilişkimiz olmuştu. Çocukluğunu baba olarak onun gibi bir adamla geçirmemiş birine bunu anlatmak çok zor. O benim idolümdü –ne yaptıysa hepsinde başarılı olmuştu– ve ben de tıpkı onun gibi biri olmak istedim. Ama on beşime geldiğimde ve babama her anlamda onun gibi olmak istediğimi kanıtlamak durumunda kaldığımda, bunu yapamadım. O zamandan beri de asla yeterince iyi olamayacağımı, onun tarzında erkek gibi bir erkek olamayacağımı bana açıkça belli etti. Ne yaparsam yapayım, onun gözünde doğru bir şey yapıyor olamazdım: Futbolu ragbiden daha çok severdim; Oxford ve Cambridge için ‘kolayca’ teklif almıştım, o Cambridge’e gittiği halde ben Oxford’u seçmiştim, ama asla birinci olmamıştım. İzinden gidip hukuku seçtim, ama iş bulmama yardımcı olmasına izin vermedim. Bu olayda o kadar öfkelenmemin sebebi de bu; yani içinde bulunduğum ve muhtemelen onun anlayamayacağı bu durumda her şeyi yoluna koymak için koşa koşa gelmiş olması. Kendini bunu halletmek ve hallederken de onun gözünde acınası olan hayatımı düzene sokmak zorunda hissetmesi.

“İçimden babamın kafasını kırmak geliyordu, ama aynı zamanda da onun –aslında herhangi bir insanın– bana göz kulak olmasına ihtiyacım vardı. Kafam karıştı ve öfkeliydim. Babamın ve annemin birkaç parça eşyayı toplayıp beni kendi evlerine götürmesine ses çıkarmadım. Cenaze işlemlerinin çoğunu onlar üstlendiler ve o gün geldiğinde ne yapmam, neler söylemem, nerede durmam, başsağlığı kartları için kimlere teşekkür etmem gerektiğini bir bir söylediler. O günü Eve’in cenaze günü olarak görmemiştim, çünkü hiçbir şey onun istediği gibi olmamıştı.”

“Nasıl yani?”

“Süslü ve gösterişliydi, üstelik onun ailesi olmadığı için neredeyse hiç tanımadığı bir sürü insan vardı. Yetişkin hayatında hiç kiliseden içeri girmemiş olmasına rağmen vaazlar verildi, dualar ve ilahiler okundu. Acılı koca rolünü oynayabildiğim ve olaya dahil olmadığım için minnettarlık hisleri içindeydim. Siyahlar içinde kenarda bir yerlerde oturup başımı sallamış, el sıkışmış ve ikram edilen çaylardan fincan fincan içmiştim.”

“Sen acılı koca rolünü oynamıyordun ki, sen acılı kocanın *ta kendisiydin.*”

“Benim arka planda sessiz sessiz durmamın onların kafasındaki acılı koca fikriyle birebir örtüştüğünü anlatmak istiyorum. Oysa aslında, orada bulunmak benim için bir zorunluluktur. Orası, benim ona layıkıyla veda edebileceğim bir yer değildi. Aradan epey zaman geçtikten sonra, eğer yaşasaydı evlilik yıldönümümüzü kutlayacağımız günde, Bartholomew Meydanı’na gidip evlendikten sonra binadan çıkan insanları seyrederek ona veda ettim. O hissi anımsayarak, onların birlikte geçirilecek bir hayata başlamalarını seyrettim. İşte o gün Eve’e veda ettim.”

“Brighton Evlendirme Memurluğu’nda mı evlenmiştiniz?”

“Evet. Dediğim gibi, gösterişten hoşlanmayan bir insandı.

Ortalığı fazla ayağa kaldırmadan küçük bir nikâh töreni olmasını istemiştik. O, yıllardır sahip olduğu bir elbiseyi giymişti ve yanımızda sadece iki kişi vardı, onlar da şahitlerimiz olan Grace ve Rupert'tan başkası değildi.”

Kendimi Eve'in karşısında, Jack'in ona karşı hissettiği bariz aşkın karşısında yerin dibine geçmiş gibi hissettim. Eve artık hayatında olmadığı için acı çekmek isteyişi ve anlattıklarına bakılırsa ilişkilerini özel, sessiz ve içten yaşama biçimleri karşısında küçücük kalmıştım. Kırk yıl düşünsem Jack gibi pahalı bir arabası olan, neredeyse tepeden tırnağa tasarımcı giysileri giyinen ve büyük bir evi olan birinin böylesine basit ve gösterişsiz bir nikâhla evlenmiş olabileceği aklıma gelmezdi.

Bunu ona yapanın Eve olduğu gün gibi ortadaydı: Kadın, onun sessiz sakin yönünü, benim ona âşık olduğum yönünü ortaya çıkarmıştı. Eve olağanüstü bir insan olmalıydı.

Acaba onun için ben de böyle miydim? Çünkü gösterişi seven yönü hâlâ yerli yerinde duruyordu. Hâlâ bir yıldız gibi parlamak ve en büyük “BEN” oyununu oynamak istediği anlar oluyordu ve böyle anlarda hayretten donakalıyordum. Bana sanki Eve onun bu tarafını yumuşatmış gibi geliyordu. Acaba bunu hemen mi, yoksa zaman içinde mi başarmıştı?

Yorgun bir sesle “Bilmek istediğin başka bir şey kaldı mı?” diye sordu. Ne o daha fazlasını anlatmayı istiyordu, ne de ben daha fazlasını bilmeye istekliydim, çünkü birdenbire Eve'e duyduğu aşkın ve tuttuğu yasın karşısında korkudan bayılacak gibi olmuşum. Yaşadıkları, muazzam ve alt edilemez duygular olmalıydılar; bu da büyük ihtimalle kalbinde hiçbir zaman benim için yeterli genişlikte bir yer olamayacağı anlamına geliyordu. Beni sürekli Eve tarafından doldurulmaya devam eden boşluğun etrafındaki bir yerlere sığıştırılmaya çalışıp duracaktı.

“Hımm, hiçbir şey kalmadı” dedim. “Aslında, hiçbir şey

demek istemedim. Yani, konuştuklarımız çok ciddi meseleler, bunları başka bir zaman konuşsak nasıl olur?”

Jack başını kaldırıp birkaç saniye boyunca bana dikkatle baktı. “Emin misin? Senden bir şeyler sakladığımı düşünmeni istemiyorum.”

“Benden bir şey sakladığını düşünmüyorum. Sadece her şey fazla yoğunlaşmaya başladı, belki biraz ağırdan alsak daha iyi olacak.”

Bir anda dizlerinin üzerine oturdu ve kaşlarını çatıp bana baktı. “Yoksa sen şimdi bana evlenmek istemediğini mi söylüyorsun?”

Gerçekten söylediğim bu muydu? Bilinçlice bunu söylemek istememiştim, ama lafı ortaya atan o olduğuna göre belki de böyle bir imada bulunmuş olabilirdim. Onun evliliğe hazır olmayabileceğini düşünmeye başlamıştım. İnsan böyle bir aşkın etkisinden üç yılda kurtulamazdı. Hatta hiçbir zaman kurtulamaması gibi bir olasılık da vardı. İnsanın kalbi birine ait olduğunda neden gidip başka biriyle evlenmeyi isterdi ki?

“Flört etme süresini biraz daha uzatsak mı? Ne acelemiz var? Çıkmaya devam etsek ve...”

“Hayatımda sadece iki kadına âşık oldum” diye lafımı kestti. “Önce Eve, şimdi de sen. Bunlar farklı türde aşklar, çünkü ikiniz de birbirinizden farklı kadınlarsınız. Ama Libby, tek bir şeyden emin olabilirsiniz: Seni seviyorum ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum.”

Yavaşça içime çekip, yavaşça dışarı bıraktığım derin nefesler alırken bedenlerimizin beyaz yorganımda çizdiği vadi ve tepelere baktım.

“Eve diye bir insan hiç var olmamış gibi yapamam” dedi, “aynı şekilde, şu anda hayatımdaki en önemli insan sen değilmişsin gibi de davranamam. Seni de onu sevdiğim kadar seviyorum. Yani *sevmiş olduğum* kadar.”

“Uzun dönemli ilişkiler hakkında bir halt bildiğim yok, evliliği de hiç bilmem, çünkü ikisini de yaşamışlığım yok. Ama biliyorum ki ben...”

“Seni, Eve’i sevmiş olduğum kadar sevemeyeceğimden mi korkuyorsun? Hâlâ ona âşık olduğum için seni onun kadar çok sevemeyeceğimi mi sanıyorsun?”

Önce başımı eğdim, sonra da öne doğru salladım; düşüncelerimin sesli ifade edildiklerinde kulağa ne kadar alıngan ve çocukça geldiğini anlamak beni utandırmıştı. Bu kadar muhtaç ve bu kadar kendine güvensiz biriymiş gibi görünmekten nefret ederdim.

“Sana söz veriyorum, o artık geçmişte kaldı. Sen benim şimdiki ve geleceğimsin. Geçmişimi yeni baştan yazamam ve bunu yapmak da istemem, ama...” Bana yaklaşıp ellerimi tuttu, ben ona bakmak için başımı kaldırına kadar da bekledi. “Seni seviyorum.”

Bu sefer bunu söyleyişinde bir farklılık vardı. Daha önce de söylemişti ve iştirmek harika bir şeydi, ama bu kez cümlesinde yeni bir şey daha vardı: Kalbindeki yerimin daha büyük olduğuna dair bir güvence. Varlığının her bir parçası, hissettikleri her şeyi sadece benim için hissediyorlardı. Artık bu üç sözcüğü yanlış anlamam olanaksızdı: “Seni. Sadece seni.”

Anladığımı gösterircesine başımı salladım.

Kocaman gülümsemesinin arasından “Hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?” diye sordu.

Tekrar başımı salladım.

Gözlerindeki ışıltı tüm yüzünü kapladı. “Göreceksin öyle mutlu olacağız ki! Sana söz veriyorum, çok mutlu olacağız.”

jack

Libby'yi ilk kez *fark edişim* onunla konuşmaya başlamamızdan birkaç dakika sonrasına denk geliyor. Bana özür dileme konusunda çok başarısız olduğumu ve kendisini öfkeden deli ettiğim için berbat bir insan olduğumu söylemesinin sonrasında onun farkına vardım.

Yaptığı araba alışverişini yarıda kestiğim için galeriden çıkmasıyla dikkatimi çekmişti, ama bedenimin aşağılarına doğru yayılan o heyecan dalgasını asıl yaratan şey, bana hissettiği yoğun nefretin dudaklarının kıvrılmasına ve kaşının kalkmasına, ardından burun deliklerinin açılmasına yol açma biçimiydi. Öfkeyle fırlayıp giderken vücudunu tepeden tırnağa gözden geçirdiğimi fark etmemişti: Yükselen bir eğim çizerek poposunun biçimli yuvarlaklığına çıkan bacaklarının zarafeti; belinin ve göğsünün sımsıkı dolgunluğu; parlak, düz simsiyah saç yığınlarının altında kaybolan boyununun soylu biçimi.

Libby ikinci özrüm üzerine geri adım atmayı kararlı bir tavırla reddederken bana ters ters baktığında onu bir kez daha baştan aşağı inceledim ve göğsümün içinde bir bombanın patlaması kadar güçlü, hiç alışık olmadığım bir gümbürtü hissettim. Bu, uzun zaman önce öldüğünü sandığım bir şeyin patlamasıydı. Ondan *hoşlanmıştım*. Ve o sıralarda pek fazla insandan hoşlandığım söylenemezdi. İnsanlar-

dan –özellikle de kadınlardan– cinselliğin dışında hoşlanma yetimi kaybetmiştim. Arkasına saklanacağım yeni bir maske bulana kadar kurtulma cesaretini gösteremediğim bir bencillik ve kibir halinin içine gömülüp kalmıştım. Bir anda elimde başka biri olmayı istememi gerektirecek bir sebebim olmuştu, çünkü karşımda duran kadını bir karakter naklin-den daha azı kurtarmazdı.

Gareth’ın satış işine burnumu sokarak aptallık ettiğimi söyleyince “Buna hiçbir itirazım olmaz” diye bir yanıt verdi ve o anda değişmek zorunda olduğumu anladım. Grace bana aylardır yapmakta olduğum şeyi –yani kadınları düzdük-ten sonra bir ilişkiye hazır olmadığımı, ama arkadaş kalma-yı istediğimi söylemeyi– sonsuza kadar sürdüremeyeceğimi söyleyip duruyordu. Grace yerden göğe kadar haklıydı, ama Libby önümde durup benden hoşlanmadığını söyleyene ka-dar dediklerini dikkate almamıştım.

Birdenbire kendimi okulun en güzel kızına âşık, umutsuz-ca onun dikkatini çekmeye çalışan ve kendine bir şans veril-mesi için yanıp tutuşan bir ergen gibi hissetmiştim.

Şimdiyse yatağının başucunda oturmuş, sağ elini dua edermişçesine iki elimin arasında tutmuş onu ilaçlarla ağır-laştırılmış uykusundayken seyrediyorum. Hem onun için, hem de bizim için dua etmek istiyorum, ama çok uzun zaman önce Tanrı’dan ayrı düştüğüm için O’na şu anda geri dönmek kabalık olacak; ayrıca, O’nun dualarımı geçen defaki gibi ka-bul etmesi ve evlendiğim kadının ölmesine izin vermesi ihti-maliyle yaşayamam.

“Libby, güzelim, güzel Libby’im” diyen fısıltılarım yattı-õı hastane odasının derin sessizliğine karışıyor. Vücudunun sol tarafı tamamıyla berelenmiş ve şişmiş halde, yüzünde ve başında sargı beziyle kaplanmış geniş alanlar var. Yaralı ve acılar içinde, hırpalanmış ve adeta kırık dökük bir bebeği an-dırıyor.

Uzaktan bandajlardan ve yaralardan oluşan bir kütleye benziyor, ama yakından bakılınca hâlâ eskisi gibi kalmayı başarmış parçalarının olduğu anlaşılıyor.

Yüzünün sağ tarafındaki çene kavisi zarar görmemiş halde duruyor. O temmuz öğleden sonrasında hava bozduğu sırada yağmuru yakalamak için başını kaldırdığında yüz hatları ve çenesinin kemik yapısı dikkatimi çekmişti; içimden elimi uzatmak ve parmaklarımı yüz hatlarının üzerinde gezdirmek gelmişti.

Üstelik dolgun, yuvarlak dudaklarında da kazadan kalan bir iz yok. Parkta kahvaltı ettiğimizde, içimden o dudakların üzerinde kalan kruvasan kırıntılarını öperek temizlemek gelmişti. O gece koridorda ayakta durduğumuz sırada rujunu öperek silmeyi istemiş, ama bunun bizi götüreceği nokta beni fazlasıyla korkuttuğundan aptalca davranıp Libby'ye de kendi "rutinimi" uygulamıştım.

Gözbebekleri kocaman siyah olan kestane rengi gözleri kapalı ve zarar görmemiş; gözleri onun en çok sevdiğim yeri. Söylemeye niyetlendiği şeylerin büyük bir bölümünü önce gözleriyle anlatır. Ve ben, ilk kez birlikte olduktan sonra onu görmeye gittiğimde o gözlerdeki bakışın benliğimde açtığı yaraların izini taşımaya devam ediyorum. Düzenli aralıklarla evimin koridorunda kadınları baştan çıkarıp düzdüğümü bana doğrulatana kadar bakışlarını benden kaçırmış, sonra gözleri, yüreğimi paramparça eden bir ıstırap patlamasını dışa vurmuşlardı. Üç yıl önce bir insanın hayatta tadabileceği her türlü acıyı yaşamış olduğumu sanıyordum, ama o savunmasız anımda bana bunun doğru olmadığını göstermişti.

Alnı –seviştikten sonra öptüğüm yeri– büyük ölçüde el değmemiş vaziyette.

Yüzünün her tarafı, her şeye rağmen kusursuz görünüyor ve ona âşık olmamla sonuçlanan o baş döndürücü, coşkulu, iç kıyıcı ve kibir törpüleyici sürecin hatırasına karşılık geliyor.

Onu uyandırmak istiyorum. Onu uyandırıp konuşmayı ve onun da bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyorum. Biliyorum, haksızlık bu. Aslında bunun tam tersinin olması gerekiyor; burada benim güçlü ve toparlanmış, sözleri ve eylemleriyle bunu birlikte atlatacağımız vaadinde bulunan taraf olmam gerekiyor. İyi de, o bu halde bir hastane yatağında yatarken ben bunu nasıl yaparım?

üçüncü bölüm

libby

Yirmi saat boyunca kendimde değilmışım. Ya da bana söylenen bu.

Bir hastane odasında etrafım cihazlarla sarılı halde ve hiçbir şeyin gerçek olmadığı duygusuyla gözlerimi açtım. Kendimi etrafımdaki dünyadan ve içinde bulunduğum bedenden tamamıyla kopmuş gibi hissediyorum. Bunun ağrıdan mı, yoksa ağrı kesicilerden mi kaynaklandığını bilemiyorum, ama sürekli somut ve gerçek olduklarından emin olmak için eşyalara dokunmayı istiyorum, oysa bir taraftan da öyle olmayabileceklerini düşünerek bunu yapmaya korkuyorum. Ya dokunduğumda eriyip yok olurlarsa veya sünger kıvamına gelirlerse? Bunun anlamı, hâlâ uykuda olduğum veya bir daha asla uyanamayacağım gibi bir şey olabilir.

Annem babam, Angela, Grace, Rupert, Caleb, Benji ve Jack'in anne babası –Harriet ile Hector– dışarıda beklerken, doktor ve Jack bir bulmacanın parçalarını toparlarmışçasına olup bitenleri kafamda yerli yerine oturtmaya çalışıyorlar. Şimdiye kadar, tahmini yirmi dört saat yerine yirmi saat boyunca bilincimin yerinde olmadığını, çünkü beni uyutan ilaçların dozunu azalttıkları anda uyandığımı, çok kan kaybettiğimi ve ameliyat öncesinde ve sırasında epeyce kana ihtiyaç duyduğumu, yırtılan dalağımın onarıldığı son derece başarılı bir ameliyat geçirdiğimi, sol tarafımdaki bir kaburgada ince-

cik bir kırığın, ötekilerdeyse ciddi zedelenmelerin olduğunu anlattılar. Vücudumun sol tarafında zamanla düzelecek olan ağır berelenmeler var; çarpışmaya, cep telefonuyla konuşurken dikkati dağıldığı için o çılgınca manevrayı yapmak zorunda kaldığı alanı yanlış hesaplayan bir adam sebep olmuş.

Aslında bana, yaşadığım için ne kadar şanslı olduğumu anlatmaya çalışıyorlar. Bense sürekli gözyaşlarına boğulup duruyorum.

Ağlama krizlerim fazla uzun sürmüyor, ama her ağladığımda doktor konuşmasını kesiyor ve sakinleşmemi, gözyaşlarımı burnuma çekmemi ya da yüzümde kurumaya bırakmamı bekliyor, çünkü gerçek olmayabilecekleri düşüncesiyle hiçbir şeye –en çok da kendime– dokunamayacak haldeyim. Ya ben de gerçek değilsem?

Benden sakladıkları bir şey var, bundan eminim. Ne olduğunu bilmiyorum, ama bu büyük bir şey olmalı. Hâlâ yürüyebildiğimi sanıyorum, çünkü bacaklarımı oynatmaya çalıştığımda oynatabildim. Doktor sorduğu zaman ona adımları ve tarihi söylediğime göre konuşabildiğimi de biliyorum.

Yolunda gitmeyen şeyin ne olduğunu bana söylemiş olmalarını isterdim. Korkular, kalın asmalar misali büyük bir hızla zihnimde ve bedenimde kök salıyorlar; çok yakında kontrolden çıkacaklar ve o zaman düşünmem ya da nefes almam neredeyse olanaksız hale gelecek.

Bir de, Jack'in elimi tutmasını, daha yakınımda durmasını ve yüzüme daha çok bakmasını isterdim. Yanı başımda durduğu halde öylesine uzak ve yabancı ki! Eğer bu gerçek olsaydı vücudundan yayılan sıcaklığı hissetmem gerekirdi. Belki de burada değildir. Belki de gerçek değildir. Belki de doktorun benden sakladığı şey budur. Belki de ölmüştür.

Birdenbire paniğe kapılarak dünyanın süngerimsi ve gerçek dışı olup olmamasına aldırmadan ona dokunabilmek için

sızlayan ve ağırlaşmış kolumu uzatıyorum. Jack, şu anda başka herhangi bir şeyin olabileceği kadar somut ve gerçek. Bir hayaletten beklenmeyecek kadar sıcak. Ve irkiliyor. Ona dokunduğumda içgüdüsel ve otomatik bir hareketle irkilerrek hafifçe geri çekiliyor. Doktorun söylediklerine kulaklarımı tıkıyorum ve onu görebilmek, neden ona dokunmamı istemediğini anlayabilmek için elimden geldiğince yerimde kıpırdanıyorum.

“Jack?” diyorum.

Bana doğru dönerek “Libby?” diye yanıt veriyor. Yüzünü kontrol altında tutmaya, duygularına yenilmemeye gayret ediyor. Bunun sebebi, o kadın yani Eve olmalı. Bunun sebebi, ona neredeyse Eve’in yaptığığın aynısını yapan ben olmalıyım.

Bir gece, evlenmeye karar verdikten yaklaşık üç ay sonra, o kadar sarhoş olmuştu ki küçük dairemdeki yatak odasının yolunu bile zar zor bulmuştu. Üstünü başını çıkarmadan yatağa yığılmış ve bana ilk önce benim ölmeyeceğime dair bir söz verdirmeye çalışmıştı. İllaki ölmek zorundaysam, işini kendisi bitirebilsin ve bensiz yaşamak zorunda kalmasın diye ona önceden haber verecektim. “Ben” demişti, “bir eş daha gömecek halde değilim.”

Bunların hepsini bir kez daha yaşamak zorunda kalacağını öngören bir dehşete kapılmış olmalıydı.

Kendimi tekrar sırtımı destekleyen yastıklara bırakarak “Yok bir şey” diyorum. “Yok bir şey.”

Jack başını sallayıp dikkatini yeniden doktora yöneltiyor.

Kocam korkmuş ve kırgın. Üstelik de bana kızgın. Jack, benim sesimi çıkarmayarak ona böyle bir söz vermeyi sessizce reddedişimi, ilk ölenin ben olmayacağına dair bir onay olarak algılamıştı. Ve şimdi ben, o sözü tutmamış kişi durumuna düşüyordum.

Doktor yumuşak bir sesle “Sizinle son olarak konuşmak

istediğim şey, başınızdaki ve yüzünüzdeki laserasyonlar⁵ hakkında.”

Bu kez ağlamamaya karar vererek “Tamam” diyorum. Jack’in elinin bir anda elimi yakalaması beni olduğum yerde zıplatıyor ve korku beni öyle büyük bir güçle pençesine alıyor ki, nefes almakta zorlanıyorum.

“Bunu size anlatmak hiç kolay değil, Bayan Britcham, ama kafa derinizde oldukça kapsamlı bir hasarın meydana gelmiş olması, hasarı onarabilmek için sol taraftaki saçlarınızın büyük bir bölümünü tıraş ettiğimiz anlamına geliyor.”

Saçlarım mı? Boşta duran elimi başıma götürüyorum, ama kafamın etrafında bir bandaj var ve elime tıraş edilmiş bir bölge hissi gelmiyor. Aslında, hâlâ saçımın yumuşak siyah tellerini elimle hissedebiliyorum. Elimi onların arasından geçiriyorum ve bana gerçek gibi geliyorlar; sanki hiç hasara uğramamış ya da tıraş edilmemişler. Adam fazla duygusal davranıyor olabilir; belki de sadece uygun bir modelle uzayana kadar gizleyebileceğim küçücük bir parçayı çıkarmak zorunda kalmışlardır.

“Ayrıca, yüzünüz özellikle sol tarafta belirgin olmak üzere, bir miktar zarar gördü. Bu hasarları tamamıyla atlatabileceğinizi umut ediyoruz ve yüzünüzde çalışan cerrah hiçbir iz bırakmamak için elinden geleni yaptı, ancak yine de küçük yara izleri kalabilir.”

Büyük bir dikkatle “Yani ne kadar yara izi kalacak?” diye soruyorum. Burası genelde gözyaşlarına boğulacağım yer, ama şu anda içimden hiç ağlamak gelmiyor. İçimden, üstümdeki örtüleri atmak ve bir ayna bulabilmek umuduyla oradan oraya koşturmak geliyor.

“Bunlar son derece ciddi yaralanmalardı ve size açıkladığım gibi, oldukça da kapsamlıydılar.” Kapsamlı yaralanmaların sonucunda “küçük” yara izleri kalmaz.

Jack'e bakıyorum. Gözlerini doktora dikmiş, bir yandan kendini kontrol etmeye ve ağlamamaya çalışıyor. Artık Jack'in neden bana bakmadığını biliyorum: Görüntümün ne kadar berbat olduğunu o biliyor.

Doktora "Bana bir ayna lazım" diyorum,
 "Şu anda size hiçbir faydası olmayacaktır."

Umutsuzluk ve korkunun yükselttiği bir sesle "Bana bir ayna lazım" diyorum. Doktor eşit derecede ısrarcı bir tavırla "Yarın" diyor. "Yarın sargılarınızı çıkaracağız, siz de ancak o zaman yaralarınızı görebilirsiniz."

Yarın mı? İnsanın omzuna bunun gibi bir yük bindirildiğinde yarının ne kadar uzak olduğu konusunda bir fikrin var mı?

"Ağrı hafifletme yöntemlerinin uygulanması konusunda size bilgi vermesi için hemşireyi göndereceğim. Biraz uyuma ya çalışın, Bayan Britcham."

Doktor odadan çıkarken "Teşekkürler, doktor" diyor Jack.

Elimi yüzümün sol tarafına uzattığımda, oranın epeyce büyük bir kısmını kaplayan yapışkan sargı bezine dokunuyorum. Yüzümün her tarafının kalınlaştığını, şiştiğini ve hassaslaştığını hissediyorum. Yüzümü delip kafa derime kadar giden acı iğnelerinin batması için küçük bir dokunuş bile yeterli oluyor.

Jack'e "Çok mu kötü?" diye soruyorum.

Ağır ağır, sanki bundan daha fazla kaçması olanaksızmış gibi Jack en sonunda bana bakmak için arkasına dönüyor. "Bilmem, hiçbir şey görmedim ben."

"Ama onlara bakılırsa kötü, öyle değil mi?"

Birdenbire yatağımın seviyesine inip, beni hem teselli etmek hem de korumak istercesine elimi iki elinin arasına alıyor. "Ne olursa olsun, ikimiz bir arada bunu atlatacağız" diyor. "Her şey yoluna girecek."

Söylediklerine onun benden daha fazla inanmadığını bilsem de, başımı sallıyorum.

libby

Hiçbir zaman kendimi çirkin biri olarak görmemişimdir.

Benzer şekilde, hiçbir zaman aynaya bakıp da kendimi dikkat çekecek kadar güzel bulduğum da olmamıştır. Ayrıca, başkalarının –özellikle manken olmaya heves edenlerin– kendilerini güzel bulmaları ve sadece aynaya bakarak kendileri hakkında bu kadar kesin yargılara varabilmeleri beni hep hayrete düşürmüştür.

Aynada kendime bakıyorum ve kendimi ilk kez görüyorum.

Çirkin değilim.

Kahverengimsi siyah gözlerim, içlerinde tel tel ve damarlı kırmızılıkların da bulunduğu aklarla çevrili. Burnum yayvan ve düz, tenim her zaman azıcık bir fondötenle hemen canlanıveren pürüzsüz bir koyu kahverengi. Alnımda tatlı bir bombe var, çenem küçük ve belirsiz. Dudaklarım büyük ve dolgun.

Çirkin değilim. Biraz yorgun görünüyor olabilirim, ama yaşadığım son kırk sekiz saat düşünülecek olursa bu hiç de şaşırtıcı değil ve temel olarak eskisinden farksız görünüyorum. Ben buyum. Tüm yetişkinlik hayatım boyunca da ben buydum. Ve çirkin değilim.

Gözlerimi doğru düzgün odaklamayı başarabilirsem ve aynadaki Libby'nin hafif bir karaltı olmaktan çıkmasını sağlayabilirsem şu anda yani bugün ve şimdi neye benzediğimi daha iyi görebileceğim.

Yüzümün sol tarafında, kulağımdan saçlarımın başladığı çizginin dörtte birine kadar olan ve oradan doğruca enseme kadar inen kısımda hiç saç yok. Başımda saçın olması gerektiği yerde kalın siyah dikişlerle tutturulmuş kenarları tırtıklı, kan kırmızısı bir yaranın göze çarptığı kel ve kahverengi bir kafa derisi var. Burası, kafamın yarıya kadar açık olan pencereye çarpmasının sonucunda derinin –domates kabuklarının kaynar suya atıldıktan sonra kendiliğinden ayrılması misali– ortadan ikiye ayrıldığı nokta.

Burnumun ortasından yanağımın ortasına kadar düz bir teğet şeklinde giden bir başka koyu kırmızı çizgi daha var, ama bu, incecik ve usta bir cerrahın elinden çıkma olduğu kolayca anlaşılan küçücük, dikkatli dikişlerle kapatılmış. Bu yara da lamba direğine tosladığımız sırada muhtemelen arabanın tavanından kopup gelen bir metal parçasının yüzümü boydan boya kesmesiyle oluşmuş.

Yüzümün sol tarafına zamanla silinip gidecek olan çizikler serpiştirilmiş. Bunların nedeni, etrafa uçuşan kırık camlar.

Açık pencere çarpışmanın etkisiyle kafatasımın kırılmasına yol açmadığı için şanslıydım; metal parçası biraz daha yuvarıdan sıyırmadığı için şanslıydım, çünkü gözüme girebilirdi; emniyet kemeri taktığım ve vücudumun içindeki yaralanmalar dalağımla sınırlı kaldığı için şanslıydım; yanımda, benimle konuşup uyanık tutan, büyük olasılıkla bir daha asla uyanamayacağım bir komaya girmeme engel olan bir itfaiyeci bulunduğu için şanslıydım. Hayatta olduğum için şanslıydım. Şanslıydım işte.

Kocaman, iç burkucu hıçkırıkların vücudumu sarsıp durmalarına rağmen, küçük ve kesik inilti halinde çıkmaları bu yüzden; gözlerimin akmayan yaşlarla dolması bu yüzden. Şanslıyım. Aynada gördüğüm her şey, bana hayatta kaldığım için şanslı olduğumu söylüyor.

Hemşire kare biçimindeki aynayı elimden alırken doktor

yumuşak bir sesle “Yüzünüzdeki onarım işlemi büyük bir başarıyla gerçekleştirildi, dolayısıyla hastane sonrası doğru bir bakımla yara izlerinin minimum düzeye inmesi gerek” diye açıklıyor. Artık aynaya ihtiyacım yok; kendi imgem, değişen ve damgalanmış haliyle –tıpkı gözkapaklarıma işlenmiş holografik bir imge gibi– zihnimde net bir şekilde beliriyor. Doktor daha büyük bir sevecenlikle “Kafa derinizdeki zarar görmüş kısımların etrafındaki saçlar yeniden uzayacaktır” diye ekliyor.

Hemşire elimdeki aynayı alıp götürdüğünde, aynanın yerini Jack’in eli alıyor. Yardımseverlikle, “Saçların uzayana kadar başına bir eşarp ya da onun gibi bir şey takabilirsin” diye bir eklemede bulunuyor. Bakışlarımı ona yönelttiğimde, Jack’in beni üç yıldan az bir süredir tanıdığı kafama dank ediyor. Jack beni, uzun ve düz siyah saçlarımla olduğumdan farklı bir halimle bilmiyor. Sekiz haftada bir saç köklerini yeniden düzleştirdiğimi biliyor, ama saçlarıma zarar vermeyecek, beni soyup soğana çevirmeyecek ya da saatlerce bekletmeyecek bir kuaförü bulmak için ne kadar uzun zaman harcadığımı bilmiyor. Doğru kuaförü bulmak için yıllarca Londra’nın altını üstüne getirdiğim, bazen daha da uzaklara gittiğim konusunda hiçbir fikri yok. Şans eseri şahane ve profesyonel bir gezici kuaför olan Angela ile tanışana kadar Brighton’a taşındıktan sonra bile sürekli Londra’ya gitmek zorunda kaldığımdan da haberi yok.

Saçına doğru düzgün bakmak isteyen siyahi bir kadın olmanın ne demek olduğunu bilmiyor. Saçım uzayana kadar bir eşarp ya da onun gibi bir şey takabileceğimi söylemenin onun için kolay olmasının sebebi de bu: Saçımın tekrar bu uzunluğa gelmesinin belki bir on yıl alabileceği konusunda en ufak bir fikri yok. Şimdi bunu ona açıklamamanın zamanı olmadığı için, Jack’in söylediğini duymazlıktan gelip doktora “Ne zaman eve dönebilirim?” diye soruyorum.

“Olağanüstü bir ilerleme kaydediyorsunuz, benim düşünceme göre bir hafta gibi bir sürede evde olursunuz.”

“Peki. Teşekkürler.”

Doktor başıyla selam verip odadan çıkarken Jack de “Teşekkürler” diyor.

Hemşire çarşafaları düzeltip, ağır kesici ilaç kutusunun elimin altında olmasını sağlayarak etrafımda pervane olurken kendi kendime *Hayatta olduğum için şanslıyım* deyip duruyorum.

Hayatta olduğum için şanslıyım.

Hayatta olduğum için şanslıyım.

Hayatta olduğum için şanslıyım.

Zihnimin içinde aniden kabaran dehşet çekip gidene kadar kendi kendime bunu söylemeye devam edeceğim. *Görüntümün neye benzediği hiç önemli değil, hayatta olduğum için şanslıyım.*

Ne olduğunu anlamama kalmadan ve kendimi engelleme fırsatı bulamadan omuzlarım titremeye başlıyor ve bir kez daha duygularıma yenik düşüyorum. Hem bu defa o kadar sessiz olamıyorum ve korumaya çalıştığım saygınlığımın zerresi bile kalmıyor.

Jack umutsuzluk içinde “Ah Tanrım, Libby, ağlama” diyor. “Üzgünüm, çok üzgünüm. Keşke senin yerine ben yaralanmış olsaydım. Acını dindirmek için ne gerekiyorsa yaparım. Çok üzgünüm.”

“Biliyorum, biliyorum” diyorum. “Ben sadece...”

“Her şey iyi olacak.” Jack, benim lafımın yarım kaldığı yeri kolayca dolduruveriyor. “Her şey iyi olacak, bunu söyleyen doktorun kendisi. Sana en iyi şekilde bakacağız, gerekirse eve bir hemşire tutacağız. Çabucak iyileşeceksin; hele bir de saçların uzamaya başlasın, yara izini fark etmeyeceksin bile. Zaman uçup gidecek ve seni yine eski haline getireceğiz. Her şey iyi olacak, söz veriyorum.”

Bırakıyorum konuşsun, çünkü buna ihtiyacı var. Kendini suçluyor ve korkuyor. Jack'i tanıyorum; bu yüzden ondan nefret edeceğimden, defalarca hava yastığına baktırmasını hatırlattığım için onu hep suçlayacağımdan korktuğunu biliyorum. Ona “Şu aralar benim küçük arabamı kullanmamızın seninkinden daha güvenli olacağının farkındasındır” demiştim. Ve o da yaptırmayı kafasına koymuştu, öyle olduğunu biliyorum. Onu suçladığım yok.

Ağlıyorum, ama sırf aynada görmüş olduklarıma değil, hâlâ kendimi her şeyden fazlasıyla kopuk hissetmeme ağlıyorum. Nesnelere dokunabiliyorum, gerçek olduklarını hissediyorum, ama aynısını kafamın içinde olup bitenler için söylemem olanaksız. Bir şeyler düşünüyorum, bir şeyler hissediyorum, fakat bunların gerçek olup olmadıklarını ya da yaşanıp yaşanmadıklarını anlayamıyorum. Ambulansta Jack'i de beni de tanıyormuş gibi konuşan bir kadın sesi duymuştum. İtfaiyeci gelmeden önce sanırım bilincim yerindeydi ve Jack'e önemli bir şey söylemeye çalışıyordum.

Bildiklerimin ve anımsadıklarımın arasında beni dehşete düşüren muazzam bir uçurum var. Belleğimin kıyısında duran şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama o sürekli dikkatimi çekmeye çalışıyor ve beceremiyor. Yine de, beni korkutmakta başarılı olduğu kesin.

“Neler oldu?” diye soruyorum Jack'e. “Kazadan sonra neler oldu?”

Bana bazen insanın vücudunun her noktasında hissetmek isteyeceği kadar yumuşacık, koyu yeşil bir kadife kumaşını çağrıştıran zümrüt rengi gözlerini üzerimden ayırmadan “Kazadan sonra enkazı keserek seni çıkardılar ve buraya getirdiler” diye yanıt veriyor.

“Yani kazanın sonrasında ve itfaiyecinin öncesinde neler oldu?”

Jack kendi parmaklarının arasından geçirdiği parmakla-

rımı öpüyor. “Hatırlamıyor musun?” diye sorarken gözlerine dikkatli ve temkinli bir ifade yerleşiyor.

“Hatırlamıyorum, hepsi gitti. Tek hatırladığım...” Arabanın çekiçle kırılmasının şiddeti bedenimin her yanını ürperiyor ve bunu hissetmemek için gözlerimi kapatıyorum. Önce sarsıntı, ardından da etrafımdaki dünyanın havaya kalkması ve düşme hissi geliyor ve...

Jack, ellerimi ellerinin arasına alıyor. “Hepsi geçti, hepsi geçti.”

Gözlerim açılıyor: Hastane odasında Jack’le birlikteyim, güvendeyim.

Nefes alıp verişlerim yavaşlayıp, dehşet hissi uzaklaşmaya yüz tuttuğunda “Kaza anını hatırlıyorum, itfaiyeciyi de hatırlıyorum” diyorum. “Ama başka bir şey daha oldu ve ben bunun ne olduğunu hatırlamıyorum.”

“Şimdi bunun hiçbir önemi yok” diyor Jack. “Şimdi önemli olan tek şey, senin iyileşmen.”

Neredeyse yalvararak “Bir şey oldu. Bana ne olduğunu anlat” diye üsteliyorum. Bilmemekten hiç hazzetmem; bilincim yerindeyken şu anda aklıma gelmeyen ya da haberimin olmadığı bir şey yapmış, bir şeyler söylemiş olabileceğimi düşünmekten hiç hazzetmem. O aşamaya gelecek kadar içki içtiğim günler artık çok gerilerde kaldı ve o zaten bambaşka bir durumdu. O günler eğlenceliydi; bu olaydaysa, insanın geçmişine baktığında kendisini yutup oraya hapsetmek ve her şeyle bağlantısını kesmek için hazır bekleyen kocaman bir kara delikten başka bir şey görmemesi gibi bir durum gizli. “Ne olur, anlat bana.” O kara deliğin çeperleri sinsice etrafımı sarmaya başlıyor.

“Hiçbir şey olmadı. İkimiz de biraz sarsılmıştık ve aracı kesip seni çıkardıkları sırada sen acayip cesur davrandın. Hiçbir şey olmadı, yemin ederim.”

Jack konuşurken bana bakıyor, ama uzun uzadıya tek bir

noktada kalamayan gözbebekleri oynayıp duruyor. Sebep yaralarım mı, yoksa bana anlatamayacağı başka bir şey mi var?

“Ziyaretçilerinden görmek istediğin kimse var mı?” diye sorarak konuyu değiştiriyor. Böylece bakışlarını yönünü değiştirmeyi ve gözlerini arkasında ailemle arkadaşlarının beklediği kapıya yöneltmeyi başarıyor. İnsanlar beni bilincim yerinde değilken görmüşlerdi, yüzüm bandajlarla sarı-lyken görmüşlerdi; şimdiyse taze dağılmış suratımla ve kafa derimle görecekler. Hazır değilim buna. Hiçbir zaman da hazır olabileceğimi sanmıyorum, ama şu anda kesinlikle hazır değilim.

“Hayır” diyorum, “onlara uyduğumu ve evde görüşeceğimizi söyle.”

Ruhsuz bir sesle “Tamam, güzelim” diyor. Kullandığı sözcükler tenime batıyor, kulaklarımı tırmalıyor, yaralarım tuz basıyor. O burada durup yüzüme bakmaya dayanamaz haldeyken, ben biraz önce söylediklerine nasıl inanacağım? Alnımı, yani en az zarar gören parçamı öpüyor. “Sonra görüşürüz.”

“Tabii, sonra görüşürüz” diye karşılık veriyorum.

Kapıyı açmak üzereyken ona sesleniyorum: “Jack?”

Durup yüzünde bir gülümsemeyle bana dönüyor. “Hımm?” diye soruyor.

“Eğer bir şey olsaydı sen bana söyledin, değil mi?” diye soruyorum.

Başını sallıyor. “Evet. Tabii ki söyledim.”

dördüncü bölüm

libby

Kaldırımından evin giriş kapısına kadar sekiz taş basamak var. Basamakları yardımsız çıkabilmem için epey zaman geçmesi gerekecek.

Artık sürekli ağrılar içinde olmadığım halde, karnımdaki dikişleri kopartma korkusuna ya da bana kendime zarar vereceğim kaygısını yaşatan o içimden bir şeylerin çekilmesi hissine kapılmadan yürümek hâlâ kolay değil.

Sıradan gri bir taştan yapılmış basamaklarının kenarı pürüzsüz ve eğimli olan, üzerinde defalarca yürüdüğüm ve koştuğum merdivene bakıyorum. Bu kez olmaz. Bu kez, hastanede bütün bir hafta boyunca yapmış olduğum gibi, bana yardım etsin diye Jack'i beklemek zorundayım. Banyo yapmak, tuvalete gitmek, dişlerimi fırçalamak, ayna yardımı olmadan yüzümün zarar görmemiş kısımlarını yıkamak gibi hayattaki en temel işlerin çoğunu yapmak için hep bana yardım edecek birilerini bulmak zorundaydım. Bir de, ziyaretçilerimin karşısında mutlu bir yüz ifadesiyle oturmak zorundaydım.

Ziyaretler yeterince kısa ve hoş olmalarına rağmen, insanları olup bitenleri “dert etmediğim”, hayatta kalmanın olumlu yönlerini görmeye çalıştığım ve saç meselesini, surat meselesini, büyük bir ameliyat sonrası toparlanma meselesini kafama takmadığım konusunda sürekli bilgilendirmek zorundaydım. Her ziyaretten sonra yastıklarına gömülüyor ve

istemediğim birinin gelmesi halinde hiç değilse evde kapıyı açmamak gibi bir seçeneğe kavuşabilmek için iyileşmeyi diliyordum.

Taksici çantamı en üst basamağa kadar çıkardı. Jack şimdi yukarıda, adamın yanında durmuş taksi ücretini ödüyor.

Hastanedekiler eve arabayla ya da ambulansla gitmem gerektiği konusunda kesin bir dille konuşmuşlardı, ama ambulansın *düşüncesi* bile panik ataklarımı tetiklediğinden, taksi bana kötünün iyisi gibi gelmişti. Taksinin arka koltuğunda hiç konuşmadan, onun elleri benim ellerime sarılmış vaziyette oturduk. Taş kesilmiş bedenimi hiç kımıldatmadığımı gibi, bize doğru gelen başka bir arabayı da görmeyeyim diye gözlerimi sımsıkı kapattım. Evimizin önünde durduğumuzda büyük bir ferahlama yaşadım. Yuvamıza geldik.

İçeri girmeye korkuyorum.

Hastanede yatarken oradan çıkıp eve gitmeye can atıyordum, oysa şimdi birdenbire “yuva” her şeye yeniden başlamanam gereken yere dönüşmüştü. Bir zamanlar öteki benin yaşadığı bu yerde, bu yüzümle ve bu saçımla yeni bir ben olmak zorundayım. Bana korkunç gelen buydu.

Jack beni tekerlekli sandalyeyle kapıda bekleyen taksiye götürürken “Annenler, Angela, Grace ve benim annemler bir hoş geldin partisi yapmayı istediler” demişti, “ama ben onlara senin büyük olasılıkla şu anda böyle bir şey istemeyeceğini söyledim. Yani hemen değil. Umarım doğru olanı yapmışımdır.”

“Evet” dedim, “doğrusu buydu.”

Jack cüzdanını arka cebine koyuyor, çantamı içeri koymak için önce dıştaki kapıyı, sonra da iç kapıyı açıyor.

Taksici yanımdan geçerken “İyi şanslar” diyor. Bir yabancıdan beklenmedik bir hayır duası alıyorum. “Kendinize iyi bakın.”

Evlendiğim adamın bana yardım etmek üzere merdiven-

lerden inişini seyrederken *Acaba taksici hayatında kaç kişiye daha iyi şanslar dilemiştir?* diye meraklanıyorum. *Bunlar gelişigüzel insanlar, hastaneden taburcu olanlar ya da buna ihtiyaçları varmış gibi görünen hasarlı insanlar olabilir mi?* Sanırım benim için üçü de geçerli.

Önümde duran Jack'in yüzünü bir gülümseme kaplıyor, ben de ona gülümseyerek karşılık veriyorum. O olmasaydı bunların hepsi bana çok daha zor gelecekti. Eğer onun sonuna kadar benim yanımda olduğunu bilmemiş olsaydım olaylarla aynı şekilde başa çıkmamın ya da umutsuzluk saatlerinin arasına sıkışmış birkaç iyi saat geçirmemin imkânsız olduğunu düşünüyorum.

Mayıs 2009

Daha eşikten içeri adımımızı atarken Jack'in annesi "Demek Elizabeth senmişsin" dedi. Kollarını içeri buyur edercesine öne uzatmış, gözlerinin içi gülen bir kadındı. Bana sarılıp kendine iyice yaklaştırmak kucakladığında her yanımda görünümünden gurur duyan ve her zaman bu halini sürdürebilecek paraya sahip olmuş bir kadının o yumuşacık, sarhoş edici ve talk pudramsı kokusuyla kaplandı. Karşımdaki, kendisine uygun göz farı tonunu bulmak için hayatının hiçbir anında mahalle süpermarketindeki promosyon sepetini karıştırmamış bir kadındı. Şık ve sade giyimliydi: Krem rengi kaşmir hırkasının altına devetüyü renginde ipek bir elbise giyinmişti. Burası misafirlerin genellikle ayakkabılarını çıkardıkları tarzdaki evlere benziyor olsa da, ayaklarında devetüyü rengi hafif topuklu kapalı ayakkabılar vardı. Aralarında gümüş rengi gölgelerin bulunduğu açık kahverengi saçlarına modern, kısa bir kesim yaptırmış ve kulaklarına altın ve inci küpeler takmıştı.

Sanki gerçek olup olmadığımı anlamak istiyormuşçası-

na beni tutmaya devam etti, ardından elleri, ellerimi tutmak üzere yavaşça aşağı doğru kayarken geriye doğru bir adım attı.

“Dur sana şöyle bir bakayım” derken yüzünde kocaman ve sahici bir gülümsemeyle beni seyretti. “Hiç beklediğim gibi çıkmadın. Oğlum bize senin hakkında hiçbir şey anlatmadı. Ne kadar güzelsin!”

“Anne” dedi Jack.

Annesi şen şakrak bir edayla “Aman, sus” dedi. “Onu beğendiğim için sevinmen lazım. Sence kendilerini beğenmeyen kayınvalidelerinden şikâyet eden kaç tane genç kadın vardır? Bir sürü olduğu konusunda bahse girebilirim. Ama Elizabeth sen benim oğluma hayat iksiri gibi geldin.” Ellerimi bırakmadan biraz daha geriye gitti. “Çıkmaya başladığınızdan beri bambaşka bir insan oldu. Onu bir daha kahkaha atarken ya da hayata dört elle sarılırken görebileceğimi hiç sanmazdım...” Kadının gözleri yaşlarla dolmaya başladığında dördü-müzü de —Jack’in annesi başta olmak üzere— bir korku aldı.

Jack’in babası bize doğru gelerek “Eşimin kusuruna bakmayın. Bazen fazla tepkisel davranır” dedi. “Kızcağınızı mahcup ediyorsun. Korkutup kaçıracaksın.” Adam elini uzattığında karısı onunla tokalaşabilmem için hemen ellerimi serbest bıraktı. “Hector” dedi adam. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Jack kemik yapısını, boyunu ve kendinden emin halini babasından almıştı. Dünya üzerinde Hector’a kendini güvensiz hissettiren pek az insan olduğundan emindim. Jack laf arasında babasının hâlâ spor kulübüne gittiğini ve golf oynadığını söylemişti; bunları yaptığı da her halinden belliydi: Teni yumuşak ve lekesiz, gür saçları düzgün ve şaşılacak derecede parlaktı.

Resmi ve kibar bir tavırla “Ben de sizinle tanıştığım için çok memnunum” dedim. Resmi olmak gibi bir niyetim yoktu, ama bu cümle ağzımdan öylece dökülüvermişti.

“Karım seni biraz yormuş olabilir, ama bugün seni ağır-
lıyor olmak bizim için bir *zevk*, Elizabeth. Konu sen olunca
oğlum fazla ihtiyatlı davrandı, hatta kimileri bunu yan çiz-
mek olarak da adlandırabilir.” Jack adamın iğneleyici bakış-
ları karşısında başını önüne eğdi. “Şimdi buna hiç de gerek
olmadığını görebiliyorum. Evimize hoş geldin.”

Onlarla tanışacak olmamın heyecanına bir yandan da adı-
mın Elizabeth olmadığı gerçeğini söylemek zorunda olmam-
dan kaynaklanan bir endişe eklenince midemde hafif bir ezil-
me hissi baş göstermişti. İkisi de bana karşı bu kadar hoş,
bu kadar cana yakın ve misafirperver davranırlarken şim-
di bunu onlara nasıl söyleyecektim? Hafiften irkilerek bunu
Jack’in de bilmediğini fark ettim. İçimden kendi kendimi *ve*
sen de bu işe alelacele kalkışmadığına kendini inandırmayı
başardın, değil mi? diye azarladım.

“Bütün gün burada mı duracağız?” diye sordu Jack.

“Elbette durmayacağız, durmayacağız tabii” dedi Harriet.
“İçeri buyurun, buyurun.” Hector, hâlâ tokalaşmasının şidde-
tinden sızlayan elimi serbest bıraktı ve Harriet derhal kolu-
ma girip beni evlerinin koridorundan oturma odasına götür-
meye koyuldu. Eve adımımı attığım andan beri Jack’in ebe-
veynlerinden biri ya da diğeri sanki ortadan kaybolacakmı-
şım ya da kaçacakmışım gibi elimi kolumu tutup duruyorlar-
dı. Belki de içlerinden biri hayata veda ettikten sonra aileler
böyle davranıyor ve dünyalarına ilk kez adım atmış olan bir
insana bile sıkı sıkı tutunmak istiyorlardır. Aslında ben bu
görüşmenin daha zor geçeceğini, bana kuşkuyla ve küçüm-
semeyle yaklaşacaklarını ve kaybettikleri kişinin yerini al-
ma cesaretim karşısında hissettikleri hafif memnuniyetsizli-
ği göstermekle kalmayıp beni orada olmamı gerektiren şeyler
konusunda sorgulayacaklarını sanmıştım.

“Elizabeth, şimdiye kadar yaptığınız düğün planlarının
hepsini bana anlatmanı istiyorum. Ben olaya senin istediğin

kadar dahil olacağım. Kızım olmadığı için her şeyi üstlenmek isterdim, ama eminim annen bunu zaten yapıyordur.”

“Hımm, aslında yapıyor sayılmaz. Jack ve ben oturup, dünyanın nasıl olmasını istediğimizi henüz konuşmadık. İlk önce birbirimizin aileleriyle tanışmanın en iyisi olacağını düşündük.”

“Çok mantıklı” dedi Hector.

Harriet göz kırpmayla karışık bir gülümsemeyle “İşin içinde aşk ve romantizm olunca mantığı kim ne yapsın?” dedi.

Oturma odaları da evin her tarafı gibi devasaydı. Dairemin tamamı oraya iki kez sığıdıktan sonra bile hâlâ bir miktar boş alan kalabilirdi. Uçuk adaçayı renkli duvarların tepesinde yüksek, beyaz bir tavan yükseliyordu ve odada pahalı antikalar oldukları anlaşılan süslü, özenle seçilmiş şık parçaların yanı sıra çok sayıda vitrin ve büfe vardı. Jack paranın dünyasından geliyordu, bunu zaten biliyordum ama bu ev farklı olduğumuz, farklı hayat deneyimlerinden geçtiğimiz gerçeğini adeta gözüme sokmuştu.

Şöminenin yanındaki kanepeye oturdum ve Jack’in hemen kanepenin kolçağına oturup uzun kolunu arkadan geçirmesine ve elini hafifçe omzuma atmasına şaşırdım. Ona yakın olmaktan büyük bir keyif alırdım –onun sevgilisi olmanın en iyi taraflarından biri, sıcaklığını ve kokusunu yanı başımda hissetmekti– ama bu başka bir şeydi. Tuhaftı. Sanki kendi alanını belirlemek için yapılmış zorlama bir dayanışma gösterisiydi, ama bir yandan da bizim bir ÇİFT olduğumuzu cümle âleme göstermek ister gibiydi. Belki de anne babası evlenmemiz konusunda göründükleri kadar istekli değillerdi. Belki de benim sadece gönül boşluğunu dolduran kız olmadığımı ve Jack’in de buna alelacele kalkışmadığına bir şekilde ikna edilmeyi bekliyorlardı. Midemdeki kasılma iyice artmıştı. Jack’in adımı bilmiyor olması, birbirimizi yeterince tanıdığımızı göstermezdi.

“Elizabeth, ay alır mısın? Bu sabah pişirdiğim sade öreklerim var. Hector, bunları geçen hafta sonu Devon’a yaptığı iş gezisi dönüşünde getirdiğİ kaymağın yanında denemek için sabırsızlanıyor. Ev yapımı ilek reçelimden biraz kalmış olması lazım. Geçen yıl öyle bol ileğİmiz olmuştu ki, tencere tencere reçel kaynatmıştım. İyi ki de yapmışım, çünkü bu yıl o kadar bol ürün alamadık. Seni baştan çıkarabilecek miyim?”

“Evet, harika olur” dedim.

Annesi kapıya gitmek için arkasını dönerken Jack “ay yerine kahve yapiver, lütfen” diye lafa girdi. “Libby sadece akşamları çay içer. Ve ileğİ de pek sevmez, kendi damak tadına göre fazla ekşi bulur. Ama biraz marmeladın vardır, değil mi? İşte ona bayılır. Aslında sade çöreğİn yanında iyi gitmez, ama olsun. Mümkünse ben de aynısından alayım.”

Jack’in her zaman ayrıntıları fark ettiğİni bilirdim, fakat bu beni hayretler içinde bırakmıştı. *Bunların hepsini nereden biliyor? Ona bu gibi şeyleri açık açık anlatmadığımdan eminim.*

Harriet oğluna tatlı tatlı gülümseyerek “Elbette hayatım. Ah, Elizabeth keşke söyleseydin. Resmiyeti bir kenara bırakalım. Hector, benimle gelip kahve makinesini çalıştırır mısın? Filtre kahveye ne dersin?”

“Harika, kesinlikle harika” diye kestirip attım.

Anne babasının işitme mesafesinin dışına çıkmalarının saniyesinde Jack sesini alçaltarak “Peki, sorun nedir?” diye sordu.

“Nasıl yani?” diye karşılık verdim.

“Annem ya da babam senin adını ne zaman ağızlarına al-salar gerginleşiyorsun.”

Gözlerim korkudan fal taşı gibi açıldı.

“Hayır, annemler farkında değil, ben öyle hissettim. Seni tanıyorum, bunu sakın unutma. Ve senin açından ters giden bir şey olduğunda, ben bunu hissedebiliyorum. Sorun nedir?”

“Benim adım Elizabeth değil.”

“Ah, annemler eski kafalıdır, zamanla sana Libby demeye alışacaklardır. Eminim seninkiler de öyledir.”

“Hayır, Jack anlamıyorsun. Libby, Liberty’nin kısaltılmışı. Doğum günüm Gana’nın Bağımsızlık Günü olan altı marta denk geldiğinden, annem babam bana Liberty adını vermişler.”

Jack de benim düşündüğümün aynısını düşünmüş olmalı ki, ağzından bir “Ah” sesi çıktı. Evleniyorduk ve o daha benim gerçek adımı bilmiyordu.

“Buraya geldiklerinde bunu onlara sen anlatmak ister misin?”

“*Hayır!*” dedim. “Aslında nişanlandığımızda nişanlım olan adamın gerçek adımı bilmediğini onlara hiçbir zaman itiraf etmek zorunda kalmayayım diye pazartesi günü mahkeme kararıyla ismimi değiştireceğim.”

Jack bir kahkaha attı ve birden içimde binlerce yıldız ışıldamaya başladı. İşte bu yüzden onunla evleniyordum: Bir kahkaha kadar basit bir hareketle beni bu hale getirebiliyordu. Tam adımı bilmemesinin bir önemi olabilir miydi?

“Eğer buna katlanabilirsen, biz eve gittikten sonra anne-me gerçeği açıklayabilirim.”

Omzumu silktim. “Benim için fark etmez, Elizabeth de o kadar kötü bir isim değil. Hani olur da, onlara anlatmayı beceremezsin diye söylüyorum.”

Yüzü tekrar kocaman bir gülüşle aydınlandı, bu konuda birlik olmamızın mutluluğuyla ben de ona gülümsedim.

“Banyoya kadar gitsem tek başına kalabilir misin?” diye sordu Jack.

“Tabii kalırım” dedim. Yanımda sırrımı bilen biri daha olduğu için rahatlamıştım.

“Hemen döneceğim” dedi ve gitmeden önce dudağıma bir öpücük kondurdu. Elime etrafa doğru düzgün bakma fırsatı geçmişti. Oturma odaları kocaman ve kişisellikten uzak

bir mekân olmasına karşın ağzına kadar aile fotoğraflarıyla doluydu. Bunlar zengin bir sülalenin kibirli pozlar verip, resmi elbiseler giyerek teşhir etmekten hoşlanacağı tarzdaki klişe fotoğraflar değildi; hepsi de paylaştıkları özel hayatın bir dolu mesut anını yansıtan mutluluk görüntüleri idi. Annemlerde duvarlara asılmış olan çok az sayıda fotoğraf vardı, ama pek çoğu çatıdaki albümlerde ya da kutularda dururdu. Elbette, diğer bütün insanlar gibi, onların evinde de fotoğrafların tümünü sergileyebilecekleri metrekarelerce alanları yoktu.

Büyük, süslü şöminenin üzerindeki rafın kenarındaki tek bir resim özellikle dikkatimi çekti. Yaklaşık on ikiye on yedi santim ölçülerindeki sade gümüş bir çerçevenin içinde el ele tutuşmuş, yağan karı andıran ama aslında konfetilerden oluşan bir yağmur altında kahkahalar atan bir çiftin fotoğrafı duruyordu. Adamın üzerinde içinde açık mavi bir kravat olan sade gri bir takım elbise vardı; kadınsa pembe renkli şahane bir elbise giymişti. Bu mesafeden bile teninin fondöten olmadan parladığını ve olağanüstü mavi gözlerinin maskara, far ya da göz kalemi desteği olmaksızın seçilebildiğini görebiliyordum. Güzel sözcüğü yetersiz kalırdı; onunki ilahi, adeta meleksi bir güzellikti. Görüntünün karşısında donakalmıştım: Beden dilleri, yüzleri büyüleyiciydi. Hayatımda bu kadar mutlu görünen iki insana rastladığımı sanmıyordum. Sanki her bir parçalarından sevinç fişkırıyordu.

Jack'i hiç böyle gülümserken görmemiştim. Yine de o fotoğrafta bunu kolayca, doğallıkla ve sürekli yapar gibi bir hali vardı. *Eve ile birlikteyken.*

Jack'in anne babasının odaya dönmesine saniyeler kala bakışlarımı önümdeki sehpa çevirdim. Hector, çay tepsisini tek bir tabak çanak parçasını şangırdatmadan önümüze yerleştirirken Harriet kanepeye oturup "Elizabeth, kafanda bir gelinlik modeli var mı?" dedi. "Askısız seven kadınlardan

mısın, belde toplanan uzun eteği mi tercih edersin?”

“Aslında emin değilim” diye yanıtladım. “Kafasında her zaman kusursuz bir gelinlik fikriyle yaşamış kızlardan biri olmadığımı itiraf etmeliyim.”

Hector neşeli bir tavırla “Saçma” dedi. “Her kadının kafasında, geleneksel bir gelinlik olmasa bile, mutlaka bir kusursuz gelinlik fikri vardır.” Harriet’in dizine sevecenlikle hafifçe vurdu, kadın da hafifçe gülererek ona karşılık verdi. “Ya da birileri bana öyle söylemiş olabilir.”

Geleneksel olmayan derken Eve’inkini kastediyorsun, öyle mi? diye düşündüm. Onlarla birlikte gülerken “Aman Tanrım” dedim, “gerçekten olayın dışında kalmışım. Bir an önce bir zaman makinesi geliştireyim de, zamanda geriye gidip kendi gençlik halimle sessiz sakin bir görüşme yapayım.”

Hector ile Harriet buna güldüler. Bu arada Harriet çay servisi yapmasının ve çörekleri tabaklara dağıtmasının öncesinde tabak çanakları tepsiden sehpaye aktarmaya koyuldu.

Aklı hâlâ Eve’de kalan tek insan Jack değil, diye düşündüm. Bana hiçbir zaman kendisiyle boy ölçüşemeyeceğim kaygısını yaşatan kadının fotoğrafına tekrar tekrar bakmak istiyordum. İmgesine bir kez daha bakmaya ihtiyaç duyduğumdan değil, çünkü görüntüsü zihin gözüme adeta silinmez bir mürekkeple kazınmıştı – Eve’in hatırasını tüm Britcham ailesinin kalbine kazıyan mürekkebin aynısı olduğu da gün gibi ortadaydı.

Jack merdivenden iniyor. Yukarı çıkarken koluna yaslanabilmek için ona doğru bir hamle yapıyorum. “Sanırım bundan daha iyi bir şey yapabilirim” diyerek eğiliyor ve yumuşak hareketlerle ve sarsmadan beni kollarının arasına alıp havaya kaldırıyor.

Hafif bir kakhaha atarak “Ne yapıyorsun sen?” diye soruyorum.

“Seni kucağıma aldım eşikten geçiriyorum, tabii ki.”

“Tabii ki” diyorum.

Ve evlendiğimizden sonraki bir hafta boyunca her gün yaptığı şeyin aynısını yapıyor.

jack

Libby'nin kollarımdaki uysal ve hareketsiz hali, onu tutup havaya kaldırdığımda hissettiğim her zamanki halinden öylesine farklı ki! Çoğu zaman gülerek çığlıklar atar, kendisini yere bırakmamı söyler ve onu düşürmem tehlikesine karşılık her türlü intikam yeminini eder. Bedeni eskiye göre daha hafif; bence bu da, geçtiğimiz hafta boyunca midesine pek fazla bir şeyin girmemiş olmasıyla açıklanabilir.

Libby'nin en çok sevdiğim taraflarından biri iştahlı olması ve önüne konulan her yemeğe, sanki son yemeğini yiyecek gibi saldırmasıdır. Derli toplu, ama büyük bir iştahla yemek yer. Doktorasının ilk yılını sadece çorba, ekmek, fasulye, annesinin Londra'dan gönderdiği ev yapımı Gana usulü güveç gibi şeyleri yiyerek geçirdiğini anlatmıştı bana. "Azıcık bitkiyle pek çok yemeğin tadını güzelleştirmek mümkün, ama Tanrım, yemek pişirmek zorunda kalmaktan fenalık gelmişti. Artık bütçemin elverdiği en pahalı yiyecekleri satın alabiliyorum ve hiçbirini ziyan etmiyorum, çünkü onlarsız yaşamının nasıl bir şey olduğunu iyi biliyorum."

Son birkaç günde iştahı iyice kesildi; boğazından biraz çorbadan başka bir şey geçmiyor.

Burada neler yaptığımı göstermek için onu oturma odasına taşıyorum. Odaya göz atarken onu kollarımda taşımaya devam ediyorum. Yatak odamızın büyük bölümünü aşağı ta-

şıdım: En çok kullandığı giyecekleri düzenli bir şekilde katlayıp yerleştirdiğim şifoniyer; portatif televizyon ve DVD oynatıcısı; üzerlerinde kristal ayaklı lambaların ve “onun” tarafında Benji’yle benim özellikle çamurlu bir futbol maçından sonra parkta otururken çekilmiş fotoğraflarımızın bulunduğu komodinler artık burada duruyor. Ayrıca, onun kendi dairelerinden getirdiği kocaman kalp biçimindeki iki halı da var. Sabahlıklarımızı asmak için kapının arkasına kancalar bile taktım. Yukarıdan inmeyen tek şey yatağımız. Yatak yeni alındı. Bunu bulmak için dükkân dükkân dolaştım, ama sonunda onun dairesindeki demir çerçeveli, ilk kez seviştiğimiz yatağın tıpkısını almayı başardım. Yatağı, hayatımızda ne olursa olsun, onu sevdiğimi, onunla birlikte geçen her anımı kıymetli bulduğumu anımsatmak için satın aldım.

Libby buraya taşınmadan önce Grace bize bir bohça dolu su nevresim takımı getirmiş ve Libby’nin arkadaşı Angela ise bir şifoniyeri doldurabilecek kadar yeni havlu satın almıştı. İkisi de bunların erken düğün hediyeleri olduğunu söylemişlerdi. Hem teşekkür etmek, hem de orta ölçekli bir oteli işletebilecek kadar nevresimimiz olduğunu bildiği halde neden bunları satın aldığını sormak için Grace’i aramıştım.

Sert bir sesle “Hangi kadın kendinden önceki kadının satın aldığı çarşafların üzerinde uyumak ister?” diye yanıtlamıştı. “Yeni yatağa yeni nevresim.”

“Yeni yatak mı?” diye sormuştum.

“Bana yeni bir yatak aldığını ve Libby’den Eve’in çift kişilik yatağında uyumasını beklemediğini söyleyeceksin değil mi?” diye yanıtladı Grace.

Bunu biraz düşünmeye çalıştım: Libby evlenmeye karar vermemize kadar geçen dönemde birkaç kez burada kalmış, ama daha sıcak olduğunu ve her türlü eşyasının elinin altında bulunduğunu söyleyerek, her zaman kendi dairesinde kalmakta daha istekli davranmıştı.

“Tanrım, bazen nasıl da kalın kafalı oluyorsun” dedi Grace.

Grace’e “Bu yüzden mi sürekli yatağını buraya getirme önerisini yapıp duruyor?” diye sordum.

“Evet, aptal.”

“Neden bunu söylemiyor ki?”

“Hımın, bakalım, acaba evlenmeye karar verdiğin ve seni varlığının her bir noktasına kadar seven kadın niçin sana ölen karını hatırlatan bir şeyden kurtulmanı söyleyerek keyfini kaçırmak istesin ki? Hımmm... Bilmem, sen onun birdenbire çıkıp böyle bir şey söyleyeceğini sanıyordun, değil mi?”

Grace’e “Hiç düşünmemiştim” diye itiraf ettim. “Bir kez bile aklımdan geçmemişti.”

“Olaylara bir de onun gözünden bakmaya çalış, olur mu? Sen bunu daha önce de yapmış olduğun için ve o da –dünyadaki diğer herkes gibi– Eve adının her geçişinde senin mantıksız bir şekilde huzursuzlandığını gördüğü için kendini güvende hissetmiyor. Ona bunun altından kalkması için bir şans versen ne olur?”

Libby’ye her şeye sıfırdan başlamamızı, birlikte yatak odası mobilyaları alışverişi yapmayı teklif ettim. Ayrıca, evin diğer kısımları için de birtakım başka parçalar ve eşyalar satın alabileceğimizi söyledim. Libby’nin gözlerinden okunan büyük ferahlama bana Grace’in haklı olup olmadığı konusunda bilmek istediğim her şeyi anlatmıştı.

Bir süre bunun için didinip durdum: Sürekli Libby’yi düşünmeye çalıştım, sözlerimle ve eylemlerimle benim için daima birinci sırada onun olduğunu göstermeye çalıştım, ama neredeyse son bir yıldır bu halimin eski hızını yitirmesine engel olamıyorum. Libby’ye eskisi gibi ilgi göstermiyorum, koşup yanına gitmem gerektiği zamanlarda onu dışarıda bırakıyor ve ondan uzaklaşıyorum. Bu yatak, hatamı tamir etmek istediğimin bir işareti olacak. Yeni bir başlangıç için ye-

ni yatak – tabii eğer beni yeniden kabul ederse.

Bu ondan ayrılmak olacağı için istemeyerek de olsa onu yavaşça yatağa yerleştiriyorum ve geride duruyorum.

Ellerini krem rengi yatak örtüsünün üzerinde gezdiriyor ve gözlerini hiç ayırmadan uzun uzun yatak direğine bakıyor. “Yeni bir yatak almışsın” diyor.

“Evet, merdiven basamaklarını saymaktansa aşağıda kalmanın senin için daha kolay olacağını düşündüm. Buna da yeni bir yatak yakışır.”

Gözleri yaşlarla doluyor. Libby’nin canının yandığı her an benim de başıma ve göğsüme saplanan o sızının beni yine yokladığını hissediyorum. “Benim dairemdekinin aynısı” diyor.

Onu gözünden az önce düşen yaşı silerken seyretmek beni de konuşamayacak durumda bıraktığından başımı sallamakla yetiniyorum.

Yüzüne bir gülümseme kondurarak “Teşekkürler” diyor. “Gerçekten. Bilirsin ya, geri geldiğimde her şeyin değişmiş olmasından ve eve bir daha yerleşemeyeceğimden korkuyordum.” Etrafa bakıyor. “Ama herhalde en iyi şey de bu, öyle değil mi? Hem yeni, hem de ikimiz paylaşabiliriz.”

Ona bakıp başımı sallıyorum. Büyük bir dikkatle kendini yatağa bırakıyor ve yastıklara dayanıp yatar pozisyona geliyor. Yaptığı hareketlerin ona verdiği acı gözlerinden ve yüzünden okunuyor.

“Bir fincan çay ya da kahve ister misin?”

Başını hafifçe sallayarak “Hayır” diyor, “böyle iyiyim. Biraz uyumaya çalışsam iyi olacak.”

“Tamam” diyorum. “Akşam yemeğinde uyandırırım seni.”

“Tamam” diyor. “Buraya gelsen ve birazcık yanımda uzansan nasıl olur?”

Olanlar konusunda beni suçlamadığını anlayınca yüzümdeki gerginlik yerini bir gülümsemeye bırakıyor. Onu yeni-

den kollarıma alma fırsatını yakaladığım için büyük bir minnettarlıkla yatağa doğru giderken, bir yandan da ona kazayla ilgili her şeyi anlatmamış olmanın verdiği suçluluk hissini zihnimden kovalamaya çalışıyorum.

beşinci bölüm

libby

Bu, ben değilim.

Ben böyle biri değilim. Dış görünüşe aldırmam, güzelliğin insanın içinde olduğuna inanırım; insanın sa uzunluğunun, kilosunun ve teninin przszlğnn onun özünden daha önemli olmadığını bilirim. Yine de, içimde bunlara engel olamayacakmışım gibi bir his var: Beni bu hale getiren bir umutsuzluk denizinde sürüklenirken, gözümden sessiz sessiz akan yaşlarla aynanın karşısında oturmama yol açan düşüncelere, duygulara ve acılara engel olamıyorum.

Ben hâlâ Libby'yim. Alnımdan enseme kadar kıvrılarak giden o tırtıklı çizgi komik bir şey gördüğümde yüksek sesi kahkahalar atmama engel olamıyor. Yüzümdeki benek benek, bir yolun üzerine dikkatsizce saçılmış çakıl taşlarını andıran çizikler televizyonda reklamlar başladığı anda hemen başka kanala atlamama engel olamıyor. Yüzümün sol tarafını ikiye ayıran çizgi çığırtkan pazarcılar gibi tiz çığlıklar atıp bağrışan martıların sesiyle uyanmaktan hoşlanmama engel olamıyor.

Bu izlerin, bu yüzeysel şeylerin hiçbiri benim gerçekte kim olduğumu değiştiremez. Libby'nin özündeki insanı değiştiremez. İşte bu yüzden de, şimdi ağlamamalıyım. Ben değişmedim.

Ve elinde makasıyla onay vermemi bekleyen yansıması

aynada görünen Angela saçımı kesmeye başladığında da ben de herhangi bir değişiklik olmayacak.

Oysa ben –muhtemelen hâlâ kazanın şokunu tam olarak üstümden atamamış olduğumdan– sadece siyah saçlarımın uzun tellerine bakıyorum ve onlarla birlikteyken olduğum insana veda ediyorum.

Bunun sebebi saçlarım olmadan çirkin görünmekten ve kendim gibi olmamaktan korkmam değil.

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum.

“Emin misin canım?” diye soruyor. “Biliyorsun, elimizde olanlarla da bir şeyler yapmaya çalışabiliriz.” Angela’nın göz kamaştırıcı bir teni ve şahane saçları var. O da benim gibi esmer tenli; ayrıca pürüzsüz ve lekesiz bir cildi var. Sırtının ortasına kadar kıvrımlı ve dalgalı inen uzun, ince rasta örgüleri var. Tam bir kadın gibi, gerçek bir kadın gibi görünüyor.

“Ne olur, yap gitsin.”

Angela saçlarımı alıp götürürken yumuşak ve dikkatli hareketlerle çalışıyor, ama ben gözlerimi açmıyorum. Seyredermiyorum. Kendime aynada bakamıyorum ve onun gerçek hayatta iş yaptığı ellerini seyredermiyorum.

Bir ara duraksıyor ve seslerden aletlerini değiştirdiğini anlıyorum. “Bir sonraki aşamaya geldik, tamam mı tatlım?”

Bir kez daha gözlerimi açmadan başımı sallıyorum. Saç kesme makinesinin çalıştırılma sesi beni gerginleştiriyor, vızıltısı o narin sessizliği sanki kötü bir şey olacakmış gibi bir hisle dolduruyor. Soğuk metal makaslar kafama değerken geri çekilmemeye çalışıyorum, bağırmamak için kendimi zor tutuyorum. Saçımın geri kalanını temizlemesi fazla uzun sürmüyor.

Ama gözlerimi açmak sanki bir ömür sürüyor.

Aynaya bakmak ve dönüştüğüm kadını görmek de öyle.

jack

Onu gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor. Saçları gitmiş, başında yara izinden ve onu kapatan dikişlerden başka bir şey kalmamış.

Antrede durmuş kaygılı ve sinirli bir halde parmaklarını çekiştiriyor. Bu haliyle yaramazlık yaparken yakalanmış ve cezalandırılmayı bekleyen küçük bir kız çocuğuna o kadar benziyor ki!

“Saçın” diyorum, “gitmiş.”

Başını salladıktan sonra gözleri yaşlarla doluyor. Uzun adımlarla koridoru aşip yanına geliyorum, ellerimi omuzlarına koyuyorum. “Geride bir parça kalacağına hiç olmasın daha iyi diye düşündüm” diyor.

“Bence şahane görünüyor” dediğimde gözlerini şaşkınlıkla kırıştırıyor.

“Sahiden mi?” diye soruyor.

“Evet. Bunu kaldırabilecek pek az kadın vardır ve sen de onlardan birisin.”

Yaşadığı ferahlamayla vücudu kendini bırakırken tekrar “Gerçekten mi?” diye soruyor.

“Evet. Ve en harika tarafıysa, güzel yüzünün tamamını görebilmek.”

“Yani sence feci görünmüyor muyum?” diye soruyor.

“Hayır, sen hiçbir zaman feci görünemezsin ki” dedikten sonra onu kendime doğru çekiyorum.

Söylediği şeyler kulaklarımı çınlatıyor: *Geride bir parça kalacağına hiç olmasın daha iyi diye düşündüm.* Bunun doğru olmamasını umut ediyorum. Tüm kalbimle doğru olmasını umut ediyorum.

altıncı bölüm

libby

“Bayan Britcham sizi fazla tutmayacağız” diyor kadın polis memuru. Sivil giyinmiş, yanında da tanıştırmaya bile zahmet etmediği sivil giyimli başka bir memur var. Tüm bunlar bana “normal” bir kaza hakkında ifade vermek için biraz abartılı görünüyor.

İşin aslı, onların burada olması hiç hoşuma gitmiyor.

Bu kaza hikâyesini evden uzak tutmak istedim, ama nedense –Jack’le konuştukları halde– hastanede soruları yanıtlamaktan başka bir işim yokken, yattığım bir hafta boyunca hiç kimsenin benim olaylara dair yorumumu merak etmiş gibi bir hali yoktu. Şimdi evimde, insanların “hayata devam etmek” dediği şeyi yapmaya uğraştığım bir zamanda buraya gelip beni yaka paça geçmişe sürüklüyorlar. Sanki sorguya çekiliyormuşum gibi, sanki kendisine çarpılan arabada sebepsiz yere oturmakla yanlış bir şey yapan benmişim gibi hissediyordum. Polis memuru odadan çıkmasını istediği halde, Jack odanın öbür tarafında yemek masasına dayanmış ayakta bekliyor. Ben soru sorana kadar kadının dediğini sorgusuz sualsiz yapacak gibi görünüyor: “Neden Jack’in çıkması gerekiyor?” Kadın, buna verecek bir yanıtı olmadığından “Mutlaka burada kalacaksa, o zaman lütfen sorgulamaya müdahale etmesin” şeklinde bir şey söylüyor. Eğer aksinden emin olmasaydım, olanları kayıtlara geçirmek üzere de-

ğil, işlediğim bir suç hakkında sorgulamak için geldiklerini düşünmem işten bile değildi.

“Lütfen bize ‘kaza’yı geçirdiğiniz gün olanları anlatabilir misiniz?” diye soruyor kadın. Sanki kaza sözcüğüne insanın içindeki küçük bir şüpheyi ateşleyecek tuhaf bir ağırlık katıyor.

“Fazla bir şey hatırlamıyorum” diye yanıt verince, erkek polis memuru elindeki not defterine bir şeyler karalamaya başlıyor. “Jack’le konuştuğumuzu, sonra birinin bize çarptığını ve üstüme doğru gelen duvarı ve lamba direğini gördüğümü hatırlıyorum. Sonra da bir itfaiyeciyi konuştuğumu. Hepsi bu.”

“Peki, çarpışma anında kocanız ne yapıyordu?”

“Arabayı kullanmak dışında mı?” Sorduğum şey bana da aptalca geliyor, ama sorunun amacını anlamakta zorlanıyorum.

“Arabayı tehlikeli bir şekilde ya da çok mu hızlı kullanıyordu? Bu gibi şeyler.”

Gözlerimi kapatıp o anın öncesinde neler olduğunu anımsamaya çalışıyorum. Gözlerimi açıyorum. “Konuşuyorduk, sonra bir araba bize çarptı.”

“Yani tartışmıyordunuz ve sadece konuşuyordunuz, öyle mi?” diye soruyor.

“Tartışıyor olsaydık size tartışıyorduk derdim.”

Jack’e dik dik bakıyor. “İkimizin de bildiği gibi, insanın baskı altındayken içinden geçenleri söylemesi pek kolay değildir.”

“Kendimi baskı altında hissetmiyorum. Jack ile ben hiç tartışmayız” diye yanıtlıyorum. Ki bu doğru. Genellikle tartışacak bir şeyimiz olmaz, çünkü başlıca anlaşmazlık konumuz Eve’dir: Hiç onun hakkında konuşmayız ya da konuşmaya çalışsak bile tek kelime etmeden konuyu kapatmayı başarırız.

Detektif Çavuş Morgan, “Yani hiç tartışmaz mısınız?” diye soruyor.

“Hayır, aslında hiç tartışmayız. Tartışacak bir şeyimiz yok.”

Kuşkucu bir tavırla başını sallıyor ve ilk kez defterine bir not alıyor. Benimle kadın kadına konuşmaya çalışıyor, ama onun kadınlardan –ayrıca erkeklerden de– hoşlanmadığı izlenimini edindiğim için bu taktik bir işe yaramıyor. Yine de, tüm bu olup bitenlerde alışılmadık bir şeyler var. Gözlerim önce Jack’e –onun kaskatı kesilmiş beden dilinin, sabit ve öfkeli bakışlarının kadına yönelme biçimine– ardından polis memuru kadına kayıyor. Jack ile Detektif Çavuş Morgan birbirlerini tanıyorlar. Nasıl olur? Kadın Jack’in baştan çıkarmak isteyebileceği tipte birine benzemiyor, ama tanıştıkları zaman işler başka türlü gelişmiş olabilir. Aralarında bir elektriklenme yaşanmış olabilir.

Kocamla yatmış olabileceğine göre, onu bir kez daha değerlendirmeye tabi tutuyorum. Güzelliğini yeterince açığa çıkaramamış. Makyajı baştan aşağı hatalı: O kahverengi ruj kendi teninin doğal renkleriyle hiç iyi durmuyor. Eğer karşıma geçmiş lafımı dinliyor olsaydı portakal bejinden daha açık, biraz daha pembe tonlarda bir fondöten seçmesini salık verirdim. Dudaklarında daha koyu kırmızı (parlak kırmızı değil, bordomsu) bir ruj, gözlerindeyse gündüz tek kat, geceyse iki kat siyah maskara kullanmasını söyledim. Şu anda yüzünde olan makyaj onu kötü bir insana benzetmiş. Fakat cömertliğim tutmuş olabilir, belki sebep yaptığı makyaj değildir ve kadın zaten kötü biri olduğu için öyle görünüyor. Kendi kendime Jack onunla yatmış olamaz, diye kararımı veriyorum. Kadın fazlasıyla sevimsiz biri. Peki, o zaman neden Jack’le görülmemiş bir hesabı varmış havalara giriyor? Belli ki bir hesabı var.

“Çarpışmadan önce ne hakkında konuşuyordunuz?” diye soruyor.

“Jack’le benim ilk karşılaşmamızın nasıl olduğu hakkın-

da bir konuşmaydı. Sanırım ben, Tanrı'dan onun bütün kadınların gözünde karşı konulamaz bir erkek olmadığını söylüyordum, o da neden 'Tanrı'dan' ifadesini kullandığımı soruyordu. Ben tam yanıt vereceğim sırada bir araba bize çarptı."

"Yani size soru mu sormuştu? Soruyu sorarken size bakmış mıydı?"

"Hatırladığım kadarıyla bakmamıştı" diye yanıt veriyorum.

Önüne kemik atılmış aç bir köpek misali, sanki duymayı beklediği kanıt parçasını bulmuş gibi bu açıklamanın üzerine atlıyor: "Kaza meydana geldiği sırada kocanızın yola bakıp bakmadığından emin olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Gözlerimi ona dikip kendi kafamda onun yüzündeki makyajı düzeltirken "Kusura bakmayın, bu sorularla varmak istediğiniz yeri anlayamadım" diyorum. Hem belki o da yaptığım şeyin aynısını bana yapıyordur; belki, yaramı ortadan kaldırıp başıma saç eklediğini hayal ediyordur. "Hem cep telefonu ile konuştuğu hem de dikkat etmeden işlek bir yola saptığı için kuralları çiğneyen kişi öteki sürücü değil mi? Ben aracın çıktığı yöne bakıyordum ve geldiğini görmedim, Jack nasıl görsün? Görmüş olsaydı bile, elinden ne gelirdi?"

Detektif Çavuş Morgan açık kahverengi gözleriyle sanki ona küfretmişim gibi bana dik dik bakıyor. Sonra nasıl rahatımı kaçıracığını, beni nasıl sinirlendireceğini hesaplamaya başlıyor. Anlaşılan, kapatılmamış hesap benim başıma patlamış durumda.

Diplomatik bir tavırla "Konuyu değiştirsek iyi olacak" diyor. "Eşinizin ilk karısı Eve Britcham'ın ölümü hakkında neler biliyorsunuz?"

Bunun nereden çıktığını merak ederek geri çekiliyorum. Beni buradan vurmayı mı planlıyor? *Eve'in ölümü için beni mi suçlayacak?*

Bir anlık tereddüdü bir savunma kanıtı uydurma çabam olarak yorumlamaması için çabucak “Hiçbir şey” diye yanıtlıyorum. “Aslında hiçbir şey bilmiyorum. Neden? Onun ölümlüyle bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsunuz? Çünkü Eve’i hiç tanımam, hem o zamanlar Jack’le tanışmıyorduk.”

“Fakat kocanızın arabasındaki hava yastığının çalışmadığından haberiniz vardı, değil mi?”

Midemden yukarı doğru bir bulantının yükselmeye başladığını hissediyorum. Neler oluyor? “Bu kanunlara aykırı bir şey mi?” diye soruyorum. “İçinde çalışmayan bir hava yastığı bulunan bir arabaya binmemiş olmam mı gerekiyor? Bu yüzden tutuklanacak mıyım?”

“Hayır, hayır, böyle bir şey söylediğim yok.”

“O zaman söylemeye çalıştığınız nedir?” diye soruyorum.

Jack’in durduğu tarafa onun orada bulunmamasını istediğini fazlasıyla belli ederek bakıyor. Bu kadarı fazla. İnsanların benimle sağ tarafıma bakarak konuşmaları, bakışları ve konuşmalarıyla yara izimden gözlerini kaçırmaları, aynı şekilde saçsızlığımı görmemeye çalışmaları canıma yetmiş durumda. İstesem de engel olamayacağım bir şey için beni suçlamaya kalkışan sıradan bir yabancıнын bana bunu yapması en son ihtiyacım olan şey.

Kadına “Size bir şey sorabilir miyim?” diyorum ve yanıtlamasına fırsat bırakmadan konuşmaya devam ediyorum. “Neden bana bu soruları soruyorsunuz? Eve’in herhangi bir şeyle nasıl bir ilgisi olabilir? Dolayısıyla, çarpışma öncesindeki konuşmalarımızın bununla ne ilgisi olabilir? Öteki adam bizim aracımıza bindirdi. Neden böyle davrandığınızı bilmek istiyorum.”

Detektif Çavuş Morgan kendisi kadar duygusuz biri için biraz fazla dramatik kaçacak bir tavırla içini çekiyor. “Bayan Britcham, aslında böyle şeyler yapmaktan hiç hoşlanmam” diyor. Oysa hoşlandığı gün gibi ortada. “Ama bir cinayet zan-

lısının yakınındaki ikinci bir kişi de kuşkulu bir şekilde yaralanmışsa, bu benim soruşturmam gereken bir olaydır. Ve dikkatinizi bu noktaya çektiğim için bağışlayın, ama kocanız sizi az daha öldürüyordu.”

Yüreğim buz kesiyor. “Öyle mi?” Dehşete düştüm ve bu her halimden belli oluyor. “Ne zaman?”

Belleğimi zorlayıp Jack’in ne zaman beni öldürmeye teşebbüs etmiş olabileceğini bulmaya çalışıyorum. Kadına aynı öfkeli gözlerle bakan Jack’e bakıyorum. Beni öldürmeye çalışmışsa bile, bunu epey ağırdan aldığı kesin.

Bayan Morgan “Kaza sırasında” diye yanıtıyor.

Kadına kaşlarımı çatarak bakıyorum. “Ama biri bizim aracımıza vurdu.”

“Biliyorum.” Dramatik bir iç çekiş daha. “Ama hava yastığınız açılmadığı için siz ağır yaralandınız.” Ah, bu o kadın. Eve öldüğünde Jack’i sorguya çeken polis memuru. Yani, bu kadın o olmalı.

Onu küçük görüyormuşum gibi bir hava yaratmadan “Şimdi siz bana Jack’in etrafta, birilerinin bize çarpmasını ve hazır hava yastığı da çalışmıyorken benim ölmemi umut ederek dolaştığını mı söylüyorsunuz?” diye soruyorum. “*Sahiden öyle mi?*”

“Eve Britcham’ın sadece merdivenlerden düşerek öldüğüne inanmamızın beklenmesi ne kadar normalse, bu da o kadar normal.”

Ne söyleyeceğimi bilemediğimden, “Ah, doğru” diye yanıtıyorum.

Odadaki sessizlik uzadıkça uzuyor ve sanırım buna benim bir son vermem bekleniyor. Ama bunu yapmak hiç içimden gelmiyor. Bu yarım yamalak suçlamalara ve gereksiz soru zincirine karşı ne yapabilirim?

Detektif Çavuş Morgan “Bunu aklınıza soktuğum için üzgünüm” diyor.

Yavaşça “Hayır, üzgün değilsiniz” diye yanıtlıyorum. “Rahatsız olmamı, Jack’ten kuşkulanmamı istiyorsunuz. Ama bunu niçin istediğinizi bir türlü anlayamıyorum.”

“Bay Britcham’dan kuşkulanmanızı istemiyorum, ben sadece neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmenizi istiyorum. Eve Britcham’ın ölümüne ait dosyanın kapatılmamasının ve adli tıbbın ölüm nedenini ‘bilinmiyor’ olarak açıklamasının bir sebebi var.”

“Ve onu ceza almadan serbest bırakmanızın da bir sebebi var” diye yanıtlıyorum.

“Bu o kadar basit değil, Bayan Britcham. Eve Britcham’ın ya da evlenmeden önceki adıyla Eve Quennox’ın geçmişini araştırırken Bay Britcham’dan kuşkulanmamıza yol açan pek çok bilgiye ulaştık. Şöyle de anlatabilirim: Mesela kocam, benim hakkımda bunlardan birkaçının bile gerçek olduğunu öğrenmiş olsaydı, boynumu kırması ve suçunu örtbas etmek için cesedimi merdivenlerden aşağı atması beni hiç şaşırtmazdı.”

Gözlerim Jack’e takılıyor ve kadına yönelik tüm hiddetine rağmen artık Detektif Çavuş Morgan’a öfkeli gözlerle bakmadığını görmek midemi altüst ediyor. Gözleri yere dikilmiş, kolları sımsıkı vücuduna kenetlenmiş ve saçları önüne düşmüş. Beden dili tıpkı huzuru ve teselliye bulmak için yerlere kadar eğilen bir salkımsöğüdü andırıyor. Kızgın değil; sadece kendini bırakmamak için elinden geleni yapıyor. Dağılmaya çalışıyor.

İlğimi tekrar kadına yönelterek “Ne gibi şeyler?” diye soruyorum. Kadının dikkatimi çekmeyi başarmasından nefret ediyorum ve Jack bu yüzden mahvolmuş gibi görünüyor. Kadının söylediklerinden hangisi onu bu hale getirmiş olabilir?

Sonunda beni sinir etmeyi ve merakımı kamçılamayı başardığı için kendinden memnun bir halde “Bunları anlatmak benim üstüme vazife değil” diye yanıt veriyor. Sinirlenmek

de, meraklanmak da Jack'ten kuşku duymama yol açıyor, zaten kadının başından beri istediği şey de buydu. “Ben sadece dikkatli olmanızı istiyorum. Başka bir kaza geçirmenizi hiç istemem.”

Başka bir kaza –tercihen ölümcül bir kaza– geçirmiş olseydım, eminim kadın mutluluktan havalara uçardı. Jack'in eline kelepçeyi takmak için orada durup ölüm ilanımın açıklanmasını beklerdi. O sadece kötü biri değil, aynı zamanda iğrenç, sinsi ve acımasız bir yaratık. Hakkında düşündüklerimi yüzüne söylememek için dudaklarımı büzüp oturuyorum. Ayrıca, eğer Jack'in Eve'i öldürmediğinden kesinkes emin olmasaydım, kadının bugün anlattıklarıyla beni kolay yoldan mahvedebileceğini söylememek için de kendimi zor tutuyorum.

Detektif Çavuş Morgan'a “Artık gidebilir misiniz lütfen?” diye soruyorum.

Kaygılı bir tavırla “Elbette” diyor. Damarıma basmayı başardı ve mutluluğu yüzünden okunuyor.

“Yaralarım merhem sürmem ve ağrı kesicilerimi almam lazım” diye ekliyorum. “Şu anda yapmam gereken şey bu. Sizi kapıya kadar geçirirdim, ama çoğu iç organımla birlikte sol bacağım da fena halde zedelendiği için yürümekte zorluk çekiyorum. Başımdaki dikişleri çıkaran doktor sıkıntıdan üzüntüden uzak durmam gerektiğini söylemişti – haliyle, bir kaza daha geçirmeye meraklı olmamamın sebebini siz de gayet iyi anlayabilirsiniz.” Bayan Morgan yutkunuyor ve gözünden minicik bir suçluluk pırıltısının geçtiğini görüyorum. İsimsiz arkadaşı da kadını tiksintiyle süzüyor; onun da kadının zamanlamasını hatalı bulduğu ortada. “Ama olsun. Mademki siz elinizden geleni ardınıza koymayıp, kocamın bir katil olabileceği fikrini kafama sokmayı başardınız ve incinmemi –hatta muhtemelen öldürülmemi– hiç istemediğinizi bana söylediniz, emin olun ben de iyi olmak için elimden ge-

leni yapacağım. Bugün yaşananların tedavi sürecimi sekteye uğratacağını hiç sanmıyorum.”

Kadın hiçbir şey söylemeden çıkıyor, ama erkek polis memuru kederli bir gülümsemeyle bana bakıyor ve adamın gözlerinden kadının yaptıklarını onaylamadığını da, Jack’in katil olduğuna inanmadığını da anlıyorum.

Kapının tık sesiyle arkalarından kapandığını duyduğumuz ana kadar Jack yerinden kıınılmıyor. Sonra, yalnız kaldığımızdan emin olunca başını kaldırıp bana bakıyor ve gözlerimiz birbirine kenetleniyor. Çalıştırılan arabadaki lastiklerin kokusu, arabanın kalkışı, gıcırdayan metalin sesi dalgalar halinde her yanıma sarıyor ve tepki olarak tüm iç organlarım acıyla kasılıyor. Kafamdaki kötü hatıraları uzaklaştırıyorum, ama temkinli bakışlarımız bir türlü birbirinden ayrılmıyor.

Jack bıkkın bir sesle “Beni bağışla” diyor. “Onu durdurmalıydım.”

“Bu hayatta o kadını durdurabilecek herhangi bir şeyin var olduğunu sanmıyorum” diye karşılık veriyorum.

“Kadında öyle bir yetenek var ki, bana hissettirdiği şey...”

“Suçluluk mu?”

Başını sallıyor. “Bunu ben yapmış olmadığım halde” diyor. “Onu ben öldürmedim.”

“Biliyorum” diyorum. “Zaten senin öldürdüğünü aklımdan bile geçirmemiştin. Sen yapmış olamazsın, biliyorum.”

Jack’e asıl sormak istediğim bunun dışındaki ayrıntılar: Eve’in geçmişinde polisler bunu Jack’in yaptığını düşündürecek nelerin olduğunu, kadının Eve’le ilgili söylediklerinde Jack’i öfkeli ve kırgın olmaktan çıkarıp, korkmuş ve sarılmış hale getiren şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Ama soramam. Bu, bir Eve konuşması. Ve bu, hayatımızın hiçbir anında yapmayacağımız Eve konuşmalarının içinde gerçekleşme olasılığı en düşük olanı.

Jack'e "Ağrı kesicilerimi getirebilir misin, lütfen?" diyorum.

"Elbette" diyerek ayağa kalkıyor. "Elbette."

Oturma odasında yalnız kalır kalmaz gözlerimi kapatıyorum. Eve'in zihnindeki imgesini gözümün önüne getirmek, o gülüşünü, gözlerindeki ışıltıyı ve o pembe elbiseyi zihnimde canlandırmak hiç de zor değil.

Sırrın neydi Eve? Sırrını açığa çıkarmak için uğraşmalı mıyım?

yedinci bölüm

libby

Erkek kardeşim Caleb “Bu işler nasıldır bilirsin, abla” diyor. Ellerini iki yana açmış, yüzündeki ifade ise “bu işler bizi aşar” cümlesinin canlı bir fotoğrafı gibi. Bu, herhangi bir yetişkine kıyasla çok daha sık yaptığı ve söylediği şeylerden biri. Davranış biçimine rağmen, o bir *yetişkin*. Hem de bir oğlu var. Ve şimdi, görünüşe bakılırsa, bir de köpeği var.

Başımı iki yana sallıyorum. “Hayır, yapamam. Yemin ederim, gerçekten yapamam.”

İnsanın, *altı ay önce* rezervasyonunu yaptırdığı tatilin hazzırlık telaşı içinde köpek için bir plan yapmamasını ve yanında bir köpekle birilerinin kapısına dayanıp, onlardan kendisi burada değilken köpeğine bakmalarını istemesini çoğu insanın anlamakta güçlük çekeceğinden eminim. Bu arada, hava alanına gitmek üzere yola çıktıklarını da eklemeliyim.

İnsan, bırakın içlerinden birisi araba kazası geçirmiş ve iyileşmeye uğraşan iki insana, bir çift sağlıklı insana bile bunu yapabilir mi? Ah evet, tabii, erkek kardeşim yapabilir.

“Ah, ama abla...”

“Ben sana gösteririm ablayı” diyorum. “Neden iyi huylu oluşumuzu istismar ediyorsun?”

Yaptığının böyle bir şey olduğunu düşünmem karşısında gerçek bir dehşet yaşayarak “İstismar etmiyorum” diye itiraz

ediyor. “Köpeğe bakacak kimsemiz yok. Benji onu başka birine bırakmama izin vermedi; onun sana ne kadar güvendiğini bilirsin. Ne yapsaydım yani? Köpeği evde bir başına mı bıraksaydım?”

“Sadece bir telefon açıp bana önceden sorabilirdin. Telefonun nasıl kullanıldığını biliyorsun, değil mi?”

Lafın ağzımdan çıkmasıyla kardeşimin telefonunun çalmaya başlaması bir oluyor. Elini blucininin arka cebine uzatıp telefonu çıkarıyor ve gözlerini kısarak ekrana bakıyor. “Bunu yanıtlamam lazım” dediği gibi bir düğmeye basıveriyor ve telefonu kulağına götürüyor. “Efendim?” derken ağzından bal damlıyor.

Küçük erkek kardeşim uzun boylu, yakışıklı ve pek çok bakımdan çekici biri.

Mutfağında volta atar gibi yürürken bir yandan da telefona “Hı, hı” diyor. Pencereden dışarı bakınca bu eve ait olan küçücük bahçe parçasını görüyorum. Jack, Benji ve köpek Butch ile oyun oynuyor. Hayvan çok sevimli; siyah benekleri olan kahverengi yumuşacık bir tüy yumağına benziyor ve dünya üzerinde geçirdiği zamanda sahip olduğu sırları kendine saklarken, sürekli sizin konuştuklarınıza bir anlam vermeye çalışan küçük, dar bir suratı var. Benim köpeğe değil, bana önceden haber verilmemesine ya da göz göre göre kandırılmama itirazım var. Kardeşimle son birkaç gün içinde en az üç defa konuştum ve bir kez olsun köpekten bahsetmedi. Beni Benji uyurken aramış olmasında bir tuhafılık olduğunu anlamalıydım. *Çünkü Benji uyumuyor olsaydı, bana köpeği anlatırdı.*

Telefona “Hı hı” demeye devam eden Caleb’a bir göz atıyorum.

Kaslarımdaki çekilme hissiyle ve sinir uçlarımdaki bir çarpıp bir sönen ağrılarla yürümek hâlâ zor olduğundan kaskatı hareketlerle yanına gidiyorum ve cep telefonunu elinden kap-

tığım gibi kulağıma götürüyorum. Kadının biri konuşuyor.

Kadına “Aşkım, bu adam için değmez” diyorum ve küçük, gümüş rengi dikdörtgen kapağı kardeşimin avucuna çarpmadan önce telefonu kapatıyorum.

“Libby!” derken sesi adeta kükrüyor. “O benim banka müdürümdü!”

“Sahi mi? Peki neden seni cumartesi günü arıyor? Seninle hafta içi konuşabileceği günler torbaya mı girdi?”

Öfkeli bakışları, eğer onu bütün hayatım boyunca tanımamış olsaydım, insanın içinde bir suçluluk hissi yaratabilecek cinsten. Çok matraktır, ona bayılırım, ama taklit yeteneği de meşhurdur. Öfkeli bakışlar kusursuz ve zahmetsiz şekilde asık bir surata dönüşüyorlar. Şu anda biri bizi izliyor olsaydı onun annesinden azar işiten bir ergen olduğunu sanabilirdi. Ama o bir baba. Çoğu zaman bunu unuttuğunu düşünüyorum. Benji’yi sever ve mecbur kalınca sorumluluk da alır, ama bence çoğu zaman yapmak zorunda olduğu şeylerin düşüncesi ona korku verdiğinden tüymeye ve işin içinden çıkma kısmını ana babamıza ya da bana yıkmaya karar verir. Yani, *aslında* şu anda bizim üzerimize bir köpek yıkmaya çalışıyor.

“Caleb, bize haksızlık etmiş olmuyor musun?” diyorum. “Şimdi seni kapıdan geri çevirmiş ve ona bakamayacağımızı söylemiş olsaydım ne yapacaktın? Ya biz de tatile çıkıyor olsaydık?”

Korkmuş gibi bir hali var. “Tatile çıkmıyorsunuz, değil mi?” diye sorup, arkasından yanıtımı beklemeden konuşuyor: “Yok ya, tabii ki çıkmıyorsunuz. Saçın bu haldeyken sen hiçbir yere gitmezsin.”

Otomatikman sağ elimi kaldırıyorum ve yara izine değmeye çalışarak elimi kafa derimin pürüzsüz eğriliklerinde ve tümseklerinde gezdiriyorum. Arabayı durdururken ve eve girerken fark etmiş gibi bir hali yoktu. Oysa Benji gözlerini fal

taşı gibi açıp yüzünde kocaman bir gülümsemeyle “Vay!” demişti. “Amma da havalı olmuştun Libby Hala.” Sonra köpeği çıkarmak için arabanın arka koltuğuna seğirtmişti.

Caleb’in telefonu yine çalmaya başlıyor. Bu kez çalan, ceketinin iç cebindeki telefon. Tabii ki, benim kardeşime tek telefon yeter mi? Çeşitli kadın “arkadaşları”yla ilgilenmek için birden çok isim kullandığından adım gibi eminim. Konu Jack olduğunda, onun hiç değilse birlikte olduğu her kadının yanında gerçek adını kullandığını biliyorum. Caleb’in eli telefonuna gidiyor.

“Eğer o telefonu açarsan, telefonu tuvalete atmakla kalmam, üstüne köpeğini de paketleyip seninle birlikte yolcu ederim. Beni anladın mı?”

Söylediklerimde ciddi olup olmadığımı anlayamadığı anlık bir tereddüt yaşıyor. Yüzümdeki ifadeyi birkaç saniye inceledikten sonra ciddi olduğum sonucuna varıyor.

Tekrar “Ah, abla, bu işler nasıldır bilirsin” derken çalan telefonu duymazlıktan gelip çektiği sandalyeye çöküveriyor. “Benji ne zamandır bir köpek almamızı istiyordu. Çocuğun annesi yok. Ona nasıl hayır derim?”

“Konu köpek değil” diyorum. “Ben, bana söylenmemiş olması kısmına karşı çıkıyorum. Sürekli beni dahil ettiğin kararlar alıp, hiç sesimi çıkarmadan bunlara uymamı bekliyorsun. Sence bu adil mi?”

Sanki gerçekten öyle hissediyormuş gibi “Üzgünüm, abla” diye mırıldanıyor. Bir yere kadar gerçekten öyle hissediyor olsa da, diğer pek çok bakımdan bunu sadece fırçalanma faslını biraz daha çabuk atlatabilmek için söylediğinden eminim.

“Jack’in pazartesi işe geri dönmesi gerekiyor ve ben de bir köpeğe bakacak halde değilim. Bırak onu günde iki kez yürüyüşe çıkarmayı, odanın bir ucundan öbür ucuna gitmeyi zor beceriyorum. Önceden hiç haber vermeden bunu üstlenmemizi nasıl beklersin?”

“Üzgünüm, abla.”

“Üzgün olduğun filan yok, değil mi?”

Söylediğine kendisi de inanarak “Üzgünüm!” diye ısrar ediyor.

“Bir an için buna inandığımı varsayalım, ama buradaki ‘varsayalım’ı belirginleştirecek şekilde büyütelim: Lütfen bana bu işin altından nasıl kalkacağımı da anlatabilir misin? Peki, bakımı için para ödemeye ne dersin?”

Caleb aynı zamanda odaya şöyle bir göz gezdirip, paranın benim için sorun olmayacağını gözleriyle anlatacak kadar da küstah. Jack’le evlendiğimde başıma devlet kuşu konduğunu düşünen tek insan o değil. Hâlâ Devin’le evlilik planları yapmakla meşgul olan Paloma benim ona evleneceğimiz haberini vermemin üzerinden birkaç saat bile geçmeden yerime alacağı kişiyi aramaya başlamıştı. İşime devam edeceğimi söylediğimdeyse şok geçirmişti. Çoğu insan işimi bırakıp evde oturacağımı sanmıştı. Oysa benim gözümde çocuklarımıza bakmak için evde oturuyor olmaktan daha kötü bir şey olamazdı. İşime devam ettim ve evlenmeden önce yaptığım gibi her gün Londra’ya gittim. Ev kredisi için bir kenara para ayırmaya ve faturaların payıma düşen kısmını ödemeye devam ettim.

“Dünyanın sana borcu yok” dedim Caleb’a. “Sana Jack’in de borcu yok, benim de borcum yok. Eğer Butch dört hafta burada kalacaksa, bana para vermen lazım.”

“Döndüğümde ödeşiriz” diyor.

Parmaklarımı suratının önüne getirip şaklatıyorum. “Dikkat! Dikkat! Kiminle konuştuğunu unutma” diyorum. “Ben o telefondaki ‘banka müdürleri’nden biri değilim, senin ablanım. Seni tanırım, unuttun mu? Yolun yukarısında bir ATM makinesi var, gidip oradan biraz para çekebilirsin.”

“Bugünkü nakit limitimin hepsini çektim.”

“Tamam, o zaman hepsi şu anda üstünde demektir.” Eli mi uzatıyorum.

Çabucak “Buraya gelirken benzin aldım, hepsi gitti” deyiveriyor.

“Ceplerini aramam mı lazım?” diyorum. “Yaparım bilirsin.”

“Ah be, abla!” diyerek elini iç cebine götürüyor ve bir tomar banknot çıkarıyor. Bu, günlük nakit çekme limitinden çok daha fazla, orası kesin. İçinden birkaç yirmilik çekip bana uzatıyor.

Önce sağ elindeki mor banknotlara, ardından sol elindeki desteye bakıyorum. Elimi uzatıp para destesini kapıyorum. Destenin içindeki altı banknotu, üstüne üstlük öteki elindeki banknotları da alıp geri kalanını ona veriyorum.

Banknotları rulo haline getirip göğüslerimin arasındaki çatala yerleştirmemi endişeyle seyrederken “O bizim tatil paramızdı!” diye yakınıyor. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, ama kardeşimin parasını geri almak için elini sutyenime sokup içini karıştırmayacağından adım gibi eminim. Onun bile birtakım standartları var. “Biz şimdi ne yapacağız?”

“Bilmem, ama hayatımın sonuna kadar senin paçanı kurtaracağımı düşünmekten vazgeçersen bu konuda biraz daha fazla fikrin olabilir.”

Kısacık bir an “Haksızlık bu!” diyeceğini ve dört yaşındayken süpermarkette yaptığı gibi kendini yere atacağını düşünüyorum. Tıpkı o zaman da yaptığım gibi, ona bakakalıyorum: Bu kadar küçücük bir insanın böylesine büyük bir partırtıya yol açması karşısında gözlerimi yuvalarından fırlatan bir hayret içerisinde kalmıştım. Sanki kendini yerden yere vurmaya dayalı öfke nöbetinin işe yarayıp yaramayacağını ciddi ciddi düşündükten sonra isteksizce omuz silkiyor.

“Bari Butch’a veda edeyim” diyerek yenilgiyi kabulleniyor.

Bahçede, Jack üstü başı çimene ve toprağa bulanmış, yüzükoyun yere uzanmış haldeyken, Benji onun yanında durmuş Butch’u Jack’in üzerinden atlatmaya uğraşıyor. Ellerini üst bacaklarına hafifçe vurarak sürekli “Buraya gel, Butch”

deyip duruyor. Bu arada, Butch, her zamankinden daha coşku-
kulu daireler çizerek küçük kahverengi kuyruğunu kovalama işine kendini fazlasıyla kaptırmış vaziyette.

Benji'nin vazgeçmek bilmeyen iyimserliğini seviyorum, Jack'in Benji'yle böyle şeyler yapabilme coşkusuna hayranım ve Butch'un bu kadar dünyadan habersiz oluşuna –ve muhtemelen tüm zamanların en uygunsuz ismini taşımasına– bayılıyorum.

Caleb, Benji'ye “Tamamdır dostum” diyor, “yolcu yolunda gerek. Butch'a ve herkese veda et.”

Benji oyunu bırakıp Jack'in üzerinden atlıyor ve Butch'u kollarına alıp havaya kaldırıyor. Butch hiç itiraz etmiyor, Benji'nin kucaklamalarına alışkın olduğu belli. “Hoşça kal Butch. Libby Halama iyi bak. Çok kafa kadındır.” Tekrar Butch'u sıkıştırıyor. “Jack Amca da kafadır.”

Caleb da Butch'un yanına gidiyor, ama onu kucaklamıyor. Kulaklarının arasındaki kürk parçacığını okşuyor. “Butch oğlum, görüşürüz.” Sonra Jack'in yanına gidiyor ve erkeklere özgü bir şekilde el sıkışmak için avucunu onun avucuna vuruyor. Bu arada Benji kollarına bana dolayıp, mide boşluğuma bir kafa atıyor ve beni neredeyse ağırdan bayılacak hale getiriyor. “Yakında görüşürüz Libby Hala. Butch iyidir. O sana iyi bakar.”

Ona “Teşekkür ederim” diyorum. “Sen de babanla birlikte güzel bir tatil yap.”

Sonra Benji el çakma hareketini yapmak için Jack'in yanına giderken, babası bana doğru geliyor. Caleb sevecenlikle sarılarak beni kucaklıyor. Kucaklamalarıyla beni hep şaşırtmayı bilmiştir. Bencilliği ve aptallığı yüzünden ona epeyce fırça çektiğim zamanlarda bile, tam gideceğim sırada beni yakalayıp kucaklar ve öyle veda eder.

Bana “Pekâlâ ablacım” diyor. “Oğlum Butch'a iyi bak, kendine de iyi bak.”

“Bakarım” diyorum. Butch kuyruğunu kovalamayı bırakıp çimene oturuyor ve sabırla Benji ile Caleb’in gidişini seyrediyor. Aslında, patisini kaldırıp onlara el sallamamış olmasına daha çok şaşıyorum. Onlar evin yanından geçip gözden kaybolurken Butch bana dönüyor ve başını yana eğiyor. Beni tartıyor, farkındayım. Standartlarını karşılayıp karşılamayacağıma bakıyor. En sonunda bu koşulları karşılasam da, karşılamasam da artık benimle birlikte olduğu gerçeğini kabullenmiş gibi görünüyor ve omuz silkme hareketinin köpeklerdeki karşılığı olan tüylerini silkme hareketini yapıyor, sonra da Jack’e doğru gidiyor. Herhalde Jack’in benden daha iyi bir alternatif olup olmadığına bakacak.

Ona “Sen de pek matah bir şey sayılmazsın, dostum” diyorum.

Yerde boylu boyunca uzanmaya devam eden Jack “Köpeklerle kavga mı ediyorsun?” diye soruyor.

Huysuz huysuz “Hayır” diyorum.

Jack’in yüzünde mantıksız ya da ölçüsüz davrandığımı düşündüğü zaman beliren, o inanamama ve umutsuzluk karışımı yarım kahkahayı andıran gülümsemenin kıvrımları oluşuyor.

Benim de yüzümde gülümseme kıvrımları belirirken, başka bir tarafa bakmak zorunda kalıyorum. Bana o gülümsemelerinden birini yaptığında genellikle o haklıdır, çünkü mantıksız, ölçüsüz ya da saçma sapan davranmışımdır.

Hâlâ yüzümdeki gülümsemeye engel olmaya çalışarak “Ben gidip biraz uzanacağım” diyorum.

Jack “Tamam” diye yanıtıyor.

Jack’in hiçbir zaman yaptığım şeyin keyfimi kaçırmamasına izin vermeyeceğini bilmenin gönül rahatlığıyla ayaklarımı sürüyerek eve giriyorum.

jack

Eve ile hiçbir zaman çocuk yapacak duruma gelememiş olmamız, bir dönem zihnimi kurcalayıp duran şeylerden biriydi. Zihnimi kurcalayan sürüyle şey vardı, ama bu, yüreğimdeki en derin ve en acı verici yarayı açmış olanlardan bir tanesi.

Bunu hiç kimseye anlatmadım. Bu genel anlamda pek de kabul gören bir şey değildir, değil mi? Erkeklerin çocuk yapma meraklısı olmaları beklenmez; onlardan beklenen, mümkün olan en çok sayıdaki kadının bedenine bir oğlanın tohumlarını atmaları ve tatmin olmalarıdır.

Erkekten beklenen, mahalle parkında çimenlerin üzerinde çocuklarıyla yuvarlanan veya çocuklarını kocaman, çirkin arabaların arka koltuklarındaki çocuk koltuğuna kayışla bağlayan başka adamlara baktığında ya da onların süpermarketlerde çocuklarını zapt etme çabalarını izlediğinde kıskançlık hissetmemesidir. Ayrıca, başka erkeklerin kendisinin asla yapamayacağı şeyleri yapışını izlerken iç burku cu bir acı hissetmemesi de beklenir. Benim istediğim sadece çocuk değildi: İstesem bebek meselesine sıcak bakan birini de bulabilirdim, ama ben *onun* çocuklarına sahip olmayı istemiştim. Onun gözlerindeki ışıltıyı bir çocuğun gözlerinde görebilmeyi, o bulaşıcı kahkahasını gıdıkladığım bir bebeğin ağzından duyabilmeyi deli gibi arzulamıştım. Bir çocuğu kol-

larıma alıp baktığımda onu ve kendimi –başka bir insanı yaratmak üzere bir araya gelmiş olan genlerimizi– görebilmeyi istemiştim. Eve öldükten altı ay sonra bunun hiçbir zaman gerçek olamayacağı kafama dank ettiğinde yumruğumu arka kapıya geçirmiştım. Tüm bu küçük şeyler, tüm bu “bir daha asla”lar yavaş yavaş zihnime üşüştüler, ama onu asla göremeyecek olmaktan sonraki en kötü şey çocuğumuzun olmayışydı. Sonra da, ona biraz daha beklememiz gerektiğini söyledığım için kendimden nefret ettim.

Eve daha evlenir evlenmez denemelere başlamak istemişti, ama ben iyice durulup oturmadan önce birlikte geçireceğimiz zamanın tadını çıkarmaya hakkımız olduğunu söylemiştim. Ölümün başka insanlara layık bir şey olduğunu sanan birinin cehaleti ve kibri içinde “Bu ne acele? Bir yere kaçtığımız yok. Birlikte geçecek olan ömrümüzün geri kalanı bizi bekliyor” demiştim. Aslında demek istediğimin “Sonsuza kadar yaşayacağız, çocuğu da canımız istediği zaman” anlamına geldiğini o zaman fark etmemiştim.

Eve’in ölümüne kahrolduğım kadar asla sahip olamayacağımız çocuklar için de kahroldum.

Butch’un havlaması düşüncelerimi yarıda kesiyor. Butch’u, tıpkı günün birinde çocuğumu bir bebek arabasıyla çıkaracağımı düşündüğüm gibi, bugün sahildeki ilk gezintisine çıkarıdım. Onunla konuşmam –önünden geçtiğimiz binalar, sahildeki kulübeler, heykel, denizdeki görüntüler hakkında ona bir şeyler anlatmam– Butch’un hoşuna gidiyor. Konuşmayı kestiğim ve içimi kemiren düşüncelerle baş başa, kendi sessizliğime gömüldüğüm anda o da yürümeyi bırakıp oturuyor ve bana havlamaya başlıyor.

Yukarı doğru kaldırılmış suratına “Bana bak Butch, düşünmem gereken o kadar çok şey var ki” diyorum, “seni rehber eşliğinde bir Hove ve Brighton turuna çıkaracak vaktim yok.” Buna karşılık olarak sanki ona ayıracak zamanım ol-

madığını söylememden dolayı kırılmış gibi başını önüne eğiyor. Acaba aynısını oğluma ya da kızıma yapabilir miydim? Günün birinde çocuğumla oyun oynayamayacak kadar işlerim başımdan aşkın olup da, sonraki yıllarda bundan pişmanlık duyabilir miydim?

“Tamam, tamam, bırak artık o bakış. Elimden geleni yapacağım.”

Butch’un kafası yerinden fırlayacak gibi oluyor ve ayağa kalkıp yürümeye başlıyor.

Ben bir şey kaçırmamın diye tasmaşını fazla sıkı tutmama ya dikkat ederken Butch da sıkı Yorkshire teriyer kırması bacaklarının üzerinde hızla ilerliyor. “İşte ilginç mekânlar” diyorum ona. “Şurada tam sağında, kumsaldaki Libby’ye durup dururken evlenme teklif ettiğim küçücük alanı görüyorsun.”

Libby’ye evlenme teklif ettim, çünkü onunla bir bebek yapmak istedim. Birbirimize denizde su attıktan sonra gülecek tekrar battaniyemize koştüğümüzda, o hâlâ kahkahalara boğularak yüzünü kurularken eğer bunu Libby ile yapma fırsatını kaçırarak olursam, Eve’den bebek sahibi olamamanın hissettirdiklerinin iki kat daha beterini yaşayacağım kafama dank etmişti. Hayatın nasıl da kısa olduğunu, nasıl çabucak insanın elinden alınabileceğini gördüğüme göre önümde kahkahalarla gülen, denizde sırlıklam olmuş kadın söz konusu olduğunda neyi bekliyordum? Onun bebeğimizle birlikte taddından yenilmez bir olgunluğa erişmesini göremezsem, kendi kendime ne diyecektim? Birlikte fırtınalarla dolu ebeveynlik denizinde yolumuzu bulmaya çalışırken uykusunu alamamış ve birbirine ters laflar eden insanlara dönüşemezsek ben ne yapardım?

Butch bana homurdanmayı uygun buluyor – bunun onaylamamı mı, yoksa onaylamama mı anlamına geldiğini bilemiyorum.

Ben yürürken durduğumda o da duruyor. Bana omzunun üzerinden bakarken içermiş bir tavırla ona “Peki bu ne an-

lama geliyor?” diye soruyorum. “Bunu yaptım, çünkü onu seviyorum. Tabii ki, bir akşam yemeğinde ya da daha yaratıcı bir şeyler bularak doğru düzgün bir teklif de yapabilirdim, ama bir şekilde burada oluverdi. Ve biliyorsun işte, hayatımı onunla geçirmeyi ve ondan çocuklarımın olmasını istediğim için de her şey çabucak oldu. Doğrusu, hemen evet demedi, hatta tartışacak oldu, ama bu tam da Libby’ye özgü bir şey.”

Butch kocaman kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve daha önce Libby’nin de yaptığı bir şeyi yaptığımı fark ediyorum: Onunla karşımdaki sanki bir insanmış gibi konuşuyorum, beni anlayabilecek ve daha önemlisi yargılayabilecekmiş gibi davranıyorum. Etrafında dolaşmaya başlamasının üzerinden birkaç dakika bile geçmeden bu küçük yaratığın Libby’nin o sevdiğim tarafını –onunla birlikte olmayı zorlu bir mücadeleye dönüştüren ve asla sıkıcı hale getirmeyen o akla sığmayan yabanıllığını– açığa çıkarması beni eğlendirdi. Libby sürekli sınırlarımı zorlayıp durur ve hayatta pek çok avantajı olmuş şımarık bir zengin çocuğu olmam gerçeğiyle “yüzleşmekten” kaçmama asla izin vermez. Bunu yapmak istediğimden emin olmasam bile, beni açıkça konuşturmak ve canımı sıkan şeyleri anlattırmak için var gücüyle uğraşır. Ve hepsinden önemlisi, bana güvenir. Bir an bile Detektif Çavuş Morgan’ın yönelttiği suçlamaların doğru olabileceğini, Eve’i öldürmüş olabileceğimi aklından geçirmedi. Bunu da sorgulama sırasında yaşadığı kafa karışıklığından ve Morgan’ın buna yönelik iması karşısında bile öfkeden deliye dönmesinden anladım.

Sanki başımdan aşağı bir bardak dolusu utanç dökülmüş gibi hissediyorum. Libby bana güveniyor ve ben ona yalan söyledim, hatta aldattım. Bedenimle değil, yüreğimle aldattım. Geldiğim noktadan nasıl geri döneceğimi kestiremiyorum, çünkü eğer ona anlatırsam –ki anlatmam gerektiğini biliyorum– her şey sona erecek.

Yürüyüşün ve ona eşlik eden sohbetin gidişatından pek etkilenmiş görünmeyen Butch tekrar havlamaya başlıyor. Onu seyrederken Libby'ye ne kadar iyi geleceğini düşünüyorum. Butch onun tekrar kendisi gibi olmasına, bu sarsıntılı yeniden başlama dönemini atlatmasına ve eski haline dönmesine yardım edebilir. Ve eğer Libby eski haline dönebilirse, gerçeği öğrenmesi durumunda benden o kadar nefret etmeyebilir. Şimdikinden daha anlayışlı olabilir.

“Galiba bizimle olduğun için sevinmeye başlıyorum, Butch” diyorum ona.

Yanıt vermiyor. Yürüyüş yolundan kırıtarak bize doğru gelen kapkara İskoç teriyeri daha çok ilgisini çekmiş gibi görünüyor. Butch'un İskoç teriyerini izlemesini seyrediyorum ve kendi kendime henüz çocuk sahibi olma şansımı hep-ten kaybetmediğimi anımsatıyorum. Dikkat edersem ve her şeyi dağıtmadan tutmayı başarabilirsem, kaybetmem. Kazadan sonra olanların önemli kısımlarını gizli tutarsam, kaybetmem.

libby

“Eve, Eve” diye bağıyor Jack. “Eve!”

Onu dikkatle sarsmaya çalışarak, yumuşak bir sesle “Jack” diyorum.

Yerinden kıpırdamıyor; gözleri sımsıkı kapalı, yüzü –rüyada içine hapsediği artık nasıl bir ıstırapsa– onun verdiği acıyla biçim değiştirmiş halde öylece kıvrınmaya devam ediyor. “Hayır, Eve...”

Daha güçlü bir sesle “Jack” deyip, bedenini sert hareketlerle sarsıyorum. Onun bu denli acı verici bir şeye kilitlenmiş ve gömülmüş halini izlemek çok korkunç.

Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açılarak “Ha?” diye yanıt veriyor. Yüzü de, bedeni de bir anda gevşiyor. Vücudunu dikleştirerek oturma konumuna geldiğinde göğsü inip çıkıyor ve hiç kuşku yok, kalbi de deli gibi atıyor. “Neler oldu?”

Ben de kendimi biraz daha yukarıda rahat bir pozisyona alırken “Sanırım kâbus gördün” diyorum.

Gördüğü rüyayı hatırlamak için belleğini tararken gözleri boşluğa bakıyor. En sonunda “Galiba rüyamda kazayı görüyordum” diyor.

“Eve diye sesleniyordun” diyorum. Onun adını ağzıma alduğымda bana her zaman verdiği tepkiyi veriyor: Sanki ona

küfretmişim, yasak bir sözcük kullanmışım ve bunu yaparken de onun bedeninde ölümcül bir yara açmışım gibi kaskatı kesiliyor. “Âdem ile Havva”⁶ desem bile, bunun onu rahatsız edip etmeyeceğinden emin olamıyorum. Jack’e zor gelen, onun hayallerindeki yansımasını ve metafizik çağrışımlarını ortadan kaldırmak.

Dalgın dalgın “Öyle mi?” diye soruyor. Vücudu, yasak sözcüğü kullanmış olmama verdiği tepki yüzünden hâlâ kaskatı.

Suçlayıcı davranmamaya dikkat ederek “Evet” diyorum, “birkaç kez seslendin.”

Jack başını sallıyor, dudaklarını sımsıkı kapatıyor. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Rüyamda kazayı gördüğüme yemin edebilirim.”

Yüzüme bakmadığını fark ediyorum, ama bunun hiçbir anlamı olmayabilir. Ya da kadın polis, Eve’in geçmişi hakkında konuştuğunda Jack’in dağılacak hale gelmesinin bir anlamı varsa, bunun da bir anlamı olabilir. Onun için neyin önemli, neyin önemsiz olduğunu anlayabilmek bana bazen çok yorucu geliyor. Bu yüzden genellikle her şeyi oluruna bırakıyorum. “Pekâlâ” diye yanıtlıyorum. “Pekâlâ.”

Jack, perdeleri çekilmiş pencereyi kuşatan geceye bakarak “Dışarısı hâlâ karanlık” diyor.

“Evet” diye yanıtlıyorum. “Uyuyalı bir saat olmuştu.” Ben henüz kendi kaza kâbusumu görmemiştim, yani gece, içinde hâlâ yaşanmayı bekleyen birtakım eğlencelere gebeydi. “Ben hastanedeyken bu rüyaları görüyor muydun?” diye soruyorum.

“Hatırladığım kadarıyla görmüyordum” diyor.

“Tamam.” Her an bir “Eve konuşması”na dönüşebilecek herhangi bir konuyu zorlamanın bir yararı yok, hiçbir zaman da olmadı. Bu konuşmalar hep aynı şekilde sona ererler: Jack sessizce içine kapanıp hiç çıkmamacasına kendi kabuğuna çe-

6. Havva’nın İngilizcedeki karşılığı Eve’dır. (ç.n.)

kilir; bense susmam mı, yoksa meselenin derinine inmek için çabalamam mı gerektiğini bir türlü bilemeyerek bocalarım. Örtülerin altına sokuluyorum ve pencereye bakacak şekilde yan tarafıma yatıp Jack'ten uzaklaşıyorum.

Bazen onunla birlikte olmak nefesimi tutmamın bir ölüm kalım meselesi olduğu bilgisiyle yaşamayı andırıyor; ama nefesimi ne zaman bırakmam gerektiği bana hiçbir zaman söylenmiyor. Haliyle, ben de hangisinin daha iyi olacağını bilmiyorum: O nefesi koyuverip sonuçlarına katlanmak mı, yoksa bana ne olursa olsun nefesimi tutmaya devam etmek mi?

Bazen Jack'in etrafındayken nefes almaya korkuyorum, çünkü nefes almam evliliğimizin sonunu getirebilir.

"İyi geceler." Ne yapacağıma karar verecek, ne sözcüklerimi seçecek ne de içinde ne olup bittiğini ona anlattırarak enerjim kalmamış durumda. Kaza yüzünden ikimizin de canı yandı, sarsıldık ve zarar gördük. Sonra kadın polisin ziyaretile bunları bir kez daha yaşadık. Olup bitenler varlıklarını Jack'in üzerinde bu şekilde hissettiriyorlarsa, yapabileceğim tek şey onu konuşmaya zorlamayarak acısını ve kafa karışıklığını artırmamak olabilir. Yapabileceğim tek şey, geri çekilmek ve onun kendi başına bundan kurtulmasına imkân sağlamak olabilir.

"Seni seviyorum" diye fısıldayarak beklenmedik bir anda bedeniyle beni sarıyor. Hareketleri nazik ve dikkatli; bereklenmiş vücuduma çok fazla baskı yapmamak için büyük bir çaba harcıyor.

Büyük bir şaşkınlıkla "Ben de seni seviyorum" diyorum. Bir "Eve" anının sonrasında böyle yaptığı hiç görülmemiştir.

Enseme bir öpücük konduruyor ve sanki bu sözcükleri vücuduma kazımak istercesine aynı şeyi bir kez de tenime doğru fısıldıyor. Hayatımızda ilk kez, bir "Eve" anının sonrasında aynı yerde birbirimizden kilometrelerce uzaklaşmak yerine, birbirimize kenetleniyoruz.

Şubat 2010

Oturma odası kapısının önünde pijamalarım ile durmuş ekrandaki Margaret Rutherford ile konuşan Rex Harrison'lı bir siyah beyaz filme bakıyorum. Salonda oynatılan eski film den hiç ses gelmiyor. Işıklar da kapalı olduğundan ekrandaki görüntüler odanın her tarafına dans eden, hoplayıp zıplayan ışık huzmeleri düşürüyor.

Jack arkasını kapıya ve bana dönmüş bir halde, adeta kılmıdamadan kanepede oturuyor. Onu bulmak için aşağı indigimi duymuş olmalı, ama hiç hareket etmiyor. Onun uzaktan kumandayı bir eliyle sımsıkı kavramış, bakışları televizyon ekranına sabitlenmiş olarak bir heykel kıpırtısızlığında oturduğu kanepeye gidiyorum.

Koltuğun üzerinden yanına eğilerek "Jack?" diye fısıldıyorum. "Saat gecenin bir yarısı, hadi yat artık. Yarın sabah erken kalkacaksın."

Bir anda yüzüne vuran ışıktaki gözyaşlarının yüzünde bıraktığı izleri görüyorum. Yaşlar hiç durmadan akıyor. Onu bu hale getiren şeyden dehşete kapılan yüreğim buz kesiyor ve duracak gibi oluyor.

"Jack? Sen iyi misin? Sorun nedir?"

Art arda gelen düşük perdeden ve zor zapt edilen hıçkırıklarla dolu bir sesle "Bu, onun en çok sevdiği Noël Coward hikâyesiydi" diyor.

Başımı ekrana doğru çeviriyorum. *Çılgın Ruh*'u ben de se verdim. Esprili, zekice ve tamamen absürt bir oyundur.

Sesi, içindeki acının ve gözyaşlarının baskısı altında titreyerek "Bunun, Coward'ın en iyi eseri olduğunu düşünürdün" diye devam ediyor. "Tanrım, onu özliyorum. Onu çok özliyorum."

Eve'in sadece evlendiği kadın olmasının dışında bir insan olarak kim olduğuna dair küçücük bir kırıntıyı ilk kez ağzından geçiriyor. Eve'in de çoğu insan gibi sevdiği ve sevmediği şeyler olduğunu ilk kez açıkça söylüyor. Ona sarılmak için

bir hamle yaparak “Ah, sevgilim, tabii özlersin” diyorum. Bunu atlatırken onun yanında olmak ve onu sevmek istiyorum.

Sanki ona zarar vermek niyetiyle yaklaşıyormuşum gibi kendini geri çekiyor. Hâlâ televizyon ekranına bakarak “Yalnız kalmam lazım” diyor. Gitmemi istediği o kadar belli ki. “Lütfen.”

Dehşete kapılarak ona bakakalıyorum. Neden ona yardım etmemi istemiyor? Ya da ona sarılmamı? Eve’i tanımıyorum, ama Jack’i seviyorum ve önemsiyorum. Bu acıyı atlatmasına yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yaparım. Bunu ona da açıkça gösterdiğimi, onun da istediği şeyin bu olduğunu ve bu yüzden evlendiğimizi sanıyordum. Evlilikteki esas meselenin aynı geminin içinde bulunmak olduğunu, karşılaştığımız her türlü sorunu birlikte göğüsleyebileceğimizi sanıyordum.

“Tamam” diyorum. Yüreğimin dikenli tellerle sarıldığını, hatta birçok yerinin tele sıkışıp saplanarak delindiğini hissediyorum. Odadan çıkarken *Ne olur bütün bunlar olabileceğini düşündüğüm şeyin başlangıcı olmasın* diye düşünüyorum. *Ne olur bütün bunlar Eve’in aramıza girişinin başlangıcı olmasın.*

jack

Tekrar tekrar gördüğüm bu rüyada, yatak odama girdiğimde Eve’i yatağın üzerinde otururken buluyorum. Üzerine pembe düğün elbisesini giymiş, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını bacaklarına dolamış ve saçları, dizlerine dayanmış başının üzerinden dalga dalga kollarına dökülmüş. Hıçkırıkları odayı dolduruyor ve oda sanki onun üzüntüsüyle sarsılıyor.

“Tanrım, Eve, ne oldu?” diye soruyorum. Yatağa fazla yaklaşamıyorum, çünkü kederi etrafına bir duvar örmüş gibi. Ona yardım elimi uzatmak istiyorum, ama teselli bulması imkânsız gibi görünüyor.

Karşılık olarak “Ah, Jack” diye hıçkırıyor. “Nasıl yapabildin? Nasıl gidip bir başkasına âşık olabildin? Onunla nasıl evlenebildin? Artık burada olmamam hiç mi umurunda değil? Beni sevmiyor musun?”

İlk başlarda tam bu noktaya geldiğimde, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi açılır ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi atarken suçluluk duygusundan midem bulanırdı. Libby kollarımda yatıyor olurdu ve kendimi ondan çözüp ayırmam gerekirdi. Onu uyandırmamak için yavaş yavaş vücutlarımı zı birbirinden ayırıp yatağın öbür tarafına döner ve yüzümü libby’den kaçırır, bir yandan da kafamın içinde ağlayıp duran Eve’in sesini bastırmaya uğraşırdım.

Rüya zaman içinde ilerleme kaydetti. Gitgide daha ayrıntılı, karmaşık ve suçlayıcı oldu. Yaptığı suçlamalar karşısında uyanmak yerine, önünde durup anlayışla karşılaşması için ona yalvarmaya başladım.

“Tabii ki, artık burada olmamanı önemişiyorum. Tabii ki, seni seviyorum.”

“O zaman gidip ona âşık olmak zorunda mıydın? Cinsellik hiçbir şeydir, aşk her şeydir.” Ve hıçkırık sesleri gitgide yükselerek her tarafımı dağlayıcı, kıvrandırıcı bir acıyla doldururdu.

“Eve, üzgünüm. Üzgünüm. Ona âşık değilim” derdim. Ağlamasına son vereyim diye umutsuzluk içinde çırpınırken kelimeler öylece ağızımdan dökülüyordu. “Eve, Eve! Eve, hayır! Bir hata yaptım, onunla hiç evlenmemeliydim. Ona âşık değilim.”

Bu işe yarardı. Eve ağlamayı keser ve nihayet kırmızı, şiş suratını dizlerinden kaldırıp gözlerini benim arkamdaki bir noktaya dikip kapı girişine bakardı. “Gördün mü? Ben sana demiştim” derdi.

Arkama döndüğümde Libby’nin orada durup beni seyrettiğini görürdüm. Arkasına dönüp yürümeye başlamadan önce bana anlayışlı ve ümitsizliğin verdiği acıyla dolmuş içimi parçalayan gözleriyle bakardı.

Kazadan beri bu rüyayı yeniden görmeye başladım. Libby rüyasında kazayı görüyor, ben bunu görüyorum. Ben de onun gibi terden sıırılsıklam, titreyerek ve bezgin uyanıyorum. Bende, Libby’de olmayan bir şey daha oluyor ve ruhumun bir parçası daha kopmuş gibi uyanıyorum. Anlaşılan şimdi de Eve’e seslenmeye başladım.

Eve’in ölümünün beni ne hale getirdiğini, bunun neredeyse her gün nasıl karşımda durduğunu ona anlatabilmiş olmayı isterdim. Ama bunları, ona her şeyi anlatmadan, birkaç kelimeyle ifade etmem olanaksız. Ve bu “her şey” pek de konuşulabilecek türden şeyler değil.

Fakat bunları ona anlatmamamın acısı çoktan çıkmaya başladı bile.

Şu sıralar fazlasıyla kırılgan. Beni yiyip bitiren şeyler gözle görülmeyen değişiklikler: Libby huysuz, tedirgin ve kendinden emin değil. Onu izlediğimde gözlerine ve hareketlerine yansımış bir kafa karışıklığından başka bir şey göremiyorum. Bazen çaydanlığa su koymak ya da bir köpek maması tenekesini açmak gibi gündelik işleri bile nasıl yapacağını hatırlamıyormuş gibi görünüyor, çünkü bunları doğru yaptığından bir türlü emin olamıyor.

Dağılmamak için kendini zor tutmaktan başka bir şey yapamadığı zamanlarda bile onun normal görünme çabalarını fark ettiğimde içimde büyüyen sızı, daha önce hissettiğim hiçbir acıya benzemiyor. Eve öldüğünde kendimi bırakmak ve yas tutmak kolaydı; hissettiklerimi, onu incitebilecekleri düşüncesiyle sürekli kontrol altında tutmak gibi bir zorunluluğum yoktu. Eve artık hiçbirini bilemezdi. Rüya beni gerçek dünyaya sürükleyip bıraktıktan sonra Libby'nin yanında uyanık halde yatıyorum. Gözlerim tavana dikili, onu kaç kere ve ne zaman hayal kırıklığına uğrattığımı hesaplamaya çalışıyorum.

Düğünden önce, ev yeniden dekore edildiği için onun Brighton'daki küçük dairesine taşınmıştık. Yeni bir yatak odası takımı alma işi, mekânı tümüyle kendimize ait hale getirme tutkusuna dönüşmüştü. Duvarları yeni bir renge boyatmayı ve yeni bir halı satın almayı önerdiğimde bana emin olup olmadığımı sormuştu. Emin değildim –tüm bunlar orada Eve'le birlikte geçirdiğim zamanın üzerine sünger çekmek gibiydi– ama artık önüme bakmak ve Libby ile Libby'den ibaret bir hayat kurmak zorundaydım. Duvarları kendi başımıza boyamamızı istemişti, ama düğünü planlarken böyle büyük bir işin sırtımıza yükleyeceği zorluk ustaları eve sokma izin vermesiyle sonuçlanmıştı.

Bu arada onun küçücük ve sevimli dairesinde, birbirimizin üzerine çıktığımızı hissetsek bile kaçacak hiçbir yerimizin olmadığını bilerek kaldık. Dairesi, bana fazla klostrofobik gelmişti. Yaşadığımız, daha önce sevdiğim insanlarla birlikte geçirdiklerime benzemeyen sınırlı bir zaman dilimiydi. Uyuşunu seyrederdim; sonra yataktan kalktığında pijamaları buruş buruş, saçlarına bir eşarp dolamış halde, gözlerini ovuşturup günün o saatine lanetler okuyarak küçük adımlarla yatak odasının bitişiğindeki daracık banyoya gidişini seyrederdim. Sonra, yatakta uzanır ve ardına kadar açık kapıdan oturma odasının öbür ucundaki küçük mutfakta lavabonun önünde dikilip, sütle karıştırdığı yulaf lapasını kaşıklarla sergilediği o kendine has hallerini sevecenlikle gözlemlerdim. Onun dairesinde kalmak benim işe yürüyerek on beş dakikada ulaşmam anlamına geldiğinden, bana seslenip yatak keyfimin tadını çıkarmamı her söyleyişinde gülmekten kendimi alamazdım. İşten eve döndüğünde kendini kanepeye atışına, eğer akşam yemeğini yapacağımı söylemişsem bana gülümseyişine, saat onu geçtikten sonra uyanık kalmak için ne kadar çaba gösterse de sonunda hep omzumun üzerinde baygın düşmesine ve yatağa gitmesi için üstelediğimde karşı çıkmasına âşıktım. Sürekli “Beni seyretmeyi bırak” derken yüzünde küçücük bir gülümseme olurdu, çünkü o da beni seyrederdi.

“Elimde değil” diye yanıtlardım. “Sana hayranım, âşığım sana.”

“İyi, o zaman git de hayranlığını da aşkını da televizyonla yaşa. Şurayı toparlamaya çalışıyorum, sen beni seyrederken hiç kolay değil.”

Düğünden bir hafta önce, ben tamamıyla uyanık vaziyette onu seyrederken kendini yukarı doğru çekti ve kapalı gözleriyle yanağımı okşadı. Onu ağzından öptüm ve nedense her şey birdenbire oluverdi. O geceden beri bu olayın yakı-

nından bile geçememiştik, ama ben onun giysilerini çıkarır, o ise genzinden gelen hafif zevk sesleri çıkararak ellerini vücudunda gezdirirken her şey birdenbire oluvermişti. Tam içine gireceğim sırada bir şeyler mırıldandığını duydum. Ben duyayım diye söylememişti, hatta bunu söylediğinin farkında bile değildi sanki. Kalbinden geçen bir düşünce kazara dudaklarından dökülmüş gibiydi.

Her zamanki gibi yan yana kıvrılıp yattık, ama söylediği şey hiç aklımdan çıkmadı.

Fısıldayarak “Ne olur kalbimi kırma, Jack” demişti.

İçimden *kırmayacağım* demiştim. *Kıramam ki.*

Ama kırdım.

Ona anlatmam, onu içinde yaşadığı mutsuzluk ve kafa karışıklığından kurtarmam, ikimizin de daha dürüstçe bulunduğumuz noktadan ileri gitmemizin yolunu açmam lazım. Birlikte geçirdiğimiz iyi zamanlar harikaydı; kötü zamanlara ise genellikle benim Libby’nin duygularını incitmemek için Eve hakkındaki sessizliğimi korumam yol açtı.

Buna bozulup bozulmayacağından emin değilim, ama haklı yere benden nefret edecek olması beni çileden çıkaracağı için bunu göze almaya korkuyorum. Kazadan sonra yaptığım şeyi hatırlamaması durumunda, ben de âşık olduğum öteki kadının bana gözlerinde büyük bir nefretle baktığını görmek zorunda kalmayacağım.

libby

Bir kez daha kaza kâbusundan ter içinde ve tir tir titreyerek uyandığımda Jack her zamanki gibi yatağın öteki tarafında yatıyor, ama her zamankinin aksine, sanki yerinden oynayamıyormuş da bana mümkün olduğunca yakın olmak için elinden geleni yapıyormuşçasına kolunu yana açıp bana doğru uzatıyor. Gözlerimi kapatıp kendimi tekrar uykuya dalmaya zorluyorum. Belki kaza üzerimizde olumlu bir etki yapmıştır, belki artık neleri kaybedebileceğimizi anladığımız göre birbirimize karşı daha açık olmamızın yolu açılmıştır. Belki ya da umarım bu, birlikte geçecek hayatımızın geri kalanının başlangıcıdır.

libby

“Butch, aşağıda ilgini çekecek bir şey yok. İnan bana.” Hayvan bodrumun kapısında durmuş boyaları kaldırına kadar kapıyı tırmalıyor. Aslında böyle bir şeyden rahatsızlık duymam gerekir –normalde Jack rahatsız olurdu–, ama gerçekten umurumda değil. Hayatta kafaya takılacak daha büyük ve daha iyi şeylerin olduğunu varsayıyorum.

Tipine bakılırsa bir Yorkshire kırması olan bu köpek yanıma geleli beş gün oldu ve koridordaki yatağında tembellik etmediği zamanları çılgınlar gibi bodruma girmeye çabalayarak geçiriyor. Halini görenler oraya bir kemik gömdüğünü ve onu geri almak istediğini sanabilir.

Butch kapıyı tırmalamaya son verip arkasını dönüyor ve oturup bana bakmaya başlıyor. Sabrı tükenmiş görünüyor.

Bakışlarına “Sana söylemiştim, olmaz” diye karşılık veriyorum.

Havlıyor.

Kapı zili bu çatışma anını kesintiye uğratıyor ve bir an hiç açmamayı aklımdan geçiriyorum. Evde değilmişim gibi yapmayı ve kapıdakini gerisingeri göndermeyi düşünüyorum. Ama bu çat kapı gelen insan kolayca dikkate almayabileceğim biri olmayacaktır ki! Gelen kişi, beni cep telefonundan ve ev telefonundan arayabilecek bir tanıdıktır. Yanıt vermezsem Jack’i arayacaktır; o da, kazadan sonra ofisteki ilk haf-

tasını geçirdiği halde –eğer çoktan ambulans servisine, polise ve itfaiyeye kapıyı kırıp içeri girmeleri talimatını vermemişse– beni kurtarmak için koşa koşa eve gelecektir.

Kapıya doğru giderken Butch’a “Bu mesele böyle kapanmaz” diyorum.

“Ding dong, Grace Clementis geldi.” Etrafa ısıltılar saçıyor; Grace kendi güzelliğini ciddiye alan bir kadının canlı örneği gibi. Elinde manikür setini taşıırken kullandığı bir Louis Vuitton valiz var. Yaptığım işin hayatta en çok yapmak istediği şeylerden biri olması sebebiyle, Grace kazadan önce benden sanki bedava güzellik uzmanlığı okulu açmışım gibi faydalanıyordu.

Onunla tekrar –bu kez Jack’in kız arkadaşı sıfatıyla– karşılaştığımızda “Tanrı bütün dualarımı kabul etmiş gibi hissediyorum” demişti. “Jack hoş bir insanla bir birliktelik yaşıyor ve kız bir güzellik uzmanı. Önceki hayatımda iyi bir insan olmalıymışım.”

Şu anda gerçekten ders almayı isteyip istemediğini anlamaya çalışarak ona bakakalıyorum. Güçbela yürüyorum, düşünceleri aklımda tutmakta zorlanıyorum. Grace’e güzellik uzmanlığı dersi vermek elbette yapmak istediğim en son şey olmasa da, kesinlikle listenin bayağı bir sonlarında yer alıyor.

“Son iki haftadır tırnaklarının ihmal edilmiş olabileceğini düşünüyorum. Yani aslında sana profesyonel manikür yapabilecek birine ihtiyacın var. Ve ta-ta-ta-ta!” Kendi kendinin etrafında dönerek “İşte karşınızda böyle bir profesyonel duruyor” diyor. Aslında, büyük bir bankada pazarlama bölümünün müdürü.

Hiçbir şey söylemiyorum. Kabalık olarak algılanmayacak ve duygularını incitmeyecek bir şey söylemem mümkün mü?

“Demek istediğim şu ki, tatlım, tırnaklarını boyayana kadar hiçbir yere gitmiyorum. Bunu zor yoldan ya da daha zor yoldan halledebiliriz.”

Onu içeri almak için yana çekildiğimde bana gülümsüyor. Butch koridordaki sepetinde yatıyor ve ona bakmak için başını kaldırıyor. Grace'e bir hoş geldin havlaması gönderiyor. O da gülerek "Merhaba oğlum, sen ne tatlı şeymişsin öyle" diyor.

Butch havlayarak ona mutlulukla karşılık veriyor, ardından halinden memnun bir şekilde başını patilerine koyup uykuya dalmadan önce bana küçümseyen gözlerle bakıyor. Bir kez daha –çoğu zaman olduğu gibi– Grace'in nasıl olup da herkesi etkisi altına alabildiğini görüp hayretler içinde kalıyorum.

Grace'e "Eve öldükten sonra Jack ne durumdaydı?" diye soruyorum.

Mutfak masasının önünde oturuyoruz; Grace aletlerini önüne yaymış, benim sağımda oje renklerinden oluşan bir gökkuşağı var. Hiç sesini çıkarmadan ve tüm dikkatini işine vererek ellerime pahalı bir kremle masaj yaptıktan sonra tırnaklarımı baz cilasına hazırlamak için oje çıkarıcı kullanıyor. Sol elim kaza yüzünden hâlâ biraz hassas.

Elindeki baz cila fırçası sol elimin işaretparmağındaki tırnağın dibinden ucuna gelince birden duruveriyor ve Grace'in yere eğilmiş başı biraz daha aşağıya gömülüyor.

Boyama işlemine geçmeden önce kısa bir tereddüt yaşadktan sonra, tekrar sakinleşmesi gerekiyor. Daha önce ona Eve hakkında hiçbir şey sormamış, hiç böyle bir ihtiyaç hissetmemiştim. Ama Jack'in uykusunda onu sayıklaması sinirime dokunmaya başladı. Bunlar, kadın polis memurunun anlattıklarıyla bir araya gelince kendimi çok moralsiz hissetmeye başladım. Olayı geride bıraktığımı, iyileştiğimi sanıyordum ama kendimi sıkışıp kalmış gibi hissediyorum. Jack'in benden bir şeyler sakladığı duygusunu bir türlü üzerimden atamıyorum. Sanki o gitti, yerine bir başkası geldi: Bu hali-

nin travmaya karşı geliştirdiği genel bir tepki mi, yoksa onu yiyip bitiren başka bir şey mi olduğunu öğrenmek istiyorum.

“Ne demek istiyorsun?” diye soruyor.

“Yani, durumu nasıldı, olaya nasıl bir tepki verdi? Bana davranışlarının pek de iyi olmadığını söylemişti, ama bu tam olarak ne demek?”

Fırça yine duraklıyor. “Bu, Jack başka bir insana dönüştü demek oluyor.”

Başını kaldırıncı tırnaklarıma değmesin diye ense kökün- de dolayıp bıraktığı bal sarısı saç katmanı yavaşça tekrar yüzündeki ve omuzlarındaki yerlerini alveriyor. Saçlarına imreniyorum. Sadece saçlarına değil, canı istediğinde saçlarının arkasına saklanma yeteneğine de imreniyorum. Ve hepsinden çok, gerçek bir kadına benzemesine imreniyorum. “Eve’in ölü- mü onu bitirmişti. Sanki içi paramparça edilmişti ve onu tek parça halinde tutan şey, derisiydi. Sürekli öfke içindeydi, her- kese öfke kusuyor ve saldırıyordu. Nasıl olup da işinden ko- vulmadığını gerçekten bilmiyorum. Hiç durmadan içki içiyor- du. Onunla iletişim kurmaya çalıştım –hepimiz çalıştık– ama ne yaptıysak ona bir türlü ulaşamadık.”

“Peki, onu durduran şey neydi?”

Kısa bir an boşluğa bakıyor. “Bundan pek gurur duydu- ğum söylenemez, yani... Neyse, şöyle ki, Eve öldükten sonra bir gün sabahıtan akşama kadar süren bir içki âleminde çı- kıp *arabayla* bize geldi. Rupert öfkeden deliye döndü. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim, çünkü Jack sadece kendi haya- tını değil, sokaktaki bütün insanların hayatını da tehlikeye atmıştı. O da Jack’in kendini öldürebileceğinden korkmuştu, ama o sırada öylesine çileden çıkmıştı ki, Jack’in bizde kalma- sını istemedi. Rupert, Jack’i bizim arabanın arka koltuğuna tıktığı gibi buraya getirip bıraktı. Ben onun kendine geldiğin- den emin olana kadar yanında kalacağımı söyledim, Rupert çok öfkeli olduğu için kalmak istemedi.

“Görebildiğim kadarıyla, her şey buraya kadardı: Jack kendini öldürecekti, ben de bir dostumu daha kaybetmiş olacaktım. Jack uyanıp da beni gözyaşları içinde bulduğunda Eve için ağladığımı sandı ve beni teselli etmeye çalıştı. Ona sanki o da ölmüş gibi hissettiğimi ve böyle yaşamaya devam ederse bunun sadece bir an meselesi olduğunu söyledim. Ve bu sözüme karşılık olarak, gerçekten sevimsiz bir tavırla hayatın onun için artık bir anlamı olmadığını söyledi. İşte o an, onun için üzülmeyi bırakıp inanılmaz bir öfkeye kapıldım. Ben de, onu tanıyan herkes de yardım edebilmek için yanındaydık ve o, kendi işini bitirmekten başka bir şey düşünmüyordu. Onun için hiçbirimizin önemi yoktu; sadece Eve önemliydi. Ona bencil köpeğin teki olduğunu söyledim ve çıkıp gittim. O gün geç vakitte arabasını almak ve özür dilemek için çıkageldi, ama onu eve bile sokmadım. Yukarı kattaki bir pencereye çıkıp arabasının anahtarlarını ona fırlattım ve ona... ona hayatımdan siktir olup gitmesini, böylece günün birinde kendi canına kıydığında fazla acı çekmekten kurtulacağımı söyledim.

“Gerçek bir şok yaşamıştı, çünkü hayatımda ilk kez ona sırtımı dönmüştüm. Bencillik ettiğini kabullendi ve ben de, bunların boş laflar olduğunu ve onunla yeniden dost olabilmem için gerçek bir değişim görmem gerektiğini söyledim.”

“Bunları söylerken ciddi miydin?”

“Bilmiyorum” diye itiraf ediyor. “Ciddi olmak istedim. Ona bir şok yaşatarak içinde bulunduğu durumdan çıkmasını istedim, ama Rupert’la benim bunu ne kadar zaman sürdürebileceğimizi bilmiyordum. Neyse ki, seçimini içkiye ve öfke nöbetlerine son vermekten yana yaptı.” Baz cila şişesini başparmağı ile işaretparmağının arasına alıp sertçe salladı. “Sanırım biz onu ilişkimizi kesmekle tehdit edince iyice dibe vurduğunu fark etti. Öyle devam etmeyi seçseydi, olacakları Tanrı bilir.” Olacakların düşüncesi bile hafif-

çe titreyip suratını buruşturmasına yetiyor. “Tahmin edebileceğın üzere, elbette bir gecede değişip daha iyi bir insana dönüşmedi. Sadece tehlikeli şeyler yapmayı bıraktı. Sen onu hale yola koyana kadar da başka şekillerde kötü davranmaya devam etti. Sevindiğim tek bir şey varsa o da, kimseyi öldürmeden ve sakat bırakmadan bu işleri bırakmış olması...”

Grace’in yanakları bir anda kıpkırmızı oluyor. şişenin ka-pağınını açıyor, başını önüne gömüyor. Bu defa saçlarını tek bir yana atmak yerine, onları yüzünü örten bir peçe gibi kullanarak manikürüne geri dönüyor. “Özür dilerim” diyor.

“Önemi yok” diye yanıtlıyorum, çünkü gerçekten hiç önemi yok. Kadın polisin kafama sokmaya çalıştığı düşüncelere ve kuşkulara rağmen kaza Jack’in hatası değil.

Grace’e “Detektif Çavuş Morgan’la hiç karşılaştın mı?” diye soruyorum.

“*O kadın!* Yani... iş kanuna gelince kötü konuşmaktan hiç hoşlanmam, ama o kadın... O kadın benden Jack hakkında aklına gelebilecek her türlü bilgiyi koparmaya çalıştı. şiddet eğilimi olup olmadığını, Eve’i öldürüp öldürmediğini öğrenmeye çalıştı. Ben de onunla açık açık konuştum. Jack’in şiddet eğilimi olsaydı ya da anlatılacak bir şeyim olsaydı bile kadının o hoyrat tarzına teslim olmaz, bildiklerimi kendime saklardım.” Grace boyama işini bırakıp başını kaldırıyor ve bana bakıyor. “Dur bakalım, sen onu nereden tanıyorsun?”

“Kazayla ilgili ifademi almaya geldi, ama bana Jack’in Eve’i öldürdüğünü ve benim de muhtemelen sıradaki kişi olduğunu anlatmaktan başka bir şey yapmadı.”

Grace yüzünde belirenden daha büyük bir kızgınlığı sesine yansıtarak “Umarım ona çekip gitmesini söylemişsindir” diyor. Kadın polisin küştahlığı karşısında başını iki yana sallarken göz temasını kesmesinde beni bir iki dakikalığına huzursuz eden bir şeyler var.

Bana bakmayışına anlam veremeyerek “Tabii ki, söyledim” diyorum.

“Kadın haddini bilmezsin teki, ben de ona haddini bildiririm.” Grace’in tırnaklarımla çalışırken sessizliğe gömülme tarzından sohbetin sona erdiğini anlıyorum. Tırnaklarımı boyarken yaptığı her bir fırça darbesi tatlı bir heyecanla içimi ürperten geçici bir serinliğe kavuşmam için sürülmüş gibi geliyor. Hareket ettikçe yamyassı olan, tırnaklarımı kapatan ve onları birazdan sürülecek olan renkten koruyan fırçayı seyrediyorum. İnsanın bir dostunun katil olarak gösterilmesi feci bir şey olmalı. Üstelik bunun, hakkında konuşmak istemediği bir konu olduğu da ortada. Benim de konuşmak istediğim şey bu değil. Jack de, Eve’in onun üzerinde yarattığı etki de daha çok ilgimi çeken konular.

Sonunda “Jack’in Eve’den önceki ilişkileri nasıldı?” diye soruyorum.

“Eve’den önceki mi? Eve’den önce diye bir şey yok, bunu bildiğini sanıyordum.” Grace sağ elime geçmeye hazır, ama masanın üzerinden elime uzanırken durup gözlerini bana diyor. Bakışlarına boş gözlerle karşılık veriyorum. “Bilmiyor muydun yoksa?”

“Neyi bilmiyor muydum?” diye soruyorum.

Sanki feci bir haber vermek üzereymiş gibi elini elimin üzerimde tutmaya devam ediyor. “Jack, Eve ile birlikte olmaya başladığında bakırdı.”

Kafamın içinde Jack’in “*Seni düzmek istiyorum. Seni düzebilir miyim?*” lafları dönüp duruyor. O anın hatırası sürekli zihnimde çözülüp duruyor: Sesindeki dikkatle ayarlanmış istek; sesinin, ağırlığını vücudumda hissettiren vücuduyla karışma biçimi; benden kesin onay aldığından emin olmak için bunu kelimelere dökme tarzı; orgazm olmuş bir halde daha uyumlu davranmamın yolunu açan mükemmel zamanlaması... bunlar ancak ustalaşmış birinin yapabileceği şeylerdi. Değil ki bir...

“Sahiden bilmiyor muydun? Şaka yapmıyorum sahi sen ve Jack bir aradayken ne konuşursunuz?”

“Anlaşılan doğru bir şey konuştuğumuz yokmuş. Gerçekten Eve’den önce bakir miydi?”

Başını sallarken saçı ileri doğru hızlı bir hamle yapıyor ve içimden artık buna bir son vermesini diliyorum. Saçını hareket ettirmeye bir son vermesini, onu yüzümün önünde tutmaya bir son vermesini istiyorum. “Eve’in öldüğü ve onun yavaş yavaş kendini toplamaya başladığı dönemde, hayatının tek gayesi bir sürü farklı kadınla birlikte olmak gibi yaşıyordu. Eve’den önce bunu yapamazdı, yani yapmamıştı. O adımı atmak için doğru kadının karşısına çıkmasını bekliyordu; hep biriyle cinsellik yaşayabilmesi için ona kör kütük âşık olması gerektiğini söylerdi.”

“Ve bu da Eve’le oldu” diye bir saptamada bulunuyorum.

Grace incecik omuzlarını kaldırıp indiriyor. “Herhalde öyle. Kız bakire değildi. Hepimiz gibi, onun da bir iki ceviz kırmışlığı vardı. Bence burada tüm suç Jack’in babasına ait.”

Hector’in bunlarla nasıl bir ilgisi olabilir?

Grace parmaklarını masaya özenle yerleştirdiği oje şişelerinin üzerinde gezdirerek “Bir renk seçebildin mi bari?” diye soruyor.

Dalgın dalgın “Kırmızı” diyorum. Zihnim hâlâ Jack hakkında edindiğim bu yeni bilgileri işlemekle meşgul. Onu saplantılı şekilde sevmesinin sebebi bu muydu? Çoğu insanın ilk aşkına karşı bir zaafı olur, hele bir de ilk deneyimini yaşadığı... Jack için bunların ikisi de tek ve aynı insanda toplanmış ve o da bu kızla evlenmişti. Bu durumda, onun etkisinden tam olarak kurtulamamış olmasına şaşmamak gerekirdi.

“Jack’in Eve’le tanışana kadar bakir olması neden Hector’ın suçu olsun ki?”

Grace renk koleksiyonuna bakmayı bırakıp, gözlerinde şaşkın ve inanmakta güçlük çeken bir ifadeyle beni inceliyor. “Siz

ikiniz pek bir şey konuşmuyorsunuz, değil mi?" diyor.

Ona bakıp *Ah bir bilsen* diye düşünüyorum. "Böyle şeyler hakkında konuşmayız" diye itirafta bulunuyorum.

"Yani, herhalde sana anlatmamam gerek, ama bunların üzerinden uzun zaman geçtiği için bir sakıncası olacağını sanmıyorum. Jack on beşine geldiğinde, tam da doğum gününde babası onu Londra'daki lüks bir geneleve götürmüş ve bir kız seçmesini söylemiş."

İlk şoku atlatıp konuşabilecek hale gelince fısıldayarak "Bu feci bir şey" diyorum.

"Daha kötüsü de var. Jack, acayip korktuğu ve tepesi attığı için bu işi yapamadığında Hector kendisini rezil ettiğini söyleyerek onu fena halde azarlamış ve bir hafta Jack'le konuşmamış."

Elimi ağzıma götürüyorum.

"Ah, biliyorum" diyor Grace. "Benim için nasıl bir şey olduğunu düşünebiliyor musun? Hector'ı çok eskiden beri tanırdım ve böyle bir şey olduğunu öğrenmek... O zaman tüyletim diken diken olmuştu, şimdi de aynısı oluyor. O ve babam çok iyi arkadaştlar, bu da haliyle beni şaşırttı... ve çok korkuttu. Ben de bunu tamamıyla unutmaya karar verdim."

"Tanrım, yazık size!"

"Bu mesele Jack'in kafasını karıştırdı. Ben babamın böyle bir şey yaptığı konusunda hiçbir zaman emin olamayacağım halde, Jack'in elinde babasının annesini aldattığına dair bir kanıt vardı. Bir karar vermesi gerekiyordu: Ya hiç sesini çıkarmayacak ya da Harriet'a anlatarak ailesini parçalama tehlikesini göze alacaktı. Tüm bunlar on beşindeki bir oğlanın sırtına yüklenmişti. Doğru zaman gelene kadar bir kadına yaklaşmak istemeyişine şaşmamak lazım."

"Böyle olabileceğini hiç tahmin etmezdim."

"Nasıl tahmin edeceksin? Hiç kimse Hector gibi bir adamı bakıp onun... Neyse, Jack'in bakir kalması aynı zamanda ba-

basından öcünü mükemmel biçimde almasına da yol açmıştı, çünkü Hector'ın girdiği sosyal ve iş ortamlarında onun 'erkek gibi davranamayan' yakışıklı bir oğlunun olması büyük bir mesele olmuştu – artık erkek gibi davranmak ne demekse! Hector sürekli Jack'e randevular ayarlayıp onu kadınlarla tanıştırdı, ama Jack oyunbozanlık etti. Bu hikâyenin son gülünü de o oldu.”

“Düğünümüzde Hector'la dans etmiştim.” *Düğünümüzde kollarını bedenime dolamıştı.* Hector ile fiziksel temas kurduğum anları aklımdan çıkarmaya çalışıyorum, ama başaramıyorum. Aklıma en çok da dansımız geliyor.

“On sekizinci yaş günü partimde de, düğünümde de benimle dans etmek için epeyce ısrar etmişti, ama böö! Eve akıllılık etmiş de yarı kaçak evlenmişler, ne dersin? Her şeyden yırtmış oldu.”

Zihnim karmakarışık bir halde “Hımm” diye yanıt veriyorum. Hector'ı ilk kez gördüğümde aslında onu Harriet'tan daha çok sevmiştim. Harriet'ı biraz tuhaf bulmuştum; Jack tekrar âşık olduğu için nasıl da mutlu olduğunu gösterişiyle ve hayatta en çok istediği şeyin olaya dahil edilmek olduğu her halinden belli olmasına karşın, düğün hazırlıklarına dahil edilmek ya da edilmemek hiç umurunda değilmiş havalarına girmesiyle biraz aşırıya kaçmıştı. Hector nazik, arkadaşça ve cana yakın davranmıştı ve bende Jack'in de yaşlanınca dönüşmesini isteyeceğim türde bir insan olduğu izlenimini bırakmıştı.

“Tamam, artık tırnaklarına geri dönelim. Hangi renk?”

“Kırmızı demiştin ya.”

“Kırmızı mı? Elimde on beş farklı tonda kırmızı var, daha net bir şey söylemen gerekiyor.”

“Bilmiyorum, Grace, şu anda tam kapasite hizmet verecek durumda değilim. Çoğu gün sutyen takıp takmayacağıma bile karar veremiyorum, ki bu çok önemli bir mesele-

dir. Oysa bu öyle değil. Yani, kusuruma bakma, kırmızının farklı tonları arasında bir seçim yapamayacağım. Umurumda değil.”

Sert bir tavırla “Umurunda değil mi? Kullandığın sözcüklere dikkat et, küçükhanım. Küçük bir kazanın seni güzellik konusundaki görevlerinden geri bırakmasına izin veremeyeceğim” diyor. “Angela da, ben de seni en kısa zamanda eski haline döndüreceğiz.”

“Angela ile benim hakkımda mı konuşuyorsunuz?”

“Tabii konuştuk!” diyor. “Sen bizim dostumuzsun, seni iyileştirmek için ne gerekiyorsa yapacağız.”

“İyiim ben.”

Grace’in içinde ela hareler olan açık mavi gözleri bana kilitleniyor ve ben de ona bakmak zorunda kalıyorum. “Ne demek istediğimizi sen gayet iyi biliyorsun.”

Derhal gözlerimi kaçırıyorum. Ne demek istediklerini biliyorum. İyiye gittiğimi sanıyordum, ama Jack’in rüyaları ve kadın polisin ziyareti beni biraz yıprattı. Belki de bu normal bir çöküntüydü ve içinde bulunduğum durumun gerçekliği kafama iyice dank ettiğinde yaşayacağım bir şeydi. Moralim çok bozuk. Kendimi omuzlarımdan tutup sarsmak isterdim. Bu halimden kurtulabileyim, yaptıklarına ve hissettiklerime bir son verebileyim ve *kendimi toparlayayım* diye kendi kendime bağırmak isterdim. Ama karşısında bağırdığım insan, aynada gördüğü şeyin dehşetiyle sağırlaşmış, yansımasının hep aynı kalacağı korkusuna yenik düşmüş ve bu korkunun kendisini nasıl alçaltabileceğini anlayarak taş kesmiş bir kadın olurdu. İyi olmak istiyorum, ama bunu şu anda nasıl başarabileceğimi bilemiyorum.

Elimi bir oje şişesine nişan alacak şekilde uzatıyorum. Koyu kırmızıyı seçiyorum: Kırmızının tonu bana yaralarım iki günlükken, benim onları ilk kez gördüğüm andaki renklerini çağrıştırıyor. Ojeyi bir barış çubuğu, beni rahat bırakma-

sını sağlayacak bir beyaz bayrak gibi eline tutuşturarak “İşte bu” diyorum.

Tüm yüzüne yayılan gülümsemeyle yanaklarındaki gamzeler belirginleşiyor. Angela’nın kiler gibi her şeyi anlayan ve içime işleyerek bakan gözleri bana açıkça bunu yutmayacağını söylüyor. Yine de, şimdilik sunduğum bu küçük simgeyi kabul ediyor.

sekizinci bölüm

libby

Şöminenin yanında durduğu yerden bir konuşma yapan Hector “Liberty ile Jack’in bugün burada bizimle birlikte olmalarından son derece mutlu olduğumuzu söylerken” diyor, “hepinizin adına konuştuğumdan eminim.”

Odanın her yanına dağılmış olan arkadaşlarımız ve akrabalarımız ona katıldıklarını belirtircesine başlarını sallayıp mırıldanıyorlar. Herkes burada: Annem, babam, Grace, Rupert, Angela, Angela’nın eşi Spencer, Paloma, Sandra, Inês, Amy ile Vera, Grace’in anne babası, Harriet ve tabii ki Hector. Jack’in ofisinden asistanı Rachel gibi birkaç insan daha burada. Jack’in ağabeyi Jeff ile ailesi gibi Caleb ve Benji de hâlâ tatildeler. Şöminenin karşısındaki kanepede oturmuş yanımdan ayrılmayan Jack’in elini tutuyorum.

Hector konuşmasına “Her ikisinin büyük bir hızla iyileşiyor olmaları sizleri de benim kadar rahatlatmış olmalı” diye devam ediyor.

Hector her nedense, lider gibi davranma ve bir konuşma yapma görevini kendi kendine üstlendi. Geçmişte olsaydı, bu, beni hiç rahatsız etmezdi, ama bildiğim şeyler yüzünden adam sanki eylemlerinin pisliğini ve utancını bize bulaştırıyormuş ve bizi kirletiyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Bunun saçma olduğunu biliyorum, çünkü yaptığı şey ortaya çıkana kadar Hector’dan tiksинmemi gerektirecek

hiçbir şey olmamıştı. O sadece Jack'in babası ve onun hayatına girdiğimden beri tanıdığım diğer insanlardan daha az ya da daha çok sevilesi herhangi bir özelliği olmayan biriydi.

Hector "Umarım sizler de Liberty ile Jack'in ve onları bekleyen şahane hayatın şerefine bir kadeh kaldırırken bana katılırsınız" diyerek konuşmasını bitiriyor.

Jack ile benim dışımda kalan insanların çoğu koro halinde "Libby ile Jack'e" diyor. Jack bana güven vermek istercesine elimi sıkıyor, bu hareketine ona yaslanarak karşılık veriyorum. İkimiz de buraya gelen herkes için yüzümüze bir gülücük kondurmuş durumdayız. Tüm bu olanlar bize fazla resmi geliyor. Harriet ile Hector herkes bizi tek bir seferde görebilsin ve bir ziyaretçi seliyle uğraşmak zorunda kalmayalım diye küçük bir toplantı yapılmasını önerdiğinde, hayalimde bunları annem ve babam ve belki de Jeff ve ailesi olarak canlandırmıştım. Bu insanların hepsini kastettiklerinin ve bu kadar çok yiyecek yaptırıp göndermek niyetinde olduklarının farkına varamamıştım – haliyle, bu toplantı hiç bize yakışır bir şey olmamıştı.

Dün olayın tam da böyle bir şeye dönüştüğünü anladığımda kendimi çok kötü hissetmişim, çünkü annem ve babam da bu olaya dahil edilmeyi isterlerdi. Üstelik bu, şu andaki görüntümü yakın aile efradının dışında kalan daha çok sayıda insanın görmesi anlamına da geliyordu. Dilekleri çok güzeldi ve niyetleri de iyiydi, ama bunun sadece en yakınlarımdan ve en sevdiklerimden oluşan küçük bir toplantı olmasını tercih ederdim.

Başıma bir eşarp sardım, ama henüz makyaj için çok erken olduğundan insanların görüntüme yönelttikleri bakışlara göğüs germek zorunda kaldım. Arkalarda aradan kaynayıp yüzüm kısmen gizlenmiş halde bir köşede oturabileceğimi ve Jack'in ilişki kurma işini üstleneceğini ummuştum. Hector bu umudumu boşa çıkarmış, dikkati benim üzerime çekmişti.

Elbette, asıl mesele onun yaptığı hiçbir şeyin benim gözümde doğruya dönüşemeyecek olmasından kaynaklanıyordu.

Neyse ki, insanların kendilerini eğlendiriyormuş gibi bir halleri var; beni iyi tanımayanların çoğu mesafelerini koruyor ve sadece bunu kaldırabileceklerini hissettikleri anlarda bana bakıyorlar. Bu da, insanların benimle sohbeti yara izime bakmamaya çalışarak sürdürmek zorunda oldukları zamanlar düşünüldüğünde en iyi seçenek gibi duruyor.

Annem ciddi bir ses tonuyla “Liberty” diyerek yanıma oturduğunda, Jack içkilerimizi tazelemek için ayağa kalkıyor. Biliyorum: Ya yaralarımın daha çabuk iyileşmesi için dua etsin diye beni kendi rahibine götürmeye çalışacak ya da daha beteri “Neden bu hafta Londra’ya alışverişe gidip bir peruk satın almıyoruz?” diyecek.

Ruhen ve bedenen çöküyorum. “Anne...” diyecek oluyorum.

Birdenbire ortaya çıkan Angela “Bayan Rabvena” diyor, “ben de size Londra’da gittiğiniz kiliseyi soracaktım.” Kendini benim yerime ateş hattına atmaya hazır bir halde annemin öteki yanına oturuyor. Zaten böyle olduğu için o benim en iyi dostum. “Herkes gidebiliyor mu? Paskalya’da ve Noel’de gün boyu süren özel ayinler yapılıyor mu?”

Annem bir an için beni yeniden bir kadına benzetme planını kabul etmem için ikna etmek ile kendi kilisesine katılacak birini bulma seçenekleri arasında kararsız kalıyor. Bu, hayatında geçirdiği en uzun otuz saniye olmalı, ama en sonunda Tanrı’yı, benim başımın etini yeme konuşmasına yeğliyor.

Hector’ı izliyorum. Fahişelere gittiğine ya da gitmiş olduğuna dair bir ipucu bulmaya çalışıyorum. Sürekli kadın peşinde koşan adamlardan olup olmadığını merak ediyorum, çünkü daha önce onun yanında kendimi hiç rahatsız hissetmemiştim. Onu Paloma’ya ya da birlikte çalıştığımız kızlardan birine, Grace’e ya da Angela’ya veya Jack’in iş arkadaşlarının eşlerine ve hatta Rachel’e çaktırmadan bakarken ya-

kalayıp yakalayamayacağımı görmeye çalışıyorum. Kadınlara sadece onlarla konuşurken dikkat ediyor. Sakın Grace bir şeyleri yanlış anlamış olmasın?

Gözlerim –düğünümüzde de yaptığı gibi– Paloma’yı acımasızca sorguya çeken ve profesyonel elden güzellik sırları almak için muhtemelen öteki kızları da gözüne kestirmiş olan Grace’e kayıyor. Arada bir o da bakışlarını Hector’a yöneltiyor ve adamla odanın aynı tarafında kaldığında bir manevra yaparak konuştuğu kişiyi oradan uzaklaştırıyor ya da sohbeti bitiriyor ve konuşmak için bir başkasının yanına gidiyor. Bunu o kadar belli ediyor ki, artık Hector’dan kaçtığıının da, adamın tüylerini diken diken ettiğinin de farkındayım. Demek ki, yanlış anlama diye bir şey yok.

“Nasılsın Libby?” Hector önümde duruyor, sonra benim seviyeme gelmek için hafifçe eğiliyor.

“Ah, ben... iyiyim” diyorum. İçimden “Keşke şu anda anem peruk konusunda başımın etini yeseydi de onunla konuşmak zorunda kalmasaydım” diye geçiriyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum, ne yapacağımı bilmiyorum. Bu tıpkı seks yapan birilerinin bulunduğu yere yanlışlıkla girmek gibi bir şey; üniversitedeyken birkaç kez ev arkadaşlarımla aynısını yaşamıştım: İnsanın o görüntüyü kafasından çıkarması gerçekten olanaksız. Tabii, Hector’ı bu işi yaparken görmüş değilim, ama onun bir deste banknotu uzatıp önündeki...

“Seni böyle iyi görmek ne güzel bir şey” derken yüzünde ve sesinde gerçek bir endişe var. “Jack senin için çok korktu.”

“Biliyorum. İkimiz için de zordu” derken bir yandan gözlerim odanın öbür ucuna gidip Jack’i buluyor.

“Sağlığın düzeldiği için çok mutluyum. Eminim, kısa sürede yeniden gücünü kuvvetini toplayıp işe döneceksin.”

“Umarım öyledir” diyorum. “Aslında şu anda o kadar ilerisini düşünebilecek durumda değilim.”

“Anlıyorum.”

Masadaki boş bir tabağı gözüme kestiriyorum: O tabak benim bu sohbetten kaçıp kurtulma çarem. Her şeyin bir araya toplanmış hali bana biraz fazla gelmeye başladı. Elimini karnepenin kolçağına koyuyorum ve tam Hector bana yardım etme teklifinde bulunacağı sırada kendimi çekip ayağa kalkıyorum. Tabağı elime alarak Hector'a "Şunu mutfağa götürüyüm" diyorum. "Hemen dönerim."

Ayağa kalktığı anda bana tepeden bakan Hector "Evet, elbette" diyor.

Arkama bakmadan odada ilerliyorum ve kapıdan çıkıyorum. Oturma odasından uzaklaşır uzaklaşmaz da biraz olsun nefes almayı beceriyorum.

Mutfağa gelince tabağı tezgâha bırakıyorum ve kendi kendime nefes almam gerektiğini söylüyorum. Hector bana bir şey yapmadı; beni alıp bir geneleve götürmedi, ama başka herhangi bir insanı –hele de on beş yaşındaki oğlunu– öyle bir yere götürebilmesi benim hazmetmekte zorlanacağım olaylar kategorisine giriyor. Bir elini belime koyup, öteki eliyle bana sarılarak beni müzik eşliğinde dans pistinde fırl fırl döndüren adamla bunu bağdaştırmakta zorlanıyorum... Şarkıyı hatırlayamıyorum. Aradan iki yıl geçtikten sonra sırf içimi daha çok kaldırabilmek için dans ettiğimiz şarkıyı anımsamaya çalışacağımı nereden bilecektim?

Gözlerimi kapatıp dünyanın bu kadar büyük bir hızla dönmesine engel olmaya ve toparlanması için mideme bir fırsat tanımaya çalışıyorum.

Harriet'in "İyi misin?" sorusuyla olduğum yerde sıçırıyorum ve gözlerim yuvalarından dışarı çıkacakmış gibi açıyor. Anında tezgâha dönüyorum ve tüm dikkatimi tabakları toplamaya ve boş tabakları üst üste yığmaya veriyorum. Birbirine çarpan tabaklardan bir şangırtı sesi çıkıyor; çıkardıkları gürültü, öteki odadan gelen insan ve müzik seslerine rağmen mutfağın sessizliğinde büyüdükçe büyüyor.

Altüst olmuş gibi görünmemeye gayret ederek “Evet, evet iyiyim” diyorum. Yüzüne bakmayı da, benim yüzümde onun adına hissettiğim tiksintiyi ya da acımayı görmesini de istemiyorum.

“Emin misin? Çok sinirli görünüyorsun.”

“Ah, bu... bu... şeyden... yani kazadan beri buraya ilk kez insanları çağırdığımız için oldu. Biraz fazla geldi. Nasıldır, bilirsin.”

“Tabii, dur sana yardım edeyim” diyor ve benim yerime tabakları üst üste istiflemeye başlıyor.

“Teşekkür ederim” diyerek lavabodan masaya geçiyorum.

“Senin gerçekten de dinlenmen lazım” diyor Harriet.

“Haklısın, ama ağzına kadar insanla dolu bir evde dinlenmek pek kolay değil.”

“Onlara gitmelerini söylememi ister miydin?”

Harriet tatlı bir insan. Hector’ın ona böyle bir şey yapmış olması beni bu yüzden mahvediyor. Ve bana adam bunu bir defa yapmamış gibi geliyor. Düşüncesi bile içimi ürpertiyor. *Acaba biliyor mu? Biliyor ve hoş mu görüyor, yoksa hiç mi haberi yok?*

Kendimi zorlayıp ona gülümsüyorum. “El altından mı? Yaparsan çok sevinirim. Ama haksızlık bu: Onca yolu Jack ile benim hâlâ hayatta olmamızı kutlamak için geldiklerine göre, benim birazcık huzur ve sessizlik istememem gerekir, öyle değil mi?”

Kayınvalidem benimle bir suçta ortaklık edercesine gülümsüyor. “Libby, kendi evimde yaptığım partilerde aklımdan aynısının geçtiği zamanların sayısını bilmiş olsaydın... Gerçi, üst düzey bir işadamı eşinden mükemmel bir ev sahibesi beklenir. Bazen, yani bunu söylememin bir sakıncası yoksa, kendini sadece Bayan Britcham olarak tanımlamakla yetinmediğin için sana hafiften imrendiğim oluyor.”

“Ama o ortamları düşünürsen, Jack’in babasıyla uzaktan yakından alakası yok.”

“Hayır, tabii yok. Fakat olabilirdi, çünkü onun da iş yaptığı çevrelerde Britcham adı bayağı önemlidir.”

“Tanrım, yoksa hâlâ çalıştığım ve kendime ait bir hayatım olduğu için Jack’in kendisine haksızlık ettiğimi düşündüğünü mü söylüyorsun?” *Yoksa Eve o dünyaya benden çok daha iyi mi ayak uydurmuştu?*

Harriet bana gözlerinin içi gülerek bakıyor ve –o bunu bilsin ya da bilmesin– Hector tarafından bu kadar kötü bir muameleye maruz bırakılmış olması bir kez daha içime dokunuyor. “Bence kendi hayatı olan bir değil iki eş bulabilmiş olması Jack’in karakterinin ne kadar güvenilir olduğunu gösteriyor.”

“Ah, Tanrım, özür dilerim, bunun kulağa nasıl geldiğini şimdi fark ettim. Ben senin kendi hayatın olmadığını söylemek istemedim, ben sadece...”

Harriet “Ne demek istediğini anladım” diyerek sözümü kesiyor. “Ve hiç gücenmedim. Benim de kendime ait bir hayatım var, ama bu, temelinde ailemin ve kocamın bulunduğu bir hayat. Nasıl ki senin yaptığın seçim yanlış değilse, bu seçimin de yanlış bir tarafı yok. Modern hayatın en sevdiğim tarafı bu: Seçim yapabilmek. Hepimiz hayatımızda nelere katlanacağımızı kendimiz seçiyoruz.”

Elim otomatikman saçsız başıma gidiyor: Bu da, başka bir insanın seçimi yüzünden benim yaptığım bir seçim. Başka bir insanın bencil ve aptal kararı yüzünden benim yaşadığım bir kayıp. Partiden zevk almamamın sebebi de bu. Bu, benim seçmiş olabileceğim bir şey değil; benim vereceğim tarzda bir parti de değil. Ve bu bir parti de sayılmaz; bu olsa olsa kaza da hayatımızı kaybetseydik gözümüzü açtığımız yeniden diriliş sahnesi olabilir.

“Aslında, Harriet, senden herkesten kurtulmanı istesem, çok kötü bir şey mi yapmış olurum?” diye soruyorum. Zayıf ve güçsüz görünmek istemiyorum: Hayatımın ve yazgımın

kontrolünün elimden alınması hoşuma gitmiyor. Seçme hakkımın elimden alınması hoşuma gitmiyor.

Harriet kaygı dolu gözlerle “Hiç de kötü bir şey olmaz, Liberty” diyor. Bu görmekten haz etmediğim bir bakış, çünkü bu tip bakışlarda kaygının arkasında genellikle merhamet de gizlenmiş oluyor. “Hiçbir şey olmaz.” Kapıdan çıkarken hafifçe elimi sıkıyor.

Herkes gittikten sonra Jack “Sen iyi misin güzelim?” diye soruyor. Gidenlere, insanlar ayrıldıktan sonra biri ortalığı toplamak, diğeri de Jack ile konuşmak için kalmış olan Harriet ve Hector da dahil. Annemin kalıp etrafın toplanmasına yardım etme konusunda küçük bir yaygara çıkardığını, ama babamın yaşlı bir komşuya yardım etmek için gitmek zorunda olduklarını söyleyerek ona engel olduğunu işittim. Zavallı anneciğim arada kaldı, ama babam ayağa kalkıp anahtarlarını almaya gince o da komşuyu ve sabah kiliseye gitmek için erken uyanma mecburiyetini kabullendi. Bir peruk satın almamız gerektiği konusundaki konuşmasını hiç kaldıracak halim yoktu. Gündemimde peruk yoktu ve bu da, o sürücünün eylemlerine dayandırmaksızın kendi başıma *yaptığım* bir seçimdi.

Jack’e “Sadece yorgunum” diyerek yatağa yerleşmeme yardım etmesine razı oluyorum.

“Dur sana yardım edeyim” diyor ve bir süredir çıkarma mücadelesi verdiğim kazağımı çektiği gibi üstümden çıkarıyor. Ağrı kesici dozlarının arasını epeyce açtığım ve kaslarım gerektiği gibi yatıştırılmadıklarından varlıklarını hissettirmeye başladıkları için hareket etmem iyice zorlaştı. Ağrı kesici alma zamanımın geldiğini biliyordum, ama veda faslının partiden daha uzun süreceğini düşünerek aşağı kattaki duş odasında bulduğum saklanma yerini ağrı kesiciler için tehlikeye atmadım. Jack yavaş yavaş tişörtümü çıkarıyor. “Hadi artık dinlen” diyerek yatağa uzanmama yardım

etmek için ellerimden tutuyor.

Blucinimin düğmesini açıp fermuarını aşağı çekerken bana doğru eğildiğinde tüm duyularım onun kokusuyla doluyor. Ağrıdan uyuşmuş bir sesle “Jack Britcham, eğer seni iyi tanımasaydım” diyorum “bunu ucuz bir heyecan yaşamak için yaptığını söyledim.”

Blucinimi yavaşça çıkarıp bana acı acı gülümsedikten sonra, vücuduma bir göz atmak için duraksıyor. Ben de bu sabah vücuduma baktığım için ne gördüğünü biliyorum. Sol tarafımda baştan aşağı siyah, mavi, mor ve sarı renkler hâkim. Berelelenmiş yerler kahverengi kâğıda dökülmüş boya misali bedenimin merkezine doğru yayılıyor. Bunlar, “çoklu kontüzyonlar.”⁷ Kaburga bölgem kaburga kemiğimdeki ince kırığı destekleyecek bir bantla sarılı. Dalak ameliyatımdan kalmış, ağır ağır iyileşen bir yara izim ve çoğu kabuk tutmaya başlamış küçük sıyrıklarım ve çiziklerim var.

Yüzünün gözyaşlarıyla buruşmasına engel olmaya çalışırken boğazının arkasında toplanan duygu yumağını yutup yok etmesini izliyorum. Yatağa girerken üstümü çoğu zaman tek başıma çıkarmamın sebebi bu: Onu içini parçalayacağını bildiğim bu görüntüden kurtarmak.

Göğsü kendini kontrol etmek için aldığı derin ve ağır nefeslerle inip çıktığı halde “Sutyenin kalsın mı, yoksa çıkarmam mı?” diye soruyor.

“Çıkart” diyorum. Sutyeni gün içinde de uzun süre takmıyorum, çünkü tenime batıyor ve morlukları daha da kötüleştiriyor.

Şefkatle onu da çıkarıyor ve göğüslerimdeki morlukların karşısında tuttuğu hıçkırıkları koyuvermemek için dudaklarını sımsıkı kapatıyor. Elimi pijamamın altına uzatırken fısıltıyla “Çok üzgünüm” diyor.

7. Baskıya maruz kalan dokuda kan sızması sonucu derinin morumsu renk almasıyla belirgin durum, morluklar. (ç.n.)

Fısıltıyla “Şişşt” diyorum. Sancı yukarı doğru ağır ağır dönerek ilerlese de, birazdan yoğun bir acıya dönüşeceği kesin ve konuşmak da, nefes almak da güçleşiyor. “Sorun değil. Ben iyiyim. Senin hatan değildi.” Gözlerimi kapatıyorum ve Jack bana çizgili pijamalarımı giydirirken hiçbir şey yapmadan duruyorum.

Elile yüzümü okşayarak yumuşak bir sesle “Libby, Libby” diyor. “Hadi, dik otur da haplarını iç, sonra da yatarız.”

Arkama dayanmama yardım ederken “Daha erken” diyorum. “Sen oturabilirsin.”

İki hapi avucumdan ağzıma atarken ellerimin zayıfladığını ve aslında bedenimle bir bağlantıları kalmadığını hissediyorum. Bardağı kaldırıp ağzıma götürürken suyun birazını döküyorum ve Jack duruşumu düzeltmek zorunda kalıyor. Hapları alınca –her ne kadar hapları mideme göndermek için başımı arkaya atmamın iyi bir fikir olmadığı sonradan anlaşılsa da– Jack beni yatağın benim olan ve örtülerini kaldırdığı tarafına geçirerek yatırıyor.

Üstümü örttükten sonra, önümde durup çabuk hareketlerle soyunuyor.

Gözlerim kuş kanatlarının aşağı yukarı hareketlerini andırıcasına hızla açılıp kapanırken “Harikasin ve bunu sen de biliyorsun” diyorum. “Elbette biliyorsun, herkes de biliyor.”

Hatırimda kalan en son şey, arkamdan sokulup dikkatle bana sarılan Jack’in kollarının bedenimde bıraktığı his oluyor.

Ağrıya ve haplara yenik düşmemin ve bunların beni Jack’ten de, uyanıklık halinden de alıp götürmesinin öncesinde kulağıma “Seni incittiğim için çok üzgünüm” diye fısıldadığını işitiyorum.

dokuzuncu bölüm

libby

Butch önümden ok gibi fırlayıp merdivenlerden aşağı koşmadan önce bodrum kapısının hafiften aralık durduğunu görüyorum.

O aşağının karanlığında kaybolup giderken arkasından “Hey, sen!” diye bağıriyorum. “Karanlıkta düşüp bir tarafını incitirsen, sana hiç acımam.” Oysa ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Butch, hem Jack’in, hem de benim ayak-kabıplarımın içine ekstra özel “armağanlar” bıraktı ve şimdiye kadar da başını derde sokmamayı becerdi. Canı yanacak olursa üzüntüden ilk mahvolan ben olurum.

Işığ1 açıyorum ve aşağı bakınca bir anda bodrumun içini görüyorum. Butch’un patilerinin taşt1 çıkardığı sesler merdivenleri aşıp bana kadar geliyor. Burası da diğer tüm bodrum katları gibi güzel bir yer: Zemini yeniden döşenmiş, duvarları neme karşı yalıtılıp beyaza boyanmış; hatta eski şöminesi bile restore edilmiş ve üzerine Victoria dönemi tarzında siyah bir çember ve ızgara takılmış. Aslında bodrum evin tüm alanının altına yayılmış durumda, ama öteki odalar tuğla örölerek iptal edilmiş ve hiç kullanılmamış. Burası aynı zamanda evin genellikle ziyaret etmekten çekindiğim tek yeri.

Ben kaskatı bir halde merdivenleri inmeye çalıştığım sırada bir haftayı aşkın bir süredir buraya girmek için can atan

Butch arka tarafta sağ köşeye ittirilerek duvara dayanmış eski ahşap dolabın önüne gelmiş bile. Dolabın kapılarını tırmalayarak açmaya uğraşan üstleri beyaz kaplı siyah-kahve-rengi patileri neredeyse hayal meyal seçilebiliyor. Ben sırf bu dolap yüzünden bodruma inme isteğime karşı koymak zorunda kaldım, oysa Butch içeri girmek konusunda hep benden daha hevesli davrandı. Dolabın kapıları, ortalarında iki kapıyı birlikte tutan bir anahtar deliğinin bulunduğu pürüzsüz, soluk renkli bir ahşaptan yapılmış. Kapı kilitli ve ortada anahtara benzer bir şey yok.

Bu dolap hakkındaki konuşmamızın, ilk kez Jack'in bana yalan söylemesinin olasılıkta kalmayıp gerçeğe dönüşebileceğini fark etmeme yol açtığını hatırlayınca içimde kabaran dev bir hayal kırıklığı dalgası tüm varlığımı sarıyor. Evlendikten bir ay sonra, henüz bodruma inme konusunda hiçbir sorunumun olmadığı sıralarda buraya inmiş dolaşırken haliyle kocaman, kilitli dolap gözüme çarpmıştı. Ben de doğal olarak Jack'e bunun ne için kullanıldığını sormuştum. Bana hafiften boş gözlerle bakıp "Ha, şu eski püskü şey mi? Hâlâ orada mı duruyor? Doğrusu, unutmuşum" demişti.

"İçinde ne var?" diye sormuştum.

Omzunu silkmiş ve birkaç dakika öncekine kıyasla daha da boş bakan gözlerini tekrar televizyona çevirmişti. "Eşya işte, ıvır zıvırlar."

"Hiç mi merak etmedin?" diye üstelemiştim.

"Hayır, pek değil. Anahtarının bile nerede olduğunu bilmiyorum."

Bu kadar kaçamak konuşmasının sebebi, tıpkı ağır ağır açılarak öteki tarafı aydınlatan bir kapı misali, birdenbire kafama dank etmişti. Usulca "İçinde Eve'in eşyaları mı duruyor?" diye sorduğumda Jack onun adını her ağzıma alışımada verdiği tepkiyi göstermiş ve irkilmişti.

Soruma hemen yanıt vermek yerine bakışlarını pencereye

dikmiş, ona sanki birdenbire açılmasını ve oradan uçup gitmesine izin vermesini dileyen gözlerle bakmıştı. Başını ağır ağır bir aşağı bir yukarı götürürken fısıltıyla “Evet” demişti.

“Tamam” demiştim.

“Üzgünüm” demişti.

“Önemli değil. Henüz buna hazır değilsen, senden onun eşyalarını atmanı isteyemem. Gördüğün gibi ben de artık burada yaşadığıma göre orada ne olduğunu bilsem iyi olurdu.”

Başını sallamıştı. “Evet, haklısın. Kusura bakma. En kısa sürede halletmeye çalışırım.”

“Tabii ki, ama halletmek için önce anahtarı bulman lazım.”

Bana bakmak için başını çevirmiş ve ben de bakışlarımla ona karşılık vermiştim, çünkü böyle bir yalan atıp kurtulacağını sanmasını istemiyordum. Yalan söylemesine gerek yoktu ki: Tek yapması gereken bana anlatmaktı, ben onu anlayışla karşılardım. “Evet, anahtarı bulunca hallederim.” Jack pencereyi seyretme işine kaldığı yerden devam etmiş, ben de kanepeye oturup ayaklarımı altına almış, gazete okuyup televizyon izlemiştim. Gecenin geri kalanı boyunca karşılıklı sarf ettiğimiz sözcüklerin sayısı bir elin parmaklarını geçmemişti.

Aradan iki yıla yakın bir zaman geçtiği halde dolap hâlâ içi dolu ve kapalı olarak bekliyor, benim tam o sıralarda baş gösteren bodrum nefretimse yerli yerinde duruyor. Jack’in bu konuda fazlasıyla gizli kapaklı davranması yüzünden sanki hep Eve aşağıdaymış ve buraya gömülmüş gibi hissettim. Evin diğer kısımlarında da sürekli onun varlığını hissetmeye ve birtakım –özellikle de boyası ve halısı yenilenmeyen– odalara girdiğimde kendimi davetsiz misafir gibi görmeme rağmen, burada olunca sanki onun mezarının üstünde yürüyormuşum da elinin topraktan çıkması ve beni bileğimden yakalaması an meselesiymiş gibi geliyor.

Bu düşünce yüzünden birkaç basamak geri tırmandım ve dolaptan uzaklaşıp kaçış yoluna yaklaştım. Oysa onun içinde neler olduğunu, bana evliliklerinin içyüzüne dair bir ipucu verip vermeyeceğini görmek için dolabı açıp açamayacağımı anlamam gerekiyor.

Ayağımı bodrum katının sağlam, taş zeminine ihtiyatla koymadan önce otomatik olarak arkama bakıp merdivenlerin tepesindeki kapıyı inceliyorum. *Kapının kanadı birdenbire kapanırsa ve anahtar kendi kendine dönerse ne yapacağım?* Olduğum yerde kalarak, zeminden Eve'in elinin çıkmasını ve bileğimi yakalamasını bekliyorum. Hiçbir şey olmayınca dolaba doğru gitmemle Butch'un önce birkaç kutuyu devirip, hem şarap rafına hem de şömineye çarparak şangırtı sesi çıkarması, ardından benim önümden ok gibi fırlayıp bodrumun başka bir tarafına kaçması bir oldu. Ortalığı birbirine katıp bol miktarda tozu kaldırarak beni öksürttü, öksürünce kaburga kemiklerim sızladı, ama hiçbir şey beni amacımdan vazgeçiremezdi.

Grace'in, Jack'in Eve'den önce bakir olduğuyla ilgili açıklaması, onun neden hâlâ Eve konusunda saplantılı olduğunu düşünmeme yol açmıştı. Buna bir de rüyalar ve onun hakkında tek laf etmeyişi de eklenince neler olup bittiğini, neden onu aklından çıkaramadığını anlamam farz oldu. Çünkü benim de yavaş yavaş kabullendiğim üzere, tüm yollar Eve'e çıkıyor. Geçmişte öyleydi, gelecekte de öyle olacak. Belki de ihtiyacım olan şeyi bu dolabın içinde bulabilirim. İnterneti denediysem de, orada ölümü hakkındaki bir iki küçük haberin dışında bir şey bulamadım. Eve Britcham olmasının öncesine dair hiçbir şey yoktu. Kadın polise telefon edip sorabilirdim, ama o kadına Jack ile benim üzerimde böyle bir iktidar kurma fırsatını vermektense ölmeyi tercih ederdim. Bu durumda, dolabın kilitli olup olmadığına bakarak kaybedeceğim bir şey yoktu.

Kilitli olabilir. Jack yakın zamanda buraya inip onun eşyalarını elden geçirmiş olabilir. Yerlerinden çıkarıp onlarda teselli bulmuş, parfümünün izlerini yakalamaya çalışmış, eşyaları eline alıp anılarını canlandırmış ve hatta aşk mektuplarını tekrar tekrar okumuş olabilir. Onun yerinde ben olsaydım ve onu sonsuza dek kaybetseydim, ben de aynısını yapardım. Böyle birini kafamdan tümüyle çıkarabileceğimi sanmıyorum. Eğer yakın zamanda Eve'in eşyalarını elden geçirmişse çıkarken dolabı kilitlemeyi unutmuş olabilirdi. Şansım yaver gitmezse, belki de elime birdenbire kontrolden çıkan bir baltanın geçtiğine ve bu arada dolap kapılarının ortadan ikiye ayrıldığına onu inandırabilirdim. Hatta ayağım kaydığına kazayla dolabı ittirdiğime ve düşerken kırılmasına sebep olduğuma bile inandırmam mümkündü.

Anahtar deliği çok sağlam bir kilit mekanizmasına benze-miyor, ama orada onun olması bile herhangi bir açma girişimini gözler önüne sermek için yeterli. Kapılarda tutamaç yok, muhtemelen dolap yapıldığında da yoktu. Bu durumda kilidi anahtarla açtıktan sonra kapılarından tutup açmak gerekiyor. Kapı hâlâ kilitli. Elbette kilitli.

Butch bodrumun diğer kısımlarında havayı koklayarak dolaşmaya ve bir şeyler aramaya devam ediyor. “Haydi Butch, git bana anahtarı bul” diyorum ona. “Eminim oralar-da bir yerdedir. Haydi, Butch yaparsın sen.”

Butch yaptığı şeyi yarım bırakıp bana kötü kötü bakıyor, sonra işine devam ediyor. “Evet, biliyorum, saçmaladım” di-yorum.

Etrafımdaki beyaza boyanmış tuğla duvarlara, yere döşenmiş karolara, duvarla aynı şekilde beyaza boyanmış ve ortasına tek bir ampul kondurulmuş tavana göz atıyorum. Duvarların iki tanesinde raflar var ve uzun, maun ağacından yapılmış şarap dolabı merdivenin yanında duruyor. Butch dikkatini orada yoğunlaştırmış, karoları koklayıp tırmala-

makla meşgul. Mekân, çoğu toz içinde ve sanki bunları yapan örümcekler de çoktan çekip gitmiş gibi eski görünümlü örümcek ağlarıyla kaplı. Pek çok eşyanın üzeri bir toz tabakasıyla örtülmüş.

Butch başka bir kutuyu devirdiğinde ben de *Boş yere uğraştım* diye düşünüyorum. *Buraları toplasam iyi olacak.* Kutuların çoğu, Jack'in eski evraklarını sakladığı beyaz belge kutularından oluşuyor. Son birkaç yılda benim ıvır zıvırlarımın da buraya taşınmış olması gerekirdi, ama burası Eve'in yeri olduğu için bu bana hiç uygun bir hareket gibi gelmemiş ve banka ekstrelerim ile eşyalarımı ofiste tutmuştum. Bu kutular benim kaldıramayacağım kadar ağır olduklarından ve iç organlarımda yara açmak gibi bir niyetim de olmadığından onları ittirerek yerlerinden oynatıyorum.

Kutuları iterken Butch'un büyük demir şöminenin yarım daire biçimindeki arka panelini geriye yatacak biçimde devirdiğini fark ediyorum. Panelin yalnızca gerçek bir ateş yandığında, dumanı dışarı vermek için bu konuma getirilmesi gerekiyor.

Bozduğu şeyi düzeltmeye giderken ona "Amma da dağınık bir köpekmişsin" diyorum. Paneli çekip tekrar yerine oturtmak için yarım dairenin tepesindeki deliğe parmağımı geçiriyorum. Bunu yaparken parmaklarım kırıışmış ve elimde plastik hissi bırakan bir şeye değiyor. Şaşkına dönmüş halde, parmağımı çıkartıp paneli dikeyden çok yatay konuma gelecek şekilde biraz daha arkaya doğru ittirdikten sonra, arkasındaki boşluğun içine bakıyorum.

Şömine duvarının içindeki çıkıntıda zifiri karanlıkta bir an için beyaz bir şey görür gibi oluyorum. İçimi bir heyecan ve şaşkınlık dalgası sarıyor. *Nedir bu?* Ağır ağır dizlerimin üzerine çöküp karanlığın içine bakarken ağzım kuruyor ve kalbim deli gibi atmaya başlıyor.

Beyaz bir şey, ama ne olduğunu göremiyorum. Sonuçları-

nı düşünmeden elimi içeri uzatıyorum ve elim plastiğe değişiyor. Dokununca hışırtı sesi çıkarmadığına göre eski ve kolayca dağılabilecek bir şey olmalı. Büyük bir dikkatle alıp dışarı çıkarıyorum.

Bu, Londra'daki adını bilmediğim bir dükkâna ait eski, incecik bir poşet. Üzerinde eski arama kodu olan 01 var ve poşetin her tarafı şömineden dökülen moloz parçalarıyla kaplanmış. Poşet, parmak uçlarımda beyaz kırıntılar ve kir izleri bırakarak ellerimde parçalara ayrılmaya başlıyor. Poşeti açıyorum ve bu kez daha kalın bir plastik torba çıkana kadar poşet paramparça oluyor. Bu, üzerinde yazı olmayan yosun yeşili bir torba ve gizlendiği yerde zamanın etkilerine çok daha iyi meydan okuduğundan onu tam parça halinde açmak da, içindekileri çıkarmak da kolay oluyor. İçinden A5 kâğıdı boyutlarında, siyah kadifeye sarılmış ve pembe kurdeleyle bağlanmış kalın bir bohça çıkıyor.

Heyecandan olduğum yerde kalıyorum. Biri, bu bohçayı saklamak için onca zahmete katlanmış; peki, benim açmam doğru olur mu? Bakmam doğru olur mu? Bohça buraya yerleştirildiğinde bu ev büyük olasılıkla Jack'e ait olduğuna göre bunu Jack'e vermem gerekmez mi?

Fakat Jack'e verirsem onun bu şeyin ne olduğunu bana hiç söylememesi gibi bir ihtimal var: Yeni bir kayıp anahtar ve hatırlayamama hikâyesiyle beni başından atması kuvvetle muhtemel.

Önerisinin ne olacağını görmek için Butch'a döndüğümde onun çoktan gittiğini fark ediyorum. Biraz kestirmek için yukarı çıkmış ve beni burada yalnız bırakmış olmalı. Belki de olayların varacağı noktayı görmüş ve hâlâ mümkünken kaçmak istemiştir.

Beyaz kutuların arasında ve dolabın yanında tozlu zeminde oturmuş, elimdeki nesneye bakıyorum. Muhtemelen, yapmamam gereken bir şeyi yapıyorum. Peki, kaybedecek ne-

yim kaldı? Kocam mı? Kocam her geçen gün benden daha da uzaklaşıyor. Dünyaya olan inancım mı? O sürücü seçimini yaptığı an inancım da yok olup gitmişti.

Kendi kendime *Yap işte!* diye emrediyorum ve kendime kararımı değiştirme fırsatını tanımadan kurdeleyi çözüp kalın, siyah kadifeden bohçayı açıyorum.

İçindeki görünce bir an nefesim kesilecek gibi oluyor ve çok geçmeden hayatımın hatasını yaptığım anlaşıyor.

jack

Acaba ona söylemiş olsaydım neler olurdu? Kazanın hemen sonrasında olanları, benim yaptığım şeyi ona anlatsaydım neler olacağını merak ediyorum. Libby beni affeder miydi? Bana sırtını döner miydi? Ya da iyice düşündükten sonra beni reddeder miydi?

Akşam yemeğinde “Libby” diyorum ona.

Kafası dağılmış gibi görünüyor. Eve geldiğimden beri bütün akşam boyunca böyleydi. Olanları hatırladığını ya da hatırlama yoluna girdiğini düşünerek biraz korkuyorum. Benden öğrenmesi çok daha iyi olmaz mıydı? Eve’in bana başında anlatmadığı tüm o küçük sırlarda da aynısı olmuştu: Eğer bunları onun ağzından duymak yerine kendi başıma öğrenmiş olsaydım her şey olduğundan çok daha kötü gelişebilirdi.

“Hıı?” Libby başını gözlerini diktiği tabaktan kaldırıyor ve bana insanın ismini bildiği, ama nereden ve nasıl bildiğini bir türlü çıkaramadığı birine baktığı gibi bakıyor.

“Ben, şey...” *Aptal, söylesene ona. Şimdi söyle. Hemen söyle ki sonra sana teşekkür etsin.* O kocaman, ıslak kahverengi gözlerini kırpıştırarak ve ikiye ayrılmış yüzünde bomboş bir ifadeyle bana bakıyor. “Sen iyi misin?”

Başını salladıktan sonra tekrar gözünü önündeki tabağa dikeyiyor ve çatalını gezdirerek yemeğiyle oynuyor.

Yapamayacağım. Şimdi bunun zamanı değil. Butch yanı-

ma gelip bacaklarıma yaslanıyor. Bunun doğru bir zaman olmadığı o da biliyor. Libby'nin kafası bir şeye takılmış; sebebi öğrendiği bir şey de olabilir, bambaşka bir şey de olabilir. Her ne olursa olsun, şu an bunu yapmam –yani her şeyi açık açık konuşup sahip olduklarımızı mahvetmem– için doğru bir zaman değil.

libby

Eve'in günlükleri elime geçti.

O Eve. *Onun* günlükleri. Onun i dünyasını kavramak adına elime geçebilecek en iyi fırsat. Ve bunun yanlış bir şey olduğunu biliyorum. Benim bir günlüğe yazdığım deli samalarını biri bulmuş ve okumuş olsaydı üzüntüden mahvolurdum.

Üstelik, günlüklerin üstünde bıraktığı mektupta da ölmüş olması halinde bunların yakılmasını istemiş. Peki ama...

Son iki günümü bodrumu elimden geldiğince temizleyerek ve tozdan arındırarak, bir yandan da ne yapmam gerektiğini kafamın içinde döndürüp durarak geçirdim. Bunları okuduğumda karşılaşacaklarımdan korktum, okumadığımdaysa olacıklardan rktm.

Kafanızdaki tüm soruların yanıtları elinizin altındaysa, ama bu yanıtları okumanız hiç tanımadığınız birine ihanet etmek anlamına gelecekse ne yaparsınız? Bu kişi hiçbir zaman size karşı yanlış bir harekette bulunmadığı halde, neden ona böyle bir saygısızlık yaparsınız ki?

Bir ses "*Ben olsam kendi başıma okurdum*" diyor. Tabii ki, bu kafamın içinde konuşan bir ses. Ama bu aynı zamanda önümde duran koyu renk saçlı kadının da sesi. Kutu yığınlarından birinin üstüne oturmuş, üzerinde ön kısmı aşağı doğru birkaç sıra payetle süslenmiş pembe bir elbise var. "*Be-*

nim hakkımda bilgi edinmek mi istiyorsun, al sana bilgi. Eliline mükemmel bir fırsat geçmiş, daha ne olsun?”

Gözlerimi dikmiş ona bakıyorum. Düğün günü fotoğrafında gördüğüm halinin tıpatıp aynısı karşımda duruyor. Adeta varlığıyla ışık saçıyor: Uzun, parlak siyah saçları omuzlarına düşmüş; alışılmadık bir mavi –neredeyse çivit mavisi– rengi gözleri kocaman ve tatlı. Teni pürüzsüz ve makyajsız, ağzının kusursuz bir kavisi var ve rujsuzken bile çekici görünüyor. Üstündeki elbise ona tam olmuş. Sanki o düşünülererek tasarlanmış ve dikilmiş. İçinde Eve’in bulunduğu ve benim görebildiğim tek bir fotoğraf olduğundan, karşıma çıkan görüntü de böyle oluyor.

Günlüklerin üzerindeki mektubu ilk kez okuduğumda, sanki Eve doğrudan benimle konuşuyor hissine kapılmıştım. Sanki ben okumuyordum da, o, önümde oturmuş bana sayfada nelerin yazdığını anlatıyor gibiydi.

Gözlerim günlüklere ve mektuba takılıyor. En üstteki gazetecilerin kullandığı tarzdaki bir not defteri; geri kalan günlüklerse zaman içinde not defterlerinden ciltli defterlere ve insanın gözünü okşayan, yumuşak ve süeti andıran mavi bir günlüğe kadar evrim geçiriyor.

Tıpkı dün de yaptığı gibi, “*Sen o kadın mısın?*” diye soruyor.

Hiçbir şey söylemeden sayfanın üzerindeki sözcüklere bakmaya devam edip, dikkatli bakışlarımın altında belirsizleşmelerini ve ortadan kaybolmalarını umut ediyorum.

“*Sen o kadın mısın?*” diye soruyor. “*Onun şimdi birlikte olduğu kadın sen misin?*”

Ağır ağır başımı sallıyorum: Evet, benim. Şimdi onunla birlikte olan kadın benim.

Benim bu hareketim üzerine, arkasına dayanıp konuşmaya başlıyor. Ben de ona kulak veriyorum.

onuncu bölüm

eve

28 Şubat 2003

Sen o kadın mısın? Onun şimdi birlikte olduğu kadın sen misin? Bu yüzden mi beni aramaya çıktın?

Bu mektubu eğer bugünden elli-altmış yıl sonra okumuyorsan, o zaman büyük olasılıkla ben ölüyüm. Herhalde cinayete kurban gitmiş olurum.

Ne olur böyle olduğu için üzülme; yaşamış olduğum hayat düşünülecek olursa, bu, benim için hiç de büyük bir sürpriz olmaz. Ama eğer bu günlüklerin eline geçmesinin sebebi beni aramaya çıkmış ol-mansa ve sen de benim gibi düşünebilecek ve onları bulacak kadar akıllıysan –hatta onlarla şans eseri karşılaşmışsan bile– ne olur, lütfen bana bir iyilik yapar mısın? Lütfen onları hiç okumadan yakabilir misin? Lütfen?

Bu şeyleri başka birinin öğrenmesini istemiyorum. Onları kendim için yazmıştım. Biliyorum, bunları benim yakmam gerekiyordu; ama bu bana intihar etmek, kendime ait bir parçayı öldürmek gibi gelmişti. Ve her ne yapmış olursam olayım, başıma her ne gelmiş olursa olsun kendi canıma kıyamazdım; o yüzden de bu günlükleri de ortadan kaldıramıyorum. Belki bunu sen yapabilirsin.

“Belki” diyorum, çünkü eğer onunla birlikteysen, onun hakkında bilgi edinmek, gerçekten tehlikeli biri olup olmadığını ve onun beni

öldüren kişi olup olmadığını öğrenmek isteyeceksin; o yüzden, her ne kadar bunu yapmanı istemiyor olsam da, okumaya devam ettiğin için seni suçlayamam.

Benim adıma üzülmemeni umut etmek dışında ekleyebileceğim fazla bir şey yok. Benim de bir hayatım oldu; büyük acıları gibi, büyük bir aşk da tattım. Kimi insanların upuzun ömürleri böyle bir şeyi hiç yaşamadan geçip gidiyor. Ben şanslıyım.

Her kim olursan ol, sana iyilikler dilerim.
Sevgiler,
Eve

7 Aralık 1987

Adım Eve Quennox. On altı yaşındayım.

Eskiden annemle beraber Leeds'te bulunan, Headingley'de yaşadım, ama artık Londra'da oturuyorum. Londra'ya gelmemin hikâyesi uzun, ama şu anda buradayım ve bu fırsatı en iyi şekilde değerlendireceğim.

Eskiden annem en iyi arkadaşımdı. Artık öyle değil. Ve ben de artık ona “anne” demiyorum. İki hafta önce kavga ettik ve bundan sonra onu “annem” olarak görmem imkânsız. O sadece beni dünyaya getiren bir insan ve ebeveynim. Ama kavgadan önce o benim en iyi dostumdu.

Babam ben beş yaşındayken kalp krizinden öldü. Onu hâlâ birazcık hatırlıyorum. Bol bol güldüğünü ve o buradayken annemin de çok güldüğünü hatırlıyorum.

Yan komşularımız Henry Amca ile Mavis Teyze'ydi. Benim gerçek teyzem ve amcam değildiler, ama beni ve babamı çok çok eskiden beri tanıdıkları için onlara böyle hitap ederdim. Bu yılın başında ikisi de hayata veda etti. Henry Amca kalp krizinden öldü, ondan bir haf-

ta sonra da Mavis Teyze öldü. Annemin doktora Mavis Teyze'nin kırık bir kalp yüzünden mi öldüğünü sorduğuna, adamın da evet dediğine kulak misafiri oldum. Öldüklerinde gerçekten çok üzülmiştim; zaten evdeki durumlar ondan sonra daha da kötüleşmeye başladı ve ben de evden ayrılmak zorunda kaldım.

Yanıma fazla bir şey almadım. Henry Amca'nın dokuz yaşımdayken bana verdiği yeşil çantayı aldım. Orduda görev yaptığı için en çok gurur duyduğu eşyalarından biri buydu ve onu da bana vermişti. Fazla değil, sadece birkaç parça giysi aldım. Mavis Teyze'nin verdiği kırmızı boncuklu tespihi, postane tasarruf defterimi⁸ ve gardırobun altındaki çekmecede bulunan albümlerin birinden babamın, annemin ve benim birlikte çektiğimiz küçük bir fotoğrafı aldım. Bu üçümüze ait olan en sevdiğim fotoğraf. Evimizin önünde duruyoruz; benim üstümde kapüşonunun etrafı kürkle kaplı mavi fitilli kumaştan bir palto, mavi tayt ve siyah rugan ayakkabılar var. Başım beyaz bir şapka, ellerime de beyaz tek parmaklı eldivenler geçirmişim. Annemin elini tutmuşum. Annem uzun siyah bir manto giyinmiş, başına siyah bir siperliği olan, tüylü ve siyah-beyaz leopar desen baskılı bir şapka takmış. Babamın da elini tutmuşum. Babamın üzerinde bir takım elbise ve uzun siyah bir palto var. Hepimiz makineye bakıp gülümsemişiz, ama yakından bakıldığında annemle babamın göz ucuyla birbirlerine bakıp gülümsedikleri görülebiliyor. Birbirlerine âşık. Aşk böyle bir şey. Hep aşkın böyle bir şey olabileceğine inandım. Annemin yeni erkek arkadaşıyla yaşadığı şey aşk olamaz.

Şu anda erkek arkadaşım yok. Bir arkadaşım olmuştu: Adı Peter'dı ve onu çok çok çok sevmiştim. Hatta sevişmiştik. Ailesindeki herkesi severdim ve annemin yeni erkek arkadaşından kaçmak için onların evine de gidebilirdim, ama tam o sırada Peter'ın babası işten çıkarıldı ve yeni işini Kanada'da bulabildi. Gidecekleri zaman ikimiz de ağlayıp durduk. Annem havaalanına giden otobüse benim-

8. İngiltere'de postanelerin bankaya erişimi olmayan kişilere birikimlerini koyabilecekleri bir hesap sunması esasına dayanan ve yoksulların tasarruf etmesini teşvik eden bir sistem. (ç.n.)

le birlikte bindi ve aşırı derecede üzüntülü olduğum için o gece benim odamda yerde uyudu. Peter ve ben bir süre yazıştık, ama hiçbir şey aynı değildi ve mektupların gidip gelmesi o kadar uzun sürüyordu ki, sonunda yazışmaktan vazgeçtik. Her şeye rağmen, onu hâlâ seviyorum ve hep seveceğim.

Londra'ya gelirken Peter'ın mektuplarını yanıma almıştım, ama ilk fırsatta onları yaktım, çünkü hiç kimsenin okumasını istemiyordum. İşte bu yüzden günlüğüme de çok dikkat etmeliyim. Onu hiç kimsenin bulmasını istemiyorum.

Bunların dışındaki her şeyi geride bıraktım, çünkü iki hafta önce evi hemen terk etmek zorunda kaldım. Anneme her şeyi, iki yıldır sır olarak sakladığım bütün meseleleri anlattım ve bana inandığını sandım. Erkek arkadaşını evden göndereceğini sandım. Ama göndermedi. Adam ertesi sabah kahvaltı masasında oturuyordu, ben de eşyalarımı topladım ve çıktım. Annemle birkaç kez Leeds'te görüştüm, ama onu kovmayacaktı, ben de mümkün olan en uzak yere gitmem gerektiğini anladım.

Neyse, şu anda Londra'dayım ve bu günlüğe başlıyorum. Eski öğretmenlerimden biri, bizlere bir keresinde eğer büyüyünce yazar olmayı istiyorsak işe günlük tutarak başlamamız gerektiğini söylemişti. Kadın, her gün yazı yazma alıştırmaları yapmamızı ve konuşma bölümlerinde kitaplarda olan konuşma işaretlerini kullanmamızı söylemişti. Bu bize, insanların konuşma biçimi hakkında bir fikir verebilirdi.

Yazar olmak ister miydim, bilmiyorum. Kitap okumayı severim, ama günün birinde bir kitap yazabileceğimden emin değilim. Konuşacak hiç kimsem olmadığı için düşüncelerimi aktarmak ve hayatımda daha sonra olacakların kaydını tutmak üzere günlük tutmaya başlamanın iyi olacağını düşünüyorum.

Londra otobüsüne binerken bayağı heyecanlıyım. Ailesi buraya taşınmadan önce okulda beşinci sınıfta arkadaşlık ettiğim Dawn ile konuştum. Kendine ait bir dairesi var; ben bir iş ve başımı sokacak küçük bir yer bulana kadar kanepesinde uyuyabileceğimi söyledi.

Burası acayip güzel. Regent's Park adındaki devasa bir par-

kın çok yakınında bulunan Kentish Town diye bir yerde kalıyorum. Dawn çoğu akşam kentteki bir kulüpte çalıştığından genellikle evde değil. Ben de Londra'nın dört bir yanındaki geçici iş bulma ajanslarına başvurduğum. O derecesinden⁹ daha iyi hiçbir vasfım olmadığı ve daktiloyu da pek kıvıramadığım için şimdiye kadar pek şansım olmadı. Yaşım bir barın arkasında çalışamayacak kadar küçük ve garsonluk deneyimim yok. Ajansların bazıları olası temizlik işleri konusunda olumlu yaklaştı, ama yaşım çok küçük olduğundan hiç kimse beni işe almaya istekli değil. Onlara okula geri dönmeyeceğimi söylemiş olsam da okul açıldığında işi bırakacağımı düşünüyorlar. Okula dönmeyi tabii ki isterdim, ama bunun için tekrar eve dönmem lazım. Çalışmadan kendime ait bir yer tutmam mümkün değil. Burada her şey öyle pahalı ki!

Dawn'a çalıştığı yerde temizlik işi olup olmadığını sormuştum, ama öğrenmeden gelip duruyor. Gecenin köründe eve geliyor ve günün büyük bölümünü uyuyarak geçiriyor. Öğlene kadar uyusa bile hep bitmiş tükenmiş halde uyanıyor.

Elimden geldiğince yardım etmeye çalışıyorum: Ortalığı temizliyorum, satın aldığım şeylerle yemek yapıyorum. Dawn fazla bir şey yemiyor, çünkü çalıştığı barda en iyi bahşişleri toplamanın tek yolunun iyi görünmekten geçtiğini söylüyor.

Londra'yı gezmek beni bu kadar çok heyecanlandırmamış olsaydı kendimi yalnız hissederdim. Bazen şehir merkezine kadar giden bir otobüse biniyorum ve etrafta dolaşıp mekânlara bakıyorum ve her şeyin bu kadar BÜYÜK olması karşısında hayretler içinde kalıyorum. Şehir hep insanlarla dolu ve binalar eski ve görkemli. Bana buradaki her şeyin kirli gibi geleceğini düşünmüştüm, ama öyle olmadı. Yollar ve durmadan akan trafik insanın damarlarındaki kanı andırıyor; kaldırımlardaki insanlar ise, lenf sistemi gibi, ikinci bir dolaşım sistemine benziyor. Kütüphaneden aldığım bir kitapta lenf sistemi

9. Ordinary Level: Britanya eğitim sisteminde 1950'lerde yapılan bir reformla üniversiteye yönelik A derecenin (ileri seviye) aksine ikinci öğretimde ya da yarı zamanlı okuyan öğrenciler için derslerin sınavlarla verilmesi esasına dayanan bir yöntem. (ç.n.)

hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum: Normal dolaşım sisteminden çok daha ağır çalışan, ama insanın tenine ondan daha yakın olan ve onun kadar önemli bir sistem. Kendimi o akışın, o dolaşımın içine atabildiğim ve onunla birlikte hareket edip, onun içinde bir yerlere sürüklenebildiğim için mutluyum. Kendimi bunun bir parçasıymış gibi hissetmeye bayılıyorum, ama bu çok fazla geldiğinde ya da artık hareket etmek istemediğimde tek yapmam gereken, onun dışına çıkmak. Kendimi yeniden ona katılmaya tamamiyle hazır hissedene kadar gidip bir parkta, bir meydana ya da bir otobüs durağında oturabilirim.

Yine de çok geç olmadan bir iş bulmam lazım. Biriktirdiğim para büyük bir hızla suyunu çekmeye başladı. Faturaları ve öteki masrafları karşılasın diye Dawn’a biraz nakit para veriyorum. Durumunun iyi olduğunu, buna ihtiyacı olmadığını söylüyor ama öteki türlü kendimi kötü hissederim. Masrafımı kendim karşılamak isterim, annem bana öyle öğretmişti. Peter ona herhangi bir şey borçlu olduğumu düşünmesin diye, annem onunla birlikte sinemaya giderken yol paramı vermem konusunda da ısrar etmişti. Dawn benim paramı almak istemese bile, ne olursa olsun, ben bu parayı ona vereceğim. Haksızlık olmamasının tek yolu bu.

Neyse, benden en güncel haberler böyle. İnsanların “büyük du-man” olarak adlandırdığı Londra’dayım. Burayı sevdim. Sanırım kalmaya devam edeceğim – yeter ki bir iş bulayım. Bana şans dile!

Sevgiler,

Eve

Not: Anneme iyi olduğumu ve Londra’da bulunduğumu bildiren bir kart attım. Londra’nın neresinde kaldığımı söylemedim, beni merak etmesini istemedim. Neredeyse, eğer günün birinde erkek arkadaşından kurtulacak olursa, anında eve döneceğimi de yazacaktım ama yazmadım, çünkü artık onu üzmem istemiyordum. Bir de, bunun doğru olabileceğinden de emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, bir daha kolay kolay Londra’yı terk edebileceğimi sanmıyorum.

12 Şubat 1988

İş buldum!

Her şey o kadar çabuk oldu ki, olanlara ben de inanamıyorum. Telefon çaldığında Dawn'ın dairesindeydim ve yürüyüşe çıkmaya hazırlanıyordum. Arayan, başvurduğum küçük ajansların birinde çalışan bir kadındı. Yaşça annemden biraz daha büyüktü ve onunla görüşmeye gittiğimde bana çok hoş ve ilgili davranmıştı.

Kadın acayip havalıydı ve telefonda şunları söyledi: "Eve hayatım, eski bir dostum da olan bir müşterimin acilen King's Cross'taki küçük işyerinde dosyalama ve fotokopi işlerini üstlenecek birine ihtiyacı var. Elimde tam da istediği gibi birinin olduğunu söyledim. Doğru demiş miyim? Şu anda boşta mısın?"

Benimle konuşup konuşmadığından emin olamadığım için kadına "Ben mi?" diye sordum.

"Evet, tatlım, telefonda adı Eve olan başka kiminle konuşuyor olabilirim ki? Uyuşturucu kullanmıyorsun, değil mi? Uyuşturucu kullanan insanlara hiç tahammül edemem."

"Hayır, uyuşturucu kullanmıyorum."

"İyi, tatlım eline bir kalem alıp şirketin adını ve adresini yaz, sonra da hemen atlayıp oraya git. Bir de, tatlım üzerinde güzel bir takım olmasına dikkat et. Görüşeceğin kişinin adı Ophelia, ama ona Bayan Whitston diye hitap etmelisin; pasaklılığa hiç katlanamaz. Bugün iyi bir izlenim bırakırsan, onu seni işe almaya ikna etme şansım artar."

Ne takım elbisem, ne de bunu satın alacak zamanım vardı. Ben de, hâlâ odasında uyumakta olan Dawn'dan bir elbise ödünç almak zorunda kaldım. Onu uyandırmak istemiyordum, ama işe alınacağıma dair sadece çok küçük bir şansım bile olsa bu görüşmeye gitmeliydim.

Adresi yazdıktan sonra kadına oraya gideceğimi ve onun yüzünü kara çıkarmayacağımı söyledim ve telefonu kapattık. Dawn'ın bana karşı anlayışlı olacağını bildiğimden yavaşça yatak odasının kapısına gidip kapıyı hafifçe araladım.

Dikkatimi çeken ilk şey kokuydu. Öylesine güçlü ve bayıltıcıydı ki! Galiba içkiye ve başka bir şeye daha benziyordu – sanki yanan bir şeyin kokusu gibiydi. Ne olduğunu anlayacak vaktim olmadığından odanın arka tarafındaki gardıroba doğru gittim. Yatak odasının zemini giysilerin ve nemli gibi görünen havluların –eve geldiğinde mutlaka ama mutlaka duş alırdı– yanı sıra kitaplar, dergiler ve tersine dönmüş ayakkabılarla doluydu. Dawn iki yana açılmış kolları ve yastıkta ezilen suratıyla yüzükoyun yatan çıplak bir denizyıldızını andırıyordu. Uzun kahverengi saçları yüzünün büyük kısmını örtmüştü. Yerlerdeki eşyalardan mümkün olduğunca uzak durarak usul usul odanın öteki tarafına geçtim. Gardırobunda daha çok giysi olduğunu gördüm –muhtemelen sahip olduğu tüm giysileri buraya sığdırması olanaksızdı– ama askıda bulunanların çoğu bikini ya da şık, süslü iç çamaşırı gibi şeylerdi. Neden bunları askıya astığını ve öteki giysilerinin çoğunu yerlere attığını anlamaya çalışırcasına uzunca bir zaman etrafa bakakaldım.

Ama bunu düşünecek fazla zamanım yoktu. Gözüme siyah bir etek ceket ile beyaz bir gömlek kestirerek bunları dolap askısından aldım ve dikkatle dışarı çıktım.

Ben gelmeden önce uyanabileceğini düşünerek ona bir not bırakıp çıktım.

İşyeri Dawn'ın dairesinden pek de uzak olmayan küçük bir muhasebe şirketi idi. Ne istedilerse yaptım –fotokopi çekmek, çay yapmak, faturaları zarflara yerleştirmek, postaneye gitmek– ve günün sonunda sabah tekrar gelmemi söylediler. Bayan Nixdon, yani ajanstaki kadın, buna çok sevindi ve onların memnun edilmesi zor insanlar olduklarını, beni tekrar çağırdıklarına göre güzel bir iş çıkarmış olmanın gerektiğini söyledi. Resmi unvanım ofis ve yönetici asistanı; bu gerçekten çok hoşuma gitti. Üstümde sadece, Maggie adındaki ofis müdürü var ve o da çok hoş ve rahat bir kadın. Bana eğer sıkı çalışırsam –özellikle de muhasebeci olabileceğimi düşünüyorsam– tekrar koleje dönüp A derecem almak için haftada bir gün izin koparabileceğimi söyledi.

İşte böyle. İki ayı aşkın bir süredir orada çalışıyorum –Dawn bütün takımlarını alabileceğimi, çünkü onları bir daha hiç kullanmayacağına söyledi– ve artık bir işim de olduğuna göre kendime ait bir yer bakmaya başlayabilirim. Bütün o yürüyüşlerin bana bayağı faydası oldu, artık Londra’nın küçük semtlerini bile gayet iyi öğrendim ve oturacak bir yer bulmak için rahatça etrafa bakabilirim.

Dawn bana karşı muhteşemdi. Son zamanlarda normalden daha yorgun görünüyor ve daha geç saatlere kadar yatakta kalmaya başladı, ama benim adıma ne kadar memnun olduğunu söyleyip duruyor. Hep “Hiç değilse birimiz mutlu sona ulaştığı için seviyorum” diyor, sonra da gülme krizine giriyor. Ama ben onun kötü niyetli olduğunu düşünmüyorum, bunu söylerken samimi olduğunu biliyorum.

Benden haberler böyle: Doğru düzgün bir iş ve öyle şeyler.

Anneme yine yazdım; ona yeni işimden bahsettim ve kendime oturacak bir yer bakacağımı, ama bir süre daha Dawn’da kalacağımı yazdım. Ona Noel için bir kart ile Marks&Spencer hediye kuponu gönderdim, fakat hiç yanıt gelmedi. Bir kart bile göndermedi. Öteki mektuplarımın ve kartlarımın hiçbirine yanıt vermediği gibi, iş hakkındaki mektubuma da yanıt yazmadı. Bir ara bunların annemin eline geçip geçmediği ya da erkek arkadaşının bunları atıp atmadığı kafama takıldı. Ama okuldan arkadaşım Rhian’la da yazışıyordum ve kız bana annemle sokakta karşılaştığını, annemin ona Londra’da yaşadığım harika hayatı ballandıra ballandıra anlattığını söyledi. Başka insanlarla benim hakkımda konuşabiliyor, ama benimle konuşmuyor. Üzücü, değil mi?

Boş ver. Belki kendi evime çıktığımda telefon eder ya da yazar. Hatta tek başına gelirse evime gelip beni ziyaret de edebilir. Tekrar oraya dönebileceğimi sanmıyorum. Artık evim burası. Burada gerçekten mutluyum ben.

Sevgiler,

Eve

Geceyi işten insanlarla birlikte dışarıda geçirdikten sonra henüz içeri girmiş bulunuyorum.

İnsanlarla bir arada çalışmak ve para kazanmak çok güzel. Bazen sadece on altı yaşında olduğumu unutuyorum, çünkü hepsi de bana karşı çok iyi ve kendilerinden biriymişim gibi davranıyorlar. Chinatown'a yemeğe gittik ve ortaklardan biri olan Dominic acayip iyi davrandı: Yanıma oturdu ve bana mönüdeki her şeyi anlattı. Çok lezzetliydi. Hayatımda daha önce hiç böyle bir ekşi-tatlı domuz eti yememiştim.

İnsanın eve geldiğinde kendine ait bir yere girmesi gibisi yok. Dawn harikaydı, ama sonlara doğru fazlasıyla ne yapacağı belirsiz birine dönüşmüştü. Sürekli uyuyordu ve yataktan kalktığında da mızımız ve huysuz davranıyordu. Hiç geçmeyen bir soğuk algınlığına yakalanmış gibiydi, sürekli burnunu çekip duruyordu. Neyse ki, bana geçmedi. Üstelik her zaman solgun ve hastalıklı görünüyordu.

Evim King's Cross yakınlarındaki Caledonian Road'daki bir daire. İşyerindeki insanlardan biri acilen taşınmak zorunda olan, ama daireyi tutacak kiracı bulmadan taşınamayan birini tanıdığı için şanslıydım. Bir oturma odası, küçük bir yatak odası, oturma odasının bitiminde minik bir mutfak ve –sıkı dur– küveti olan bir banyosu olduğu düşünülürse kirası acayip ucuz. Kusursuz değil, hatta biraz nemli, ama benim. Pencereleeri kocaman; yatak odası penceresinden tırmanıp etrafı bir parmaklıkla çevrili küçük bir çatı terasına çıkıyorum ve Londra'yı kuşbakışı seyredip kilometrelerce ötesini görebiliyorum. Harika, çünkü yazın sabahlar ve akşamlar aydınlık olduğunda yürüyerek işe gidip gelebiliyorum. Mobilyaların hepsi de biraz eski, hantal ve kirli, ama birkaç iyi temizlik malzemem vardı ve evi bayağı bir kazıyıp parlattım. Ev sahibi beni kiracı olarak evine almakta biraz tereddütlüydü ve devlet yardımıyla geçinen hiç kimseyi kabul etmeyeceğini açıkça belirtti, fakat biriktirdiğim paradan depozitoyla bir aylık kirayı peşin olarak verince adam razı oldu.

Acaba Londra'da on altısındaki kaç insanın kendine ait bir yeri vardır? İddiaya girerim, fazla yoktur.

Anneme yine yazdım ve olanları anlattım. Ama ondan hiç haber alamadım. Yine de bu pes edeceğim anlamına gelmiyor. Bir ara benimle konuşacaktır. Bir bakıma, olayların böyle gelişmesi o kadar da kötü bir şey değil. Eğer o sırada evi terk etmemiş olsaydım, buraya hiç taşınmayacak ve bunların hiçbirini yaşayamayacaktım.

Sevgiler,

Eve

1 Haziran 1988

Şu aralar işyerinde bolca sıkıntı ve dedikodu var.

Etrafta ortakların işi daha büyük bir şirkete satacağı yolunda dedikodular dolaşüyor. Hiç kimse kesin olarak bilmiyor, ama Ophelia ile Dominic sürekli çıkıp “toplantılara” gidiyorlar ve bugünlerde yazışmaların neredeyse hepsini Maggie yapıyor. Herhangi bir mektubu görmeye ya da toplantılarından birine katılmaya yetkim yok. Geçen gün Beatrix bana “Sana bir şey olmaz” dedi. Kız, yardımcı mülhasebecilerimizden biri. “İdari işlere her zaman ihtiyaç olur. Kaygılanması gerekenler benim gibiler; büyük şirketlerin eğitimden geçirdikleri kendi elemanları vardır.” Bir süredir anneme de yazmıyorum, onu endişelendirmek istemiyorum. Geçenlerde Dawn'ı gördüm. Erkek arkadaş Robbie'ye benzemeyen bir adamın arabasına biniyordu. Çok tuhaftı, çünkü araba onun biraz uzağında park etti ve Dawn arabaya doğru yürüyüp arka taraftan arabaya bindi. Adam arabayla biraz gittikten sonra aracı durdurdu. Adam sanki onunla konuşabilmek için oturduğu yerden arkasına dönmüş, sonra da arabayı çalıştırıp uzaklaşmıştı. Dawn çok zayıflamış. Daha önce de pek bir şey yemezdi, biliyorum, ama şimdi sanki boğazından tek lokma geçmiyor. Bir bakıma, beni görmediği için mutluyum. Onu bu haliyle görmemi isteyeceğini hiç sanmıyorum.

Umarım işyerindeki meselelerin, Mavis Teyze'nin deyişiyile, bir bardak suda koparılan fırtınadan ibaret olduğu ortaya çıkar.

Eve

3 Haziran 1988

Olan oldu. Ophelia ile Dominic dün duyuru yaptılar.

Hepimizi bir araya toplayıp Maggie'yi bizim için şampanya almaya gönderdiler –benim de küçük bir bardağa iznim vardı– ve şirketi, merkezi Kent'te bulunan daha büyük bir muhasebe şirketine sattıklarını söylediler. Bütün işlerin döndüğü, para piyasalarının ve borsanın bulunduğu bölgeden “Kent” olarak söz edilirdi.

Hepimiz küçük bir şok yaşadık, ama pek de şaşırmadık. Alkışladık ve gülümsedik, ama HERKESİN işini kaybetme derdine düştüğü insanların yüzünden okunuyordu. Beatrix'in söylediklerine rağmen ben de endişe duyuyorum. Duymamam için aptal olmam lazım.

Ophelia herkese bunun heyecan verici bir hamle olduğunu ve Kent'e taşınacak olmamız sebebiyle, geçiş sürecini mümkün olan en pürüzsüz şekilde atlatmak için hepimizin elinden geleni yapması gerektiğini söyledi. Yoğun çalışmalarımız için hepimize teşekkür etti ve şirketimizi, bizi satın alan firma gibi prestijli bir kurumun kendi bünyesine katmak isteyebileceği kadar başarılı bir noktaya taşıdığımız için kendimizle gurur duymamız gerektiğini söyledi.

Hiçbir şey söylemek istemedim, ama Ophelia'nın konuşmasının herhangi bir noktasında işten çıkarmalar olmayacağı konusunda hiçbir şey söylemediğini benden başka fark eden biri olup olmadığından emin değilim.

Lütfen Tanrım, ne olur işimi kaybetmeyeyim.

Eve

25 Haziran 1988

Neden insan her şeyin çok iyi gittiğini düşündüğü bir sırada işler sarpa sarmaya başlar? Ofis taşındı ve Maggie ile ben her şeyle ilgilenmek zorunda kaldık. Organizasyon işlerinin çoğunu biz üstlendik, çünkü şirket satılmış olmasına rağmen hâlâ günlük işlerin halledilmesi gerekiyordu. Çoğu insan arayıp “hasta” olduklarını söylüyordu –bu, iş görüşmelerine gittiklerine anlamına geliyordu– ve Maggie’nin deyişiyle her şey bizim başımıza kalmıştı.

Neyse, taşınma işini ve diğer her şeyi hallettik ve herkes gerçekten memnun kaldı. Maggie ve ben Ophelia ile işlerimiz hakkında konuşmaya çalıştık, ama o sadece bize göz kulak olacağını söyleyip durdu.

İşlerimiz için tekrar başvurmamız gerekiyordu. Büyük şirketin kendi ofis yöneticisi ve onun da bir sürü asistanı olduğundan, Maggie daha alttaki bir pozisyonda çalışmak ve bunun için başvurmak zorundaydı. Bense zaten denenmek üzere işe alınmış bir kızın yapmakta olduğu bir işe başvuracaktım.

Bunlar iki hafta öncesinde kaldı: Nihayet kendisiyle konuşmayı başardığımızda Ophelia yapabileceği her şeyi yaptığını ve elinden bir şey gelmediğini söyledi. İkimiz de işlerimizi kaybetmiştik. Maggie uzun yıllar Ophelia ile birlikte çalıştığı için çok kırgındı. Ben işi alabileceğimi düşünmemiştim, çünkü herkes öteki kızı tanıyordu. Gerçekten çok çalışmış, hep işe ilk gelen ve işten son çıkan ben olmuştum, ama bu hiçbir şeyi değiştirmemişti.

İşte böylece işsiz kalıverdim. Maggie, bir şey söyleyemeyecek kadar üzgündü. Ophelia’nın canına okumak istediği halde ondan alacağı referansa ihtiyacı olduğu için bunu yapamadığına kalıbımı basardım.

Birkaç iş bulma ajansına gittim ve artık daha çok deneyimim ve iyi bir referansım –sanırım bize göz kulak olacağını söylerken Ophelia’nın kastettiği şey de buydu– olduğu için geçen seferkinden daha olumlu davrandılar. Öte yandan sanki söyleyecek kötü bir şey vardı da, söylemedi mi? Ne yani “Bütün gün poposunun üstünde

oturup çikolata yer ve geçirir” mi diyecekti? Ben HEP çok çalıştım. Maggie de yle.

Sorun şu ki, herkes ekonomik kriz olduğundan ve işverenlerin geçici çalışan olmadan işlerini hallettiğinden, yeni personel almadıklarından bahsedip duruyor. Gidip devlet yardımına başvurabilirim, ama ev sahibi yardımı kabul etmeyeceğini kesin bir dille söylediği için bu sefer de dairemi kaybederim. Öbür ayın kirasını karşılayacak kadar param var, ama hemen bir iş bulmam lazım.

Ev sahibine gelince: Ben ooooook aptalım! Adama telefon edip işsiz kaldığımı, ama kirayı deyebileceğimi söylediğimde yıldırım hızıyla buraya geldi; gerçekten yıldırım hızıyla, çünkü bir saatten kısa bir sürede kapımda bitiverdi. Evi kontrol etmek istedi; benim açımdan sorun değildi, çünkü eve bir zarar vermemiştim. Aslında, eve gayet iyi baktığım için kendimle gurur duyuyordum. Hatta bütün kfleri kazıyıp temizlemiş ve banyoyu yeniden boyamıştım. Etrafa bakındı, hiçbir şey söylemedi. Sonra kanepeye gelip yanıma oturdu ve işte neler olduğunu sordu. Ben, aptal olduğum için, adama içimi döktüm ve o da gayet halden anlar göründü.

“Hayat şartları zor pek, Eve” dedi. “iş arayacaksın ya hiç imrenmem sana. Ama eminim ki bulacaksın bir şey.” Adamın nereli olduğunu bilmiyorum, ama en bayıldığım özelliği aksanı ve kırık İngilizcesi.

“Teşekkürler” dedim.

Sonra, bunun ardından, adam tek elini dizime koymasın mı? Yani, gerçekten koydu! Sonra da dedi ki: “Bu arada biz de bir anlaşma yapsak ya?”

Ben de, bazen tam bir aptal gibi davrandığım için “Ne tür bir anlaşma?” dedim. Bir yandan da adamı utandırmadan elini dizimden çekmeye uğraşıyordum.

Adam dedi ki: “Ayda bir iki kere zıplama – kira tamam.”

Tanrı şahidim olsun, tam olarak bunları söyledi! Tabii, içimden adama nerede zıplayacaksa oraya çekip gitmesini söylemek geçti, ama söyleyemedim. Nasıl söyleyecektim ki? Yaşayacak bir yere ihtiyacım

vardı, ben de “Çok naziksiniz, ama yarına üst üste birkaç iş görüşmem var; sizi rahatsız etmek istemem” dedim. Aslında hiç iş görüşmem yoktu.

Hiç rahatsız olmamış bir tavırla “Ha, iyi” dedi, “fikrini değiştirirsen ya da ekstra nakit istersen, haberim olsun.”

Adam kirayı ödeyebileyim diye ciddi ciddi bir iki “zıplama” için onu aramamı bekliyordu. Bunu yapmaktansa sokakta yatardım, daha iyi.

Neden bazen hayat bu kadar zor? Her şey tıkr tıkr yolunda giderken, şimdi başıma gelene bak. Demek ki, evim tehlikede. Ve ev sahibinin benden beklediği – ıyy!

Tamam, biraz daha olumlu düşünmeye çalışacağım. Eminim, her gün dışarı çıkıp iş ararsam her şey yoluna girecektir. Bir saniye için bile olsa, adamın teklifini düşünmek zorunda kalmak istemiyorum.

Yine de, öteki kiracılar içinde kaç kişinin bu teklifi kabul ettiğini merak etmeden duramıyorum. İyyy, bir o tarafa bir bu tarafa giden göbeğini ve insanın teninde gezinen şişman ellerini düşünmek bile... Bunu yalnızca Peter ile yapmıştım, sebebi de ona âşık olmamdı.

Bazı insanların bu işi birine âşık oldukları için değil de, para kazanmak ya da kiralарını ödemek için yapıyor olmaları bana çok acayip geliyor. Acayip ve üzücü. Ben böyle bir şeyi *asla* yapamam.

Dawn’ı arayıp çalıştığı yerde temizlik işi olup olmadığını sorabilirim.
Eve

Not: Bütün olup biten şeyler yüzünden bugünün doğum günüm olduğunu unuttum. Belli ki, annem de unutmuş – eğer hatırlayacak tek bir insan varsa, bunun annem olması gerekirdi. Doğum günüm kutlu olsun.

libby

Bodrumda yerde oturmuş sabırla beni bekleyen Butch, her akşam Jack eve geldiği sırada yaptığı gibi, birdenbire kafasını dikip ayağa fırlıyor.

Butch yukarıda Jack'in eve girmesini beklemek üzere zıplaya zıplaya merdivenleri tırmanırken *Sahiden o kadar geç mi oldu?* diye düşünüyorum. Günlükleri tekrar kurdeleyle bağlayacak zamanım yok; sadece kadife kumaşa sarıp plastik torbaya koyacak ve tekrar şömineye yerleştirecek kadar zamanım kaldı. Dikkatli olmalıyım, çünkü onları şöminedeki çıkıntıya koymayacak olursam ve yere düşerlerse, şöminedeki süslü kenarın tamamını sökmeden günlüklere tekrar erişmem imkânsız hale gelebilir.

Yukarıdan Butch'un mutluluk havlamaları dalga dalga aşağı geliyor ve şömine panelini çekip yerine oturtuyorum. Sonra, hızla düşünüyorum ve bir şişe şarabı kaptığım gibi merdivenleri çıkmaya başlıyorum.

Jack, ayağının etrafında daireler çizerek mutlu mutlu koşuşan Butch ile birlikte merdivenlerin tepesinde beni bekliyor.

Jack "İyi misin?" diye soruyor.

Göz göze gelmemeye çalışarak ve bodrum kapısından uzaklaşarak "Evet, iyiyim, neden sordun?" diye yanıtlıyorum.

Hâlâ şaşkın bir halde "Sen çok gerekli olmadıkça bodruma inmezsin de ondan" diyor.

Kaptığım kırmızı şarap şişesini havaya kaldırıyorum. “Yemekle birlikte içmek için bir şişe şarap getireyim diye düşündüm.”

“Haplarla birlikte içki içebiliyor musun?” diye sordu.

“Herhalde içemem” dedim, “ama seni seyredebilirim.”

Jack bana, ben Jack’e bakıyorum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Daha önce hiç ondan bir şey saklamamış, hep dürüst ve açık davranmıştım. Bu bana hiç de doğru bir şeymiş gibi gelmiyor, ama Jack onun hakkında hiçbir şey anlatmayacağına göre böyle yapmam gerekiyor. Aynı yatakta geçirdiğimiz, onun çırpınarak Eve’in adını sayıkladığı her gece kaza sırasında ya da hemen sonrasında olan bir şeyi benden sakladığına dair inancımı daha da artırıyor. Daha doğrusu, varlığımın derinliklerinde bir yerde ona bu kâbusları yaşatan şeyin travma değil, suçluluk duygusu olduğunu *biliyorum*.

İkimizin de bir şeyler sakladığı gün gibi ortadayken gözlerimizi ayırmadan birbirimize bakmaya devam ediyoruz.

on birinci bölüm

libby

Yukarı kattaki yatak odasında uyanıyorum ve aylardan beri ilk kez ağrım yok. Yatakta biraz kıpırdanmak bile canımı yakmıyor. Kolumu yataktan çıkarıp uzattığımda, gece boyunca uyuduktan sonra kendilerine çekidüzen veren kasların normal, doğal bir şekilde çekilişini hissediyorum.

Örtüleri üstümden atıyorum ve yine hiçbir ağrı hissetmeyince kendi kendime gülümsüyorum. Aylar uçarcasına geçti ve bedenim kendi kendini iyileştirdi. Alnımdaki tatlı bir uçuşma hissi saçlarımın yeniden uzadığını anımsatıyor bana. Dün, Angela onları düzleştirdi; saçım artık kulaklarıma kadar geliyor ve yara izini de kapatıyor. Yüzümün bir tarafından öteki tarafına kadar giden yara izinin belli belirsiz bir kılcal damardan farksız olduğunu ve dikkatle bakmayan biri tarafından neredeyse hiç anlaşılmayacağını anımsamak için aynaya bakmam gerekmiyor.

Aşağı kattan radyonun ya da televizyonun sesi geliyor. Pişen domuz pastırmalı yumurtanın insanı kendinden geçiren kokusu burnuma gelince Benji ile Butch'un burada kaldığını anımsıyorum. Kokular ve tatlı konuşma sesleri beni mutfağa doğru çekiyor.

Büyük ocağın başında bir kadın, benim orman meyvelerinden ve elma parçalarından oluşan yulaf lapamı pişiriyor. Ocağın yanındaki ahşap mutfak tezgâhının üzerinde boş bir

yulaf ezmesi kutusu ağzı açık halde duruyor ve son paket buruşturulup atılmış. Bana hiç kalmamış. Jack ile Benji açık gazetenin üzerine eğilmiş, futbol haberlerine bakıyorlar.

Ocağın başındaki kadının yanına gidiyorum. “Bu benim yulaf lapam” diyorum ona. “Ve sen hepsini bitirdin.”

Kadın bana doğru dönüyor; şahane ağzı ve olağan dışı mavilikteki gözleriyle gülümserken, koyu renkli saçlarının iri dalgaları adeta bir fısıltı sesi çıkararak hareket ediyorlar. Üzerinde floresan pembesi kabartmalar olan ve önünde parlak yalancı elmaslarla boydan boya “BEN HARİKAYIM” yazısının süs olarak kullanıldığı siyah pijamalarımı giymiş. Jack, bu pijamaları bana birlikte geçirdiğimiz ilk Noel’de satın almıştı. Kederli bir sesle “Üzgünüm Liberty” diyor. “Bu benim yulaf lapam.”

“Hayır, o senin değil, benim. Onu benden başka seven yoktur, bir tek ben severim.”

Eve bana “Liberty, kavga etmeyi bırak” diyor. “Nasıl ki burası benim evim, bunlar benim kocam ve yeğenimse bu da benim yulaf lapam. Artık sana ait hiçbir şey yok, çünkü sen öldün, unuttun mu? Her şeyi kendi haline bırak. Öteki tarafta çok daha mutlu olacaksın.”

Masaya bakınca Jack’in de Benji gibi başını salladığını görüyorum; gerçeğinden tek farkı, bunun Benji değil başka bir oğlan çocuğu olması. Benji’nin yaşında, ama beyaz tenli ve Eve’in tıpatıp aynısı koyu renk saçları var. Mutfak kapısının yanındaki köpek sepetine bakınca orada Butch’un yerinde bir kedinin oturduğunu görüyorum.

Eve’e “Yani ben öldüm mü?” diye soruyorum.

Sevecenlikle “Evet” diyor. “Sen onun daha önce birlikte olduğu kadınsın. Bense şu anda âşık olduğu kadını.”

“Ama sen ölüsün” diyorum.

“Hayır, ölü olan sensin. Korkunç bir kaza geçirdin, unuttun mu? Bir süre komada kaldın, sonra hayatını kaybettin.

Jack benimle birkaç yıl sonra tanıştı.”

Anlattıklarına o kadar inanıyormuş gibi bir hali var ki, ben de ona “Tamam” diyorum. Öteki iki kişi de başlarını saldıklarına ve kedi bana boş gözlerle baktığına göre onun haklı, benim haksız olmam gerek. Hepsi de yanılıyor olamazlar, öyle değil mi? “Eğer eminsen...”

“Neden yukarı çıkıp biraz uzanmıyorsun? Olanların hepsi aklına gelecek ve haklı olduğumu anlayacaksın.”

“Tamam” diyorum ve tekrar yukarı çıkıp yatak odasına gidiyorum. Hiç değilse buradaki hâlâ benim yatağım. Yatağa çıkıp örtülerin altına giriyorum, üzerimi örtüyorum ve şiltenin aşağılarına kayıp sokuluyorum. Gözlerimi kapatıp tekrar ölü olma haline geri dö...

Gözlerimi açtığımda küçük köpek kafası tek bir yana eğilmiş halde bana bakıp duran Butch’u görüyorum. Oturma odasındaki yemek masasının önünde otururken başım önümdeki deftere düşmüş ve uyuyakalmışım. Gövdeme saplanan ağrıları umursamadan kendimi dik konuma getiriyorum. Benim durumumdaki bir insanın bu şekilde uyuyakalması için *aptal* olması lazım.

Butch hâlâ tüylü bir ilgi yumağı şeklinde bana bakıyor.

“Ne oldu, yine mi inledim?” diye soruyorum.

Hırlamayla havlama arası küçük bir ses çıkarıyor.

“Biliyor musun” diyorum, “rüyanda kendi hayatında ölü olduğunu bir gör, bak bakalım nasıl inliyormuşsun.”

Bunun üzerine Butch bana biraz daha uzun bakıyor, sonra arkasına dönüp yürüyor ve şapır şupur su içmek için mink adımlarla mutfağa giriyor.

Bu günlükleri bulduğumdan beri rüyalarımda kazayı görmez oldum. Sürekli Eve’le ilgili bu rüyayı görüyorum. Birkaç gündür günlüklere bakmak yerine, hafızamı harekete geçirebilecekleri düşüncesiyle kâğıt parçalarına bir şeyler çiziktiriyorum. Bunlar, kazadan anımsadığımı sandığım bilgi kırın-

tıları. Sanki kendimde geriye dönüp bakacak cesareti bulamadığım için Eve bu rüyalarla benimle dalga geçiyormuş gibi hissediyorum. Bana sanki tüm bunların özünde kendisiyle ilgili olduğunu ve ilerlemek istiyorsam, daha fazlasını öğrenmem gerektiğini hatırlatıyormuş gibi geliyor.

Dürüst olmam gerekirse, bu günlüklerden biraz da korktuğumu söyleyebilirim. Bana unutup gitmek istediğim bir şeyleri hatırlatıp duruyorlar. İnsanın hiçbir gelir kaynağı olmamasının ve evini, saygınlığını, dünyadaki konumunu kaybetmekten korkmasının nasıl bir şey olduğunu iyi bilirim.

Doktorama başladığımda denetmenim –özellikle de üniversitede daha önce araştırılmamış bir konu olması sebebiyle– önerdiğim tez konusuna büyük bir destek vermişti. İkimiz de dışarıdan para kaynağı bulabileceğimden ve birtakım şirketlerin bununla ilgilenebileceğinden emindik. İlgilenen çok az şirket çıkmıştı ve çıkanlar da... İlgiliymiş gibi görünen bir şirketten gelen adamın biriyle toplantı yapmıştık ve Eve'in ev sahibiyle yaşadığı şeyin aynısı benim de başıma gelmişti. Kendimi, elini bacağıma koyup, “dostça” davranırsam istediğim her şeyi yapabilmemi sağlayacak para kaynağını sunacağını söyleyen bir adamın karşısında bulmuştum.

Adamın mavi-yeşil gözlerine ve teklifimi konuşmak üzere toplantı odasında oturduğumuzda bana hiç çekici gelmemiş olan suratına bakmış ve eli bacağımanın biraz daha üst kısımlarına çıkarken büyük bir tiksinti hissetmiştim. Odanın dışında, kapının öteki tarafında yüzlerce insan vardı, ama adam odanın içinde kendini bunu yapabilecek kadar güvende hissetmişti.

“Ciddi misiniz?” demiştim.

“Araştırmalar ve araştırmaların yapılmasını sağlayacak para kaynağı bulma işi ciddi bir meseledir” diye yanıtlamıştı. “Bizler gibi potansiyel sponsorların hepsi de ortadaki parayı yükseltmek için fazladan bir şeylere ihtiyaç duyarlar ve

sizin, başvuran kişi olarak, bu kadar insanın içinde öne çıkmanız gerekir.”

Eve’in ev sahibiyle yaşadığı o anı tarif edişi içimi burkmuş, o kısacık anda kendi kendime “*İstediğimi alabilmek için bunu mu yapmam gerekiyor?*” diye sorduktan sonra adamın elini bacağımdan kaldırıp zaman ayırdığı için teşekkür ederek dışarı çıkışımı anımsatmıştı.

Evime giderken yolda eğer bana arka çıkmayı düşünen tek insanın benden öncelikli olarak istediği şey cinsellik olacaksa, araştırmayı bırakmak zorunda kalacağım kafama dank etmişti. Eve’in yapmak zorunda kalacağı tercihten korkmaya başlamıştım.

Evine geri dönebilecek gibi görünmüyordu ve sıfırı tüketmeye epey yakındı: Nasıl bir tercih yapmış olabilirdi? Eve’in öteki tarafa gitmek zorunda kaldığını görüp, hayatta kalmak için seksi seçmiş olmam halinde başıma gelmiş olabileceklerle yüzleşirim korkusuyla günlükleri okumak istemiyordum.

Ama bir şey beni günlüklere doğru çekiyor. İçimden bir ses, Jack’in onun adını sayıklamasından, benim kazadan sonraki bellek kaybıma kadar karşılaştığım sorunların hepsinin yanıtının onun ve Jack’in yaşadığı ilişkide saklı olduğunu söylüyor. Aslında *yaşadıkları* demeliyim, çünkü ilişki hâlâ son bulmuş değil; bunun sebebini öğrenmem gerekiyor.

Defterime dönüyorum. Hatırladığım her şeyi not alma işini bitirdikten sonra günlüklere geri dönme konusunu bir kez daha düşüneceğim. Günlükler beni devam etmeyi isteyip istemediğimden hâlâ emin olamadığım bir yola doğru çekiyorlar.

libby

Butch'a "Bunların hepsi senin suçun" diyorum. "Eğer kapıyı tırmalayıp durmasaydın, o saçma sapan Eve dolabının burada aşağıda olduğunu hatırlamayacaktım ve şu anda bunu yapmıyor olacaktım."

Başını bile kaldırmadan tembel, kaygısız bir ses çıkarıyor. Yanında olduğu insana uyum sağlama konusunda çok başarılı. Jack'in –hatta Benji'nin– yanındayken hayat dolu ve hareket etmeden, havlamadan ve zıplamadan duramıyor. Benimleyken çok ağır ve düşünceli. Çoğu zaman ben nerede olursam olayım sanki bana göz kulak olacak gibi o da oraya geliyor. Benden hoşlandığını söyleyecek kadar ileri gitmeyeceğim, ama bana karşı bir sorumluluk hissettiği kesin.

İnsanın arkasını kollaması için dünyanın en dalgacı köpeğine denk gelmesi hoş bir duygu.

Aşağı inerken orada rahat etmek için yanımda bir minder ve geçen defaki gibi kılpayı yakalanmamak için okumayı sona erdirmem gereken zamanı gösterecek küçük bir saat getirdim.

Hâlâ içimde bir huzursuzluk hissiyle günlükleri açıyorum ve okumakta olduğum defteri çekip çıkarıyorum.

Kaldığım yeri bulabilmek için sayfaları çevirirken onun geri döndüğünü ve belge kutularının üzerinde oturduğunu fark ediyorum. Üzerinde yine o elbise var, elleri ve ayakları çıplak, ama bu kez –tıpkı havuzun kenarında durup ayak-

larını aşağı sallandıran birinin yaptığı gibi— başını kollarına dayayıp sırtüstü uzanmış, bacaklarını da kutunun kenarından aşağı sarkıtmış.

“Nerede kalmıştık?” diyor. Sesindeki o dolgun ve yumuşak tatlılık elimi başımdaki yara izine götürmemeye yol açıyor. O, her ne kadar benim hayal gücümün bir ürünü olsa da, yanındayken kendimi hantal ve kaba hissetmekten alamıyorum.

Ben kendi kendime neye benzediğimi hatırlatırken o da beni seyrediyor ve başını iki yana sallıyor. “*Bunu ne zaman anlayacaksın Libby?*” diyor. “*Bu seninle ilgili bir şey değil. Tamamen benimle ilgili.*”

Ona hiçbir şey söylemiyorum. Bunun yerine bütün dikkatimi günlükte kaldığımı yeri bulmaya veriyorum.

“Ah, evet, işte orası. İşimi kaybetmiştim, param bitmek üzereydi ve çalıştığı yerde temizlik işi olup olmadığını öğrenmek için Dawn’i arayacaktım.”

eve

27 Haziran 1988

Bugün Dawn'ı görmeye gittim. Nasıl olduğunu öğrenmek ve işi sormak için telefon etmiştim. Telefonda sesi o kadar uzak ve kopuk geliyordu ki, yapacak başka bir şey olmadığına göre evine gitmem gerektiğini düşündüm.

Sonunda kapıyı açtığına feci bir şok geçirdim. Deriyle kaplanmış bir iskelete benziyordu ve içi boşalmış gibi görünen yüzünde gözlerinin altında büyük koyu renkli halkalar göze çarpıyordu. Beni görünce yüzü aydınlandı ve bu kadar zamandır, hele ki hasta olduğu gün gibi ortadayken, onu arayıp sormadığım için kendimi çok kötü hissettim.

“Tanrım, Eve, ne kadar değişmişsin. Kendini yıkattın mı, ne yaptın?”

“Evet” diyerek güldüm. “Hem öyle, hem de birazcık büyüdüm.”

Pijamaları üzerinden düşecek gibiydi ve bir zamanlar benim olan çivit mavisi sabahlık bir omzundan sarkmıştı ve kir den kapkara görünüyordu. Sabahlığın ben gittiğimden beri yıkanmadığı o kadar belliydi ki.

“Ah, keşke ben de bir gün yapabilsem. Yani, yıkanma kısmını, ama büyüme kısmını değil, çünkü o hiç bana göre değil.”

Aylarca yatak olarak kullandığım kanepeye uzandı, ben de küçük küçük mutfakta ikimize çay yaptım. Mutfak temiz ve düzenliydi. Çay dolaptaydı, ama süt yoktu. Bu normaldi, çünkü süt gibi gıdalar artık çoğumuz için lüks olmaya başlamıştı.

Kanepenin öbür ucuna oturup bacaklarımı altına aldım. Ona hayatında neler olduğunu ya da neyin yolunda gitmediğini sormak istiyordum, ama eğer istemiyorsa onu zorla konuşturmaya niyetim yoktu. Annemin evinde olup bitenler hakkında konuşmak istediğimde nasıl da sabırlı ve nazik davrandığını Tanrı biliyor; gözyaşlarıyla keder yüzünden boğazım ve ağzım birbirine yapışmış halde sus pus oturduğumda beni zorla konuşturmaya çalışmamıştı.

“Sen iyi misin bari?” diye sordu ve ağzını kapatarak bana gülümsedi. Sebebini biliyordum: Daha önce kahkaha attığında dişlerinin gri ve siyah kaplı perişan halini görmüştüm.

“İyidir. Telefonda da dediğim gibi, yine işsizim. Bittim tükendim artık.”

“Ya, ben de. Yani işsiz olmak anlamında diyorum.”

“Ah Tanrım, sahi mi? Kusura bakma, bilmiyordum. Ne zaman oldu?”

Omzunu silkti. “Emin değilim. Tek hatırladığım, bir öğlen uykudan uyandığım ve uyuşturucu satın alacak parayı kazanacağım diye popomu adamın birinin suratına karşı sallayacağım bir akşamı daha kaldıramayacağımı düşündüğüm. Oraya bir daha geri dönmedim.”

“Ah” dedim. Sanırım, aslında Dawn’ın yaptığı şeyi ve bunu yapma sebebini biliyordum, ama o bana hiç anlatmadığından ben de ona açıkça hiç sormadığımdan, sahiden de bir kulüpte barın arkasında çalışıyormuş, güzel ve boncuklu iç çamaşırları giymekten hoşlanıyormuş ve odasından gelen mide bulandırıcı koku yaktığı tuhaf tüt-süden geliyor gibi davranmıştım. Böyle olduğunu düşünmek diğerini düşünmekten daha kolaydı.

Artık striptiz yapmadığı ve hâlâ uyuşturucuya bağımlı olduğu gün gibi ortada olduğuna göre...

Aklıma onu o adamın arabasına binerken gördüğüm gün geldi. *Tanrım, tabii ki olamaz* diye düşündüm. “Peki, nasıl geçiniyorsun?” diye sordum, çünkü ben bilmek istemesem de Dawn’ın konuşmak istediğini anlamıştım. Ve benim için yaptığı onca şeyin karşılığında benim tek yapabileceğim hiç değilse onu dinlemektir.

“Ne sandın? Erkeklerle para karşılığı seks yapıyorum.”

Aklıma ilk gelen şey ev sahibim oldu: Adamın suratı, tombul elle-ri, sallanan göbeği. Acaba o da Dawn gibi birine para vermiş miydi? Benim arkadaşım gibi sırf uyuşturucu almak ya da sokağa atılmamak için çaresizlik içinde çırpınan birine kendisiyle birlikte olması için pa-ra vermiş olabilir miydi?

“Tanrım, çok üzgünüm” dedim.

Gülümseyince yüzü buruş buruş oldu. “Niye üzülüyorsun ki?”

Söyleyecek daha avutucu bir şeyim olmadığından kendimi hafif-ten aptal gibi hissederek “Sadece uyuşturucuya bunu yapabilecek kadar ihtiyaç duymana üzüldüm” dedim.

“Eve, sakın ha bunu kaybetme, olur mu? Sakın ha, hiçbir zaman... dünyanın, seni benim gibi birine merhamet etme yeteneğini kaybet-tirecek kadar hırpalamasına izin verme. Oysa ben bu merhameti hak etmiyorum.”

O benim dostumdu, başka nasıl bir karşılık verebilirdim ki? Ona iğrenç ve aptal biri olduğunu ya da bundan böyle yüzüne bakmaya-cağımı mı söylemem gerekirdi? Eğer öyleyse, bende bir sorun olma-lıydı, çünkü bunu yapamazdım. Kendimi zorlasam da onun hakkında böyle düşünmem imkânsızdı. Hele ki, onun striptiz işi bana aylarca başımı sokacak bir yer sağlamışken, bana karşı çok tatlı davranmış ve takım elbiselerini bile vermişken böyle bir şeyi asla yapamazdım. Zaman zaman onunla birlikte yaşamak hiç kolay olmasa da yine de, şu anda sokakta yatmaktan iyiydi ve şu anda yine böyle bir durumla karşı karşıyaydım.

“Nasıl bir şeydi?” diye sordum. “Yani striptiz?..” O kadar kötü müydü gerçekten? Londra’nın bu pahalı kesiminde yaşamasına ve alış-kanlığını bu kadar uzun zamandır sürdürmesine yetecek parayı kazan-dırıldığı düşünülürse, o kadar kötü bir şey olabilir miydi?

“Kötü değildi, ama bir zaman sonra hep aynı yüzleri ve aynı ifa-deleri görmeye başlıyorsun ve her şey bir yana sıkıcı olmaya başlı-yor. Otomatik pilotta dans ediyorsun, hiçbir çaba harcamıyorsun oy-sa hol bahşiş alabilmek için çabalaman gerekiyor. Ama işte, bazı kız-

lar bu işi severdi. Erkeklerin danslarını seyretmek için gelip para vermesinin onlara kendilerini güçlü hissettirdiğini söylerlerdi. Bense bunun erkekleri acınacak hale getirdiğini, bunun sonucunda benim de acınacak hale geldiğimi düşünürdüm.” Başını salladı. “Ama içneye ihtiyacım vardı, o yüzden bunu yaptım. Eğer çok çaresizsen parayı kolay yoldan kazanırsın.”

Çaresizdim, çok az param kalmıştı, ama kendime asıl sormam gereken “O kadar mı çaresizim?” sorusu olmalıydı. İki ay, hatta iki hafta önce olsaydı buna kolayca “hayır” yanıtını verirdim. Oysa şimdi, bunu söylerken kendimden o kadar emin olmam imkânsızdı.

Ona erkeklerle para karşılığı yatma olayını da sormak istedim, ama cesaret edemedim.

“Bazı bakımlardan şu anda yaptığımdan daha iyi sayılabilir” dedi. “Şu anda yaptığım gerçekten çaresizlikten, ama yine de daha az çalışma saati karşılığında daha çok para kazanıyorum ve kulüpte olduğum gibi kimseye kazandığımdan pay vermek zorunda değilim.”

“Kulübe kazandığın paradan pay mı vermen gerekiyor? Anladım.”

“Bütün striptizciler kendi hesaplarına çalışırlar ve orada dans edebilmek için kulübe para ödemen gerekir. Bu da demek oluyor ki, her gece kulübün alacağı ücreti karşılayacak kadar kazanman gerekir. Bu rakamın üstüne çıktıktan sonra kazandığın her kuruş sana kalır. Bazen, akşam durgun geçmişse ve öteki kızlar senden daha arıza ve çaresiz haldeyse kulüp ücretini çıkaracak kadar kazanamazsın ve zarar edip evinin yolunu tutarsın.

Şu anda yaptığım şeyin bazı bakımlardan daha iyi olmasının sebebi bu. Müşteri bulursam hep kârdayım.”

“Hiç rahatsız olmuyor musun?” diye sordum. “Yani, bunu senin için anlamı olmayan biriyle yapmaktan hiç rahatsız olmuyor musun?”

Bunu düşününce Dawn’ın gözleri uzaktaki bir noktaya takıldı. Sonunda “Bilmem ki” dedi. “Aslında hiç düşünülüp taşınılmış bir şey değildi. Birdenbire kendimi olayın içinde buluverdim. Beni kulüp-

ten tanıyan bir adamla sokakta karşılaştım, adam bana ‘ekstra iş’ yapıp yapmadığımı sordu. Ben de, neden olmasın diye düşündüm ve onunla birlikte arabasına gittim. Her şey gerçekten çabucak olup bitti ve yüz sterlin kazandım. Aslında, o günden sonra bunu yapmaya başladım. Şu aralar nadiren o kadar çok kazandığım oluyor. Olanlar bana seks gibi gelmiyor, Robbie ile yaptığımı benzemiyor. Bu sadece birinin şeyini senin içine sokmasına izin vermekten ibaret.”

Peter’dan hatırladığım kadarıyla, seks bundan daha fazlasını vaat eden bir şeydi. Ama ben ne bilecektim? Bu işi sadece onunla yapmıştım.

Dawn “Başka bir şeyler konuşamaz mıyız? Bundan sıkıldım artık” dedi.

“Evet, olur tabii.”

Orada bir saat daha kaldım ve başka bir sürü şey hakkında konuştuk, ama sohbetimiz sürekli Dawn’ın kuru öksürükleriyle bölündü. Zaman ilerledikçe gerginleştiğini hissettim; terden yapış yapış olmuş ve yüzündeki grilik iyice derinleşmişti. Bir yandan da gözleri duvardaki saate takılıp duruyordu. İğne yapma saati yaklaştığından, onu yalnız bırakmanın iyi olacağını düşündüm.

Kapıda kucaklaştık ve beni gördüğüne sevindiğini söyledi. Ben de onu görmenin güzel olduğunu söyledim ve bu sözlerimde samimiydim, çünkü özünde o hâlâ aynı Dawn. Biraz para vermeyi teklif ettim –çantamda yirmi pound vardı– ve yıpranmış mor banknota bakarken gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördüm. Onu almayı ne kadar çok istediğini fark ettim, ama bir şeyler parayı almasına engel oldu. “Yok, sağ ol Eve, çok tatlısın. Ama senin paranı almak, köpek yavrusunun ağzına vurup lokmasını almak gibi bir şey olacak. Sağ ol.”

“Emin misin?” diye sordum.

“Hayır, tabii ki emin değilim. Ama lütfen ben onu almadan ve yarın kendimi çok daha berbat hissetmeden sen bunu gözümün önünden çek.”

Dawn hiç aklımdan çıkmıyor. O kadar kırılğan bir hali vardı ki, ge-

ri dönülemez bir çöküş yaşamadan daha ne kadarını kaldırabileceğini gerçekten bilmiyorum. Keşke ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı, ama şu anda kendime bile yardım edemiyorum.

Artık iyi bir şeyler de olmalı, öyle değil mi?

Eve

17 Eylül 1988

Ah, bir gün daha, bir günlük yazısı daha.

Aslında epey zaman olmuş, değil mi? Üç ay. Ve yeniden her şey harika. Hahahaha! Kendi günlüğüme yalan söylediğime inanamıyorum. Bundan sonra ne yapacağım? Aynadaki yansımamdan mı kaçacağım?

Neyse, hiç değilse hâlâ kendi dairemdeyim ve kalabilmek için ev sahibiyle “zıplamak” zorunda kalmadım. Adam resmen bunu yapacağını aklından geçirdi, yemin ederim. Başka bir iş bulduğumu söylemek için aradığımda, sesi bayağı hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu.

Üstelik sigaraya da başladım. Dawn ile birlikte otururken de denemiştım, ama şimdi şimdi tadını almaya başladım. Zamanı doldur-mama ve sinirlerimi yatıştırmama yarayan bir şey. Peki, ben ne yapıyorum? Tahmin et. Evet, büyük bir muhasebe şirketinde yönetici asistanı olarak başka bir iş buldum. Yani, aslında bu yazdığım son mektupta anneme söylemiş olduğum şey.

İşin aslı, artık ben de Dawn'ın yaptığı işi yapıyorum. Striptizci oldum. Ama sadece üzerimdekileri çıkarmakla kalmayıp, neredeyse üzerimde hiçbir şey yokken erkeklerin önünde dans ediyorum.

Zaman akıp gidiyordu ve orada burada bulduğum geçici işlerle günü kurtarsam da, kiramı ödemem gereken ve ödeyemeyeceğim gün gitgide yaklaşıyordu. Kaygıdan gözüme uyku girmedi ve bütün günlerimi bir iç bulantısıyla geçirmeye başladım.

Leeds'e geri dönmeyi bile düşündüm, ama annemin erkek arkadaşı Alan “Amca” ile aynı çatı altında yaşamanın ve beni bir köşede kıştırıp tecavüz edeceği günü beklemenin düşüncesi bile fazlasıyla

la dehşet vericiydi. Çünkü böyle bir şey yapsa bile o ne yapar eder annemi böyle bir şeyin olmadığına inandırmanın bir yolunu bulurdu. Annemin bana inanacağını bilseydim ya da Henry Amca ile Mavis Teyze hâlâ hayatta olsalardı geri dönebilirdim, çünkü onlar neler olup bittiğini anlarlardı ve gerektiğinde evlerinde kalmama izin verirdi. Az daha anneme yazıp, geri dönebilmem için adama evden gitmesini söylemeyi düşünüp düşünmeyeceğini soracaktım, ama adamın bana yaptıklarını anlattığımda annemin yüzünde beliren ifade ve benden çok ona inanması bunu yapmama engel oldu.

Ben de işsizlik kaydımı yaptırmak için İş ve İşçi Bulma Kurumu'na gittim. Ama daire ya da stüdyo daire bulmak için yerel gazeteye ve Loot'a¹⁰ baktığımda işsizlik yardımıyla yaşayan insanların kabul edildiği dairelerin bile aşırı derecede pahalı olduklarını gördüm. Bu semtten taşınmayı bile göze aldım, ama benim keseme uygun yerler o kadar uzaktaydı ki, oralarda kapanıp kalacak ve iş bulmak için kente inmekte zorlanacaktım. Mağazalara, kafelere ve temizlik işlerine başvurdum, ama hiçbir şey bulamadım. Artık ofis deneyimim aleyhime işleyen bir şeye dönüşmüştü, çünkü herkes bir ofis işi bulduğum anda çekip gideceğimi düşünüyordu ve insanlar böyle bir riske girmeyi istemiyorlardı. Yüzüme bile söylemişlerdi: Ben onlar için ekonomik durgunluk döneminde oynamayı göze alamayacakları bir kumardım.

Senin anlayacağın çaresizdim. Dawn'ı görmeye gittiğimde çaresiz olduğumun farkındaydım, ama bir zamanlar onun olduğu kadar çaresiz olup olmadığımdan henüz emin değildim. Sonra öyle bir gün geldi ki, aslında o kadar da çaresiz olduğum kafama dank etti. Bunu en azından bir kez deneyecek kadar çaresiz kalmıştım. Hatta neredeyse Dawn'ı arayıp ona önerilerinin ne olduğunu soracaktım, ama sonra fikrimi değiştirdim. O kendi derdine düşmüştü ve beni bundan vazgeçirmeye uğraşacaktı.

Semtte böyle kulüpler olup olmadığını görmek için yerel gazeteye ve Sarı Sayfalar'a baktığımda on beş dakikalık yürüyüş mesafesinde böyle bir yer olduğunu öğrendim. Adresi ezberledikten sonra –hani

10. İngiltere'de yayımlanan tüketici gazetesi. (ç.n.)

bazı giysilerimi çıkarmamı isteyebilirler düşüncesiyle– en iyi iç çamaşırı takımımı giydim. Saçımı şöyle bir tarayıp biraz maskara ve ruj sürdüm ve fikrimi değiştirmeden önce evden çıktım.

Başımı önüme eğdim ve hızlı hızlı kulübe yürüdüm. Attığım her adım beni hayatımı değiştirecek olan yere biraz daha yaklaştırsa da bunu yapmaya mecbur olduğumu biliyordum. Buraya kadardı: Ya sokakta kalacaktım ya da eve dönecektim. Bu hiç değilse içlerindeki en az kötü olan seçenektir. Yani, o anda bana öyle gelmişti.

Kulüp, daha önce hiç geçmediğim bir arka sokağın aşağılarında bir yerlerdeydi. Etraf günün ortasında bile bayağı ıssızdı. Herhalde geceleyin buralarda dolaşmak, bir sanayi bölgesinde bulunmaktan farksızdı. Kulüp iki devasa siyah demir kapısı, pencerelerinde kalın parmaklıkları ve dış duvarlarını süsleyen açık saçık grafitileri olan bir mekândı. Soldaki kapının üst kısmında, üzerinde ışsız pembe neon harflerle “Habbe’nin Beyler Kulübü” yazan bir tabela asılıydı. Tabela-daki isim sağdaki kapıya da boyayla yazılmıştı.

Bacaklarım bedenime neredeyse 180 derecelik bir açı yaparak büyük bir hızla yürüyüp gitmeye yeltendilerse de, beynim kontrolü ele almış olduğundan elimi kaldırıp yumruğumu sıktım ve kapıya vur-dum. Kapı açılana kadar geçen sürede bir kez daha koşup gidecek gibi oldum, hatta tam geriye doğru bir adım atmış kaçmaya hazırlanıyordum ki hayatımda gördüğün en uzun boylu, en geniş ve en kalın enseli adam kapıyı açiverdi. Yüzünü oluşturan kas yığınlarının arasından “Evet?” diye sordu.

“İş var mı?” diye sordum. Bu adamın sırf bulunduğum tarafa doğru sert bir nefes alışıyla beni çat diye ortadan ikiye ayırabileceği düşüncesi karşısında dehşete düşmeme rağmen sesim son derece normal çıkmıştı.

Adam arkaya doğru bir adım atıp başını “İçeri gel” anlamında oynattı ve o anda adamın beni ortadan kaldırabileceği ve hiç kimse-nin ruhunun bile duymayacağı kafama dank etti. Buraya geldiğimi hiç kimseye söylememiştim. Yine de, içeri girdim ve kendimi sağında içinde kimsenin olmadığı bir gişe kabininin bulunduğu uzun, geniş bir

koridorda buluverdim. Bir de, aşağıda müzik sesinin geldiği yere kadar gidiyormuş gibi görünen pis bir halı vardı. Solumda cehennemin alt katlarına inen basamaklar göze çarpıyordu – o anda, kendimi cehennemden bile daha aşağılarda bir yere girmiş gibi hissediyordum.

Adam “İşte burası” dedi ve onun önünden yürümem için bekledi. Elini kafamın üzerinden uzatıp kapıyı açtı ve kendimi içinde kapının yanından salonun neredeyse öbür ucuna kadar uzanan büyük bir barın bulunduğu kocaman bir salonda buldum. Önümde, arka kısmında parıltılı perdelerin ve ortasında tavana kadar uzanan kocaman, kalın bir direğin bulunduğu bir sahne duruyordu. Salonun etrafında her birinde üç dört sandalyenin bulunduğu masalar vardı. Işık açıkken tepemde dönüp duran parlak topun küçük, pırıltılı kareleri sadece arada bir göze çarpsa da, mekânın pisliği açık seçik ortadaydı.

İriyari adam ancak o zaman barda oturduğunu fark ettiğim başka bir adama “İş istiyor” dedi. Adam gençti ve tuhaf bir şekilde yakışıklıydı: Koyu renk, arkaya doğru yatırılmış saçları ve dostane yüz hatları olduğu halde, gözleri bayağı huzursuz ediciydi ve gülümsemekten çok alay ediyormuş gibi görünen bir ağzı vardı. Blucinin üzerinde şarap rengi bir Fred Perry bluz giyinmiş ve koluna devasa bir altın saat takmıştı. Parmaklarının çoğu kocaman altın yüzüklerle doluydu. Adamın yanında, bar tezgâhının üzerinde içinde kehribar renkli bir sıvının bulunduğu bodur bir bardak duruyordu.

Adam “Yaşın kaç?” diye sordu.

“On dokuz” diyerek yalan söyledim. On sekizi geçmiş olmanızın gerçekten bir önemi yoksa hiç kimse yaşıınızı sormazdı.

“Ya? Doğum tarihin nedir?”

Adeta ışık hızıyla “25 Haziran 1969” diye yanıt verdikten sonra adama tek kaşımı kaldırarak baktım. Küstah ve zorlama bir hareketti, ama adama birazcık tavır yapmazsam bana hiç inanmayacağı izlenimine kapılmıştım.

“Hiç göstermiyorsun” dedi.

Omuz silktim. “Biliyorum. Her zaman tam bilet parası ödemekten kurtulmamı sağlayarak hayatımı kolaylaştırmıştır” diye tekrar

yalan söyledim. Gereken ücreti ödemededen kaçmak hayatta yapmadığım bir şeydi.

“Deneyimin var mı?”

“Hayır” diye yanıtladım.

“Ve hiç deneyimin olmadığı halde bu işi kıvrılabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Denemek isterim. Dans etmekten hoşlanırım.”

“Üstünü çıkar.”

Korkudan elim ayağım boşaldı. Ama adama bunu hissettirmedim. Hiçbir zayıflığı cezasız bırakmayacağı yüzünden okunuyordu. Kot ceketimin düğmelerini çabuk çabuk açarken parmaklarımın titremesine engel olmaya çalıştım ve üzerimden sıyrıp attım. O ve iriyarı adam gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı ve bu işi alacak olursam, onlar gibi ve daha çok sayıda adamın bana her gece böyle bakacağını anladığım an içimden bir tiksinti hissi kayarak geçti. Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım ve zihnimi yaptığım şeyin bana ne kadar yanlış geldiğine dair tüm düşüncelere kapattım.

Küçükken ünlü striptizci Gypsy Rose Lee’nin hayatını izlemiştim. Kadın izleyicinin önüne ilk kez çıktığında çok utangaçtı, ama kadın bedeni, sallanan ve kıvrılan popo görmek arzusuyla toplanmış bir grup erkeğin önünde “Let me entertain you” şarkısını söyleyerek yaşadığı korkuya rağmen işine devam etmişti. İşte o an, Gypsy Rose olmaya çalıştım: İzleyicilerin arasındaki erkekler kahkahalarla güldüğü halde onun şarkısını söylemeye devam ederken yüzüne yerleşen dehşet ve meydan okuma ifadesini hayalimde canlandırdım. O sahneyi kafamda döndürüp durdum ve bir anda –nasıl olduğunu pek anlamadan– adamların önünde üzerimde sadece pembe sutyenim ve pembe külotumla kaldım.

Gözleri, ellerinin değebileceği kadar yakın bir mesafeden her bir çizgiyi, parçayı ve diken diken olmuş tüyü hissedip dokunuyormuşçasına her tarafımda gezindi.

Bardaki adam “Fena değil” dedi. Daha adını bile bilmediğim bir adamın önünde yarıçıplak durduğumu o anda kavradım. “Karnı gü-

zel ve düz, memelerin biçimi iyi. Arkana dön de kışını göreyim.” Hâlâ kafamda “Let me entertain you” çalarken arkama döndüm. “Hımm, fena değil. Öne eğil.” Duraksadım. Adam “Bacaklarını aç ve öne eğil” diye tekrar etti ve yutkunmakta güçlük çekerek dediklerini yaptım. “Hayır, tam olarak öne, gidebildiğin kadar uzağa. Eğer zorlanıyorsan, ellerini dizlerine koy... İşte oldu. Şimdi bana bak.” En son yapmak istediğim şey adama bakmaktı. O anda hiç kimseye bakmak istemiyordum. Sırtımı hafifçe içe doğru büküm ve yüzüne baktım. “İşte böyle. Şimdi de gülümse.” Başını salladı. “Tamamdır, bu kadar yeter.” İkisinin de yüzüne baktığı yoktu: Gözleri kalçalarını incelemekle meşguldü. “Artık ayağa kalkabilirsin.”

Ayağa kalkıp arkama döndüm. Buna daha ne kadar katlanabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu, ama zaten işin kendisi böyle bir şey değil miydi?

Adam bardağının yanındaki paketten bir sigara alarak kayıtsız bir ifadeyle “Hepsini çıkar” dedi.

Yine korkudan ödüm patlayarak “Hepsini mi?” diye sordum.

“Ne yani bu senin için sorun mu?”

“Hayır, ben sadece bunu her gece yapmak zorunda olup olmadığımı merak ettim.”

“Yok, genellikle sadece üst kısmı çıkarırsın. Senin şey olup olmadığını göreyim diye...” Arkadaşına döndü ve iki adam kendi aralarındaki özel espri yüzünden sırıtmaya başladılar. “Anlarsın ya, alt kısmında bir fazlalık olup olmadığına bakmak için.”

Ne? diye düşündüm.

Aklımdan geçen yüzümden anlaşılmış olmalı ki, iriyarı adam lafa girdi: “Yani senin erkek olmadığını anlamak için.”

“Ha” dedim. “Ama ben erkek değilim ki.”

İriyarı adam “Ya, hepsi de öyle der aşkım. Ama dedikleri her zaman doğru çıkmaz” dedi.

İstedikleri şeyi yaparken kafamın içinde “Let me entertain you”yu söyleyip durdum.

Oturan adam başını yana eğip sigarasını yakarken vücudumun

alt tarafına baktı ve “Kız olduğu kesin” dedi. Bir an için adının klibritiyle kaşlarını yakmasını umut ettim, ama öyle bir şey olmadı.

İriyari adam da aşağı taraflarına bakarak “Evet, kesinlikle” dedi.

Bardaki adam olduğu yerde dönüp içkisini aldı ve büyük bir yudum içti. Sanki birdenbire benden sıkılmış gibiydi. “Bacaklarını tıraş et, ön tarafını da temizle ve yarın başla.”

Çıplak, üşümüş, teşhire çıkarılmış halde öylece durup adamı dinledim. Üstümü giyinme zamanının gelip gelmediği ya da ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. “Tamam” dedim.

“Biraz daha istekli görünmen lazım. Seni işe alarak riske girmiş oluyorum. Memelerin ve popon tamam, ama hiç deneyimin yok. Benim müşterilerim tecrübesiz kızların deneme tahtası olmaktan hoşlanmaz.”

Hâlâ giyinmem mi, giyinmemem mi gerektiğini bilemeyerek “Peki, bana bir fırsat verdiğiniz için teşekkürler” dedim.

İriyari adam “Hadi artık üstünü giyin” dedi.

Bardaki adam “Bu akşam gel de işlerin nasıl yapıldığını gör” dedi. “Öteki kızlarla konuş, ücretleri ve kuralları öğren. Mutlaka öğren, çünkü kuralları çiğnediğin anda kendini kapının önünde bulursun.”

Konuşmanın bittiğini, gidebileceğimi söylemek istercesine elini salladı. Bardağını dudaklarına götürecekken durdu. “İsmin neydi?”

Az daha “Gypsy” diyecektim, ama bununla baş edebileceğimi sanmıyordum. Adama gerçek adı söyleyemezdim ve aklıma, anemin evinden ayrılmadan önce televizyonda izlediğim bir film geldi. “Honey” dedim. *A Taste of Honey*’den esinlenmiştim. Seyrederken gözyaşlarına boğulacak gibi olmuştum – Josephine’in annesinin erkek arkadaşı yüzünden evden ayrılmak zorunda kaldığı sahne bana çok dokunmuştu.

“Honey” diye tekrarladı. “Güzelmış. Senin de tatlı ve masum bir havan var. Hem kayıtlarımda başka bir Honey de yok. Hadi, git artık.”

Hepsi bu kadardı.

Tam ben dışarı çıkarken kulübe giren başka bir kadın gördüm. Aşırı uzun boylu ve aşırı güzel bir kadındı. Bana gülümsedi, ben de

ona gülümsedim. “Yeni misin?” diye sordu.

“Evet” diye yanıtladım.

“İyi, adım Connie ve bu akşam çalışıyorum. Belki tekrar gelip bana bir şeyler sormak istersin. Ezelden beri burada çalışıyorum.”

Kadına minnet duyarak “Ah, teşekkür ederim” dedim. Aslında, iş tanımımı öğrenmek için başka insanlarla ahbaplık etmeye can atmıyordum. Ophelia’nın yaptıklarından sonra başka insanlara güvenmem gerektiğini öğrenmiştim. “Sana şimdi bir şey sorabilir miyim?”

Kız başını salladı. Kocaman, gözkapakları hafiften düşmüş gözlerini dikkatle ve sevecenlikle bana dikmişti.

“Temizlemek ne demek?” diye sordum.

Bana açıkladığında az daha utancımdan ölüyordum. Cinsel organımdaki tüyleri jiletle değil, ağdayla almamı, çünkü bunun daha uzun süre dayandığını ve tüyler çıktığında kaşıntı yapmayacağını anlattı.

Gerçekten yoruludum. Şu anda daha fazla yazabileceğimi sanmıyorum. Olup bitenler beni yıprattı ve halsiz düşürdü. Artık Dawn’ın günün yarısını uyuyarak geçirmesine hiç şaşırmıyorum. Sadece uyuturucu yüzünden olduğunu sanmıyorum. Bu, normal işlerle kıyaslandığında başka türlü insanın canını çıkaran bir şey. Ama bundan daha sonra bahsederim. Şu anda sadece uykuya ihtiyacım var.

Eve

15 Ekim 1988

Bir ayı aşkın süredir dansçı olarak çalışıyorum. Ne harika, değil mi? Haftada altı gece çalışıyorum ve yönetici asistanı olarak kazandığımdan daha fazla kazanıyorum. Böylece banyo yaparken ışıkları açık bırakmak ya da haftada bir somundan çok ekmek almak gibi birtakım lüksleri yapabiliyorum. Daha önce ofiste çalışırken yok-suldum, ama buna aldırmıyordum, çünkü kafamda bulunduğum noktadan yükselerek bir kariyer yapma fikri vardı. Bir ofis yönetici-

si olarak çalışabilir ya da Maggie'nin önerdiği gibi okula geri dönüp A derecesini alabilir ve bir meslek eğitimine başlayabilirdim. Bu meslek muhasebe olmasa da, başka bir şeyler yapabilirdim.

Artık daha çok, yani geçinmemeye de, hayatımı sürdürmemeye de yetecek kadar param var, ama buradan nereye gideceğimi bilmiyorum. Yine iş başvuruları yapabilirim, ama bu artık bana biraz anlamsız geliyor. Yaptığım işi özgeçmişime yazacak halim yok, değil mi?

Aslında o kadar da kötü değil. Bence ikinci akşam birincisinden daha kötüydü. İlk akşam sinirliydim. Öteki kızları seyretmiş, erkeklerle nasıl yaklaştıklarını, erkekleri neredeyse hipnotize edene ve onları kendileri için dans etmelerini ister hale getirene kadar vücutlarını hafifçe oynatarak nasıl gülümsediklerini ve onlarla çene çaldıklarını görmüştüm. Erkeklerin kucaklarına oturmaya çok yaklaşımlarına rağmen, asla dokunmama –temel kural buydu: DOKUNMAK YOK– yöntemlerini ve adam dansın devam etmesi için daha büyük bir hevesle para versin diye bir şarkının sonuna doğru erkeklerle karşı nasıl daha yakın ve daha şehvetli yaklaştıklarını izlemiştim. Gece boyunca herkesin bir kez sırasını savması gereken direk işi de vardı, ama onun üzerinde olmak daha az para kazanmak anlamına geldiğinden kızlar direğe hiç meraklı değillerdi.

Kızların direğin üstünde yaptığı şeylerin bazılarını hayatta yapamayacağımı biliyordum. Direk, fiziksel olarak zorlayıcı bir şey olduğundan, onu mümkün olduğunca bir dans programına katmaya çalışabileceğimi düşündüm. Beni bir iki şarkıdan sonra oradan indirecekleri kadar berbat bir dans yapacağımı umut etmekten fazlasını yapamazdım.

Acaba neden ikinci akşam birincisinden daha kötüydü? İlk akşam, benliğimin küçücük bir parçası bana çekip gitmemi ve bir daha buraya gelmememi söyleyecekleri umuduyla yaşamıştı. Bacaklarını açmış ve bana dokunmamak için ellerini baldırlarına kenetlemekten başka çaresi olmayan bir adamın önünde öylece dikilmek içimden gelmiyordu. İlk programımı tek başına oturan, gri ince çizgili takım elbiseli genç ve yakışıklı bir adama yaptım. Adam buraya yalnız gel-

miş, masalardaki öbür adamlardan uzakta oturmuş ve gözlerini bana dikip art arda içkileri yuvarlamıştı. Öteki kızlar yanına gittiyseler de, onları geri çevirip sadece bana bakmaya devam etmişti. Sonunda ben onun yanına gitmiştim.

Adama “Senin için dans etmemi ister miydin?” dedim. Bütün gün alıştırma yaptığım için sesim farklı çıkmıştı. Yavaş yavaş Honey rolüne girmeye başlıyordum. Onun yürüyüşü, konuşması ve dans edışı benden öylesine farklıydı ki! O farklı biriydi, çünkü tanımadığı insanların önünde giysilerini çıkarabiliyordu, oysa bu konu benim için her zaman bir sorundu.

Adam başını salladı. Asla kafamdan çıkarmamam gereken yeni bir şey daha öğrenmiştim: Bir danstan çıkarabileceğim para. Kazanacağım yirmi pound’a odaklandım ve o rakamı sürekli aklımda tuttum. Yaptığım şeyi düşünmemek için zihnimin etrafına bir duvar ördüm ve o duvarın üzerinde devasa harflerle “yirmi pound” yazdığını gördüm.

Şarkı başladı ve öteki dansçılardan gördüklerime evde pratik yaptığım birtakım şeyleri de ilave ederek dans ettim. Şarkı bitince adam bana beş pound bahşiş verdi ve sutyenim ile elbisemi üzerime giyerken beni baştan aşağı süzdü. Bütün akşam aşağı yukarı aynı şekilde geçti ve gecenin sonunda ertesi akşam tekrar gelmemi söylediler. Kazandığım paranın bir kısmı sahneye çıkma ücreti olarak kesildikten sonra elimde hâlâ bir miktar nakit kalmıştı ve kulübün sahibi Adrian iyi bir iş çıkardığım için popoma hafifçe vurup ertesi gün de beni orada görmek istediğini söyledi.

İkinci akşam daha beterd, çünkü başka çarem olmadığını biliyordum. Bir süre daha orada olacaktım: Başka bir iş bulana kadar oradaydım ve dünyanın şu andaki durumunda –ekonomik kriz devam ederken– bu öteki işin de pek yakın bir zamanda bulunamayacağı ortadaydı. Öteki kızlardan gördüğüm gibi makyaj yapıp sahneye çıkmaya hazırlanırken, içimde bu çılgınca plan aklıma geldiğinden beri hissetmediğim bir bulantı hissettim. Benim hayatım buydu ve yapmayı tercih ettiğim şey buydu. Gerçek hayattaki kız bu dünyada ya-

şamaya devam edebilsin diye hayali bir kızın karakterine bürünmeyi seçmiştim. Ve yakın gelecekte de hayatımı sürdürmek için yapmak zorunda olacağım şey buydu.

Saçlarıma geçen ve derime işleyen sigara, içki ve terli beklenti kokusunu çıkarmak için tek bir banyo yetmezdi, ama yıkanmam sonra erdiğinde kendimi yeniden iyi hissettim. Kendimi tekrar Eve gibi hissettim.

Tek yapmam gereken, öteki şeylerin hepsini Honey'nin üzerine yıkmaktı.

O ikinci akşam yatmaya giderken Dawn'ı düşünmeden edemedim. Acaba sıralamada hangisi önce geliyordu: Uyuşturucular mı, yoksa dans mı? Her gün buna katlanabilmek için kendi kendine neler söylüyordu? Ve daha ne kadar süre hayatta kalabilecekti?

Tabii, bu artık benim ikinci kişiliğim gibi oldu. Oraya çıkıp dans ettiğimde özel bir çaba harcamadan Honey'ye dönüşmem için sadece birkaç hafta yeterli oldu. Şimdi, Habbie'nin Yeri'nin kapısından girdiğimin saniyesinde Honey'ye dönüşüyor ve çıktığımın saniyesinde bir düğmeye basıp onu ortadan kaldırıyorum. Onun hayatımda olmasının güzelliği de bu: İşimi eve getirmem gerekmiyor, çünkü bunu yapan insan sadece benim düş gücümün bir ürünü.

Eve

18 Ekim 1988

Her gün bu dükkânın önünden geçiyorum. Sıradan, küçük bir giyim mağazası. Ama orada öyle bir elbise var ki...

Çoğu zaman hoşlandığım türdeki giysilere benzemiyor ve onu satın almam olanaksız, ama o kadar güzel ki önünden her geçişimde durmak zorunda kalıyorum. Güzel doğru bir sözcük değil. O, güzelden de öte. Hani insanların tatilde gördükleri yerler için söyledikleri gibi, nefes kesici. Nefesimi kesiyor ve ona bakmaya dayanamıyorum. Bazen, oraya hiç yakın olmadığım halde gidip bir bakıyorum.

O benim olmalı. Benim olmasını istiyorum. Hayatta hiç böyle bir şeyim, bu kadar güzel ve kibar bir şeyim olmadı. Rengi, pembenin şahane bir tonu.

Üst kısmı, göğüslerin etrafındaki ve bele kadar inen kısmı dar. Ön tarafı aşağı kadar inen ve zarif bir şekilde serpiştirilmiş pullarla kaplı, ortasına beli saran bir fiyonk konulmuş. Sonra etek dalgalar halinde iniyor. Her bir pili yukarı çıkıp yayılan dalların birleşmesini andıran bir V şekli oluşturuyor, ama ortasından geçen farklı renkte küçük bir parça olduğundan bu pek anlaşılmıyor. Vitrinde eteğin altına kocaman bir jüpon koymuşlar, ama ben olsaydım onu böyle giymezdim; bacaklarımın arasında uçuşmasına ve bacaklarımın altına kadar inmesine izin verirdim.

Onu istiyorum.

Onu o kadar çok istiyorum ki, görünce nefesim kesiliyor. Ona uzun uzun gözlerimi ayırmadan bakıyorum: Dikimini, detaylarını, etek kenarlarının derinliğini, pulların arasındaki boşluğu, ışığın kumaşın güzelim katlarına düşme biçimini inceliyorum. Sürekli bir kusur, beni ondan soğutacak ve onu daha az sevmeme yol açacak bir şeyler bulmaya çalışıyorum.

O benim olmalı. Peki, ama onu nerede giyebilirim? Ne için giyebilirim? Bir yere gittiğim yok. İşten eve, evden işe. Bu küçücük dairede oturup ya televizyon seyrediyorum ya kütüphaneden aldığım bir kitabı okuyorum ya da sigara içiyorum. Satın alırsam aptallık etmiş olacağım. Onca parayı sırf evde onu giyip oturmak için dökmüş olacağım.

Artık onu sevmemek istiyorum, ama yapamıyorum.

Anneme karşı hissettiklerim de buna benziyor.

Eve

21 Ekim 1988

Bugün başıma bir şey geldi. Hayatımda ilk kez.

Sonrasında bayağı bir sarsıldım.

Aldığım biri kulübün yanındaki dar sokakta beni kıstırdı. Birden-

bire karşıma çıktı. Yürüdüğüm ve aklımdan eve gidince yapacağım banyoyu geçirdiğim sırada birden adamın elini kolumda hissettim. Öteki eliyle saçlarımdan tuttu ve ayaklarımdın altında ne olduğunu anlamadığım bir şeyler şıpırtı, gıcırtı ve çatırdama sesleri çıkararak ezilirken arka sokağın gitgide daralıp bir oluğu andıran kısmına sürüklenmeye başladım. Adam elleriyle beni duvara çarparken soluğum kesildi ve gözlerimin önünde yüzlerce yıldız çaktı.

Bir iki saniye sonra boğazımın etrafında bir domuz budu kadar kalın ve beceriksiz bir elin dolaştığını hissettim ve içimi bir korku sardı. Muhtemelen başıma gelecek olan böyle bir şeydi.

Yüzünü saklamaya bile gerek duymadan suratıma “Hoşuna gitti, değil mi, seni kaltak?” dedi. “Benim üstümdeyken hoşlanmıştın ama. Daha fazlasını istemiştin.”

Senin üstümdeyken mi? diye düşündüm. Sonra, loş ışıktaki yüz hatlarını ve profilini seçtim. Onu başkalarından ayırt eden hiçbir özelliği yoktu, zaten hiçbirinin olmazdı. Gerçekten olmazdı. Tabii eğer özellikle çirkin, pis pis kokan, ellerini sert kullanan ya da mümkün olan en çok sayıda kızın onun dikkatini çekmek için birbiriyle yarış etmesini sağlamak için özellikle büyük bir para tomarı çıkarmış biri değilse dikkatimizi çekmezlerdi. Çoğu oldukça sıradan insanlardı ve sokakta karşılaşacak olsam hiçbirini tanımazdım. Bu adamla sokakta karşılaşmışsam da, ödediğinden daha fazlasını istediği için alıp beni bir duvara çarpmış olsa da dikkatimi çekmesi olanaksızdı. Kucak dansındaki para vermek istemediği uzatma kısmını şimdi elde etmek istiyor olmalıydı.

Adamın bana dokunanlardan biri olup olmadığını merak ederek yüzüne baktım. Bunlar kulüpte kalıp paralarını bana harcasınlar diye dokunmalarına izin verdiğim ve özel insanlarmış gibi davrandığım adamlardı. Yoksa bu da dokunmak istediği her halinden belli olduğu halde, buradan çıkarken kendini büyük adam gibi hissedebilsin diye mümkün olduğunca çok sayıda kıza takılıp bir iki şarkıdan sonra giden tiplerden biri miydi?

Hastalıklı heyecandan kısılmış ve pürüzlü bir sesle bana “Sen öte-

kiler gibi değilsin” dedi. Katile benzer bir hali yoktu, daha çok eskiden her sabah işe giderken karşılaştığım normal –hani şu iş çıkışı arkadaşlarıyla bir iki tek atıp biraz gülmek isteyen– adamlardan biriydi.

Bu adam gülmüyordu. Beni hafifçe sarsarak “Bana daha fazlasını istediğini söyle” dedi.

Adama dik dik baktım. Meydan okuyan değil, korku ve şoktan sağır dilsiz olmuş birinin bakışlarıydı bunlar. Yoksa rolümü bu kadar mı iyi oynuyordum? Sahiden buna inanmış olabilir miydi?

“Hadi seni küçük fahişe, bana daha fazlasını istediğini söyle!”

Acaba konuştuğu ben miyim? diye merak ettim.

Bir eliyle hâlâ boğazımı sıkarken, öteki elini daha aşağılara hatta pantolonuma kadar indirmişti. Sivri tırnaklı kalın parmaklarını pençe gibi tenime geçirmiş içime girmeye çalışıyordu.

İşte o zaman çığlık atmaya başladım. Bağırıp çağırdım ve ona karşı koydum. Mengene gibi elinin hâlâ ses çıkarmayı başaran boğazımı daha çok sıkmasına hiç aldırmış etmedim. İlk başta homurdanarak, ardından bağırarak bana çenemi kapatmamı söyledi. Adam benden daha güçlü olduğu halde, ona karşı koymayı ve kendimden uzaklaştırmayı becermişim.

“Hey, kızı rahat bırak!” Ansızın bir ses bizden çıkan itiş kakış seslerini kesintiye uğrattı ve adam karşı koyamadığı bir kuvvet tarafından çekilerek benden uzaklaşmaya başladı. “Kızı rahat bırak! Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Bir anda kendini pis yerlerde debelenirken bulan saldırgan, tekrar ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Kurtarıcım “Kadınlara böyle davranamazsın” dedi.

Adam ayağa kalkarken “O kadın değil, o bir fahişe dostum” deyip kurtarıcıma tükürdü. “Bunun için para alıyor. Sertlikten hoşlanıyor.”

İkinci adam “Kaybol artık” diyerek yere tükürdü.

“Sana da bedavaya bir şey vereceği yok” dedi. “Yerinde olsam hiç zahmet etmezdim.” Öteki adam “Defol git!” diye homurdandı.

Saldırgan beni ikinci adamla bırakıp oradan sıvıştı.

Adam “Sen iyi misin?” diye sordu.

Başımı salladım; konuşamayacak kadar altüst olmuşum.

Adam “Buralarda dikkatli olman lazım, bilmiyor musun?” dedi. “Şu kulüp yüzünden düzgün kadınlar sokakta rahat yürüyemiyor, sürekli striptizci muamelesi görüyorlar. Oradaki sokak kadınları acaba öteki kadınları içine attıkları tehlikenin farkındalar mı, merak ediyorum.” Sonra bana baktı –yani gerçekten baktı– ve makyajım ile kabarık saçlarımı gördükten sonra düzgün bir kadın olmadığımı fark edip konuşmayı kesti. Ben de o sokak kadınlarından biriydim.

Yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Dikkatli olman lazım.” Sonra yürüyüp gitti.

İşin aslı, ikinci adam birinci adamdan daha çok canımı yakmıştı.

Ama söylediği doğru, öyle değil mi? Ben düzgün bir kadın değilim. Benim yaptığımı hiçbir düzgün kadın yapmaz.

Tanrım, bazen kendimden nefret ediyorum.

Adımı Eve olarak yazmayı da bırakacağım. Bir anlamı var mı? Naisılsa ben kim olduğumu biliyorum.

8 Kasım 1988

Elbise vitrinde yoktu.

Birden içim fena oldu.

Kalbim deli gibi atarak dükkâna dalıverdim. Gözlerime inanamıyordum. Demek ki, bunca zaman sonra biri çıkıp onu satın almıştı. Burası insanların butik adını verdiği küçücük bir mağazaydı. Mağazanın yöneticisi olan kadın beni tepeden tırnağa süzdü.

Aşırı küstah bir tavırla “Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu.

Onun gözünde iğrenç ve pis kokan herhangi bir şeyden farksızdım, ama böyle olmam umurumda değildi. Elbiseden başka bir şeye aldırıldığım yoktu.

Kaygıdan nefes nefese kalmış bir halde kadına “Vitrindeki elbise” dedim, “satıldı mı?”

Kötücül gözleri çabuk çabuk ve iğrenmiş bir ifadeyle bir kez daha baştan aşağı üzerimde dolaştı. “Biri, yani parasını verebilecek bir müşteri onu üzerinde deniyor. Tabii, bu neden sizi ilgilendiriyor onu anlayamadım.”

“Onu ben satın almak istiyordum” diyerek kadının üzerimde daha büyük bir egemenlik kurmasına, olduğundan daha küstah, daha üstün ve küçük gören bir tavırla davranmasına fırsat verdim.

Kadın benden beklediği şeyin bunu çalmaya kalkışmaktan başka bir şey olmadığını eklemeye gerek duymadan “Bu dört yüz pound’un bir hayli üzerinde orijinal bir tasarımcı parçası. O kadar paran var mı bakalım?” dedi. Ben, benim elbisem kadar şahane bir şeyi çalacak bir insan değildim. Hayatta hırsızlık yapmazdım, nokta.

Cesur görünmeye çalışarak “Evet” dedim.

Kahkahalarla bana gülmeye hazırlandığı için ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılmıştı. Gözyaşlarının boğazımdan aşağı indiğini ve gürül gürül akan bir ırmak gibi gözlerime hücum ettiğini hissettim. Kadının önünde ağlamak istemiyordum. Çekilen perde halkalarının metalik ıslığı aramızdaki boşluğu doldurdu ve ikimiz de dükkânın arka kısmındaki küçük deneme kabinine döndük. Kabinden dışarı benim elbisemi giymiş bir kadın çıktı.

Kadının üzerindeki sanki benim gelinliğimmiş ve bunu giydiği için de benim evleneceğim adamla nikâhlaniyormuş gibi hissettim. Sanki diri diri derimi yüzmüş ve benim derimden kendine bir elbise yapmıştı. Hissettiğim acı çok yoğun ve epeydir çektiğim acılarla hiç alakası yoktu. Kadının üzerinde benim olması gereken bir şey vardı ve o bunu satın alabilecek durumdaydı. Canının istediği an gidip satın alabilirdi. Oysa, ben... Ben her zaman vitrinin öbür tarafında kalmaya ve böyle şeylere bakmaya mahkûmdum. Güzel şeylere sahip olmayı hak etmediğinden, ben daima yanlış tarafta olacaktım.

Satış elemanı kadın öteki kadından çok beni düşünerek sevinçle “Elbisenin içinde harika görünüyorsunuz!” dedi. Benim bir pislik olduğumu bildiğini bana göstermek istiyordu. Tezgâhın arkasından

çıktı ve beni dışladığını, artık gitmem gerektiğini ve burada istenmediğimi hissettire hissettire elbisemi giyinmiş olan kadının yanına geldi. “Ben bunu satın almanız konusunda ısrarcı olacağım.”

Kadın “Benim düşündüğüm fiyat aralığının biraz üstünde” diye yanıt verdi.

Kadın aslında söylediklerini bana duyurmak istediği için yüksek sesle “O konuyu dert etmeyin, hatırlı müşterilerimiz için makul indirimlerimiz ve ödeme kolaylıklarımız olabiliyor” dedi. “Küçük bir kaparo bırakırsanız geri kalanını aşağı yukarı bir ay gibi bir sürede ödeyebilirsiniz.”

Elbisemi üzerinde taşıyan kadın sevinçle “Böyle bir şey olduğundan hiç haberim yoktu” dedi.

“Size söylediğim gibi, sadece en hatırlı müşterilerimize yaparız.”

“Aman Tanrım, alsam mı yoksa? Güzel bir elbise, hem üstümde de iyi duruyor...”

“Sizin gibi birine yakıştığı kesin. Pek az insan bu kadar güzel bir şeyi layıkıyla taşıyabilir. Öyle herkese yakışacak bir parça değil.”

“Ah... ne kadar güzel hoş.”

Hayır, değil! Kadına çılgılık çılgılığa bağırmak istiyordum. O, hoş ve ya güzel değil, ayrıca senin kullandığın o acinası, alçak ve ona layık olmayan sözcüklerden hiçbirini hak etmiyor. O ilahi bir şey: Güneşin ışığını aldığı yerden gelmiş, gökkuşağı parçalarından dokunmuş bir kumaştan yapılmış ve melekler tarafından dikilmiş. Güzelliğin ya da hoşluğun çok ötesinde bir şey o. Kusursuzluğun ta kendisi.

Gözlerimi kopartırcasına önümde olup bitenlerden uzaklaştırıp arkama dönüyorum. Kadının, ben onu çok daha fazla sevebileceğim halde, tam olarak beğenmediği bir şeyi satın almasını seyredecek değildim. Bu tam da insanın sevdiği, hayatını verdiği erkeğin gidip bir başkasıyla evlendiğini görmek gibi bir şeydi. Bir daha asla böyle bir şey yaşamak istemiyordum.

Dükkân sahibi kadının oradan çıkışımı aynadan seyrederken benim gibi bir pisliği defettiği için kendini üstün hissedeceğini ve tatmin olmuş bir tavırla gülümseyeceğini biliyordum. Kadına hiçbir şey

yapmamıştım, ama yine de o bana haddimi bildirmekten büyük haz almıştı.

İçimdeki savaşıma gücünün tükendiğini hissederek afallamış bir halde eve yürüdüm. O elbisenin hayatıma nasıl bir amaç kattığını tam olarak anlayamamıştım. O bir odak noktasıydı. Hiçbir zaman gerçekten satın alabileceğimi düşünmemiş olsam da, beni ayakta tutan o satın alabilme olasılığıydı. Günün birinde benim de –tıpkı bir zamanlar birlikte çalıştığım ve sokakta yanlarından geçtiğim diğer kızlar gibi– güzel ve iyi bir şeye sahip olabileceğim ihtimali aklıma hepten kaçırmama engel olmuştu. Üstelik her gece Habbie’nin Yeri’ne gidip, mekâna gelen iğrenç yaratıkların kokusunu üstümde taşıyarak oradan çıkmak ve kendime aynada zar zor bakmak yerine neden geçici işler bulmak için daha çok uğraşmadığımı kendi kendime sormama da engel olmuştu.

Bence elbise, hayatımı değiştirebilme gücümün simgesiydi. Dahası iyisini yapabileceğimin, tekrar “normal” bir insan olabileceğimin simgesi.

Yatmaya gidiyorum. Telefon edip âdet gördüğümü söyleyeceğim. Yarın yataktan kalkmanın hiçbir anlamı yok.

Sevgiler,
Ben

29 Kasım 1988

Haftalardır dükkânın önünden geçmiyordum. Geçmeme gerek yoktu. Elbiseye başka birinin –benim elbiseme– sahip olması hâlâ içimi acıtıyordu. Ve o kendini beğenmiş sürtüğün bana yaptığı muamele aklımdan bir türlü çıkmıyordu.

Nihayet geçen gün önünden geçmeye mecbur kaldığımda –yoksa işe geç kalacaktım– onu tekrar vitrinde görünce nasıl bir tepki verdiğimi artık sen düşün. Elbise. Benim elbisem. Sanki hiç oradan alınmamış ve o kadın tarafından denenmemiş gibi, tekrar vitrindeki

parlak ve yüzü olmayan mankenin üstündeki yerini almıştı. Dükkân kapalı olduğundan içeri giremedim, ama işe geç kalmama rağmen durdum ve ona uzun uzun baktım. Baktıkça baktım ve elimi uzatıp cama dokunarak onun yumuşacık katlarını pencereden hissedebildiğimin, tanrısal titreşimlerinin yavaş yavaş içime aktığının hayalini kurdum.

Karşıma ikinci bir şans çıkmıştı: O sürtüğe gününü gösterme ve kendi kendime daha iyisini becerebileceğimi kanıtlama şansı. Ben de kusursuz bir şeye sahip olabilirdim.

Elimi usul usul camdan çektim ve işe kadar yolun geri kalanını koşturmak zorunda kaldım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. O elbiseyi satın alabilecek parayı kazanmak için her şeyi ama HER ŞEYİ yapabileceğimi biliyordum. HER ŞEYİ.

on ikinci bölüm

jack

Bazen Brighton'da olmak bana etrafımın hepsi de birbirinden farklı görünen, hepsi de kendi hayatlarıyla meşgul bir sürü insanla sarılı olduğu Londra'da yaşıyormuşum hissini veriyor. Londra'da birkaç gece kaldım, Oxford'da ve Brighton'da yaşadım –artık Hove'a yerleşmiş bulunuyorum– ve kalabalık içinde yok olabilmenin güzelliğinden hiçbir zaman bıkmayacağım. Hatta en güzel kesimleri Londra'da olduğu kadar geniş bir alana yayılmamış olduğundan dediğim şeyi Brighton'da yapmak daha da kolay.

North Laines'in parke taşı döşeli sokaklarında yürürken kendimi adı sanı bilinmeyen ve özgür bir insanmış, sil baştan Jack Britcham olmuş gibi hissediyorum. Otuzlu yaşlarımda, önünde kocaman bir hayatı olan bir adamım. Canımın istediği zaman, istediğim her şeyi yapabilirim. Beni hiçbir şey tutamaz. Kalabalıkların içindeyken yolun ortasında duran ve etrafından dolaşarak aşılması gereken bir engelden, rastlantı sonucu yoldan geçen insanlarla aynı zamanda aynı şekilde bulunan bir varlıktan başka bir şey değilim. Önemli biri değilim. Önemli biri olmamak hoşuma gidiyor. Çoğu zaman önemli biri olmamak için can atıyorum. Benim dünyamda ve tanıdığım insanların arasında, insanın hiç kimse olabilme gibi bir seçeneği yoktur.

Gardner Sokağı ile Church Sokağı'nın köşesinde, tam yo-

lun daralarak iki tarafı da dükkânlarla dolu boğucu bir ara sokağa dönüşmeden önceki noktasında bir sokak satıcısının tezgâhı gözüme çarpıyor. Adam turuncu renkli plastikten bir süt kolisinin üzerine oturttuğu delik deşik mukavvanın üzerine düzgün sıralar halinde kristal kalpler yerleştirmiş. Kalplerin kimisi pürüzsüz ve berrak, kimisinde neredeyse acımasızca yontulmuş, gözle görülebilir düz kenarları var; ötekiler de pürüzsüz ama kabartılı yüzeyleri var. Yalnlıkları, ışığı yakalama biçimleri, tüm bir renk spektrumunun mukavva üzerine damlalar halinde düşmüş zerrelerinin birbir rengi insanı adeta çarpıyor. Ucuzlar, ama ender rastlanan inanılmaz bir güzellikleri var.

Yanımdan geçip giden kalabalıkları rahatsız etmemek için tezgâha sokulup büyülenmiş halde onlara bakıyorum. Satıcı muhtemelen benim yaşlarımda. Dağınık, açık renk sakalı ve içine göçmüş gözleri olan adamın üzerinde pasaklı, hardal sarısı renginde bir anorak var. Yeşil parmaksız eldivenlerden parmakları görünüyor ve burnu sanki hiç geçmeyen bir soğuk algınlığı varmış gibi kıpkırmızı. Ağır bir Londra aksanıyla “Hepsini ben yaptım, dostum” dedikten sonra bana olan ilgisini kaybediyor ve sigarasını sarmaya devam ediyor. Bu candan mücevherler beni adeta hipnotize etti.

Libby bunlardan birini sevecektir. En azından ben seveceğini düşünüyorum. Onun için en mükemmel hediye bulabileyim diye Brighton’ın altını üstüne getirdim. Bulabildiğim ve onun sevebileceğini sandığım her şey onun hoşlanmayacağı kadar pahalı. Eminim, başka erkekler mütevazı zevklere sahip bir karım olduğu için bana imreneceklerdir. Güzel şeyleri sever, bir şeyin markasını anında tanır ve sahte mi, yoksa gerçek mi olduğunu anlar ama kendini bu gibi eşyalarla şımarttığı görülüş şey değildir. Bir türlü o parayı veremez – gerekli olmayan bir şeyleri almakla karşı karşıya kalınca yüksek sesle dile getirmese de ben aklımdan *Bu neredeyse bir*

aylık ev kredisi taksiti, cümlesinin geçtiğini bilirim. Bunun yüzünden faturalarımı ödeyemeyecek durumda kalsaydım, ne yapardım? Nesnenin ödemek zorunda olduğu paraya gerçekten değip değmediğini anlamak için olayı her zaman bir bağlama yerleştirerek değerlendirir.

Evliliğimizin ilk başlarında Libby'ye eğer isterse okula dönüp doktorasını tamamlaması için destek olabileceğimi söylemiştim. Bana gülümserken yüzü aydınlanmış ve sevinçten kırılsır gibi olmuştu. "Teşekkür ederim. Teklifine çok teşekkür ederim" demişti. "Ama olmaz, o tren kaçtı. Ben artık bir güzellik uzmanıyım. Doktoraya dönebilmek için para biriktiriyordum, ama artık geri dönmek istemiyorum."

"Arayı kapatamayacağından korktuğun için mi dönmek istemiyorsun?"

Başını iki yana salladı ve "Hayır" dedi düşünceli bir ifadeyle, "ben bir güzellik uzmanı olduğum için dönmek istemiyorum."

"O zaman biz de finansal kaynakları Brighton'da ya da Hove'da kendi salonunu açman için harekete geçiririz" diye önermiştim.

Bir kez daha katıksız sevincinin bir ifadesi olarak gülümsemi; sevinci bana bakan gözlerinden okunuyordu. "Bu harika bir teklif, Jack. Teşekkürler, ama olmaz."

"Neden olmuyormuş?" diye sormuştum.

"O kadar hırslı biri değilim."

"Sen son derece hırslı ve motivasyonu yüksek birisin; yeterince tutkulu ve zekisin."

"Sanırım istediğim şeyi elde etmek için bedeli ne olursa olsun, bana gereken her şeyi yaptırabilecek türden bir hırslımın olmadığını söylemeye çalışıyorum. Araştırmamı finanse edecek insanlara karşı minnettar kalmak istemediğim için doktoramı bitiremedim. Sana borçlu kalmak istemediğim için senin paranla bir salon açmak istemiyorum."

“Ben senin kocam, bu bizim paramız.”

“Belki ahlaken ya da yasal olarak öyle olabilir, ama buraya” elini başına götürmüştü, “ve buraya göre” avucunu kalbinin üzerine koymuştu, “o senin paran. O parayı sen kazandın ya da benimle tanışmadan çok uzun zaman önce birileri onu sana verdi.”

“Ama bu saçma” demiştim ona.

“Olabilir. Eminim çocuklarımız olsaydı, daha farklı düşünürdüm. Ama şu anda sen ve ben baş başa olduğumuza göre ben onu hâlâ senin paran olarak görüyorum. Madem artık birlikteyiz, kazandığımız her kuruş bizim paramız sayılır.”

“Yine de saçmalık.”

“Ben yoksulluk çektim, Jack. Para ihtiyacının, bunun yol açtığı çaresizliğin insanları ne hale getirebileceğini gördüm. İnsan paraya sıkıştığında çok az sayıda seçenek arasından tercih yapmak zorunda kalır ve ben şimdiye kadar onlardan hiçbirini seçmeye mecbur kalmadım.

Ve evet, dürüst olmam gerekirse, güzellik uzmanlığı işine girdiğimde yapmayı istediğim başka bir şey vardı ve o da, kendime ait bir güzellik ürünleri markası yaratmaktı. Ama bu da birinin bana hazır olarak sunacağı değil, benim onu elde etmek için çalışmam gereken bir şey. İnsan çuvalladığında imdadına koşacak birinin olduğunu bildikten sonra herhangi bir şey yapmasının anlamı kalır mı? Ben bir şeyi elde etmek için çok çalışmayı, sonra da kazandıklarımın keyfini sürmeyi isterim. Böylece yaptığım işle gurur duyarım. İşleri berbat ettiğimde zengin kocamın beni batmaktan kurtaracağını bilirim bir anlamı kalır mı?”

Bu söyledikleri bana babamla olan karmaşık ilişkiyi düşündürmüştü. Hector her zaman sırtımı ona dayamam için uğraştı. Bir şeyleri ilk önce ona danışmadan yapmamdan hiç hoşlanmadı, hep kontrolün kendisinde olmasını istedi. Bir sorunumuz olduğunda ondan yardım istememizi söyleyerek

ve asla kendi ayaklarımızın üzerinde durmamıza izin vererek sürekli Jeff'e ve bana para verdi. Bu durumda başarılarımız onun başarısı, başarısızlıklarımız da onun başarısızlığı oluyordu. Babamın kontrolünden kurtulma mücadelemi hep fazla alevlendirmeden ve gizlice sürdürmek zorunda kaldım, çünkü annemin en çok titizlendiği mesele birbirine yakın insanlardan kurulu bir aile olmamızdı. Çoğu zaman ondan bu kadar çok nefret etmemin ve onun beni bu kadar küçük görmesinin sebebini annem öğrenir de kalbi kırılır diye çok korktum. Babamın yüzüne baktığımda bir erkek olmakla ilgili nefret ettiğim her şeyi görüyorum. Sonra annemin yüzüne bakıyorum ve onu asla kırmak istemeyeceğimi düşünüyorum.

Eve de babamın kontrolü elinde tutma girişimlerine fazlasıyla karşıydı. Sürekli annemlerden gelen maddi armağanları kabul etmememiz gerektiğini söylerdi, ama Jeff'e ve bana yardım etmenin annem için ne kadar önemli olduğunu bildiğimden, onlara hayır demekte zorlanırdım. Eve, babamın mülklerinden birinin satışından elde ederek bize verdiği doksan bin pound'u bir kadın sığınma evine ve evsizler için bir hayır kurumuna bağışlayarak derdimizi anlatmanın yolunu buldu. Bana kalsaydı böyle bir şeyi asla kendi başıma yapmazdım, ama babam paranın gittiği yeri öğrendikten sonra bize para vermeyi kesti.

Libby için camdan bir kalp almak istiyorum. Hem ucuz, hem de güzel, ama kalbin onun gerçekten sevdiği tarzda bir şey olup olmadığından emin değilim. Sanırım, onun yerinde Eve olsaydı bundan hoşlanırdı. Emin değilim. İki kadın bazen kafamda o kadar çok birbirine karışıyor ki, hangisinin neyi sevdiğini hangisinin neyi sevmediğini bilemeyecek hale geliyorum. İkisi de paradan etkilenmeyen insanlar. Biri güzel şeylerden hoşlanırdı, diğeri de hoşlanıyor. Biri kalbimi yerinden oynatırdı, diğeri de hoplatıyor. Ama yine de farklı-

lar. Bir sürü yönden çok farklılar, fakat bu gibi anlarda hangisinin hangisi, kimin kim olduğunu unutuyorum. Bir insanı o insan yapan, bir kadını âşık olduğum kadın yapan bütün o küçük şeyler bazen öylesine belirsizleşiyor ki, evlendiğim kadınla konuşmaya korkar hale geliyorum.

Eve'in söylediği, yaptığı ya da hoşlandığı bir şeyi Libby'ye atfedeceğimden ve onun beni hiçbir zaman bağışlamayacağından korkuyorum.

Gözlerim mukavvanın ortasındaki yarı saydam kalbe takılıyor.

Onu parmaklarımın arasına alıp mukavvadaki kancasından çıkarıyorum ve avucumun içinde tutuyorum. Kalbimden pompalanan kan sanki bu elimde toplanmış ve kalp avucumda atıyormuş gibi bir hisse kapılıyorum. Kalp canlı ve iyi, üstelik atıyor da.

Eve olsaydı bunu severdi, Libby'nin de seveceğinden eminim. Başına gelen onca şeyden sonra ona bu kusurlu kalbimden başka verecek neyim olabilir?

eve

1 Aralık 1988

Bugün Connie'yle konuştum. O elbiseyi satın alabilmek için nasıl daha çok para kazanabileceğimi sordum. Paranın ne için gerektiğini ona anlatmadım, çünkü insanların bir elbiseyi neden bu kadar çok istediğini anlayabileceğinden kuşkuluyum; ona sadece mümkün olan en kısa sürede daha çok para kazanmam gerektiğini söyledim. Gülünç bir şekilde soyunma odası olarak adlandırılan izbe arka odada makyaj yapıyordu ve kendini daha iyi görebilmek için etrafı ampullerle çevrili aynaya doğru eğilmişken birden bedenini dikleştirdi. Connie işyerinde güvendiğim tek insan, gerçekten.

Dans etmeye başlayalı çok zaman olmamış ve işiyle epeyce barışık. Ötekiler gibi şirret, kötü niyetli ve acımasız değil. Şahane bir vücudu, uzun ve pürüzsüz bronz kasları var. Endamı Amazon kadınlarını andırıyor, ama topukluları giyip kabartılmış saçlarını arkadan topladığında bir tanrıçaya dönüşüyor. Erkekler ince ve yüksek topuklarının altında ezilmeye, onun tarafından evcilleştirmeye can atıyorlarmışçasına akın akın onu seyretmeye geliyorlar. Böyle olmasını hiç umursamıyor, sanki olanlardan hiç etkilenmiyor. Oraya çıkmak için başka bir insana dönüşmesine gerek yok. Ağızlarının suyu akan adamların karşısındayken de Connie, soyunma odasındayken de Connie ve iş dışındayken de Connie olabiliyor. Ben buradayken ve adamların karşısındayken Honey oluyorum, işten çıkınca Eve'e dönüşüyorum.

Başını yana yatırıp koyu renk, baştan çıkarıcı gözleriyle beni ince-

leyerek “Paraya ne için ihtiyacın var, tatlım? Yani eğer çok özel değilse, sormak istedim” dedi. Etrafta dolaşan birileri duymasın diye sesini alçaltmıştı.

Omzumu silktim. “İhtiyacım var işte.” Dansçılığın insan bünyesinde yaptığı tahribata onun kadar dayanıklı birinin elbiseye ne için ihtiyacım olduğunu, onun bana nasıl yardım edebileceğini anlaması olanaksızdı.

“Umarım adamın biri için değildir.”

Başımı salladım. “Öyle bir şey değil. Böyle bir şeyi asla bir erkek için yapmam.”

Kederli ve bilgelik dolu bir sesle “Asla asla deme” dedi. “Yani daha çok para mı kazanman lazım? Özel dansa başlayabilirsin, hani şu VIP odalarında yapılanlara. Adrian’a ve ötekilere buna başlayacağını söylersen, onlar da bu odaya takılan adamları dans için seni seçmeye ikna ederler.”

“Orada normal dans mı yapacağım? Belki biraz daha uzun süren, belki de çıplak yapılanından?” diye sordum.

Connie sanki kendine gerçekten o kadar saf olup olmadığını soruyormuş gibi beni uzunca bir zaman sert bakışlarla süzdü. Daha önce hiç VIP dansı yapmamıştım ve bu konuyla hiç ilgilenmemiştim. Genellikle kulüp ücretini çıkarmaya ve kiramı, mutfak masrafımı ve faturalarımı karşılamaya yetecek kadar kazanıyordum. Geliyordum, işimi yapıyordum ve gidiyordum. Öteki olaylara girme ihtiyacı duymamıştım.

Connie iç geçirdi. “Honey, özel odalarda burada sahne önünde geçerli gibi görünen kurallar pek fazla işlemez. Sahnedeysen onların bize dokunmasına izin verdiğimizde bunu biz istediğimiz için yaptığımızı düşünmelerini sağlarız, bunu biliyorsun değil mi? Oysa arkada sana dokunmaya kalkarlar. Dansını izlerken otuz bir çekmeye, memelerine dokunmaya kalkarlar ve senin kendine dokunmanı isterler. Eğer isterlerse onlara otuz bir çekmen gerekir, bazı kızlar oral seks yapar ve...” Birden sustu; yüzüme yansıyan dehşet ifadesi yüzünden durmak zorunda kaldığı çok belliydi. Kaygılı gözleri-

ni gözlerime dikerek baktı. “Özel dansın sana göre bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Ama paraya ihtiyacım var” diye üsteledim.

Connie üst dudağını ısırmaya başlamış, dişlerine ruj bulaştırmıştı; onu daha önce hiç bu kadar utangaç görmemiştim. “Tamam, ama biraz daha dayanıklı olman lazım. Orada herhangi bir zayıflığını gösterecek olursan seni çiğ çiğ yerler. Yani, lafın gelişi öyle söyledim. Gelen pisliklerin bazıları sana bunu yaptırabileceklerini hissederlerse, işlerini ağzınla bitirtmeye zorlarlar. Kızın biri dışarıda korumalar durduğu halde o odaların birinde tecavüze uğramıştı, çünkü çiğlik atmaya korkmuştu. Sonra bu batakhaneyi işleten aşağılık herifler ruhsatlarının ellerinden alınacağını söyleyerek olayı polise bildirmesi için kıza baskı yaptılar. Önüne bir tomar para atıp resmen defolup gitmesini söylemişler. Peki, bunu yapan hayvana ne oldu dersin? Biz bütün kızlar olarak adamın karşısında dans etmeye karşı çıkana ve müdürler onu içeri almayana kadar birkaç kez daha gelmeye çalıştı.” Omzunu silkti. “Herhalde başka bir yere gidiyordur.”

Elimi ağzıma götürdüm. Ben oradayken bir arkadaşımın tecavüze uğradığını öğrendiğim bir yerde çalışamayacağımı bildiğimden ona “Sen neden hâlâ burada çalışıyorsun?” diye sordum.

Connie yine o pişmanlık ve bilgelik dolu gülümsemeyi kondu-rup tekrar aynaya doğru dönmüş, allık fırçasını yanaklarına sürmeye başlamıştı. “Paraya ihtiyacım var.”

Ben de sandalyemde dönüp aynaya baktım. Kendime baktım. Saçlarım dik dursunlar diye fırçayla kabartılmıştı; gözlerime belirginleşsinler diye siyah, kahverengi ve mavi tonlarında ağır bir makyaj yapılmış, takma kirpikler takılmıştı; kan kırmızısı bir ağzım ve parıldayan yanaklarım vardı. Boynuma altın renginde, ışıltılı bir köpek tasması takmıştım. Tekrar Eve olabilmek için paraya ihtiyacım vardı.

Makyajını yapmaya devam eden Connie “Keşke yapmak zorunda kalmasaydın” dedi. “Her durumda yapacağını biliyorum, ama keşke yapmasan. Seni ilk gördüğüm anı hatırlıyorum; o zaman bile senin burada olmaman gerektiğini anlamıştım. Sen böyle yerlerin insanı

değilsin, Honey. Yeterince sert değilsin. Sonraki yıllarda arkana dönüp bakacaksın ve bu yüzden kendinden nefret edeceksin.”

Ona “Sana da aynısı mı oldu?” diye sordum.

“Ben buraya gelmeden çok uzun zaman önce kendimden nefret etmişim. Burası, o nefreti haklı çıkarmamı sağlayacak bir baha-ne daha sunuyor.”

Bir kez daha ona olduğu kadar kendime de duyurabilmek için yüksek sesle “Paraya ihtiyacım var” dedim.

“Hangimizin yok ki?”

Paraya ihtiyacım var, paraya ihtiyacım var, paraya ihtiyacım var. Vardiyamı bitirdikten sonra Adrian’ın yanına gidip bana biraz özel oda işi vermesini isterken içimden sürekli aynı şeyi söyleyip durdum.

“Emin misin?” diye sordu. Şaşırdığı her halinden belliydi. Orada bulunduğum süre içinde vardiyalarımı tamamlamaktan, paramı alıp evime gitmekten başka bir şeyle ilgilendiğim olmamıştı.

Başımı salladım. *Paraya ihtiyacım var, paraya ihtiyacım var, paraya ihtiyacım var.*

“Müşteriler bu işe bayılacak: Arka tarafa bir parça taze et gelmiş olacak. Parandan da daha fazla komisyon kesilecek. İşe girişmeden önce neleri yapacağını, neleri yapmayacağını onlara anlat. Zaman içinde sen de seveceksin” derken popoma hafifçe vurdu. “Erkeklerin hayranlıktan ağızları açık sana bakmaları, senin de hoşuna gidecek.”

Paraya ihtiyacım var, paraya ihtiyacım var, paraya ihtiyacım var.

8 Aralık 1988

Bugün ilk kez özel dans yaptım.

Adam iğrenç biri değildi, sarhoş da değildi. Üzerinde takım elbise vardı ve yeterince normal görünüyordu. Nikâh yüzüğü de takmıştı. Nedense bu beni rahatsız etti ve ellerine bakmamaya çalıştım.

Çıplak halde, ata biner gibi adamın kucağına oturarak müziğin rit-

mine uygun hareketler yaptım. Bu arada o da parlak altından nikâh yüzüğü taktığı elini belime götürdü, öteki eliyle kendini tatmin etti.

Eve gelince üç kez duş aldım, ama şu anda bile adamın sağ elinin yukarıdan aşağıya doğru bedenime sürtünmesini ve onun başka bir insana verdiği ömür boyu bağlılık ve sadakat sözünün altın halkasının tenime değişini –değiştirdiği yeri adeta cayır cayır yakışını– hissediyor gibiyim.

Bu geceden kazandığım banknotları buzdolabındaki üstü neredeyse tamamıyla donmuş olan buz kutusuna koydum, böylece orada olduklarını unutabilirim. Şu anda onları düşünmek bile istemiyorum. Aslında şimdi gidip bir banyo daha yapacağım.

19 Şubat 1989

Bugün cebimde harcanmak için yanıp tutuşan bir banknot desteğiyle mağazaya girdim. O banknotların her birini ben kazandım. Anlaşılan VIP odasına gelen “yeni kız” müdavimler ve bunu sık sık başka yerlerde yapanlar için pek popüler bir şeydi. Çok az bir para karşılığında bana “ekstra şeyler” yaptırabileceklerini, bir dans ücreti karşılığında “sonuna kadar gitmek” için kandırabileceklerini sanıyorlardı. İndirim ya da beleş dans karşılığında beni onlardan yardım alma ve onlardan işin inceliklerini öğrenmeye ikna edebileceklerini sananlar da vardı.

Connie “Çok dayanıklı olman lazım” demişti, ben de onun dediğini yapıyordum. İlk başlarda biraz sinirli olmama ve başa çıkabilmek için epey uğraşmama rağmen, bu adamlar –özellikle de parlak altın alyanslar takanlar– tarafından soyup soğana çevrilme düşüncesi bana daha korkunç gelmişti. Karşılarındaki ilk dansımda mutlaka bir kez şanslarını denerlerdi. “Desire bunu senden yirmi pound daha ucuza yapıyor” derlerdi. İlk başlarda ne diyeceğimi tam olarak bilemediğimden o paraya bunu yapamayacağımı söyler, ama biraz pazarlıkla fiyatı aşağı çekmelerine izin verirdim. Sonradan aklım başı-

ma geldi. “Bebeğim, çok üzüldüm, ben de karşında dans etmek için can atıyordum. Madem sen o fiyata Desire’yi istiyorsun, biraz bekle de onu çağırayım” demeye başladım. Egoları her zaman galip gelir ve istediğim fiyatı öderlerdi.

Hiçbir zaman katıksız cinsel içerikli –saksafon, elle muamele ya da seks benzeri– bir şey yapmadım ve böylece kendimi o kadar kötü hissetmemeyi başardım. İçlerinden bazılarının beş dans fiyatına şarkının sonunda birkaç saniye orama dokunmasına izin verdim. Bunu yaparken de ben de bundan hoşlanıyormuşum ve şarkının son ezgileri duyulmaz olduktan sonra da devam etmesini istiyormuşum gibi davrandım.

Asıl tuhaf olan, onların buna inanmalarıydı; tüm samimiyetleriyle, karşılığında para almasam bile yanlarında soyunmakla kalmayıp suratlarına bir daha bakabileceğime inanıyorlardı. Bir tarafım bu adamlara acıyor ve onları benim bundan zevk alabileceğimi düşündürecek kadar *gerçeklikten koparan* hikâyelerini merak ediyordum. Buraya tahrik olmak için gelenler onlar olduğu halde benim onları arzulayabileceğim ihtimali olduğunu sanıyorlardı. Çoğu zaman kendimi kapatır, hiçbir şey hissetmezdim. Önünde döne döne dans ettiğim bir adamın kendi işini halletmek üzere pantolonunun fermuarıyla oynamadan önce ellerini göğüslerimde gezdirmesine izin veriyordum, ama bu işe başladığımdan beri kendi etrafımda ördüğüm duvar gitgide daha da kalınlaşmıştı. Bu olayın bir parçası olmaktan nefret ediyordum, fakat kafamda sürekli “Paraya ihtiyacım var” sözcüklerini döndürüp duruyordum. Duygularımın etrafına bir duvar ör-müş, düşüncelerim tek bir noktaya odaklamıştım.

Cebimdeki banknotları kuruşu kuruşuna kendim kazanmış, aklıma gelmesinler diye hepsini buzlukta saklamıştım. Artık bu ekstra para, kullanılmaya ve ihtiyaç duyduğum şeyi satın almaya hazırды. Bu, her şeyi sırf bir elbiseyi satın alabilmek için yapmış olmamı anlamayacak herhangi bir insana çok saçma görünebilirdi, ama benim ona ihtiyacım vardı. Hayatımda ihtiyaç duyduğum pek az şey vardı –herkesin sahip olmak isteyebileceği birtakım nesneler olabilirdi–

ama ben bu elbiseyi sanırım kendimi yeniden... gerçek bir insan gibi hissedebilmek için istiyordum.

İçinde yaşadığım dünya ve yaptığım şeyler bana gerçek olmayan birine dönüşmüşüm hissini veriyordu. Çoğu zaman kendimden tiksiniyordum ve Honey olmayı bıraktığımda –yaptığım şeyde bir yanlış yokmuş gibi yapmaya son verdiğimde– yok olup gideceğim korkusuyla karşı karşıya kalıyordum. Honey yavaş yavaş varlığını ele geçirecekti ve pek yakında bir gün kulüpten çıktığımda bir daha Eve olmayacaktım. Kulüpten Honey olarak çıkacaktım; Honey benim daireme gelecekti, Honey üstündekileri çıkaracaktı, Honey banyoya girecekti, Honey kendini adeta kazıyarak temizleyecekti, Honey üzerinde sabahlığı ve ıslak saçlarıyla oturup boşluğa bakarak sigara içecekti. En sonunda Honey yatağa girip uyuyacaktı. Sonra sabah olunca Honey uyanacak ve gününe Eve'in yaptığı gibi devam edecekti.

Aslında olduğum kişiye geri dönmek her geçen gün zorlaşıyordu. Artık öteki olmaya son vermem ve kendim olmaya başlamam daha uzun sürüyordu. Bu elbiseye, Eve'in bakmaya doyamayacağı bu şeye ihtiyacım vardı. Elbise, Mavis Teyze'nin tespihi, Henry Amca'nın takım çantası ve iki yaşımdayken annemlerle çekilmiş fotoğrafımla bir araya geldiğinde benim için, yani Eve için bir anlamı olan daha çok nesne biriktirmiş olacaktım. Gerçek olduğumu gösterecekti bu nesneler. Beni buraya bağlayan nesnelere sahip olduğumda, yok olup gitme ihtimalim de azalacaktı.

Kapıyı iterek açtığımda dükkân zili ağır ağır çınladı. Beni ağlatan şirret kadın, onun ayrıcalıklı cennetine adımını atmış değerli müşterisi için hazırlanmış gülümsemeyi takınarak başını bir kazağı katladığı tezgâhtan kaldırdı. Beni tanıdı –tanıdığı yüzündeki kırışıklıklardan anlaşıyordu– ama nedense dudaklarını o alaycı sırıtişle kıvrımadı ve gözlerini kısmadı. Belki de beni parçalara ayırmadan önce ben gözünün önüne gelene kadar beklemeyi istemişti. Ama artık bunu yapamazdı, değil mi? Param vardı, ben de onun kadar iyi biri sayılırdım. Ne kadar istemese de, ne kadar kendisinin benden daha iyi biri olduğunu düşünmüş olsa da bana o elbiseyi satmaya mecburdu.

Hafiften titresem de cebimdeki para, yürümeye devam etmem için beni cesaretlendiriyordu.

Kadının önüne geldiğimde “Evet, ne vardı?” diye sordu. Aramızda sadece tezgâh vardı.

“Vitrindeki elbiseyi denemek istiyorum” dedim. Sesim kibar ve kendinden emindi.

Kadın “Elbette” dedi.

Yaşadığım şaşkınlık yüzünden elimde olmaksızın biraz geri çekildim. Parayı cebimden çıkarmak zorunda kalacağımı, ona zamanını boşa harcamadığımı ve bana o elbiseyi satmamak için hiçbir gerekçesi olamayacağını göstereceğimi sanmıştım.

Giysi katlama işini bitirdikten sonra tezgâhın etrafından dolaşıp dışarı çıktı ve sakın sakın pencereye doğru gitti. Vitrine çıkararak elbisenin fermuarını açtı ve büyük bir dikkatle başsız mankenin üst kısmından çekerek çıkardı. Birdenbire *Manken* adlı filmdeki şarkının nakarat kısmı patlarcasına kafamın içine doldu: “Gözlerine baktığımda, cenneti görüyorum...” Film, Peter ile çıktığımız günlerin birinde görmüştüm. Galiba, o işi ilk kez yapmamızın öncesinde izlemiştik. En ön sırada el ele tutuşup oturmuştuk, kalbim aşk olduğunu sandığım şey yüzünden patlayacak gibiydi. Sanırım aşkın tanımı zaman içinde insan yaş aldıkça, daha çok şey öğrenip daha çok şey yaptıkça değişim geçiriyor. Ona olan aşkımın onunla cinsellik yaşadıktan sonra fazlasıyla değiştiğini anımsıyorum. Kendimi ona ait gibi hissetmiştim; onun yapacağı hiçbir şey yanlış olamazdı ve bana hiçbir şekilde acı veremezdi. Birlikte olduğumuz dönemde bana, hayatta ikimize zarar verebilecek ya da bizi ayırabilecek hiçbir şey olamaz gibi gelmişti. Ama sonra Peter hayatımdan çıkıp gitmişti.

Elbiseyi butiğin arkasındaki deneme kabininde bulunan ahşap kancadan çıkarıp elime aldığımda onun kullanılan kumaşın kalitesi yüzünden epeyce ağır olduğunu fark ettim. Üzerime geçirmeden önce biraz oyalandım ve fermuarını neredeyse hürmet ederek kolumun altından başlayarak yukarı kadar çektim. Tenime değen yumuşaklığı bana sanki o beni okşuyormuş ya da kumaşın temas ettiği

noktalarda beni sakinleştiriyormuş gibi gelmişti ve onun içinde kendimi güvende hissettiğim andan itibaren yaydığı huzur dalgaları inanılmaz güzellikeydi. Gözlerim yaşlarla doldu, yaşlar boğazımı tırmaladı. Biri beni kucaklıyormuş, seviyormuş ve sevecen kollarında sallıyormuş hissine kapılmıştım.

Dışarı çıkıp aynaya bakmak için satış elemanı kadının küçümsemelerine hazırlıklı halde perdeyi yana doğru çektim. Kadın telefon ahizesini kulağına yapıştırmış ve hattın öbür ucundaki kişinin söylediklerini dinlerken dükkânın önüne bakıyordu. Kabinden dışarı sessiz adımlarla ve –bu elbiseye uygun kusursuz bir ayakkabım olmadığından– yalınayak bir halde çıkıp aynaya doğru gittim.

Kendimi epey zamandan beri ilk kez tepeden tırnağa bir ayna karşısında görünce elimi ağzıma götürdüm ve gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Olduğumu sandığım kişiye hiç benzemiyordum. Honey’ye de benzemiyordum. Aylarca önce annemin evinden çıkıp gittiğimden beri kimliğine büründüğüm hiç kimseye benzemiyordum. Yetişkin bir kadın gibi görünüyordum; zor yoldan da olsa kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmiş bir kadın. Fakat aynı zamanda kırılgan, narin ve huzurlu bir halim de vardı. Elbise beni ıslıl ıslıl parlatmıştı. Kadınların düğünleri için giyinip süslandiklerinde hissettikleri de bunun gibi bir şey olmalıydı. Herhalde kendilerini dünyanın en güzel kadını gibi görüyorlardı.

Satış elemanı kadın “Rengi gözlerinizi ortaya çıkardı” dedi. Yanıma geldiğini duymamıştım ve ne kadar zamandır orada durduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, çünkü hayatımda ilk kez tamamen kendime odaklandığım ve adeta kendi varlığımın içinde özüksendiğim bir anı yaşıyordum. Gözlerimi aynadaki yansımaımdan uzaklaştırıp onun kötücül gözlerini aradım, ama bulamadım.

Düşünceli bir ifadeyle “Güzel oldunuz” dedi. “Siz hakikaten bu elbiseyi hak ediyorsunuz. Başka birinin üzerinde bu kadar iyi durmayacaktı.”

Etrafa zehir saçan o kadının nereye gitmiş olduğunu merak ederek aynaya bakmayı sürdürdüm. O kadın, sırf adıımı eşikten içeri

attım diye bana karşı büyük bir nefret duymuştu.

Ben sesimi çıkarmayınca “Size kaba davrandım” dedi, “ama siz yine de geldiniz. Bu elbisenin sizin için anlamı çok fazla olmalı.”

Bunu satın alabilecek parayı kazanmak için Honey’nin bana yaptırdığı bütün o şeyleri düşündüm. Yani... buraya tekrar gelmeme yetecek parayı kazanmak için yaptıklarımı düşündüm. Tekrar bana karşı tavır alabileceğinden korktuğumdan kadınla konuşacak halde değildim.

“İsterseniz giysilerinizi sarıp paket yapabilirim, çünkü bana kalırsa normalde bunu yalnızca evde giyebilirsiniz.” Kadın bunu giyip gidecek hiçbir yerimin olmadığını, bunun böyle bir hissi yaşayabileceğim ilk ve son an olduğunu biliyordu. Ellerimi ve parmaklarımı elbisenin etek kısmında gezdirdim. Tenimin onunla her temas edişinde içimi bir heyecan dalgası sardı. Dışarıda hava sıcak değildi, ama kadın haklıydı: Elbisemi üstümden çıkarmak istemiyordum.

Kadın deneme kabinine gitti ve eline giysilerimi alarak tekrar yanıma geldi. Ceketimi ve spor ayakkabılarımı uzattıktan sonra, kazağımı, blucinimi ve çoraplarımı tezgâhın üzerine koydu. Ayağıma spor ayakkabılarımı geçirdim, ceketimin içine girdim. Bu sıradan giysiler bile elbisenin güzelliğini söndürmeyi ve içindeyken yaşadığım duyguları hafifletmeyi beceremedi.

Nihayet tezgâhın yanına gitmeyi başardığımda kadın “225 pound tutuyor” dedi.

Cebimdeki banknot destesine uzanan elim olduğu yerde kaldı. “Bana 400 pound olduğunu söylemişsiniz” diye yanıtladım.

Kadının yüzü kızardı ve gözleri utançla doldu. “Size karşı büyük kabalık ettim” dedi.

İçimde büyük bir öfke dalgası kabardı. VIP odasında bu kadar çok işe çıkmak zorunda kalmazdım eğer... Kendi kendime *Hayır, artık bunu düşünme* dedim. Elbiseyi almıştım ve önemli olan da buydu. Parayı uzattım ve onun dışında kalan her şeyi zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Dışarıda dükkânın önünde kısa bir an durup, üzerine olmayacak

bir elbise giymiş ve dünyada istediği her şeye sahip olmuş bir kadının hissedebileceği o tatlı heyecanın tadını çıkardım. Canımın istediği her şeyi yapabilirdim: Sanki bu elbise bana olağanüstü güçler kazandırmıştı; istersem tek başıma dünyayı kurtarabilirdim.

Dünyayı kurtarmaktan vazgeçip bir kafeye girdim ve kendime bir kahve ısmarladım. Pencerenin önünde oturdum ve içeceğimin gelmesini beklerken dışarıya baktım. Bu, Eve'in yani aynada gördüğüm insanın yaşayacağını sandığım hayatın ta kendisiydi. Yalnız olup olmamasının bir önemi yoktu; o, dünyanın çılgınca temposunda kendi iç huzurunu bulabilecek biriydi.

Garson kadın, üzerinde köpükler olan beyaz fincanı önüme bırakırken “Elbisenize bayıldım” dedi.

“Teşekkür ederim” diye karşılık verdim.

“Şu köşedeki dükkândan mı aldınız?” diye sordu.

“Evet” diye yanıtladım.

“Onu görünce resmen ağzımın suyu akmıştı” dedi kadın. “Ama bir milyon yıl bile çalışsam hayatta satın alamazdım. Size çok yakışmış. Zaten üstüme olup olmayacağından bile kuşkuluyum.”

Kadın bana gülümsediğinde boğazıma bir gözyaşı yumrusu oturdu. Bana iyi davranmaya çalışıyordu. Londra’da insanların –eğer karşılığında sizden bir şey istemeyeceklerse– size iyi davranacak zamanı olmazdı. Benim yaptığım işte, insanların bana kendilerini iyi hissettirmem için para verdikleri düşünülecek olursa çoğunun iyi davranma zahmetine girmesine bile gerek kalmazdı.

“Teşekkür ederim” diye yanıtladım.

Dudaklarındaki gülümseme iyice derinleşti ve yüzümü dikkatle incelerken başını yana doğru eğdi. “Zamanla daha kolay gelecek” dedi.

“Kolay gelecek olan nedir?” diye sordum.

“Hayat.” Omuzlarını silkti. “Daha kolay ve daha basit oluyor, inan bana.”

Kadın gittikten sonra yaptığı açıklamayı, bunu niçin bana söylediğini ve söylediği şeyin doğru olup olmadığını uzun uzun düşündüm.

Benim hayatım hiç de öyle gitmemişti. Bu dünyada bulunduğum sü-
re uzadıkça hayat daha karmaşık ve daha zor olmaya başlamıştı. Pe-
ki ya kadın haklıysa? Haklıysa, eninde sonunda benim payıma bol
miktarla basitlik ile kolaylığın düşmesi gerekiyor. Belki de yakın bir
zamanda karşıma on yedi yaşındaki bir insanın normal hayatını yaşa-
mamı sağlayacak küçük bir şans çıkar.

Dışarı çıkarken kadın bana el salladı. Pencerenin önünden uzakla-
şır uzaklaşmaz eve kadar yüksek tempolu bir koşu tutturdum. Kadı-
nın arkamdan gelmesini, bana sorular sormasını ve beni, bıraktığım
yüz yetmiş beş pound'luk bahşişi geri almaya zorlamasını isteme-
miştim. O parayı elimde tutamazdım. O paranın var olduğunu unut-
ma çabasından bile içime fenalıklar gelmişti. Elbisemi satın almak
için yapmam gereken şeyi yapmışım ve o paradan arta kalanının da
gitmesini istiyordum. Ve bunun nakit paranın değerini bilecek, bu-
nun kendi zevklerini tatmin etmek için istekli gibi görünen bedeni-
mi kullanan erkeklerin simgesi olduğunu bilmeyecek birine gitmesi-
ni istemiştim.

Elbisemi hâlâ üstümden çıkarmadım. Çıkarırsam üzerimde bulu-
nan Eve'i de çıkarıp atmış olacaktım. Zihnimde kendimi aynadaki ka-
dın olarak görüyorum. O görüntüye de, o duyguya da biraz daha tu-
tunmak istiyorum.

Kime ne zararım var, öyle değil mi?

Ben

17 Mart 1989

Bugün güzel bir şey oldu.

Markette birkaç parça bir şey aldığım ve vergi iadesini nasıl dol-
duracağım konusunda kaygılandığım sırada –anlaşılan, serbest mes-
lek çalışanı olduğum için bu işi kendi başıma halletmem, eğer bir
borcum varsa ne kadar olduğunu öğrenmem ve vergi memurlarına
ödemem yolunu bulmam gerekiyor– biriyle karşılaştım.

Bir adamdı. Başımı kaldırıp kısa bir an yüzüne bakınca yüzüm kıpkırmızı oldu, çünkü onu kulüpten tanır gibi olmuştum. Başımı öne eğdim, ama adam “İsminiz Eve’di, değil mi?” dedi. Rahat bir nefes aldım, çünkü eğer kulübe gelmiş olsaydı adımla Honey olarak bilecekti.

“Tanışıyor muyuz?” diye sordum.

“Hay Tanrım. Beni hatırlayacağını sanmıştım. İsmim Elliot. Senin çalıştığın işyerini satın alan şirkette çalışıyorum. O zaman yardımcı muhasebeci olarak çalışıyordum – tabii, şimdi de öyleyim.”

Boyu benden biraz uzundu, ama aramızda çok fazla bir fark yoktu. Dalgalı kahverengi saçlı, mavi gözlüydü. Üzerinde lacivert bir takım elbise vardı, ama beyaz gömleğinin en üst düğmesi açıktı ve kravatı biraz gevşetilmişti.

Ne diyeceğimi bilemez halde “Ah, evet” diye yanıtladım. Ama midemde kelebekler uçuştığı hissine kapılmıştım; orada durma sürem uzadıkça adam gözüme daha bir yakışıklı görünmeye başlamıştı.

“İşe alınmamana çok üzölmüşüm. Sen o aldıkları kızdı çok daha iyiydin. Zararlı çıkan onlar oldu, çünkü sonunda kız hırsızlık yaptığı için işten atıldı.”

“Sahi mi? Peki işe yeni birini arıyorlar mıdır?” Bu harika bir şey olurdu.

“Hayır, bu bir süre önce oldu. Şimdi yeni birini aldılar.”

Kendimi önemsenmeyen bir insan gibi görerek “Niye beni aramadılar ki? İşe başvurmuştum” dedim. Gerçekten, onlar için canımı dişime takıp çalışmıştım.

“Artık orada işler biraz daha farklı. Birkaç ay geçmeden Ophelia’ya tekmeyi bastılar. Ama bir sürü insan sana ve özellikle de Maggie’ye yaptıklarından sonra onun bunu hak ettiğini söyledi. Onunla Maggie’nin okul arkadaşı olduklarını biliyor muydun?”

“Hayır, bilmiyordum.”

“Öyle işte. Bizim şirket Ophelia’nın değil, onun üst düzey müşterilerinin peşindeydi. İşten kendisi ayrılana kadar hayatını cehenneme çevirdiler. Dominic de topun ağzındaydı, olayların nasıl gelişebi-

leceğini görebiliyordu ve o da işten ayrıldı. Ortada müşteri filan olmadığı halde kendi işlerini kurdular, ama etrafta dolaşan dedikodulara göre fena çuvallamışlar.”

Vay, demek ki gerçekten de kötülük eden kötülük buluyormuş. Ophelia’nın benimkine benzer bir durumda olduğunu düşününce içimde hafif bir ürperti hissettim. Yine de onu sahnede metal bir direğin etrafında dans ederken gözümde canlandıramadım.

Birdenbire “Bir yere gidip bir şeyler içmek ister misin?” diye sordu.

“Üzgünüm” dedim, “erkek arkadaşım var.” Bunu söylerken içimden haç çıkarmıştım, çünkü yalan söylemeyi hiç sevmezdim. Ama hem dansçı olarak çalışmam, hem de onunla çıkmam mümkün değildi.

“Tabii ki vardır. Senin gibi kızları yalnız bırakmazlar.”

Birdenbire savunmaya geçerek “Benim gibi kızlar mı?” diye sordum. Soyunuyor olmam onunla bununla yatağa girdiğim anlamına gelmiyordu.

“Güzel kızlar.”

“Ah.”

“Bak, sana kartımı vereyim. Olur da erkek arkadaşından ayrılırsan beni ara. Ayrıca muhasebeyle ilgili konularda da arayabilirsin. Fazla yardım edemeyecek olsam bile seni görmek için iyi bir baha-nem olur.”

“Kalemin var mı?” diye sordum.

İç cebinden mavi bir Bic tükenmez kalem çıkardı. Kartını ters çevirip arkasına numaramı yazdı. “Kulağına gelen bir iş olursa beni arar mısın lütfen?” Kartını ona geri verdim. “İşyerinin numarası aklımda, seni oradan ararım.”

Başını sallayıp gülümsedi. “Tamam, anlaştık.”

Eve giderken sevinçten havalara uçuyordum. O bana uğurlu gelecekti, bundan emindim. Ve gerçekten de uğur getirdi. Bu akşam müdavimlerden biri bana yüz pound bahşiş bıraktı.

Evet, tam yüz pound! Böyle şeyler ASLA olmaz. Öteki kızlar kıs-

kançlıktan çatladılar, ama hiç aldırmadım. Elimdekini ne kimseye gösterdim, ne de böbürlendim; ama onun sayesinde gece çabucak bitti. Neyse ki, ev kirasını çıkarabilecek kadar kazandığımı ve o kirayı çıkaracağım diye bitkin düşene kadar çalışmak zorunda olmayacağımı biliyordum.

Eve, yüzümde bir mutluluk gülümsemesiyle geldim. Gördün mü? Yeterince uzun süre beklersen ve çok çalışırsan, iyi bir şeyler gelip seni buluyor.

İyi geceler, iyi geceler.

Sevgiler,

Ben

libby

Yastığımın üzerinde pembe ince bir kâğıda sarılmış, fildişi rengi bir kurdeleyle bağlanmış ve kurdelenin arasına bir kart sıkıştırılmış küçük bir paket duruyor.

Yemekten sonra Jack'in Butch'u son bir yürüyüşe çıkarmadan önce haplarımı yatak odasından almak için yardıma ihtiyacım olup olmadığını sormak dışında hiçbir şey yapmamasının sebebi bu olmalı.

Kendimi bitkinlikle yatağa bırakıp pakete bakıyorum. Jack bana armağanlar ya da aşkımızın yadigârları denilebilecek şeyler vermeyi sever. Bunlar daima güzel, kimi zaman pahalı şeyler olurlar, ama çoğu zaman benim tek istediğim sadece Jack'tir: Benimle konuşmasından, bir şeyler paylaşmasından ve bana güvenmesinden başka bir şey istemem. Gücü her şeye yeten Eve'i düşündüğümdeyse ilişkimizin yüzeyselliğin ötesine geçebilmesinden başka bir şey istemem.

Tek sorun, onun hakkında olumsuz düşünceler beslemenin benim için gitgide daha da zorlaşması. Eve'e dair daha çok şey öğrendikçe onun duygularını daha fazla anlamaya başlıyorum ve onu daha iyi anlayabilirsem, Jack'in ona saplantılı bağlılığının sebebini de öğrenebileceğimi düşünüyorum.

Onun rezil bir kadın olmasına deliller gibi ihtiyacım var. Onun Jack üzerinde kötücül bir hâkimiyet kurduğunu öğren-

meye ihtiyacım var. Böylece yüzümü geleceğe dönebilir ve bu hâkimiyet sona erdiği anda Jack'in tüm varlığıyla kendini bana vereceğine inanabilirim. Ama para kazanmak, kirasını ödemek ve dünyayla bağıını koparmamak için neler yapmak zorunda kaldığını öğrenince... içim parçalandı. Sanki onu tanıdığımı hissettim. Onun yerinde ben de olabilirdim. Projeme para kaynağı bulmak için biriyle yatmış olabilirdim. Ben de mastırlarını ve doktoralarını yapan birkaç kadının yaptığını duyduğum şeyi yapmış ve iki yakamı bir araya getirmek için striptize çıkmış olabilirdim. Yoluma devam ettim, ama onun yerinde ben de olabilirdim. Benim yaşamadıklarımı Eve *yaşamıştı*.

Elimi pakete uzatıyorum ve bu kadar küçük bir nesneye göre fazla ağır olduğunu hissediyorum. Kurdeleyi açıp kâğıdı çıkardıktan sonra ortada bir kalbin durduğunu görüyorum. Yukarıdan aşağı yaklaşık iki santimetre uzunluğundaki berak kristal kalbin ortasında, hapsedilmiş ve zamanı dondurmuş saf beyaz bir sisin dalgalarını anımsatan kıvrımlar var. Kalbin V harfi biçimindeki kısmına takılmış minicik bir kancanın içinden siyah deriden bir sicim geçirilmiş.

Bu daha önce bana aldığı hiçbir şeye benzemiyor.

Kartı merakla zarfından çıkarıyorum.

Seni seviyorum. J x

Kalbi tekrar elime alıp fazla sıkmadan avucumda tutuyorum ve kendimi yastıkların üzerine bırakırken onu göğsümün üzerine yerleştiriyorum,

Artık günlükleri okumayacağım. Yaptığım şey, bir insanın hayatına burnumu sokmaktan farksız ve artık onun hakkında daha çok şey bildiğim için onun alanına daha fazla izinsiz girmek istemiyorum. Ayrıca, bu yaptığım Jack'e de ihanet etmek anlamına geliyor. Bunları ona sormam, onunla ko-

nuşmam ve onu Eve hakkında *konus-turmam* gerekiyor. Bana armağan olarak kalbini verdiği-ne göre artık bunun mümkün olabileceğini biliyorum. Daha önce hiç kalbinin tamamına sahip olduğumu hissetmemiştim.

on üçüncü bölüm

libby

Deniz kıyısında On Birinci Cadde'nin sonundaki trafik ışıklarında durmuş bekliyoruz ve yanımıza bir otomobil geliyor. Adam kırmızı bir Ferrari kullanıyor ve suratından "dallamalık" akıyor. "Küçük" Z4'üne binmiş olan Jack'e hava atarcasına aracın motoruna devir yaptırıp duruyor.

Gözlerimi devirdiğim gibi "Yapma Jack" diyorum. Onu sakinleştirmek için kolunun ön kısmına elimi koyuyorum. Bu tam da Jack'i trafik ışıklarındaki aptalın canına okuyacak kadar çileden çıkarabilecek bir şey; ne var ki, adamın canına okuyamadığı için boş yere sinirlendiğiyle kalacak.

Jack neredeyse dudaklarını hiç oynatmadan ve dişlerini gıcırdatmadan "Beş para etmez herifin teki" diyor.

"Bence bu trafik ışıklarında bekleyen herkes bunu biliyor. Ama onunla yarışmak gibi bir şeye kalkışacak olursan sen ondan daha beter beş para etmez herifin teki olup çıkar-sın. Egon bu kadar mı nazik? Tam trafik ışıklarının yeşile döneceği sırada birileri yolun karşısına koşmaya karar verirse ve sen onlara çarparsan olabilecekleri aklın alıyor mu? O pisliğin seni çileden çıkarmasına izin verdiğin için birinin canını yakmış olsaydın neler hissederdin?"

Ferrari'nin motoru bir daha devir yapıyor ve Jack'in ensesindeki tüylerin nefretten dimdik olduğunu görebiliyorum, "Onun gibilerin alınlarından fırlayan o devasa erkeklik or-

ganlarıyla ortalıkta nasıl rahat rahat dolaşabildiklerini hep merak etmişimdir” diyorum.

Jack gözlerini yoldan ayırıp gülmeye başlıyor. “Yoksa ilk karşılaşmamızdan sonra Angela’ya benim hakkımda söylediğin de bu muydu?” Tekrar gözlerini ışıklara çeviriyor.

“Kendimi suçlu duruma düşüreceğim göz önüne alınırsa, bu soruya yanıt vermem mümkün değil, Bay Britcham.”

“Ooo, amma da sert kadınmışsın!” diye şaka yapıyor.

Işıklar sarı renge dönüyor ve yeşile dönecek gibi olduğu anda Ferrari bir kükreme sesi çıkararak ışıkların önündeki yerinden uzaklaşıyor. Bu arada Jack yola normal hızla çıkıyor. Neyse ki, ışıkların tepesindeki kamera Ferrari’deki adam için yanıp sönmeye başlıyor.

“Onunla yarışmadığın için adamın kendisini olduğundan daha salak hissettiğine eminim” diyorum.

Jack “Ah, hayır hanımefendi, bundan o kadar kolay kurulamazsınız” diye yanıt veriyor. “İlk karşılaşmamızdan sonra Angela’ya benim hakkımda ne söylemiştin?”

“Artık evliyiz, ne fark eder ki?” diye soruyorum.

“Fark etmez, ama yine de bilmek istiyorum. Ne demiştin?”

“Dedim ya, hiç lafını etmemiştim” diyorum. “Kahve ve kruvasanla karşıma çıkana kadar benim radarıma girmeyi başaramamıştın. Hatta o zaman bile dikkatimi çeken aslında kahve ve kruvasandı.”

“Ah, Oscar Wilde ne güzel demiş: Hakkınızda hiç konuşulmamasındansa, insanların arkanızdan konuşması yeğdir.”

“Büyütülecek bir şey yok” diyerek güvenini kazanmaya çalışıyorum. “Gerçekten, ortada alınmanı gerektiren bir şey yok.”

“Bana karşı bu kadar kayıtsız kalmış olmana inanamıyorum” diye mızırdanıyor.

“Neyse ki her kadın seni dayanılamayacak kadar çekici bulmuyor.”

“Neden neyse ki?”

“Tabii ki, her kadının sana...”

Arabanın kızgın bir devden tekme yemişçesine yan tarafa savrulmasının bir salise öncesinde ilk olarak sağımdaki bir yerlerde bir gümbürtü kopuyor. Tekerleklerden gelen tiz perdeden çığlık sesi kulaklarıma doluyor, midem arabanın havaya kalkmasıyla yerinden oynuyor; sonrasında duvardan kopan pütürlü kumtaşından tuğlalar ile elektrik direğinin mat ve yumuşak gri ışığı üstüme üstüme geliyor...

Gözlerimi açtığımda kendimi yatak odamda, derin uykudaki Jack’in kollarında buluyorum. Terliyim ve tir tir titriyorum; kalbim gerçeklikten farksız kâbustan kurtulmak için son hızında kaçıyor, koşuyor ve dörtnala gidiyor. Nefes alıp verişlerim düzensiz ve kesik kesik, bedenime oksijen göndermeye çalışan göğsüm acıyor.

Ağlıyor olabilirim, bana ağlıyormuşum gibi geliyor. Yeniden orada enkaza hapsoldüğümü, elektrik direğinin yanında sıkıştığımı, ıslak yüzüme iğneler battığını hissediyorum.

İlk konuştuğumda hiç sesim çıkmamıştı, bir süre sonra da zaman kavramını yitirmiştim. Ama yine de çabaladım, iyi olup olmadığını anlamak için ona seslendim. Tek istediğim onun yaşıyor ve iyi durumda olmasıydı.

Galiba nefes alamıyorum. Jack beni nefessiz bırakıyor. Nefes almaya çalışıyorum, ama o, bana sarılarak bedenimde dolaşan nefesi sıkarak dışarı çıkarıyor. Uyanıp uyanmamasına aldırış etmeden ve sinir uçlarımda alevlenen ağrıyı kale almadan, onu iterek kendimden uzaklaştırıyorum ve yataktaki oturduğum anda nefes alıp verişlerim düzeliyor. Aramıza mesafe koyan her bir saniyenin geçişiyle birlikte kalp atışlarım yavaşlıyor.

Tek kolunun üzerinde doğrularak “Libby?” diye soruyor. “Kötü bir şey mi oldu?”

Başımı çeviriyorum, bana bakmasını istemiyorum. Ben de

ona bakmak istemiyorum. Ondan mümkün olduğunca uzak olmak istiyorum. Kötü olmayan bir şey mi kaldı demek istiyorum. “Yok bir şey” diyorum, “sadece bir rüya.”

“Ah, aşkım” diyerek bana doğru yaklaşıyor. Artık ondan kaçma sırası benim. Bunca zaman o bana bunu yaptı, şimdi aynısını ben ona yapacağım. Bu hareketim yatakta çatılmış kaşlarla oturmasına yol açıyor. Tekrar aynı şeyi yapıp bana elini uzatıyor ve ben artık buna katlanamıyorum: Onun böyle davranmasına, bana yalan söylediği halde sanki her şey yolunda ve normal gibi davranmasına katlanamıyorum. Hastanede olduğumuz zamandan bu zamana kadar, kaza hakkında ne zaman soru soracak olsam bana yalan söyledi. Kazanın hemen sonrasında, her ikimiz de kendimize geldiğimizde neler olduğunu ve kendisinin ne yaptığını iyi biliyor. Kendimi onun ellerinden kurtarıyorum ve yerimden aşağı kayarak yataktan çıkıyorum.

“Bir bardak su içmem lazım” diyorum.

Ağzından çıkan “Tamam” sözcüğünü bitirmesini beklemeden kendimi odadan dışarı atıyorum ve kaçarcasına koridorun ilerisindeki mutfığa doğru gidiyorum.

Karanlıkta oturup gözlerimi masanın yüzeyine dikiyorum ve tahtanın üzerindeki kusurların imgelere dönüşmesini seyrederiyorum,

Öbür dünyaya, *Bütün bunlar günlükleri okumayı bıraktığım için oluyor, öyle değil mi?* diye soruyorum. Jack’e bir şans daha tanımaya, hayatımıza devam etmeye ve onunla bir konuşma yapmaya karar vermiştim. Ben bunları isterken, hastanedeyken bana yalan söyleyerek atlattığı sorunun doğru yanıtı geldi ve beni buldu. Artık neler olduğunu biliyorum. Artık Eve hakkındaki gerçekleri öğrenme ihtiyacımı harekete geçiren duygunun adını koyabilirim. O, damarlarımda gümbür gümbür atan, derimin üzerinde be-

ni yiyip bitiren milyonlarca karınca geziniyormuş hissini veren ve genzime kaynayan bir asit havuzu gibi oturan bir duygu.

Devasa bir kıskançlık abidesine bir sarmaşık gibi tırmanan ihaneti bedenimin her noktasında hissediyorum.

jack

Bence Libby kazadan sonra olanları ve kendisine bu konuda yalan söylediğimi biliyor. Geçen gece yatak odasından koşarak çıkması ve ben uyuyana kadar geri gelmemesi, bu sabahki aşırı sessiz ve içedönük hali, Butch'un ondan yemeğini ve suyunu koridora kadar getirmesini beklerken çıkan gündelik çekişmeyi es geçmesi... sırf bunları yaparak bile bana olanları bildiğini anlatmaya çalışıyor.

Butch bile yattığı yerden doğrulup önce ona, sonra da yemeğe kuşkuyla baktı ve her şeyin yolunda olup olmadığını anlamak istercesine yemeğini kokladı.

Libby kahvaltayı masaya getirip bir kez olsun benim bulunduğum tarafa bakmadan "Sonra görüşürüz" dedi, "iyi günler." Yanıtımı bile beklemeden beni odada yapayalnız bırakıp gitti.

Biliyor ve bu durumda, her şeyin bitmesi sadece an meselesi.

libby

Küçükken kıskançlık duyduğumu anımsamıyorum. Yani uçlarından zehir damlayan pençelerini insanın kalbine geçirip zihninin mantık merkezinde bayram eden, bir yandan da benliğini pis, çıkmayan yemyeşil mürekkebiyle lekeleyen gerçek kıskançlık duygusunu hiç tatmadım. Kıskançlık insanın bilip bileceği her şeyden daha çok bağımlılık yapıcı ve ödüllendirici bir uyuşturucudan farksızdır. Etkileri anında hissedilir; ışıktan daha yüksek bir hızla tüm varlığını sarar ve bir anda sizi o abartılı ruh haline sokuverir.

İnsan bir kez kıskançlık denen şeyin tuzağına düşüp, kıskançlıktan serseme döndü mü her baktığı yerde kıskançlığı için “biçilmiş kaftan” gibi duran olasılıkları görmeye başlar.

Jack’in fincanı dudaklarına götürdükten sonra sıcak kahveden küçük bir yudum almak üzere başını öne eğişi – acaba onunla birlikteyken de bunu yapar mıydı, yoksa Eve, Jack’in rahatlıkla kocaman yudumlar halinde içebileceği mükemmel sıcaklıkta olması için kahvesini ne zaman getirmesi gerektiğini bilir miydi? Anahtarlarını koyduğu yeri unutması – bunu her zaman yapar mıydı, yoksa Eve onun hiçbir zaman anahtarlarını aramasını gerektirmeyecek bir sistem mi kurmuştu? Gülümseyişi – hayatı boyunca hep böyle mi gülümsemişti, yoksa başka bir kimseyi *asla* onu sevdiği kadar sevmeyeceğini bildiğinden Eve’e bambaşka mı gülümsemişti?

Çünkü mesele dönüp dolaşıp buraya geliyor, öyle değil mi? Kıskançlığımı ateşleyen ve günün her anında ona beslenme fırsatı sunan şey de bu: Başka birini onu sevdiği kadar içtenlikle sevebilir mi? *Beni* de onu sevdiği kadar içten sevebilir mi?

Sorunun cevabı, onunla evinin antresinde birlikte olduğum andan beri yüzüme karşı söylendi aslında: Hayır. Sevmek isteyebilir, ama sevemez. Ya da sevmez. Hangisi olduğunun bir önemi yok: İşin aslı, başka kimseyi sevemeyeceği.

Bu şahane evin bomboş mutfağında yere çöküyorum ve az önce yıkayıp kuruttuğum tabağı, sanki elimdeki bana huzur verecek bir oyuncak ayı gibi, sımsıkı göğsüme bastırıyorum. Onunla yaşadıklarımın tümü bir yalan. Onun beni sevebileceğini düşünerek kendimi kandırdım. Sevemez, çünkü o hâlâ Eve'i seviyor. Kalbini iki insanla paylaşabileceğini sandı, ikimiz de eşit pay alabilelim diye onu ortadan ikiye böldü. Ama hiçbir şey bu kadar basit değil: İnsan iki çocuğa pastadan iki dilim kesip verecekse, büyük çocuğa büyük dilimi verir. Çünkü o daha büyük olduğundan ve bu hayatta daha uzun süre yaşamış olduğundan daha büyük porsiyonu hak eder. Küçük çocuksa ne kadar uğraşırsa uğraşsın büyük çocuğun hayatta geçirdiği süreyle rekabet edemez.

Pastadan benim payıma da onun kalbine denk gelen küçük parça düştü.

Gözlerimi her kapatışımda kazadan sonra gözlerimi açınca karşılaştığım manzara belirliyor ve tekrar oraya –yanan lastik kokusuna ve parçalanmış metallere, hareket edince yaşadığım acıya, yüzümden başlayıp bedenimin aşağılarına kadar inen ıslaklık hissine– ışınlanıyorum...

Nedense fazla ağrım sızım yok, şiddetli acı gelgitte çekilen deniz suyu misali yavaş yavaş dindi, ama üşüyorum. Ama ben zaten hep üşürüm, o yüzden bunu dert etmeye gerek yok. Sağ kolumu oynatabildiğim için elimi Jack'e uzatabiliyorum.

Önce sapasağlam olduğunu, ardından bedeninin hareket ettiğini hissediyorum ve her yanıma büyük bir rahatlama ve şükran duygusu sarıyor.

“Jack” diyorum, “iyi misin?” Ama konuşurken sesim çıkmıyor, sessiz sessiz konuşuyorum.

Jack, elimin altındaki bedenini biraz daha fazla hareket ettirerek “Eve, iyi misin?” diye soruyor. “Sevgilim, ne olur bana iyi olduğunu söyle.”

Sesim çıkmadan “Ben Eve değilim” diyorum.

Beni duyamadığı için “Eve” demeye devam ediyor. “Beni duyabiliyorsan kolumu sık.” Ben onun benim olmamı istediği kadın olmadığım için kolunu sıkmıyorum.

“Aman Tanrım Eve. Elinin kolumun üzerinde durduğunu hissediyorum, lütfen iyi olduğunu söyle. Lütfen. Seni seviyorum, sensiz yaşayamam ben.”

Ona “Ben Eve değilim” diye bağırarak istiyorum, ama bu ağrının tekrar bedenime hücum etmesinden başka bir işe yaramıyor.

Karanlık.

Jack “Libby, Libby?” diyerek beni kendime getiriyor. “Tamam, hepsi geçti artık. Bir kaza geçirdik, kurtulacağız. Senin araba patlamadan önce buradan çıkmamız gerekiyor.”

“Bu sadece filmlerde olur” diyorum, ama ağızımdan çıkan sözcükler duyulmadığı için Jack dediklerimi anlamıyor. Ağızımdan çıkan sözcükler çabucak ve anlamsız yere suya yazılmış sözcükler gibi havayı kirletip duruyor.

“Yardım geliyor. İyi olacaksın. Hepsi geçecek.”

Karanlık.

“Libby, Libby uyan artık.”

Gözlerimi tekrar açtığımda bir dakika önce Jack’in olduğu yerde tanımadığım bir adamın oturduğunu görüyorum. Adamın üstünde itfaiyeci giysisi var. Adının Sam olduğuna karar veriyorum.

Adam “Beni duyabiliyor musun?” diye soruyor.

“Evet” diyorum.

“İyi, çok iyi. Adım Bill, itfaiyeciyim.”

Adama “İtfaiyecileri severim” diyorum.

“Tamam, bu çok iyi. Beni kendi özel itfaiyecin olarak görebilirsin.”

“Peki” diyorum.

“Seni buradan çıkarmaya çalışıyoruz, ama bu biraz karmaşık bir iş, çünkü araba bir açı yaparak elektrik direğine fazlaca yaklaştı, o yüzden şu anda kesici aletleri kullanamıyoruz.”

“Olsun. Siz bana bakmayın, ben biraz kestireceğim.”

“Hayır, Libby sakın uyuma. Uyumamalısın.”

“Niye ki, Freddy Krueger mı alır beni?”

“Hayır, o gerçek değil.”

“Seni oyunbozan. Ne olur bırak beni uyuyayım.”

“Olmaz. Bana kendinden bahset, kocandan bahset.”

“Jack mi? Jack’i düşündüğümde...”

Karanlık.

Gittiğim yerde hapis kalırım, o zaman yaşadığıma benzer bir bilinç kaybı yaşarım korkusuyla gözlerim hızla açılıveriyor. Hem burada beni uyandırabilecek kimse de yok.

Mesele, adımlı Eve olarak söylemiş olması değil. Şoktaydı, kafası karıştı ve muhtemelen korkudan ödü patlamıştı. Karşısındakinin Libby olduğunu anladığında o tepkiyi vermemiş olsaydı, bunların hepsini anlayışla karşılar ve aklımdan bile çıkarabilirdim. Bana karşı ilgili ve kaygı dolu yaklaştığı halde, bir daha o yalvarıp yakarmaların, “Ben sensiz yaşayamam”ların tekini bile söylememişti. Oracıkta ölebileceğimi görmesine rağmen bir kez olsun “Seni seviyorum” dememişti.

libby

Doktorun muayenehanesine yürürken başımı mümkün olduğunca önüme eğmeye çalışıyorum. Başımdaki yumuşak, sivri külahlı bere, kafamdaki yara izini kapatıyor; başım öne eğik yürürsem yüzümü daha az insan görebilir. Elimden geldiğince hızlı yürüyorum, ama insan benimkisi kadar büyük bir acı içinde olunca, bu bile bayağı ağır bir tempoya dönüşebiliyor. Taksi çağıramadım. Az daha beni hastaneden eve getiren taksiyi çağırıyordum, ama tekrar bir otomobilin içinde olma düşüncesi beni fiziksel anlamda hasta etmeye yetti.

Bunun bir kaza olduğunu, arabaların değil direksiyonun arkasındaki insanların tehlikeli olduğunu ve arayı fazla açmadan arabaya binmem gerektiğini, çünkü bu işi ne kadar uzatırsam yapmamın o kadar zor olacağını ben de biliyorum. Bu mantıklı gerekçelerin hepsini biliyorum, bunları defalarca kendi kendime söyledim, ama yine de yapamıyorum. Hem beni gitmem gereken yere kadar götürebilecek biri sapasağlam, ötekisi tamamıyla hasarlı iki bacağım olduğuna göre niye bunu yapayım ki? Durup dururken doktorumla acil bir randevu çıktı. Biri randevusunu iptal etmiş, beni aradaki boşluğa alacaklarını söylediler. Tenime değen hava üzerimde tuhaf bir his bırakıyor: Sıcak ama benim hatırladığım havadan daha temiz bir hava. Her gün birkaç dakikalığına bahçeye çıktığım için temiz havanın neye benze-

diğini biliyorum, ama bu başka. Hava kirliliğine, etraftaki insanların saldığı karbondioksite rağmen daha temiz ve daha katıksız bir hava. Zamanında oksijen tedavisi yapmışlığım da vardı ve hiçbir şey bana bu hava kadar arındırıcı gelmemiştir.

Evdeki bütün pencereleri açmam, taze havanın yoluna çıkan tüm tozları, örümcek ağlarını, durağanlığı ve tabii ki *Eve*'i alıp götürmesi için eve dolmasına izin vermem gerekiyor. Duvarlara badana boya yaptık, halıları yeniledik, mobilyaları değiştirdik, hatta benim eşyalarımın bazıalarını bu raya getirdik ama çoğu zaman o kadının hâlâ kendi evine, hayatına ve kocasına tutunmuş ve yapışmış vaziyette orada durduğunu hissediyorum.

Bir öncekinde belime ateşten bir kuşak sarılmış gibi hissettiren ağrı tekrar bastırıyor. Mutfakta yere oturmuş Jack'i düşünürken de tutmuştu ve bayılacak gibi olmuştum. Mutfak masasındaki telefonuma ulaşmak için –kapının önünde oturmuş beni seyreden Butch'un bakışları altında– yerde sürünürken tekrar saplanmıştı. Doktordan randevu aldıktan sonra bir daha olmadı, ama şimdi yine başladı.

Sokakta durup belimi ellerimin arasına alıyorum ve derin derin nefes almaya çalışıyorum. Nefes alıp veriyorum, alıp veriyorum.

Biri "İyi misin canım?" diye soruyor.

Benimle konuşan kişinin yarattığı dehşet karşısında bedenimi bir titreme alıyor. Bir haftadan fazladır Jack, Grace ve Angela'dan başka kimseyle yüz yüze konuşmadım. Başımı iyice aşağı eğiyorum. Adamın üzerinde taşlanmış bir blucin ve kocaman işçi botları var. Üzerinde başka ne olduğunu göremiyorum, çünkü yüzümü görebilir korkusuyla başımı azıcık bile kaldıramıyorum.

"İyiyim. Doktora gidiyordum" diyorum.

"Uzak mı? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Korkuyla adamdan uzaklaşıyorum. “Yok, iyiyim. İyiyim. Teşekkürler.”

Sonra ayaklarım beni ileriye, bana yardım edebilecek ve tüm bu acıları dindirebilecek insana doğru götürüyor.

Doktor Last “Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye soruyor.

Kadına “Daha fazla ağrı kesiciye ihtiyacım var” diyorum.

“Tamam” dedikten sonra sandalyesinde dönüp bilgisayar ekranına bakıyor ve bilgilerimi giriyor. Bilgisayarın ona söylediği şeyleri okuduktan sonra “Görünüşe bakılırsa, hâlihazırda oldukça kuvvetli bir Co-codamol dozu alıyorsunuz.”

Bilgisayar haklı olabilir, doz kuvvetli olabilir, ama yine de yeterli değil: Haplar işe yaramıyor. Kadına “Haplar işe yaramıyor. Daha kuvvetli bir şeye ihtiyacım var” diyorum. “Canım yanıyor.”

“Sürekli ağrınız mı var?” diye soruyor.

“Sürekli değil.”

“Bu ne tür bir ağrı?”

“Önceleri belimin etrafında ve sanki göğüs bölgesindeydi. O kadar kötüydü ki az daha bayılacaktım. Hani o birdenbire saplanan ağrılardan.”

“O sırada ne yapıyordunuz?”

“Hiçbir şey, sadece düşünüyordum.”

“Hareket ettiğinizde ağrı iyileşti mi, yoksa kötüleşti mi?”

“Aynı kaldı.”

“Peki, bu, aldığınız yaralar yüzünden çektiğiniz ağrılarla kıyaslandığında yeni bir ağrı türü mü?”

“Hem evet, hem hayır. Gerçekten bilmiyorum. Bildiğim tek şey canımın acıdığı.”

Kadın “Hapların bir işe yaramadığını ne kadar zamandır hissediyorsunuz?” diye soruyor.

“Daha bugün, bu yeni ağrı başladığında hissettim. Sanı-

rım başka bir şey almam lazım.”

“Benim asıl ilgimi çeken, iki hafta süren belirli bir ilaç tedavisinin ardından bunun işe yaramadığını hissetmeniz.”

“İşe yaramıyor. Önceleri bana kendimi iyi hissettirirlerdi, ama artık hissettirmiyorlar.”

“Duygusal anlamda mı, yoksa fiziksel anlamda mı iyi hissettirirlerdi?”

Nereye gelmek istediğini anlamıştım ve bu numarayı yutmayacaktım. “Tabii ki, fiziksel olarak.”

“Ağrı kesiciler kendinizi fiziksel ya da duygusal anlamda daha iyi hissetmeniz için verilmezler” diyor. “Sadece ağrıyı kesmek için verilirler. Eğer her iki anlamda kendinizi daha iyi hissetmek için onlara ihtiyaç duyuyorsanız, ortada ele alınması gereken başka bir sorun olabilir.”

“Benim tek istediğim ağrının kesilmesi” diyorum.

“Başınızdan duygusal açıdan travmatik bir olay geçti...”

Kadına “Biliyorum!” diyorum. “Onu ben de biliyorum. Ben sadece ağrının dinmesini istiyorum.”

Kadın bana dik dik bakıyor; ne düşündüğünü biliyorum: Liberty Britcham aklını kaçırmış. Biliyorum, çünkü ben de aynısını düşünüyorum. Bu isteri ve panik hali hiç bana göre şeyler değil. Ben genellikle dengeli ve sükûnetini kolay kolay kaybetmeyen bir insanımdır, ama şu anda ben bile kendimi tanıyamıyorum.

“Özür dilerim” diyorum. “Sesimi yükseltmemeliydim.”

Kadın nazıkçe “Bir destek grubuna katıldınız mı?” diye soruyor.

Ona “Evet” diye yanıt veriyorum, oysa içimden *Hayır* diyorum. Etrafımda bana özen gösteren, kendilerine güvenebileceğim insanlar var, ama onlar bana destek olamazlar, çünkü Eve hakkındaki rüyalarımı, onun günlüklerini elime geçirdiğimi ve hayatımın en büyük hatasını yaptığının farkına vardığımı onlara anlatamam. Jack’i, evlenmek şöyle dur-

sun, kesinlikle hayatıma sokmamalıydım. Buna hazır değildi. Ona âşık olduğum için ilişkiyi sürdürmekle aptallık ettim. Acaba aşkın aslında kör değil, aptal olduğunu kim söylemişti? Kim söylemişse haklıymış. Ve ben de dünyanın en aptal insanı gibi davrandım.

Kadın “Sizi psikolojik danışmanlık hizmetlerine sevk etmemi ister misiniz?” diye soruyor.

Yanağımdan aşağı süzülen bir damla gözyaşını silerken başımı iki yana sallıyorum. “Ben özel bir danışman bulurum” diyorum. “Benim neyim var anlayamıyorum. Ortada ölen kimse filan da yok.”

“Bir bakıma var” diyor doktor. “Artık daha önce olduğunuz insan değilsiniz. Dünyanız sarsıldığı için muhtemelen hâlâ şoku atlatamadınız ve duygusal olarak acı çekiyorsunuz. Duygusal darbeye yüzleşmek yerine fiziksel semptomlara odaklanmanız hiç de şaşırtıcı değil.”

“Peki, teşekkürler doktor” diyorum. Gerçi, kadın hiçbir şey yapmadığı halde neden tutup ona teşekkür ettiğimi ben de anlamıyorum. Bana ağrımı dindirecek bir şey de vermedi.

“Sevk almak isterseniz tekrar gelin. Ağrı yeniden başlarsa reçetenizi bir daha gözden geçiririz.”

Kadını başımla selamlayıp odadan çıkıyorum. Şu anda omuzlarıma yüklenmiş olan tonlarca ağırlıktaki tuğlayla yürümek o kadar zor ki!

Dışarı çıkmak için büyük bekleme odasından geçtiğim sırada çocuğun biri “Anne bak! Kadının başında saç yok!” diye bağırıyor. Şapkamı, oturunca gayriihtiyari başımdan çıkardığım için doktorun odasında bırakmıştım.

Muayenehanedeki herkesin bakışlarını bana çevirdiğini hissediyorum; solumdakiler, derimin parçalarını birbirine yapıştıran kalın, siyah ve yağlı gibi görünen bir kabuğu olan yara izimi açık seçik görüyor olmalılar. Gözlerini anında umursamazlıkla uzaklaştırmış olsalar da, hâlâ toplu haldeki

bakışlarının başımın üzerinde dolaştığını hissediyorum. Şap-
kamı almak için geri dönmem lazım, ama bu, gerekenden bir
saniye daha uzun süre orada kalmam anlamına geliyor. Hem
ona bir daha ihtiyacım da olmayacak, çünkü Jack'i terk ede-
bilecek kadar güçleneceğim güne kadar evden dışarı adımımı
atmayacağım artık.

libby

Eve belge kutularının üzerindeki yerinden benim olduğum tarafa bakıp *“Geri dönmene sevindim”* diyor. *“Özlemiştim seni.”*

Kısacık bir an ona gözlerimi ayırmadan bakıyorum ve kötü niyetli olmadığını anlıyorum. Kötü niyetli, şirret kadınlardan değil.

“Hani süpermarkette Elliot ile karşılaştığım ve yüz pound bahşiş aldığım yerde kalmıştın. Hatırladın mı?”

Ona bakıp başımı sallıyorum. Zaten şu aralar hatırlamaktan başka bir şey yaptığım yok.

eve

25 Haziran 1990

Hayatımdaki en güzel doğum gününü geçirdim.

İşlerin iyiye gideceğini biliyordum ve öyle de oldu. Annemden ne bir kartın, ne de bir telefonun geldiği “herhangi bir günden farksız” x 2 şeklinde geçen son iki doğum gününden sonra, bu yıl farklı bir şey yapmam gerektiğini düşündüm. Evde oturup muhtemelen hiç gelmeyecek olan bir kartı beklemeyecektim.

Anneme –belki her hafta bir mektup olmak üzere– yığınla şey yazmış ve hiç yanıt alamamıştım. Kendime engel olabilmeyi isterdim, ama o benim annem –biricik anneciğim– olduğuna göre nasıl olur da ondan umudumu kesebilirdim? O benden umudunu kesmiş olabilirdi, ama ben ona bunu yapamazdım. Onu seviyorum. Hâlâ.

Dün, yazarken bile utandığım bir şeyi yaptım. Anneme telefon ettim. Telefon ahizesini kaldırdım ve onu aradım. Aslında, defalarca aramıştım, ama konuşamayacak kadar korktuğum ve ne söyleyeceğimi bilemediğim için birinci ya da ikinci zil sesinden sonra kapatmıştım. Eğer onunla konuşabilmiş olsaydım eve dönmek istediğimi, ama orasının artık benim evim olmadığını söyledim. Artık onun küçük Eve’i değildim ben. Erkek arkadaş büyük olasılıkla hâlâ orada olacağına göre nasıl geri dönebilirdim ki? Ama dün telefonda iki zil sesinden daha uzun süre kalma cesaretini gösterdim. Yanıt verilmesini beklerken yüreğim ağzıma geldi ve titremeye başladım.

Bir erkek sesi “Alo?” dedi.

Onun hâlâ orada bulunması karşısında dehşete düşerek daha

fazla titremeye başladım. Beni asıl mahveden şey, telefonu yüzüne kapatmayıp onun konuşmasına fırsat vermiş olmamdı.

Adam tekrar “Alo?” dedi.

Annem arkadan “Kimmiş o?” diye seslendi ve hıçkırığımı tutmak zorunda kaldım. Sesini duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki! Annemle ömrümüz boyunca böyle bir iletişim kurmuşluğumuz yoktu.

Adam telefondan uzağa “Bilmem, hâlâ hatta” diye seslendi. Tekrar telefona doğru konuşarak “Bu son şansın: Alo?” dedi.

Elim ahizeye yapışmış vaziyette gözlerimi kapattım ve yaşların yanaklarımdan süzülmesine izin verdim. Bir yandan da kendimi açık etmemek için elimi ağzıma götürmüştüm.

Annem “Dur bir de ben bakayım” dedi ve bir anda karşıma çıktı. Hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak berraklıktaki sesi telefon cihazının içine doğru konuşuyordu. Herhalde adamın konuşmasının hattaki insanı kaçırdığını düşündüğünden olacak ki, kibar kibar “Merhaba, ben Iris Quennox, size nasıl yardım edebilirim?” dedi.

Telefona karşı ağzımı oynatıp, sesimi hiç çıkarmadan “Seni seviyorum” dedim. Hem beni duymasını istiyor, hem de bunun sonucunda olabileceklerden deli gibi korkuyordum.

Annem tekrar “Alo?” dedi.

Hiç sesimi çıkarmadan konuşmama “Her gün seni düşünüyorum” diye devam ettim.

Annem “Eve?” dedi.

“Ve seni özlüyorum. O kadar çok özlüyorum ki, bu özlem canımı acıtıyor.”

Adam “Eve mi?” dedi. “Sence Eve midir?”

“Hayır” dedi annem, “ama aklıma telefon edip hiç konuşmayacak başka kimse de gelmiyor.”

İçimden “Hoşça kal” dedim. “Hoşça kal, anneciğim.” Sonra telefonu kapattım ve gecenin geri kalanını ağlayarak geçirdim.

Kendimden utanıyorum çünkü onunla doğru düzgün konuşmıyordum, ona bir şeyler söylemeliydim. Mektuplar kolaydır, değil mi?

Hiç değilse artık onun iyi olduğunu, sağlığının yerinde olduğunu ve adam oralarda bulunduğuna göre kendince mutlu olduğunu biliyorum. Belki, günün birinde tekrar ona dönmemi isteyecektir.

* * *

Neyse, bugün kendimi daha fazla üzmemek için deniz kıyısına gitmeye karar verdim. Çocukluğumdan beri bir kez olsun deniz kıyısına gitmemiş olmam ne kadar tuhaf değil mi? Victoria trenine yetişmek için metro istasyonuna giderken yolda yine Elliot'la karşılaştım. Onu hatırladın mı? Hani, yıllar önce benim de bir işe girmiş olmam gereken o şirkette çalışıyordu ve ben onunla tesadüfen süpermarkette karşılaşmıştım. Gözüme biraz daha yaşlı ve hayat şartları yüzünden yıpranmış gibi, ama daha sevimli görünmüştü. Belki de o sıralarda aklımı sadece yeni bir iş bulmaya verdiğimden ve bunun dışındaki şeylerin pek fazla farkına varamadığımdan bana öyle gelmiştir. Belki de insan doğasının çirkin tarafını gördüğüm ve bunun –bana dans pistinde zarar vermeye çalışacak kadar adileşebilen bir kadının ya da kendisi son derece özel biri olduğundan onunla bedavaya düzüşmem için uğraşan bir adamın– dışında kalan birileri bana eşsiz ve hoş görüldüğü için öyle düşünmüştür.

“Aman Tanrım, Eve” dedi. Beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibiydi. “Bunca zamandır seni görmemiş olduğuma inanamıyorum.”

“Evet, al benden de o kadar” dedim. “Hâlâ Hanch&Gliff’te mi çalışıyorsun?”

“Evet, artık ne günahım varsa. Ya sen?” diye sordu. “İş buldun mu?”

“Evet. Hayatımın sonuna kadar yapmak istediğim şeyin bu olduğunu sanmıyorum, ama yine de iş iştir.” Omzumu silktilim. “Onun sayesinde faturalarımı ödüyorum ve başımı sokacak bir evim var.”

“Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Ben de muhasebecilik yapmanın iyi bir fikir olduğuna tam olarak ne zaman karar verdiğimi bir türlü hatırlayamıyorum.”

Ben tabii ki kucak dansçısı olmanın iyi bir fikir olduğuna ne zaman

karar verdiğimi gayet net anımsıyordum. Bu arada, ben buyum. Geriye dönüp bu sayfalara bakınca hiçbir zaman yaptığım işin adını koyacak cesareti bulamadığımı görüyorum, ama ben bir kucak dansçısıyım. Striptizci olduğumu söylemem, erkekleri tahrik etmek için üstümdekileri çıkardığım ya da yaptığım işten biraz olsun gurur duyduğum anlamına geliyor. Oysa gerçekte birtakım adamlar bana bir iki banknot uzattığı için elimden geldiğince seksi çağrıştıran bir şeyler yapmak zorunda kalıyorum. Evet, birlikte çalıştığım kızlardan bazıları kontrolün hâlâ kendilerinde olduğunu, bir erkeği uyarabildiklerine göre adamın iğrenç biri çıkması ya da kabalık etmesi halinde onu geri çevirmenin de kendi ellerinde olduğunu söylüyorlar. Hep içimden “Gerçek kontrol, insanın yaptığı işten gurur duyması ve dışarıdan nasıl görüldüğüyle ilgili olarak bahaneler yaratmak zorunda kalmamasıdır” demek geliyor. Ve tabii ki paranın öbür ucundaki adam kontrolün kendisinde olduğunu sanırken, sizin kontrolü kaybetmediğinizi düşünmenizin ne anlamı kalıyor?

“Kusura bakma, Elliot. Trene yetişmem gerek. Seni gördüğüme sevindim.”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Brighton’a. Canım deniz kıyısına gitmek istedi.”

“Seninle birlikte gelebilir miyim?” diye sordu. “Bugün benim doğum günüm ve işten kaytarmak için güzel bir bahane arıyordum.”

Biraz düşününce bu bana kaderin bir oyunu gibi gelmişti, çünkü ikimizin de doğum günü aynıydı. Ben de “Evet” dedim ve gittik. Ve hayatımızın en güzel gününü geçirdik.

Balık ve patates yedik, kumsalda yürüdük, otomatlara bozuk para attık, silindir biçiminde şekerlemeler aldık, rıhtımda açık havada bira içtik ve günün sonunda peronda tren beklerken birbirimizin yüzünü öpücüklere boğduk.

Trende o ellerini saçlarımın arasından geçirerek başımı okşarken omzunda uyuyakaldım. Günün en güzel kısmı buydu bence. Başka bir insanın dokunuşunun bana yaşattığı deneyimi gördüm ve bu dokunuşun, benden vermeye gönüllü olmadığım hiçbir şeyi talep et-

mediği halde yumuşak, kibar ve sevecen olabileceğini anladım.
Zaten aşk böyle bir yerde başlar, değil mi?

17 Aralık 1990

Elliot ile görüşmeye başlayalı neredeyse altı ay oldu.

En çok da son üç ayda bütün hayatım değişti. Benim evime taşındı ve kucak dansını bırakmam için bana yalvardı. İkimizi de geçindirecek kadar iyi bir işi var, bu durumda benim çalışmam gerekmiyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, hayatta en çok istediğim şey bu işi tamamıyla bırakmak olmasına rağmen yine de bana pek doğru bir şey yapıyormuşum gibi gelmiyor. Yazgımın kontrolünü ellerimden kaçırmak hiç hoşuma gitmiyor.

Ama hayatımda beni bu şeyleri yapmamı istemeyecek kadar –yani her gece başka erkeklerin vücuduma bakıp ağızlarının sulanmasını istemeyecek kadar– çok seven birinin olması güzel bir şey. Elliot beni de, yapmak zorunda kaldığım tercihleri de ayıplamadı, ama bunu bu kadar uzun zamandır yapıyor olmam onu dehşete düşürdü. “Kafası çalışan biri olduğun halde, bunu nasıl yapabildin?” diye sorup durdu.

Ve ben de ona insanın para karşılığında soyunmasının onun aptal ya da akılsız olduğu anlamına gelmediğini anlatıp durdum. Hatta bu insanın ülkede ne kadar ağır bir ekonomik kriz yaşanırsa yaşansın seksin her zaman satacağını bildiği düşünülürse, bu, bazı bakımlardan onun fazla zeki olduğunun bile bir göstergesi sayılabilirdi. Seks her zaman satardı.

En sonunda gözlerindeki acıyı, yaptığım şeyin sırf düşüncesinin bile ona verdiği kederi gördüm ve artık ona bunu yapamayacağımı anladım. İçimden bunu ona hiç söylememiş olmayı diledim: Keşke Eve’in o aptalca dürüstlük huyu tutmasaydı da, barın arkasında durup içki servisi yaptığımı söylemiş olsaydım.

Böylece işi bıraktım ve ufak tefek geçici işler ile temizlik işleri yapmaya başladım. Özgeçmişimde düşük ücretli işleri bırakıp kaç-

ma niyetim olmadığını kanıtlayan devasa boşluklar olduğundan artık işe alınma kriterlerine daha uygun bir insana dönüşmüştüm. Her geçen gün para karşılığında dans etmenin öteki vasıfsız işlerin tıpatıp aynısı olduğunu daha iyi anlıyorum; aralarındaki tek fark, öteki işlerde insanın soyunmak zorunda olmaması. Ve bu da temizlik, fotokopi çekmek, telefona bakmak ve verileri girmek gibi işleri daha üstün kılıyor. Ben sadece gücümü kaybetmiş olmaktan hoşlanmadım; bundan kastım, elbette, para kaybı. Bu elbise meselesi bana bir kez daha insanın parası olursa, gücünün de olacağını ve başka insanlardan da saygı göreceğini öğretti. Bu ideal bir durum olmayabilir, kumsuz bir dünyada böyle bir şey olmayabilir, ama benim yaşadığım dünyada durum bu.

Dans etmeyi bırakmaya razı olunca, bunun karşılığında Elliot'tan esrar ve arada bir kokain kullanma alışkanlığından vazgeçmesini istedim. O da bana bunları –özellikle de kokaini– çok sık kullanmadığını ve bunun her gece dışarı çıkıp zilzurna sarhoş olmaktan daha iyi olduğunu söyledi. Bence de dediği doğru. Yine de, uyuşturucudan hiç hoşlanmıyorum. Hele ki, uyuşturucuların Dawn'a yaptıklarından sonra onların yakınında bile bulunmayı istemiyorum ve Elliot'ın uyuşturucu kullanması fikrinden hoşlanmıyorum. Ama o bu durum kendi kontrolünde gibi davranıyor; ne yaptığını bildiği konusunda ona güvenmek zorundayım.

İşte şimdi başladığım yere, ama daha kötü bir halde geri dönmüş durumdayım. Birikmiş param var, ama hiç yokmuş gibi davranıyorum. Mavis Teyze'nin bana bir keresinde, bir kadının her zaman bir evden gidecek kadar para bulundurması gerektiğini söylemesi aklıma geliyor. Demişti ki: “Bir erkeği ne kadar çok seversen sev, mutlaka bir kenarda acil durumlarda ondan mümkün olduğunca uzağa kaçabilmeni sağlayacak paran olsun.” Anlaşılabileceği üzere o parayı ilk kez annemden ve “erkek arkadaşı”ndan kaçmak üzere kullanmak zorunda kalmıştım. Aradan geçen yıllar boyunca tekrar o miktara erişebilecek kadar para biriktirmeyi becerdim. O parayı elbise mi satın almak için kullanmamamın sebebi de buydu. Mecbur kaldı-

ğımda kaçmama yetecek kadar paramın olması gerekiyordu.

Peki, neden daha kötü bir haldeydim? Çünkü artık özgürce har-cayabileceğim daha az param var; iş bulamadığım zamanlarda Elliot'tan para istemek zorunda kalıyorum ve bu da beni huzursuz ediyor.

Ama halimden fazla şikâyet etmemem lazım, çünkü hayatımda beni seven biri var. Bu, Londra'ya geldiğim ilk zamanlarda –özellikle de dansa başladıktan sonra– aklıma bile getiremeyeceğim bir şeydi.

Bunu yazarken bile mutlu oluyorum... Hayatımda beni seven bi-ri var.

Yüzümü güldüren de bu.

Sevgiler,

Ben

11 Mart 1991

Bunu ne zaman öğreneceğim? Kibrin sonu felakettir. Daima böy-ledir. Sürdüğümüz güzel hayatla fazla gururlandım ve şimdi, aradan üç ay geçtikten sonra felaket bizi buldu.

Ne mi oldu? Şöyle ki, bugün Elliot eve geldiğinde bana işten atıl-dığını söyledi. Hem de benim yüzümden. Tabii ki, ben onun ağzın-dan lafı kerpetenle alana kadar bunu açık açık söylemedi.

Mahallenin spor kulübündeki temizlik vardiyasından döndüğüm-de o çoktan eve gelmiş, kanepeye oturmuştu. Televizyonun kapalı oluşundan ve gözlerini boşluğa dikip öylece oturmasından bir şeyle-rin yolunda gitmediğini anladım.

İçimde bana olanları anlattığı an koşarak kaçmak isteyebileceği-me dair bir his uyandığı için kapıdan fazla uzaklaşmadan “Ne oldu?” diye sordum.

Bir süre sonra cam gibi görünen gözleriyle yüzüme baktığında perişan halini gördüm. Sanki gururu ayaklar altına alınmıştı. Takım elbisesi hâlâ üstündeydi, ama kravatını çözmüştü. Nihayet “İşimi

kaybettim” dedi. Benim neler olduğunu sormam ile onun yanıt vermesi arasında o kadar uzun bir zaman geçmişti ki, az daha tekrar soracaktım.

“Aman Tanrım, nasıl? Neler oldu?”

“Bana saçma sapan şeyler anlattılar, ama böyle bir şeyin olduğuna inanamıyorum.” Sanki dünyaya olan inancı ciddi bir sarsıntı geçirmişti ve o yüzden sesi çok uzaklardan geliyordu. Aynı şey benim başıma geldiğinde –orada onun kadar uzun bir süre çalışmamış olmama rağmen– neler hissettiğimi çok iyi hatırlıyordum.

Odanın öbür tarafındaki kanepeye gittim ve üzerimde hâlâ ağır bir amonyak, çamaşır suyu ve klor kokusu taşıdığımı bile bile onun yanına oturdum. Ona iyice sokuldum; kollarımla beline sarıldım, başımı göğsüne dayadım, bedenimi olabilecek en yakın şekilde ona yasladım. Yaşadığı acıyı alıp götürmeye, onu kendi bedenime katıp yok etmeye çalışıyordum. Kalbi büyük bir hızla, göğsünden fırlayacak gibi atıyordu; birdenbire duracağından korktum. “Neler oldu? Seni öylece kapının önüne koyamazlar, değil mi? Bu gibi şeylerin karşısında kanunlar yok mu?”

Ağır ağır çenesini sıvazladı ve uzun bir süre hiç sesini çıkarmadı.

“Onları mahkemeye filan veremez misin? Hani şu iş mahkemesi dedikleri – ne dersin? Orada sana yardım edemezler mi?”

Başını salladı. “Hayır, edemezler. Hiç kimse yardım edemez.”

“Neden ama? Şansını denemeyecek olmana inanamıyorum. Sana bunu yapamazlar. Sen çok iyi bir elemansın. Eğer bununla mücadele etmezsen, başka bir işi nasıl bulacaksın?”

“Belki hayatımda başka bir şey yaparım. Başka bir muhasebe işi aramanın anlamı yok, ne de olsa itibarım beş paralık oldu. Hem zaten ben de sıkılmaya başlamıştım.”

“Hayır, sıkılmamıştın! Sen işini seversin. Hem itibarının beş paralık olduğu da nereden çıktı? Yanlış bir şey yapmadın ki.”

“Bu konuyu kapatalım artık, Eve. Hiç havamda değilim. Zaten işe yaramaz heriflerdi, kurtulduğum iyi oldu.”

“Ama anlayamıyorum” dedim. “Lütfen bana neler olduğunu an

lat. Yoksa düşünmekten gözüme uyku girmeyecek.”

İçini çektiği an, yüreğimin yerlerde süründüğünü hissettim. Bunun benimle ilgili bir şey olduğunu anlamıştım.

“Phil beni ofisine çağırırdı. Seninle görüşüp görüşmediğimizi sordu. Görüştüğümüzü ve birlikte yaşadığımızı, hatta günün birinde evlenmeyi düşündüğümüzü söyledim.” Kalbim duracak gibi oldu, çünkü evlilik lafını hiç etmemiştik, ama belli ki onun kafasında böyle bir şey vardı. “Sonra senin kucak dansı yaptığından haberim olup olmadığını sordu.”

Daha bir dakika önce havalarda uçan yüreğim yeniden düşmeye başlayarak, önce mideme indi, ardından ayak parmaklarıma doğru serbest düşüşe geçti.

“Ben de önceleri bu işi yaptığını, ama artık bıraktığını söyledim. O da bana, senin arka odalarda ekstraya çıktığından haberim olup olmadığını sordu. Ben böyle bir şey yapmadığını söyledim, ama o yaptığını söyledi. Hatta senin bir keresinde ona... Senin ona ağzınla muamele yaptığını söyledi. Ben de senin asla böyle bir şey yapmayacağını söyledim. Sonra olay kontrolden çıktı, laflar birbirini kovaladı ve ben bir yumruk atıp herifi yere serdim.”

“Aman TANRIM, Elliot!”

Olduğum yerde dimdik oturmuş, dehşet dolu gözlerle ona bakıyordum. Bu Phil denilen adamın hakkımda yalan söylemiş olması gerçeği, Elliot’ın –ne kadar lekeli olursa olsun– onurumu korumak için onunla dövüşmüş olması gerçeğinin yanında solda sıfır kalırdı.

“Yapma, yapma. Olanlar benim için de yeterince korkunç zaten. Hiç değilse adama, senin ona ağzınla muamele yapmadığını itiraf ettirdim.”

“Onlar da seni kapıya koydular.”

“Saldırı suçlamasında bulunmayacağı için kendimi şanslı saymam gerektiğini söyledi. Ama ayın sonuna kadar maaşımı ödeyecekler, bu da bir şey.”

“Ah Tanrım, Elliot, çok üzgünüm.”

“Senin suçun yok.”

“Ama sorumlusu benmişim gibi hissediyorum. Yine de, bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun, değil mi? Ben hiçbir zaman öyle bir şey yapmadım. Öteki kızlar yapmış olabilirler, ama ben yapmadım.”

“Biliyorum Eve, biliyorum. Zaten bu yüzden çılgına döndüm. Hayvan herif. Neyse ki, şanslıymış da beni sürükleyerek üzerinden aldılar.”

“Tam bir rezalet” dedim.

“Evet ya” diye karşılık verdi.

Bir saate yakın bir süre ikimiz de kederle içimizi çekip hiç konuşmadan oturduk. Onun ne düşündüğünü bilmiyordum; benim gibi biriyle ilişkiye hiç girmemiş olmayı aklından geçirebilir korkusuyla sormaya da çekiniyordum. İçimden olanları düşünmeyi bırakıp onu kucaklamak geçiyordu, çünkü benimle evlenmeyi düşünüyordu. Sonra parayı dert etmeye başlıyordum. İkimizi de o geçindirdiği için ben kendi işimi bırakmıştım. Ama para olmayınca...

Dürüst olmam gerekirse, ne yapacağımızı ben de bilmiyorum. Kanepede hiç ses çıkarmadan oturarak geçirdiğimiz bir saatin ardından ikimizin de canı yemek istemediğinden o birkaç esrarlı sigara, ben de bir iki sigara içtikten sonra yatmaya gittik –esrar bir yana yatağımın yanına sigarayla bile yaklaşmasına izin vermezdim– bu arada, esrarı artırdığı da gözümünden kaçmamıştı.

Nihayet o uykuya daldı ve ben de buraya oturup bizi bekleyen para sorunlarının çaresini bulabilirim umuduyla bunları yazmaya başladım. Şu ana kadar aklıma hiçbir şey gelmedi. Halimizi düşündükçe içim fena oluyor. Tekrar kucak dansına dönebileceğimden emin değilim. Connie’yi de, birkaç başka kızı da özlediğim ve oradan kazandığım paranın bana verdiği özgürlük duygusunu aradığım halde, yine de bu iş –sonuç itibariyle– geceler boyu tuhaf adamların şehvetli bakışlarına ve sataşmalarına katlanmaktan başka bir şey değil.

Elliot barlarda çalışmama pek sıcak bakmasa da, şimdi yeni bir iş bulana kadar bir süre gündüzleri evde olacağına göre beni akşamları

rı görmemeyi o kadar kafasına takmayabileceğini düşünüyorum. Yani, kafaya takacak olsa bile başka çare yok, öyle değil mi? Paraya ihtiyacımız var.

Tam bir rezalet.

Ben

14 Ekim 1991

Her şey bu kadar korkunç olmasaydı... oturup kahkahalarla gülebilirdim.

Bazen olup bitenleri anlatacak doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Çoğu zaman yaşadığım başka birinin hayatıymış da, gerçek benliğim buradan uzaktaki bir yerlerde üniversite okuyormuş, komedi gösterilerini izliyormuş, üniversite barında sarhoş oluyormuş ve politikayla ilgileniyormuş gibi bir hisse kapılıyorum. Oysa hayatını yaşamak zorunda olduğum, altı aydır işsiz bir erkek arkadaşla birlikte olan benliğim bir sabah uyandığında elektriğin kesik olduğunu görüyor ve birkaç dakika sonra kapısında icra memurlarını buluyor. Tüm borcunun ödendiğini sandığı elektrik faturası aslında ödenmemiş ve adamlar parayı hemen nakit olarak tahsil etmek istiyorlar, yoksa evdeki eşyaları alıp götürcekler. Eşyadan kasıtları ev sahibine ait olan mobilyalar, canı isteyince çalışan uyduruk televizyonum, televizyonumla aynı kafada olan müzik setim ve güzel elbisemin dışındaki her biri çöpe layık olan giysi koleksiyonum. Elimdeki bütün nakit parayı onlara verdikten sonra adamlar bana bu konuda bir sürü mektup yollandığını ve ayrıca durumun defalarca telefonla da bildirilmiş olması gerektiğini söylediler.

Sonra, içgüdüsel bir hareketle elime telefon ahizesini alınca onun da kesilmiş olduğunu gördüm. Ben de üstümü giyinip yolun aşağısındaki telefon kulübesine gittim ve benimle “temasa geçilip geçilmediğini” öğrenmek için doğalgaz şirketini aradım. Tabii ki, te-

masa geçmişlerdi. Aynısı Poll Tax¹¹ görevlileri, telefon şirketi ve –ah tabii ki– Waterboard¹² için de geçerliydi. Parasını alabilmek için peşimden koşmayan tek insan, ev sahibimdi, bunun da sebebi adamın parasını bizzat benim ödüyör olmamdı. Geri kalan her şeyin “icabına” Elliot bakmıştı.

Böylece, bir öğrencinin yaşadığı hayatı yaşamayan benliğim bu insanlara olan borcunu kapatabilmek için bankada birikmiş olan parasının tamamına yakınına çekmeye ve erkek arkadaşı –artık her neredeyse– döndüğünde ona artık bir iş bulması gerektiğini söylemeye karar verdi. Bulacağı iş, bir barın arkasında çalışmak gibi kendi niteliklerinin altında gördüğü bir şey olsa bile çalışmak zorundaydı, çünkü hiçbir şeyleri kalmamıştı ve onun mükemmel kariyer arayışını taşıyabilecek güçleri yoktu.

Sonrasında, makine kartımı yutunca bankaya girmek zorunda kaldım ve yüz pound içeride olduğumu gördüm. Bunun doğru olması imkânsızdı, çünkü son kez kontrol ettiğimde hesabımda yaklaşık iki bin pound vardı. O paranın çoğunu Habbie’nin Yeri’ndeki danslardan, birazını da temizlik ve ofis işinden biriktirmiştim. Nasıl olmuştu da hepsi gitmişti?

Bankonun arkasında oturan kibar vezne görevlisi “Kartınız çalınmış olabilir mi?” diye soruyor. Kadının sıkıntımı yüzümden okuduğu o kadar belli ki.

Kadına “Hayır” diyorum, “hesabıma ait sadece tek bir kart var ve onu da makine kaptı.”

Neredeyse benim kadar endişeli görünen kadın “Başka biri kartınızı sizin bilginiz dışında kullanmış olabilir mi?” diye soruyor.

Bu iyi yürekli kadını endişelendiren şeyin benim kafama dank etmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü bilmiyorum. Zamanını aldığı için ona teşekkür ettim ve hesap özetimin bilgisayar çıktısını alıp bankadan çıktım. Karşıma bir park çıkana kadar sokaklarda dolaştım ve bir bankın üzerinde oturup boşluğa bakarak, bir ara yolu-

11. Oy kullanma vergisi. (ç.n.)

12. Devletin su kaynakları yönetiminden ve dağıtımından sorumlu birimi. (ç.n.)

na girmiş ve iyi gibi görünen hayatımın neden şu anda çığırından çıktığının yanıtını aradım.

Hava kararıp da aklıma hiçbir yanıt gelmeyince eve yollandım ve Elliot'ı ağzına gevrek doldurmuş halde kanepede uzanırken buldum. Televizyonu açmış, ışıkları kapatmıştı; dünya umurunda değil gibi görünüyordu. Paralarını ödeyip, bir de üstüne ağladıktan sonra elektrik şirketi görevlileri beni şaşırtacak kadar iyi davranıp elektrigimizi açmışlardı. Elliot'ın yanına oturdum ve bir reklam yayınlanana kadar bekleyip durdum. Onu bir şey izlerken bölmek kabalık olurdu, değil mi? Ve aramızda şöyle bir konuşma geçti:

O: İyi misin?

Ben: Hayır, pek iyi değilim.

O: Neden?

Ben: Bugün, elektrik faturasını ödemediğimiz için icra memurları eşyalarımızı almak üzere kapımıza dayandılar.

O (Televizyonu kapatarak): Ne? Hayvan herifler! Yarın onlara telefon açıp canlarına okuyacağım. Hata yapmışlardır, ben ödemiştim.

Ben: Ha, öyle mi? Demek ki yarın bayağı yoğun bir gün geçireceksin, çünkü doğalgazcılar da, belediye meclisi de, telefon şirketi ile Waterboard da aynı hatayı yapmışlar. Sence bu tuhaf değil mi?

O (Yattığı yerden doğrularak): Eve, her şeyi açıklayabilirim.

Ben: Hayır, hiç yorma kendini, ben yarın hepsini hallederim. Acil durumlar için sakladığım birazcık para vardı, yarın gidip çekerim ve bütün borcu öderim.

Orada öylece oturup bana baktı. Sonra da, sanki bu iyi bir fikirmiş ve mümkünmüş gibi başını salladı.

Ben: Ah, dur bir dakika, bunu yapamam değil mi? Çünkü sen zaten bu hesabı boşalttın ve üstüne bir de yüz pound borç bıraktın.

Geçen her saniyeyle birlikte iyice küçülen ve kararan gözlerle

bana baktı. Kızgın bir sesle “Benim de o para üzerinde senin kadar hakkım vardı” dedi. Neye kızdığını bir türlü anlamamıştım.

Onun öfkesine karşılık sakın bir sesle “Sahi mi, bunu da nereden çıkardın?” diye sordum.

“Geçen yıl bizi kim geçindirdi? Ben işe gidip, sen de bütün gün kışının üstünde otururken bizi kim geçindirdi? Bütün bunlar olurken benim hiç haberimin olmadığı bir banka hesabında sen kendi zulasını yapmışsın.”

Aynı sakinlikle “Bana dansı bıraktırdın diye boş oturmadım” dedim. “Ve her zaman kirayı çıkaracak kadar kazandım, yoksa farkında değil miydin?”

“İyi, geri kalan her şeyi de ben ödedim. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Üzerimde nasıl bir baskı olduğu konusunda en ufak bir fikrin var mı?”

“Nasıl yani, son yedi aydır benim üzerimde olan baskıdan mı söz ediyorsun sen? Yoksa bunları karşılamak için birikimimi kullanma alternatifini de ortadan kalktığına göre, bu faturaların hepsini ödemenin bir çaresini bulabilmek için hissedeceğim baskıdan mı söz ediyoruz?”

“İşsiz olduğum bunca zaman faturaları nasıl ödediğimi sanıyordun?”

“Ama ödememişsin ki. Son altı ay boyunca hiçbiri ödenmemiş. Üstelik faturaları, anımsatma notlarını, ihbarnameleri, mahkeme mektuplarını ve benim hesap ekstrelerimi de saklamışsın. Hepsini. Bu durumda tek bir şey soracağım: Param nereye gitti?”

“O sadece senin paran değildi.”

Söylediğini duymazlıktan geldim, çünkü onun banka hesaplarına erişmek ya da bankada ne kadar parası olduğunu sormak hiç aklıma gelmemişti ve hesabındaki parayı ona sormadan almak aklıma bile gelmeyecek bir şeydi. Tekrar “Param nerede?” diye sordum. Maddi bir çöküşle karşı karşıya olmamıza rağmen, garip bir şekilde sakinliğimi koruyordum.

“Harcadım.” Savunmaya geçmişti. Sanki hatalı davranan kendisi değil de benmişim gibi bana dik dik bakıyordu.

“Neye harcadın?”

“İvir zivira.”

Sert bir sesle “Elliot!” dedim. “Ne ben senin annemim, ne de sen benim ergen çocuğumsun. İkimiz de yetişkiniz. Ya paramı nereye harcadığını söylersin ya da sen bütün gün ot içip kanepeden dünyayı yönetme planları yaparken seni geçindirecek başka bir aptal bulursun.”

Yüzündeki hırçın ifade birden silindi ve tekrar eski Elliot oldu. “Ben... benim birtakım insanlara borcum vardı. Parayı faiziyle birlikte ödemezsem, dizlerime sıkacak birtakım kötü insanlara borçlanmıştım.”

“Parayı ne için almıştın?” diye sordum.

“İşimi kaybetmemiş olsaydım, bu pisliğe bulaşmazdım” diyerek tekrar suçlu benim üzerime attı.

“Yani, işinden istifa etmemiş olsaydın bu pisliğe bulaşmayacak mıydın?” diye yanıt verdim.

Ah, evet, istifa etmişti. Temizlik işlerinden birinde Hanch&Gliff’e temizliğe giden kızlardan biriyle tanışmıştım. Kız bana Elliot’ın işi bıraktığından beri neler yaptığını sormuştu. Ben de bunun ortaklardan biriyle kavga ettiği için uydurulan resmi hikâyeye olup olmadığını sormuştum. Ve kız bana işin aslını anlatmıştı: Elliot sabahları işe geç geldiği, öğlen yemeğinden –eğer dönerse– geç döndüğü ve bir defadan fazla olmak üzere kokain alırken yakalandığı yetmezmiş gibi bir de düzenli olarak müşteri hesaplarıyla oynamıştı. Tüm bunlar yüzünden kendisine ikinci ve son bir yazılı ihtar verilmişti. O da bunu kabul etmektense istifasını vermeyi seçmişti.

İşini benim yüzümden kaybetmediğini öğrenmek içimi o kadar rahatlatmıştı ki, kendini kurtarmak için bu kadar ince düşünülmüş bir yalan uydurmuş olması bile beni fazla rahatsız etmemişti. Ona da hiçbir şey söylememiştim, çünkü tartıştığımıza değmeyecekti. Ama başka yerlere iş başvurusu yapmama sebebinin bu olduğunu biliyordum, çünkü oralara kendisinden önce kötü şöhreti gidecekti.

Birkaç kez gözlerini kırıpıştırarak bana baktı, benim bildiğimi öğrenince hayretten donakalmıştı. Hırıltılı bir sesle “Sen bana yalancı mı diyorsun?” dedi.

“Hayır, sana ne için borçlandığımı soruyorum.”

Ben konuyu değiştirmesine fırsat vermeyince, sabrı taşmış havasında “Ne bileyim!” dedi. “Mal almak için! Zed’e bana verdiği mal için borçlanmıştım. Ötekilere de girdiğim bahislerde borç yapmıştım. İkimizi içinde bulunduğumuz bu borç batağından kurtarmaya çalışıyordum. O parayı geri kazanmaya uğraşıyordum.”

“Neden çalışarak kazanmayı düşünmedin, yoksa çok çalışmak zor mu geldi?”

Attığı tokat azıcık canımı yaktı, ama normalde vermesi gerektiği kadar çok acı vermedi – herhalde çalışıp kazandığım her şeyin gittiğini görmenin şoku yüzünden hâlâ uyuşmuş vaziyetteydim.

Ben de hiç beklemediği bir anda ona iki kat daha sert bir tokat attım. Öfkeli bir sesle “Şansını fazla zorlama” dedim. “Hem benim paramı çalıp, hem de bana vuramazsın, tamam mı? Ben o tarz kızlardan değilim.”

Yüzü göçmüş bir halde çökercesine koltuğa oturdu. Halinden, bundan sonraki adımının ne olacağını kestiremediği belliydi. Herhalde bana tekrar vursun mu, şiddetin dozunu yükseltsin mi, yoksa bundan vazgeçsin mi bir türlü karar veremiyordu.

Ayağa kalktım. “Sabahleyin faturaları halletmeye çalışacağım, ama ya bir iş bulursun ya da buradan gidersin. Elinde sadece iki seçenek kaldı. Doğrusunu söylemek gerekirse, şu anda hangisini seçeceğin hiç umurumda değil.”

Akıllılık ederek bu gece kanepede uyumaya karar verdi. Neyse ki günlüklerimin arasında güzelce saklanmış olan postane tasarruf defterim duruyordu ve oradaki para geçtiğimiz birkaç yılda iki yüz pound’a yaklaşmıştı. Hâlâ evden gidecek kadar param var, ama başka da bir şeyim yok. Bu da beni sinir ediyor. Yarın birkaç telefon edip faturaları halledebileceğimi umuyorum ve bir de, akşam ve öğleden sonra vardiyalarında çalışabileceğim temizlik işleri bulmaya çalışacağım, çünkü bunlar ofis işlerine kıyasla daha düzenli. Temizliğe gitmek için çok erken kalkmak zorunda olduğumdan şu ana kadar bar işlerinde pek başarılı olamadım. Gece geç saatlere kadar çalışacağım

bir işe daha girecek olursam, hiç uyumamam gerekiyor. Bunun altından nasıl kalkacağımızı gerçekten bilmiyorum. Onu kapı dışarı etmem gerektiğini biliyorum, ama bu da bana şu anda doğru bir şey gibi gelmiyor. Benden başka kimsesi yok ve biz bir zamanlar iyi bir ikili olmuştuk, değil mi? Epeyce bir zaman Elliot ve Eve olarak birlikte dünyaya karşı durmuştuk. Bir zamanlar onu *sevmiştim*.

Tanrım, dürüst olmam gerekirse, onu hâlâ seviyorum. Kendini toparlayabilirse –ben gerçekten de toparlayabileceğine inanıyorum– birlikte yine iyi olabiliriz. Hem parasal, hem de duygusal anlamda.

Ben

15 Ocak 1992

İşler birazcık iyiye gitmeye başladı.

Toparlanacağına inanıyordum ve öyle de oldu. Artık bir işi var. İcra memurlarının geldiğinin ertesi günü çıktı ve bir inşaatta iş buldu. İlk başta işçilik yaptı, ama sonra ustabaşıyla bir iki sohbetin ardından hesap defterlerine bakmasına izin verdiler. Ondan sonra da hesap defterlerini tutmaya başladı. Ödedikleri para bir şeye benzemiyor, ama hiç yoktan iyidir.

Paranın dörtte üçünü bana veriyor, geri kalan dörtte birini canının istediği yere harcıyor. Bana verdiği para borçlandığımız her bir hizmet şirketine yapılan ödemelere gidiyor. Biraz uğraşmam gerekti, ama birkaç telefonun, gözyaşının ve verilen sözlerin ardından hepsi de geri kalan borç bakiyesini taksit taksit ödememi kabul ettiler. O kadar sıkıştık ki, bazen nefes almakta bile güçlük çekiyorum. Çoğu zaman yemek veya sigara satın almak arasında seçim yapmak zorunda kalıyorum ve genellikle yemeği tercih ediyorum, çünkü hepsini yiyip bitirebilirim Elliot'ın buna ortak olamayacağını biliyorum. Ama sonra, onun da gerçekten çaba harcadığını görünce kendimi kötü hissediyorum.

Yaptığı şey yüzünden ondan nefret ediyorum, ama bir zamanlar olduğu erkeğin hatırına onu hâlâ seviyorum. Bu hiç mantıklı değil, ama aşkın mantıkla ilgisi var mı? Elliot’ı, bana kucak dansını bırakmamı sağlayacak kadar değer veren ve geceleri yanına sokulup hayallerimi paylaşabileceğim erkek olabildiği için seviyorum. Habbie’nin Yeri’ndeki daimi müşterilerin göğüslerime, popoma, azıcık örtülmüş ön tarafıma yiyecek gibi baktığı onca yıldan sonra bana kendimi yeniden tam ve eksiksiz bir insanmışım gibi hissettiren erkekti o. Aptallık ediyor olabilirim, ama gerçek Elliot’ın –âşık olduğum Elliot’ın– hâlâ oralarda bir yerde olduğuna inanıyorum. Bu küçük engeli aşmayı başarırorsa, öbür tarafa geçtiğinde tekrar kendisi gibi olabilecek.

Ben

5 Nisan 1992

Ev sahibi kiraya zam yaptı.

Bence adam haksız sayılmaz: Taşındığımdan beri hiç zam yapmamıştı ve burası gözde bir muhit. Daire tek odalı uyduruk bir yer olsa da burası için ne kadar isteyebileceğini gazetelerde okumuştum. Bana uğrayıp durumu anlattı. Hali tavrı gerçekten de iyiydi. Hatta eksiği karşılamak için ona birtakım “iyilikler” yapmamı bile istemedi. Sebebinin ticari olduğunu –hem evine ne kadar iyi baktığımı düşünülecek olursa– benim gibi bir kiracıyı kaybetmekten üzüntü duyacağını söyledi. Kira artışını kabul edersem burada oturmaya devam edebileceğimi söyledi.

Hepsi bu. Burada bir tomar faturayı, üzerinde tüm harcamaların ve ne kadar kazanabileceğimin yazılı olduğu küçük bir kâğıt parçasını önüme koymuş halde oturuyorum ve hesabı denkleştirmem olanaksız. Zaten şu halimizde yoksulluk sınırında yaşamaya çalışıyoruz. Elliot sürekli içki içiyor ve borçlarını ödeyemediği için de dayak yiyip duruyor. Bu yüzden sürekli izin aldığı için en sonunda işinden de

oldu. Başka bir iş bakıyor, ama ondan gelen para olmadan tek başıma bunların altından kalkmam mümkün değil. Ona para vermiyorum, günler boyunca tosttan başka bir şey yiyecek paramız olmuyor ve artık alamadığım için sigara içmeyi de bıraktım. Çalışacağım yer nerede olursa olsun işe yürüyerek gidiyorum ve evden genellikle sabahın dört buçuğunda havanın kışları karanlık olduğu, yazları hafiften aydınlandığı saatlerde çıkıyorum. Sokaklardan hızlı hızlı yürüyerek ve büyük çoğunluğu dışarıda geçen şahane bir gecenin ardından evlerine dönen insanların arasından kendimi yabancı gibi hissederek geçiyorum. Otobüse binecek param olduğunda ilk otobüsü yakalıyorum ve etrafımdaki çoğu İngilizce konuşamayan bir sürü temizlikçiyle birlikte Londra'nın dört bir yanında bizleri bekleyen ofislere yollanıyoruz. Yürürken kendimi yapayalnız hissediyorum ve içinde bulunduğum durumun getirdiği yalnızlık ve çaresizliğin de bu duyguya hiçbir faydası olmuyor. Bazen ışıkları yanan ya da yanmayan sıra sıra evlerin önünden geçerken bunların içinde yaşayan insanlardan kaçının yemek alamayacak kadar yoksul olduğunu, kaçının kendilerini bir zamanlar sevmiş oldukları ve tekrar sevmeyi istedikleri bir adamın tuzakına düşmüş gibi hissettiklerini merak etmeden duramıyorum. Henüz benim bulunduğum noktada olmasalar bile, oradan sadece bir maaş uzaklıkta yaşayan bir sürü insan olmalı.

Para, her şey para yüzünden oluyor. Ondan nefret ediyorum. Gerçekten paradan nefret ediyorum. Para tüm kötülüklerin kaynağı değil, para sevgisi de tüm kötülüklerin kaynağı değil. Tüm kötülükler para denilen bir İHTİYAÇ olmasından çıkıyor. Paraya ihtiyacınız var, onсуz bir hiçsiniz ve ardınızda hiçbir iz bırakmadan göçüp gidebilirsiniz.

Sürekli Dawn'ı ve onun hayatını nasıl sürdürebildiğini düşünüyorum. Benimkisinden çok daha iyi –daha pahalı– bir evde oturuyor, uyuşturucu alışkanlığını idame ettiriyor ve bunlara rağmen hayatta kalabiliyor. Ama o parayı kazanmak için yapmak zorunda olduğu şeyi düşününce...

Kiranın geri kalanını ödemek için üç haftam var, aksi halde evsiz

kalacağım – kalacağız. Soğuk sokaklarda başımın çaresine bakmak zorunda kalacağım, oysa başımı soktuğum bir ev varken bile kendime bakmakta zorlanıyorum. Ve eğer sokağa düşersem kendimi bir daha oradan nasıl kurtarabilirim?

Bunları Elliot ile konuşup çenemi yormak istemiyorum. En son dayak yediği günden beri pek bir şey konuşmadık. Ona arada bir sigara alıyorum, çünkü sigara olmayınca koltuk döşemesini yolup lime lime ediyor. Bütün gün kanepede oturup televizyon seyretmekten başka bir şey yapmıyor. Sık sık ağladığını duyuyorum, ama bu duruma onun yüzünden düştüğümüzü düşününce ne için ağladığını anlamakta zorlanıyorum.

Habbie'nin Yeri'ne ve başka birkaç kulübe telefon ettim, çalışacak kız aramadıklarını öğrendim.

Ayrıca aradığım emlakçiler bana avans olarak bir aylık kira, artı bir kira depozito vermem gerektiğini ve bugünlerde pek çok insanın kredi denetimleri yaptığını söylediler. Tabii, Elliot'ın faturalar konusundaki tutumu sayesinde kredi notum mahvoldu ve depozitoyla bir aylık kirayı karşılayacak param da yok. Buradan daha uzaktaki, daha ucuz yerlere de baktım ama öyle yapacak olursanı taşındığım yere yakın bir iş bulmam lazım, çünkü oralarından yürüyerek işe gidemem. Ve çoğu insan da çalışmayan birine ev vermez. Battım. BATTIM. BATTIM. BATTIM.

Acaba bir trene atlayıp Leeds'e dönsem nasıl olur? Annem beni kabul eder mi? Ne de olsa artık ergen değilim, Alan bir şey yapmaya kalktığında bacaklarının arasında dizimi, ağzında da yumruğumu bulabilir. Ama annemin mektuplarıma yanıt verdiği yok ve benim yerime o adamı tercih ettiği için onu affedeceğim de yok.

Telefondakinin ben olduğunu tahmin ettiği halde, öyle olup olmadığını öğrenmek için bir mektup yazma ya da telefon etme zahmetine girmemiş olması gerçeğini kolay kolay kaldırmayabileceğimi sanmıyorum.

Tanrım, ben ne yapacağım?

Her Zamanki Ben

Dawn'ı görmeye gitmiştim, az önce döndüm.

Onunla en son birkaç görüşmemizdeki haliyle karşılaştıracak olursam çok daha iyi göründüğünü söyleyebilirim. Tedavi olmuş ve söylediğine göre “şimdilik” alışkanlığından kurtulmuş. Kilo almış, cildi daha iyi, saçları daha az cansız görünüyor, ama aynı şeyi gözleri için söyleyemeyeceğim. Daha önceki kadar boş bakmıyor olsalar da, yine de sanki Dawn artık o bedende yaşamıyormuş gibi ölgün görünüyorlar.

Birbirimizin halini hatırını sormaktan ibaret bir iki zorunlu konuşmayı yaptıktan sonra ona “Gerçekten o kadar mı kötü?” diye sordum.

İçini çekti, gözlerini artık kanepelerle sehpanın arasında duran eski püskü daire biçimindeki kilime dikti ve bir süre hiçbir şey söylemedi.

“Evet” dedi. “O kadar kötü. Yapmaya devam edebilmek için kendi kendime o kadar kötü olmadığını söylüyorum, ama öyle.” Ona ne hakkında soru sorduğumu açıklamama gerek yoktu. O da, tıpkı Habbie'nin Yeri'ndeki VIP odalarını sorduğum zaman Connie'nin yaptığı gibi beni tepeden tırnağa süzdü.

“Hayatta yaşadığın en berbat seksi düşün” diye ekledi. Bir anda aklıma Elliot'ın paramı çalmasından birkaç hafta sonra onunla yaşadığımız ve onu reddedemeyecek kadar bitkin olduğum bir gece geldi. “Bunu bir milyonla çarparsan anlatmak istediğime biraz yaklaşılabirsin.

“Şimdi de hayatındaki en mükemmel düzüşmeyi düşün.” Nedense aklıma Elliot değil, Peter geliyor. Yaşadıklarımız o kadar özeldi ki, bir daha onun yanından geçebilecek bir şey yaşamamıştım. Herhalde Elliot'la ilk kez birlikte olduğumuzda erkeklerden de, onların kadın vücutlarına bakışlarından da o kadar usanmıştım ki, kendimi biraz sakınmış olmalıyım. Peter ve ben gerginliğimizi üzerimizden attıktan sonra fiziksel ve duygusal anlamda birlikte olmaktan büyük keyif almıştık. Onun yakınımda ve içimde olmasından hoşlanırdım. Hiç kuşku yok, en güzeli onunla olandı. “Bak şimdi, eğer tekrar sana

gelmelerini istiyorsan, her defasında hissettiklerini yeniden yaşıyor-muş gibi rol yapman lazım. Uzun vadede para kazanmanın tek yo-lu bu.”

“Uzun vadede yapmak istemiyorum ki.”

“Hayır, tabii, ben de istemiyordum. Ama şimdi bundan başka bir şeyi nasıl yapabileceğimi gerçekten bilmiyorum.” Eve giderken yolda bütün bu söylediklerinin içinde en korkunç şeyin bu olduğunu fark et-tim. “Bunu gerçekten yapmak zorunda mısın, Eve? Gerçekten?”

“Başka bir çıkış yolu bulamadım.”

“Elliot’tan ne haber? O ne yapıyor?”

“Oturuyor, sigara tütürüyor ve kendine acıyor. Borçla uyuşturu-cu aldığı için dayak yiyip duruyor. Hâlâ ona uyuşturucu veren birileri-nin olmasına şaşıyorum.”

Dawn’ın gözleri karardı ve yüzü tiksintiyle buruştu. “Elliot tam bir baş belasıymış, Eve.”

Ben de aynısını defalarca düşündüm, sonra bir zamanlar tanıdı-ğım Elliot ile âşık olduğum Elliot aklıma geldi. İstese tekrar o adam gibi olabileceğini bildiğimden, onu bırakmayı bir kez olsun aklımdan geçirmedim.

“Neden durumunu biraz toparlayana kadar buraya taşınmı-yorsun? Kanepenin eski ve biraz da sert olduğunu biliyorum; üste-lık kendini geri adım atmış gibi hissetmene de yol açabilir, ama seni bekleyen seçenekten çok daha iyi, inan bana.”

“Yapamam, Dawn. Bir kez daha sana yük olamam. Hem öde-mem gereken yığınla borcum var. Birkaç dans kulübünü denedim, ama yeni kısıtlamalar yüzünden hiç kimse şu sıralar yeni birilerini işe almıyor. Hem ayrıca...” Bunu dile getirmek istemesem de, ikimiz de Elliot’ı bırakamayacağımı biliyorduk. Onu bu kadar berbat bir halde bırakamazdım.

“Eve, kurtul artık şu adamdan. Dikkat etmezsen seni de aşağı çe-kecek. Borçlandığı adamların dikkatlerini senin üzerine çevirmesi an meselesi.”

“Yapamam, Dawn, yapamayacağımı sen de biliyorsun. Onu bu

kadar berbat bir vaziyetteyken terk edersem, insanlığım kalır mı?”

“Fazla iyisin, bunu biliyor musun?” Başını salladı. “Umarım o da bunun farkındadır.” Tekrar başını salladı. “Bak, bunu mutlaka yapmak zorundaysan bari sokaklara düşme. Güzelsin, hoşsun. Şık giyirsen belki otellerde çalışabilirsin. King’s Cross ve Paddington civarındakileri bir dene. Paralı adamlar oralara gider. Eskort servislerini denemeni önerebilirdim, ama ajanslar çok büyük yüzde alıyor ve bu da senin gibi fena halde paraya ihtiyaç duyan birinin en son isteyebileceği şey. Otel barlarında takıl – fahişelerle işi olan adamlar her zaman bizim kim olduğumuzu anlarlar. Ben otellere giremiyorum; ne olduğum halimden anlaşılıyor ve personel beni hemen dışarı atıyor.

Bir de, hiçbir zaman belirli bir fiyatın olmasın. İsteyeceğin paraya dair kafanda belli belirsiz bir rakam olsun, ama sana teklif eden adama bir bak ve fiyatı ona göre belirle. Beş yüzlüğü cebinde bozukluk niyetine dolaştıran adamla bu işi elli pound’a yapmanın hiçbir manası yok.” Söylediği püf noktalarına minnettar kalmıştım. Beni konuşarak bu niyetimden vazgeçirmeye çalışmamasına da minnettardım, çünkü muhtemelen ikna olmam ve bu işe kalkışmamam için çok fazla uğraşması gerekmeyecekti.

Bu işten başka bir şeyi nasıl yapacağını bilmediği konusunda söyledikleri beni korkutmuş, bir kez daha dünyadan nasıl kopuk bir hayat yaşadığımı yüzüme vurmuştu. Bir kitap okumayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki! Ve ben eskiden kitap okumayı severdim. Şimdiyse tek yaptığım yataktan kalkmak, işe yürümek, temizlik yapmak, eve gelmek, para derdini düşünmek ve uyumaktan ibaretti. Artık güzel elbiseme bile baktığım yok; bana kim olduğumu hatırlatacak yeni bir şeye ihtiyacım yok; bana borçlarını ödemek için para kazanmaya çalışan bir makine olmadığımı anımsatacak keyifli bir şey yaptığım yok.

Bu işi yaparsam ve benliğim, geride bana ait hiçbir şey kalmayana kadar, silinip giderse ben ne yaparım?

11 Nisan 1992

Ne yapacağımı Elliot’a anlattım. Hiçbir şey söylemedi, ama dudakları, yeniden ağlayacak gibi titremeye başladı. Bir gecemi daha onu teselli ederek geçiremeyeceğimi biliyordum. Bu kadarı da fazlaydı – ben onun moralini düzeltereğim diye uğraşırken beni kim teselli edecekti? Beni kollarına alıp, günün birinde her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek olan o insan neredeydi?

Ağlamadı, ama o kahverengi, o bir zamanlar beni büyülemiş olan gözleri nemlendi.

En sonunda “Üzgünüm” dedi.

İçimden *siktir git* dedim, ama ağzımdan “Biliyorum” lafı çıktı.

Ve bana göre bu, her şeyin sonuydu.

Ben

libby

Yukarıda telefonun çaldığını duyuyorum. Bakmak istemiyorum, ama arayan Caleb olabilir. Gelip Butch'u almasını ya da ona bakacak başka birini bulmasını söylemek için onu kaç kez aradım, çünkü Butch meselesi hallolduktan sonra benim de kendime oturacak başka bir yer bulmam gerekiyor.

Jack'in kazadan hemen sonra olanları bana neden anlatmak istemediğini şimdi daha iyi anlıyorum: Anlatmış olsaydı, beni gerçekten sevmediği ortaya çıkacaktı. Demek ki, tüm bu zaman boyunca zorlamaları oynuyormuş. Arabadaki insanın Eve değil de, ben olduğumu anlayınca verdiği tepki insanın ölümle yüz yüze olan bir aile ferdine ve iş arkadaşına karşı hissettiklerinin arasındaki farka benziyordu: İnsan bunlardan birinin iyi olması için her şeyini feda edebilir, oysa ötekisinin iyileşmesini umut etmekten fazlasını yapmaz.

Günlükleri yere koyuyorum. Jack'in gelmesine biraz daha vakit var: Caleb ile konuştuktan sonra, yine buraya geleceğim.

Telefona tam zamanında yetişiyorum.

"Hey ablacım, ne var ne yok?" Sesi cızırtılı ve uzak geliyor, çünkü zaten uzakta.

Birikmiş bir miktar param var, yani herhalde kiralık bir yer bulabilirim ya da biraz dışımı sıkıp tekrar annemlerin yanında oturabilirim. Pek ideal bir durum olmasa da, Eve'in evinde ve Eve'in kocasıyla birlikte olmaktan iyidir.

Ona “Eve gelmen lazım” diyorum.

“Niye? Ne oldu ki? Butch iyi mi?”

“Evet, iyi, ama eve gelip onu alman ya da ona bakacak başka birini bulman gerekiyor.”

“Ne demek istiyorsun?” Aniden hat tertemiz oluyor, sesi ni duyabiliyorum. Aniden kardeşim lütfediyor ve muhtemelen telefonu kulağına götürmek gibi temel bir hareketi yapmak suretiyle benimle doğru dürüst konuşmaya başlıyor. Belli ki, beni araması için bıraktığım on mesaj bile ona bir şeylerin ters gittiğini anlatmaya yetmemiş.

“Artık Butch’a bakamayacağız, yani başka bir alternatif bulman gerekiyor” diyorum.

“Dur bir dakika, abla, neler oluyor?”

“Buraya gelip Butch’u almanı ya da onu ne yapacağımı bana söylemeni istiyorum.”

“Durum gerçekten acilse ve bundan böyle ona bakamayacaksan onu bizim eve götürebilirsin. Eve göz kulak olması için tuttuğum biri var, ona da bakar, sorun yok.”

“Ev için birini mi tuttun? Yani bunca zamandır başka bir seçeneğin vardı ve sen bana zorla köpeğine baktırdın, öyle mi?”

Sessizlik.

“AMAN TANRIM! Senin neyin var? Başından beri bunu yapabilecek başka biri olduğu halde, neden köpeğine bakmam için bana duygu sömürüsü yaptın?”

“Çünkü ona ihtiyacın var. Butch da Benji gibi tuttuğunu koparan ve iyi yürekli bir karakter. Benji’yle birlikteyken kendini iyi hissettiğini biliyorum, dolayısıyla Butch ikinci en iyi alternatif, çünkü ablacım, senin halin iyi değil. O hastaneye adım attığım anda bunu anlamıştım. Hem sesin de telefonda çok moralsiz geliyordu, ben de yanında kalırsa kendini toparlamana yardımcı olur diye düşündüm.”

Erkek kardeşim olan dünyanın en bencil insanı bunu be-

nim için mi yapmıştı? Hıçkırıklarımı tutmak için elimle ağzımı kapatıyorum.

“Dinle, istersen Butch’u benim eve götür, ama etrafında olması sana iyi gelecektir. Ne kadar inatçı bir yaratık olsa da sana iyi gelir.”

“Tamam” diyorum. “Ben, şey, hangisine karar verdiğimi sana haber veririm.”

“Tamamdır, ablacım. Umarım kendini daha iyi hisseder-sin. Yakında yine ararım.”

Caleb telefonu kapatırken “Peki” diyorum.

Acaba kendi kendimle ilgilenmeyi ne zaman bırakmıştım? Ne zaman Eve’in hayatına bu kadar daldım da, kendi hayatım bana ikinci derecede ve önemsiz gibi görünmeye başladı? Çünkü öyle olduğu gün gibi ortada. Etrafı eşeleyip onun hakkında bir şeyler bulmaya, Jack’in benden neler sakladığını öğrenmeye çalışıyorum; ama ne kendimi, ne iyileşmemi, ne de hayata devam edebilmek için neye ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Eğer iyileşmezsem Jack’ten nasıl uzaklaşabilirim? Eğer hayatım onun hissettiklerine, benimle konuşmamasına ve onun benden önce sevdiği kadının hayatının sırlarını açığa çıkarmama bu kadar bağlanmışsa, tüm bunların arasında benim yerim neresi oluyor? Onun hayatı gün yüzüne çıktığında bana ne olacak? Uğruna yaşayabileceğim bir şey kalacak mı? İşe geri dönmeye hiç meraklı değilim, çünkü bu aylar boyunca peruk takıp ağır bir makyaj yapmam ve etrafımda tam olarak ne gibi bir tuhaflığım olduğunu anlamaya çalışan insanların bakışlarıyla yaşamam anlamına geliyor.

Şu anda, hiçbir şeyim yok. Hayatımı yeniden kurmam gerekiyor. Bunun yolu da Eve hakkında bilgi edinmekten değil, kendime ve bundan sonra nerede olmak istediğime dair bilgi edinmekten geçiyor.

“Bir psikolojik danışman bulmam gerekiyor” diyorum. Ar-

tık öteki hayatım diye bir şey olmadığına göre, kim olduğumu bulmama yardım edecek birine ihtiyacım var.

Butch'un havlamaları masaya bakmayı bırakıp tekrar onun üzerinde yoğunlaşmama yol açıyor.

Ona "Sence de bir danışmana ihtiyacım var, değil mi?" diyorum.

Sadece gözlerini dikip bana bakıyor.

"Tamam, şu günlükleri kaldırıp buraya dönsem ve konuşabileceğim birinin numarasını bulsam iyi olacak."

Butch salına salına sepetine giderken kararımdan memnun olmuş gibi bir havlama sesi çıkarıyor.

jack

Eve geldiğimde Libby akşam yemeğine başlamamıştı, ama karanlıkta mutfak masasının önünde oturmuş benim gelmemi bekliyordu. Her zamankinin aksine Butch beni karşılamak için koşa koşa yanıma gelmedi. Ben onun yanına gide ne kadar sepetinden çıkmadı, sonra yattığı yerden biraz başını kaldırıp küçük bir dayanışma sesi çıkardı.

Libby'nin karşısında duran sandalyeyi çekip oturdum.

Gözlerini masanın yüzeyine dikmişti ve hayatımın en uzun birkaç dakikası boyunca ben orada değilmişim gibi davrandı. Bu da bana ambulans ekibinin Eve'in ölmüş olduğunu resmen bildirmesinden önceki dakikaları anımsattı. Ne söyleyeceklerini biliyordum, ama nefesimi tutmuş bunu söylememelerini diliyordum. Aynısını Libby'ye de yaptım: Nefesim tuttum ve bunu söylememesini diledim.

"Umarım Caleb, Butch'u almaya gelene kadar ve ben de oturacak bir yer bulana kadar burada biraz daha kalmamın senin için bir sakıncası yoktur." Konuşurken titriyordu.

"Nereye gideceksin?"

Sakin bir sesle "Bilmem, herhalde annemlerin evine gideirim" dedi. "Paloma işimi kimseye vermeyeceğini söylemişti, ama tekrar aynı işi yapmak isteyip istemediğimden emin değilim. Bilmiyorum, dışarıda kocaman bir dünya var. Nasılsa yapacak bir şey bulurum."

“Tabii” dedim.

“Seninle arkadaş kalabilmeyi isterim” dedi.

“Ben senin arkadaşın olmayı istemiyorum. Ben senin kocan olmayı istiyorum” diye yanıt verdim.

Bu sözcüklerin onu nasıl bir anda paramparça edip acıyla doldurduğunu gördüm. “Bunu istediğini biliyorum, ama yapamazsın, değil mi?” Ayağa kalktı. “Çünkü aklında ve aklının hükmettiği her yerde sen hâlâ onunla evlisin.”

Koşmak her zaman gerilimi atmanın, zihnimi temizlemenin en iyi çaresi olduğu halde şu anda işe yaramıyor. Tıpkı Eve’in bana dünyamı yıkan o şeyi söylediği geceki gibi: O gece saatler boyunca koşmama rağmen söylediğini bir türlü aklım almamıştı.

Libby’nin beni terk etmesi zaten yeterince kötü, ama bir de haklı olması –yani aklen ve kalben hâlâ Eve’le evli olduğum– ihtimaliyle yüzleşmek zorunda kalmak, bana karşı harika davranmaktan başka bir şey yapmamış olan biricik insana haksızlık ettiğim anlamına geliyor. Bugün olduğum insana dönüşmeme yardım eden kişi Eve değil, Libby oldu ve ben buna karşılık ona ihanet ettim.

libby

Eve bugün kutuların üzerindeki yerinde cenin pozisyonunda kıvrılıp yatmış ve ben günlüklerden birini açarken başını kaldırıp bana bakacak hali yok.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum, ama onun hikâyesini okumaktan kendimi alamıyorum. En son okumamı durdurmak zorunda kaldığımda sorunlarını halletmek için mide bulandırıcı bir tercihle karşı karşıya kalmıştı.

Eve'in kendini nasıl hissettiğini biliyorum. Jack ile ilişkimize son verme kararı hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. Ama onun yanında kalmak, hep ikinci planda kalacak bir insan olarak böyle bir hayat sürmek sonuçta beni harap edecekti. Ben kendimi biliyorum ve –tıpkı biyokimya kariyerimde ve saçımda da olduğu gibi– bir şeye yarım yamalak sahip olmaktansa, ona hiç sahip olmamayı yeğlerim. Jack'in hâlâ Eve'i sevmesinin yanı sıra beni de sevdiğini sanıyordum, ama yanılmışım, sevmiyormuş. Ve ben daha iyilerine layığım. Her insan daha iyilerine layıktır.

Eve de Elliot'tan daha iyilerine layıktı, ama şansı vardı: Sonunda Jack'e sahip oldu. Ve Jack'in ona karşı hislerine bakınca Eve'in onun bir tanesi olduğu daha iyi anlaşılıyor.

on dördüncü bölüm

eve

13 Nisan 1992

“Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?”

“Evet, nasıl isterseniz.”

“Hanımefendiye bir kadeh beyaz şarap lütfen. Bana da bira.”

Fısıldayarak “Çalışıyor musun?” diyor.

Bende fısıldayarak “Evet” diyorum.

“Kaça?”

“Saksafon yetmiş beş; elle elli; tam iki yüz.”

“Arkadan?”

“Yüz papel.”

“Korunmasız?”

“İki yüz papel.”

“Tam, yüz elliye olur mu?”

“Yüz yetmiş beş.”

“214 numaralı oda. On dakika sonra.”

“Tamam.”

Beyaz şarap el sürülmeden bırakılıyor. Odaya gelindiğinde, giysiler aynı kulüpteki gibi yavaş yavaş ve oyun yapılarak çıkarılıyor. Ey-
lemin kendisi çok korkunç değil: Dokunmak ve yalamak var, ama
öpüşmek yok. Üstünü giyinme kısmı, üstünü çıkarma faslından daha
çabuk – sonra paranın önden alınmadığı kafama dank ediyor.

Elime on adet yirmi pound’luk banknot uzatılıyor –yirmi beş po-
und da bahşiş– ve saçları düzeltmek, dişleri fırçalamak ve makyajı

kontrol etmek için banyoya geçiliyor. El sallanarak veda ediliyor ve bunu bir daha yapmak üzere sözleşiliyor.

Bu, benim ilk seferimdi. Yani, Honey'nin ilki. İkincisi bundan da beterd. İlkiyle büyük ölçüde aynıydı ama –tıpkı dans ettiğim ikinci gecede olduğu gibi– ikinci defası, insana seçtiği yolun bu olduğunu ve bu yoldan çıkmanın çok zor olacağını iyice yüzüne vuruyor.

Biraz önce banyoda ağladım. Adamların hiçbiri bana kötü muamele etmedi ya da iğrençlik yapmadı. Hepsi de parayı ödeyip bahşış bıraktılar, olayın sonrasında fazlasıyla nazik davrandılar. Eve döndüğümde altı yüz elli pound'um olmuştu, ama ağlamam bir türlü kesilmemişti.

Ağlıyordum, çünkü bu şeyleri Honey'nin yapmasını Eve'in yapmasından daha çok tercih ediyordum. Ağlıyordum, çünkü evimde kalıp Leeds'ten ayrılmamalıydim. Alan'ın bana tecavüz etmesine izin vermeliydim, çünkü eğer izin vermiş olsaydım bu rezaletin içinde olmayacaktım. O zaman, hemen hemen hepsi de nikâh yüküleriyle dolaşan mükemmel derecede hoş erkeklerin hiç düşünmediğim ve tarif edemeyeceğim biçimlerde beni kırmalarına izin vermemiş olacaktım.

E

6 Mayıs 1992

Her gece önümde makyaj malzemelerimle tuvalet masamın karşısında oturuyorum.

İşe, kusurları –cildimdeki lekeleri ve gözlerimin altındaki koyu renkli halkaların yanı sıra kızaran ve iltihaplanan sivilceleri– gizleyecek bir kapaticıyla başlıyorum. Sonra fondötene geçiyorum. Connie bana bu şekilde daha az makyaj malzemesi israfı olacağını öğrettiğinden sünger değil, fırça kullanıyorum. Fırçayı yüz hatlarıma uze-

rinde ilerleyerek cildime sürüyorum, sonra aşağıya indirip boynumun da yüzümle aynı renkte olmasını sağlıyorum. Bol bol sürdüğüm halde doğal görünsün diye fırçayı biraz yukarı çıkarıp kulaklarımın tam arkasına getiriyorum. Geceyi atlatmama ve yapmak zorunda olduğum her şeyin altından kalkmama yetecek kadar bol makyaj yapmam lazım. Sonra başka bir kalın fırçayı pudraya sürerek fondötenimi pudrayla pekiştiriyorum. Ruja hazırlık yapmak için pudranın birazını dudaklarıma sürüyorum. Belirginleştirmek için gözlerime siyah kalem çekiyorum, sonra gözkapaklarımı kapatmak için mavi bir far sürüyorum. Kalemle bir kez daha gözlerimin etrafından geçip kirpiklerimin ortaya çıkması için maskara sürüyorum.

Ağız çevremi kahverengiye çalan kırmızı bir kalemle belirginleştirip, dudaklarımı erkeklerin yüzünde ya da vücudunda iz bırakmayacak mat, kahverengi ile kırmızı arası bir rujla dolgunlaştırıyorum. Kâğıt mendille kurutup tekrar renklendiriyorum. En sonunda yıkanmış ve kurutulmuş saçlarımdaki tokayı çıkarıp saçlarımı gevşek dalgalar halinde omuzlarımdan aşağı dökülmeye bırakıyorum.

Yatağın üzerinde serili vaziyette duran genellikle siyah, kısa ve dar elbiseyi üzerime geçirip yüksek ve sivri topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. İçinde prezervatiflerin, iki yedek külotun, pudra, göz kalemi, saç fırçası, ruj, diş fırçası, ayna ve anahtarların bulunduğu çantamı alıyorum ve bana bakan Honey'yi görmek için tekrar aynaya dönüyorum.

Her zaman "Selam, Honey" diyorum.

Yatak odasından çıkıyorum, oturma odasından geçip kapıya geliyorum. Eve'in erkek arkadaşı Elliot kanepeye oturmuş televizyon izliyor ve sigara içiyor. Artık Eve ona para verdiği için sigara alabiliyor. "Dikkat et" gibi bir şeyler söylüyor ve Honey onu duymazdan geliyor. Honey çalışma saatleri haricinde onun gibi biriyle asla konuşmazdı ve onun Eve'in erkek arkadaşı olması Honey'nin onunla konuşacak olması anlamına gelmiyor. Kapıyı kapatıp izbe koridordan geçiyor ve merdivenlerden inip giriş kapısına gelerek dışarıda onu bekleyen geceye adımını atıyor. Akşamları hava genellikle daha se-

rin oluyor ve iyice içine çektiği havanın bedenini dağılayarak her yerine nüfuz etmesini ve akciğerlerini yakarak güçlendirmesini istiyor. Bu ona dışarı çıkma ve para kazanmak için yapmaya mecbur olduğu şeyleri yapma gücünü veriyor.

Evden çıkmadan önce aynaya bakıp Honey'yi görebilmek için her gece bu ritüeli tekrar ediyorum. Dans ettiğim dönemde Honey sadece kulüpteki aynalarda görünürdü. Böylece ikisini ayırt etmem kolaylaşırdı. Daireden kendine güvenen, pratik ve soğuk Honey olarak çıkıp, oraya Honey olarak döndüğümde Eve'in bütün geceyi ağlayarak geçirmediğini keşfettim. Çünkü Honey işe çıkarken Eve evinde oturuyor, bir kitap alıp yatağına uzanıyor ya da televizyonun karşısında oturup *EastEnders*'a ya da *Corrie*'ye dalıyor.

Artık ağlamayı kestim. Önemli olan da bu.

18 Ocak 1993

Temizlik işlerini bıraktım ve artık tamamen Honey oldum. Başka bir deyişle, gecelerin yanı sıra gündüz de "işteki" insan oldum.

Honey'nin işini kademe kademe bitirmek ve bırakmak niyetindeydim, ama bütün borçlarımı kapattığım için paranın verdiği özgürlüğe ve kendi kendime yeterli olabilmeye bağımlı hale geldim.

Bunu hiç düşünmemiştim, değil mi? Artık üç dört saatte, bir ya da iki gün temizlik yaparak aldığım parayı kazanabilecek durumda olduğumdan kitap okumak gibi şeyleri yapabiliyorum. Kütüphaneye gidebiliyorum, hatta kitap bile satın alabiliyorum. Bunlar artık benim için lüks olmaktan çıktı. Öğleden sonralarımı Londra'nın merak ettiğim yerlerinde dolaşarak geçirebiliyorum, hatta para biriktirmeye bile başladım.

Nasıl olduysa –gerçekten bunun nasıl olduğunu bilmiyorum– kazandığım paranın birazını Elliot'a vermeye başladım. Artık daha iyi olduğuna göre çalışabilir, ama çalışmıyor. Sanki neredeyse bu işi yapmama izin versin diye ona para veriyorum. Bu mantıklı mı? Bana

hiç mantıklı gelmiyor, ama yapıyorum işte.

Bu, biraz da yeni kazanılmış özgürlüğümle alakalı. Sanırım, içten içe başka erkeklerle seks yaptığım için Tanrı'nın bana verdiği saatlerin tümünde çalışmak zorunda olmadığımından suçluluk hissediyorum, ama bunu onunla yapabileceğim gibi de hissetmiyorum. Bunun Eve-Honey bölünmesiyle de bir ilgisi yok. Elliot'ın bana yaklaştığı zamanlarda Honey gibi davranabilirim, ama bunu yapmayı istemiyorum. Elliot ile seks yapmak istemiyorum. Kendimi bu konuda suçlu hissettiğim için de ona bunun karşılığını ödüyorum. Beni rahat bırak-sın diye ona para veriyorum. Kirayı ödüyorum, faturaları ödüyorum, yiyecekleri alıyorum. Bence Elliot, en doğrudan anlamıyla, benim satıcım, çünkü kazandıklarımın üstünden geçiniyor. Gerçek anlamday-sa hayatımı değil, dairemi ve yatağımı paylaştığım bir insan.

Bir gece çıkıp tekrar dönmezse bu umurumda bile olmaz ya da aklım onda kalmaz, ama onu ben kapıya koyacak değilim. Ayrı hayatlarımız var ve bu da benim işime geliyor.

Tabii ki paramı iyi saklıyorum. Paramı günlüklerimden ayrı bir yerde tutuyorum ki, ikisinden biri ortaya çıkacak olursa hiç değilse biri elimde kalsın diye.

Hayatım kusursuz değil, hatta iyi bile denemez. Sadece... eskisinden farklı. Biraz daha iyi.

Yaptığım şeyi yapmamış olmayı isterdim; ümitsizce mutsuz olmadığımı şükrettiğim bir hayatı finanse etmek için seks yapmıyor olmayı isterdim; mutluluk içinde yaşadığım bir hayatım olsun isterdim. Ama benim gibiler yani kâğıt üzerinde hiçbir vasfı olmayan yoksul kızlar için bu da hayatı sürdürmenin bir yolu.

Şu anda para sıkıntısı yaşamamak, daha iyi sayılabilecek bir seçenek. Hatta tutuklanma tehlikesinden, bir müşterinin bana zarar vermesi tehlikesinden, günün birinde Honey'nin benim -Eve'in- hayatımı ele geçirdiğini fark etme tehlikesinden bile daha iyi olduğu söylenebilir.

İki kişiydiler.

Biri hiç pazarlık etmeden fiyatı kabul edip beni otel odasına çıkardı, ötekisi elinde bir bıçakla banyoya saklandı.

Paramdan başka bir şey istemediler ve ben de hiç tartışmadan parayı onlara verdim. Parayı genellikle çantamın yırtık astarının içinde saklardım ve nereye bakacaklarını onlara söyledim. Tüm bunlar olurken de gözlerimi sağ elmacıkkemiğimin üzerinde duran bıçağın keskin tarafından ayıramadım. Göğsümün içinde buz kesen ve duracak gibi olan kalbim sanki korkudan durmuştu. Kısa ve derinden gelen, kesik kesik nefesler alıyordum.

Başka bir yerimde para saklamadığımı göstermem için beni soydular, sonra da çırılçıplak halde odadan dışarı attılar. Otuz saniye sonra yüksek sesli kahkahalar eşliğinde elbisemi, ceketimi, iç çamaşırlarımı, çorabımı, ayakkabılarımı ve çantamı dışarı attılar. Ellerim titreyerek ve kapının öteki tarafından gelen kahkahalar kulaklarımda bir alarm zili gibi çınlarken koridorun öbür ucuna koştum ve üstümü giyindim.

Benim yerimde başka bir kadın olsaydı polise giderdi. Kendisine saldıran ruhsuz gözlü ve etobur sırtışlı iki beyaz adamın görüntüsünü tarif ederek robot resimlerini çizdirebilirdi. Bıçağın tırtıklı ve keskin tarafını oluşturan eğrilerin ve noktaların sayısını ve bunun tenine bastırılmasının nasıl bir şey olduğunu anlatabilirdi. Korkunun burun deliklerinin içine dolan kokusunu tarif edebilirdi. Londra'daki küçük bir otel odasında kendisine tecavüz edeceklerini ve boğazını keserek orada bırakacaklarını düşünmenin dehşetini anlatabilirdi. Hayatına ve tüyler ürpertici, sefil ölümüne dair ayrıntıların bir gazetenin küçücük sütununda ruhsuz bir şekilde ele alınmasını hayal etmenin yaşattığı dehşeti kaba hatlarıyla anlatabilirdi. Koridorun öbür ucuna koşarken ve asansörün yanında durup alelacele giyinirken hissettiği, kendisine iğrençlik derecesinde iyi gelen o rahatlama ve aşağılanma karışımı duyguyu gayet iyi anımsıyordu ve sonunda eve geldiğinde

bile bunu hissetmeye devam etmişti.

Ama ben başka bir kadın ya da herhangi bir kadın değildim. Hatta “kadın” bile sayılmazdım, değil mi? Ben bir sokak kadınıydım, bir fahişeydim, bir hayat kadınıydım.

Polis soyulmuş olmamı umursamayacaktır. Muhtemelen fuhuş yapmak suçundan beni tutuklayabilirler, uyuşturucu kullanıp kullanmadığımı görmek için sorguya çekebilirler. Hayatın genel akışı içinde ve benim başıma gelen şey suçlar hiyerarşisinde en alt basamağın yakınlarındaki bir yere denk gelir. Cinayete kurban gitmiş olsaydım bile, bu gerçekten kimsenin umurunda olur muydu?

X

17 Şubat 1995

Elliot biraz önce bana “İşe gitmeyecek misin?” diye sordu.

Üç gündür işe çıkmadım. Çok korktum. Korktuğumu buraya itiraf edebilirim. Kendi kendime, geçen akşam soyulmuş olmama rağmen, bu ayı geçirmeye yetecek parayı kazandığımı ve çalışmak zorunda olmadığımı söylesem de işin aslı dışarı çıkamayacak kadar korkuyor olmam. Başıma bir şey gelmiş olsaydı hiç kimsenin buna al-dırış etmeyeceğini bilmek de korkumu katbekat artırmıştı.

Geçen akşam eve geldiğimde Elliot dışarıdaydı. Ben de banyoya girdim ve uzun zamandır ilk kez ağıladım, sonra uyumak için kendimi zorladım. Ama gece boyunca birkaç kez ter, panik ve korku içinde uykudan uyandım ve güneş doğana kadar başımda bir ağırlık ve bedenimde bir zayıflık hissiyle yattım.

Elliot yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunun farkına varmamış, hatta yeniden sigaraya başladığımı bile anlamamıştı. Şimdiyse para kazanmak için dışarı çıkmadığımı birdenbire fark edeceği tutmuştu. Genellikle âdet gördüğüm günlerde çalışmazdım, ama o zaten geçen haftaydı.

Dikkatimi televizyona vererek sadece “Hayır” dedim.

Sanki yaptığım iş normal bir şeymiş de, işimi tehlikeye atarak aptallık ediyormuşum gibi “Niye ki?” diye sordu. Sanki yaptığım şey onu hiç rahatsız etmiyordu.

“Çünkü üç gece önce iki adam bana saldırdı ve bıçağı dayayıp bütün paramı aldılar” dedim. Olup bitenleri katı gerçekler olarak dile getirmek içimi ürpertiyle doldurdu. *Bunlar sahiden benim başıma mı geldi?* diye düşündüm. Artık nereden çıktıysa, Habbie’nin Yeri’nin önünde saldırıya uğradığım an aklıma geldi. O olaydan sonra da birkaç gün işe gitmemiştim.

Elliot “Paranın hepsini onlara vermedin ya?” diye sordu. Paraya yönelik endişeleri nasıl da dokunaklıydı.

“Evet, iyiyim, sorduğun için sağ ol” diye yanıt verdim.

Sanki karşısındaki aptalmış gibi “İyi olduğun ortada” diye karşılık verdi. “Bütün parayı aldılar mı?”

“Neden bana tecavüz edip etmediklerini sormuyorsun?” diye sordum.

Umursamaz bir havayla omzunu silkip “Yani, tecavüz edemezler, değil mi?” dedi. “Sen bir hayat kadınısın. Hayat kadınına tecavüz etmek diye bir şey olabilir mi?”

Ona “Ah, seni aşağılık herif, siktir git” dedim.

“Nasıl yani? Öyle bir şey olmaz ki, değil mi?”

“Hayır dediysem hayır. Hem kim demiş bunu? O adamın odasına çıktığımda, onunla para karşılığı seks yapmayı kabul ediyorum. Fikrimi değiştirmiş ve adamın parasını almamış olsam dahi, bu ona tecavüz etme hakkını vermez.”

“Evet, ama...”

“Kapat çenenin. Burada yaşamaya devam etmeyi ve benden para almayı istiyorsan çenenin kapat.”

Televizyonun sesini açtım, bacaklarımı göğsüme çektim ve ekrana gözlerimi diktim. Ondan kurtulmalıydım, bunun farkındaydım. Beni zehirliyordu. Eğer birikmiş paramın tamamını çalmamış olsaydı, burada bedenimden tiksinti duyan, kim olduğumu bilmez ve umut-

suzca içinde bulunduğum döngüden çıkmaya can atan bir halde oturuyor olmayacaktım.

Tabii ki, yine çaresizdim. Bunu uzun vadeli yapmayı düşünmemiştim, ama aradan iki buçuk yıl geçti ve hâlâ yerimde sayıyorum.

Yakında bir şeylerin yoluna girmesi gerekiyor, öyle değil mi?

Değil mi?

Hayatı Altüst Olmuş (ha ha ha) Kadın

on beşinci bölüm

libby

Karşımda oturan kadın “Bu seanslardan ne bekliyorsun, Libby?” diye soruyor.

Ben kadının zemin kattaki dairesinde ofis olarak kullandığı bir odadayım. Büyük pencereleri örten ışıık geçir-meyen stor perdeler sokaktan sızan ışığın birazını içeri alıyor; mekân, işlevsellik ile rahatlığın zarıfçe harmanlanması-nın bir ürünü. İki duvarda ağzına kadar psikoloji, psikotera-pi, danışmanlık ve travma üzerine kitaplarla dolu kütüpha-neler var. Kadının başının arkasında ve kapının yanında bu-lunan üçüncü duvarsa çerçevenlenmiş diplomalar ve sertifika-larla kaplı. Pencerenin altında, yani benim arkamda, düzgün ve tertipli büyük bir ahşap çalışma masası duruyor. Ayrıca kadın insanın oturunca içine gömüldüğü türden iki kocaman, yumuşacık koltuğu da buraya sığdırmayı başarmış. İkisinde de üçer minder var: Minderler biraz fazla kaçmış, ama her-halde rahatlık yanılsamasını yaratmak için gerekliler. Oysa burada olup biten hiçbir şeyin rahatlıkla uzaktan yakından alakası olamaz.

“Bilmiyorum” diye itiraf ediyorum.

Tekrar kendim gibi olduğum günlere geri dönmeyi, haya-tımın Jack’in beni sevdiğini sandığım dönemine geri dönmeyi istiyorum, çünkü o zamanlar tek yapmam gereken ona ken-dini bana tamamıyla gösterebilmesi için ihtiyacı olan iyileş-

me süresini tanımaktı. Artık tuhaf rüyalar görmek istemiyorum. Yüzümün ve saçlarımın eski haline kavuşmalarını istiyorum. Eve gibi dışarıdan bakılınca normal görünen bir insanın, nasıl olup da o dünyanın batağına saplandığını anlamak istiyorum. Büyük olasılıkla, sırf bu kadınla konuşarak halledemeyeceğim bir sürü şeyi yapmak istiyorum.

“İster inanın, ister inanmayın ama bu başlangıç açısından iyi bir nokta. İnsan gerçek dışı beklentiler olmadığında süreç karşı daha açık olabiliyor.”

Benim de, yirmi yıl süren güneşte pişme/makyajı silmeden uyuma/sigara/bol miktarda içki dönemini tersine çevirmesi umuduyla gelen insanlara, o meşhur gerçek dışı beklentiler konuşmasını yapmışlığım vardır. “İyi bir kemik yapınız olduğu için şansınız var” derdim. “Çabuk bozulmayan, genç bir cilde sahip olmanın yolu genlerin yanı sıra kendinize bakmaktan geçer. Bir dizi cilt bakımı seansının bayağı bir faydası olacağı kanısındayım, ama bu hasarın tümünü geri alabileceğimiz sözünü veremeyeceğim.” Bu, gerçek dışı beklentileriniz var demenin başka bir şekli oluyordu: Beklentilerinin gerçekçi olabilmesi için bir zaman makinesine girip zamanda geriye gitmiş ve o insanın her tarafına bolca güneş koruyucusu sürmüş, elindeki sigarayı çekip almış, her gece yüzündeki makyajı temizlerken başında beklemiş ve birkaç içkiden sonra onu evine ve yatağına gönderebilmiş olmam gerekirdi.

Bu kadının da aynı şeyi söylemeye çalıştığından eminim, çünkü telefonda sorunlarım konusunda biraz bilgi edindi ve muhtemelen konuşarak sağlığına kavuşturacağı bir ders kitabı vakası olduğumu düşündü. Sanırım o da şu anda benim derginin kapağındaki genç model gibi olmak isteyen güneş sever, içki âlemci bir sigara tiryakisini gördüğümde düşündüklerimin aynısını üç boyutlu ve renkli bir film halinde görüyor: Gerçek dışı beklentiler.

Orla Jenkins’e hiçbir şey söylemiyorum. O konuşmayı

yaptığım çoğu insanın –onlar bir mucizenin gerçekleşmesini bekleyedursunlar– benim elimden gelenin en iyisini yapacağımı kabul etmelerini isterim. Ben de bu süreçten çıkabilecek bir mucize olmadığını bilecek kadar gerçekçiyim; şansım varsa, öteki meselelerin tamamı arka planda tozu dumana katmaya devam ederken, ben buradan kendimi biraz daha iyi hissederek çıkabilirim.

Orla Jenkins “Sizce şu anda en acil çözüm bekleyen probleminiz nedir?” diye soruyor.

Kocamı terk etmek istiyorum. Ölmüş bir kadına yönelik bir saplantı geliştirdim. Hâlâ aynaya baktığımda zihnime yerleşmiş olan kendi imgemden bambaşka bir insanı görmenin dehşetini tam olarak hazmedebilmiş değilim. Evden dışarı çıkmak en mahrem şekillerde işkenceye tabi tutulduğum bir cehenneme girmek gibi bir şey. “Arabaya binemiyorum.”

“Bugün buraya nasıl geldiniz?”

“Yürüdüm.”

“Peki, yürümek nasıldı?”

“Çok kısa bir mesafeyi bile yürümenin ne kadar zor olduğu düşünülürse, pek kolay olmadı.”

Kadın “Kazadan sonra tekrar arabaya binebildiniz mi?” diye soruyor.

“Evet, hastaneden eve gelirken bindim. Otobüse binemeyeceğim için taksiye binmek zorunda kaldım.”

“Hepsi bu kadar mı?”

“Evet.”

“Taksinin arka koltuğunda oturmak nasıl bir duyguydu?”

“İyi değildi” diyorum. “Herhalde ben kullansaydım bu kadar kötü olmayabilirdi. Orada pasif bir halde oturma fikrinden hoşlanmıyorum, hem şey olmak...” Sesim çıkmıyor.

Orla Jenkins “Hem ne olmak?” diyerek beni dürtüklüyor.

Omzumu silkiyorum. Lafı ağzımın içinde geveleyerek “Bilmiyorum” diyorum.

“Kontrolü kendi elinizde tutmak sizin için bayağı önemli olmalı. Kontrolün sizde olması hoşunuza gider mi?”

Kimin hoşuna gitmez ki? Kontrolü başkalarına bırakan insanların bile içlerini her daim doğru bir şey yapmadıkları kuşkusu kemirip durmaz mı? “Evet, ama ben bunda bir anormallik göremiyorum. İnsanların çoğu kontrolün kendisinde olmasını istemez mi?”

“Ama hayat sizin kontrolünüzün dışında kalan şeylerle ve olaylarla doludur.”

Tırnaklarımı yolup dururken küçücük bir kabarcığı patlatmayı ve bunun altından başparmak tırnağımın kenarına ulaşmayı başarıyorum. Sonra bir baz cila, oje ve cila katmanını tek bir hamlede kaldırıyorum. Çıkan parça, tırnağımın ucundan dibine kadar tıpkı bir yoğurt kabının kapağı gibi soyulup gidiyor. Kadının bana hayatın çoğu zaman gelişigüzel ve kontrol edilemez olduğunun canlı kanıtı olduğumu anımsatan sözlerindeki zehri, bünyemden bu şekilde uzaklaştırmak beni bayağı bir rahatlatıyor. Trafikte küçücük bir yer açmak için ani bir çıkış yapabileceğini düşünen, ama cep telefonu çenesiyle omzunun arasında asılı durduğu ve dikkatini veremediği için mesafeyi yanlış değerlendiren hiç tanımadığım bir adamın hayatımı değiştirebileceğini bir kez daha anımsatıyor. Adamın “hayatımı mahvettiğini” söylemeyeceğim, çünkü hayatım mahvolmadı. Hayat, hâlâ benim hayatım; hâlâ yürüyebiliyorum ve konuşabiliyorum, en basit anlamda hiç kimseyi kaybetmiş değilim –Jack istisnai bir durum–, dolayısıyla hayatım mahvolmadı. Güzellik uzmanlığına hiçbir zaman dönebileceğimi sanmıyorum. Makyaj yap-sam ve saçım uzayana kadar peruk taksam bile, bir daha o işi yapabileceğimi sanmıyorum. Yine de, buna rağmen şanslıyım. Bunu biliyorum.

“Olabilir” diyorum. “Ama bu hayatımı bir kaos ve anarşi çemberinin içinde geçirmek istemediğim gerçeğini değiştir-

mez. Kontrolün mümkün olduğunca bende olmasından hoşlanıyorum.”

Orla Jenkins içini çekiyor. Bir insanın sizi azarlamak üzereyken kullanacağı ses tonuyla “Sorun şu ki, Libby” diyor, “beni asıl kaygılandıran, başına gelenlerin çoğunu rasyonalize ediyor gibi görünmen. Kendine bir şeyler hissetme fırsatı tanımıyorsun.”

Kendime hissetme fırsatı tanımamak mı? Ben o kadar çok şey hissediyorum ki! *Kovalarca* gözyaşı döküp ağladım. Kadına, “Son iki haftadır bütün bir hayatım boyunca ağladığımdan daha çok ağladım” diyorum.

“Ama bir türlü kendini tamamen bırakıp doğru düzgün ağlayamadın, değil mi? Oldukça öfkeli ve kederli olmalısın –senin durumundaki herkesin böyle olacağından eminim– ama sanki sen kendine bu hisleri yaşamak için yeterince alan sağlamıyor ya da izin vermiyor gibisin.”

Kadına “Öfkelenmenin, etrafımdaki herkesi huzursuz etmek dışında ne faydası olabilir?” diye soruyorum. “Hem kime kızacağım ki?”

“Sizce kime kızmanız gerekiyor?”

Söylediğime kendim de inanmadan “Öteki arabayı kullanan geri zekâlıya” diyorum. Her nedense, bir türlü o adamı kazadan sonra olanlar bağlamında düşünmeyi başaramıyorum. Polisler bana olanları anlatmak için telefon ettiklerinde onlarla konuşamıyorum ve benim yerime Jack ile konuşmalarını istiyorum. İlk birkaç seferinde Jack bana olanları anlatmaya çalıştığında ona cam gibi gözlerle baktığımı ve ellerimle kulaklarımı kapattığımı fark etmiş ve birkaç sözcükten sonra konuşmayı bırakmıştı. Bilmek istemiyordum; bir nedenle, bunu öğrenmek istemiyordum.

Orla Jenkins “Kendinizden pek emin değilsiniz” diyor.

“Bir saat oldu mu?” diye soruyorum.

“Hayır.”

“Ah, neyse... Kusura bakmayın. Siz çok hoş bir insansınız ve şahane bir cildiniz var ve bir sürü insana yardım ettiğinizden adım gibi eminim, ama benim burada olmamam gerekiyor. Bu iş hiç bana göre değil. Sanırım... Sanırım bu halimle iyi geçinmeye çalışacağım. Anlatabildim mi? Daha da acınacak bir hale düşmeyeceğim. Daha pozitif bir insana dönüşüp elimdeki şeylere odaklanmayı başarabilirsem, düzelebileceğimi düşünüyorum.” Ayağa kalkıp şapkamı iyice aşağı doğru çekiyorum ve yağmurluğuma sarınıp sarmalanıyorum. “Gerçekten teşekkür ederim. Harikaydınız.”

O da ayağa kalkarak “Beklediğiniz gibi geçmediği için üzgünüm” diyor. “Ama fikrinizi değiştirirseniz, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz.”

Tekrar “Teşekkürler” diyorum. “İhtiyacım olursa ararım.”

Aramayacağım. Aramayacağımı ikimiz de biliyoruz.

Ama eve gider gitmez ne yapacağımı kesin olarak biliyorum.

libby

Eve döndüğümde mahzendeki “Eve dolabı”nın kapılarının açık ve içinin boş olduğunu görüyorum. Oysa dün böyle değildi. Ayakta durup ona bakarken içimi büyük bir korku sarıyor. Bunu benim için yapmamış olmasını umut ediyorum. Onun eşyalarını benim yüzümden atmamış olmasını umut ediyorum. Onun gözünde ben buna layık bir insan değilim.

Aramızdaki bir şeyleri değiştirebilir düşüncesiyle onun eşyalarını ortadan kaldırıyor ya da kendini bunlardan kurtarıyorsa, ona bunu “yaptırdığım” için benden nefret etmeye başlayacak ve bunu benim zorumla yapacak kadar zayıf biri olduğu için kendisinden de nefret edecek.

Beni sevmemek elinden gelmiyor. Ben nasıl ona olan aşkımın devam etmesine engel olamadıysam, onun da elinden bundan fazlası gelmiyor.

Bacaklarını göğsüne çekmiş oturan ve anlayışlı gözlerle beni seyreden Eve “*Ortalık amma da karıştı, değil mi?*” diyor.

“Her ikimiz için de” diye yanıt veriyorum. “Ve evet, aklımı tamamen kaçırdığımın da farkındayım – çok yakında sabık olacak kocamın ölmüş karısıyla konuşmak herhalde yalnızca kaçıkların yapabileceği bir şeydir.”

eve

25 Mayıs 1995

Artık Brighton'dayım.

Elliot ile yaptığımız son konuşma yaşadığım hayattan çıkmak için ihtiyacım olan uyarı zili görevini yerine getirdi. Ertesi gün o evden çıkar çıkmaz bir çantaya günlüklerimi, elbisemi, Mavis Teyze'nin tespihini, annemlerle benim bir aradaki fotoğrafımızı ve Henry Amca'nın takım çantasında sakladığım parayı koydum. O kısacık zaman diliminde çantaya sığdırabildiğim kadar giysiyi de yanıma aldım, sonra canımı kurtarmak için kaçarcasına koştum.

Onunla konuşurken beni ne kadar az düşündüğünü, oysa yaptığım işten kazandığım parayı ne kadar çok önemseddiğini gördüm ve ilk önce kendimi düşünmem gerektiğini anladım. Paraya kıyıp bir taksi tuttum ve artık ondan uzaklaştığım için şoförün döndüğü her sokakta içimdeki endişe ve korku düğümü ağır ağır çözülme-ye başladı. Londra'dan ayrılmaya karar vermiştim. Burada, çok küçük bile olsa, Elliot ile karşılaşmak gibi bir olasılık bulunduğuna göre Londra'da takılıp kalmanın bir anlamı yoktu. Karşılaşmak benim açımdan çok acı verici ve kötü bir durum olabilirdi.

İkinci kez her şeyi bırakıp gitmek birincisi kadar kötü olmadı. Leeds'ten ayrıldığımda yaşadıklarımla kıyaslandığında, bu kez kitaplarımı, giysilerimi, iç çamaşırlarımı, çanak çömleklerimi, çatal bıçaklarımı ve küçük ıvır zıvırlarımı bırakmak bana daha kolay gelmişti. Bu kez neyin önemli olduğunu, parayla yerine konulamayacak olan şey-

lerin neler olduğunu iyi biliyordum ve hiçbir şey annemi bırakıp gitmek kadar zor olamazdı.

İşte böylece Brighton'a geldim.

İlk birkaç geceyi bir pansiyonda geçirdim, sonra Kemptown denenilen bir yerde iki odalı sevimli bir kiralık daire buldum. Burası güzel bir yer.

Tertemiz oturma odamda oturmuş, dışarıda sanki kaybettikleri bir sevgilinin yasını tutuyormuşçasına insanın içine işleyen tonlarda bağrıışan martıları dinliyorum. Birazdan bugünkü üçüncü yönetici asistanlığı görüşmesine gideceğim.

Brighton'da geçirdiğim o doğum gününden beri hep deniz kenarında yaşamının hayalini kurmuştum. Ve bunu ancak şimdi gerçekleştirebildim.

Bu işe girmem için bana şans dile, böylece gerçekten yepyeni bir hayata başlayabilirim. O zaman öteki şeylerin tümü geçmişte kalır ve yeniden elbiseme layık bir insan haline gelebilirim.

Bana şans dile, bana şans dile.

Eve (Evet, gerçekten yine ben)

21 Eylül 1995

Brighton'a geleli yedi ay oldu.

Ve ben şunu öğrendim: İnsanın eskortluk yaparken tanıştığı erkekler ile otellerde tanıştığı erkekler arasında dağlar kadar fark var.

Bana kalırsa, adamların büyük bir bölümü yapacakları şeyi iyice düşünüp gelmiş oluyorlar: Önceden plan yapıp bir otel odasını ayırtmış ya da benim gibi bir kızı atabilmek için evlerinin boş olduğu zamanı seçiyorlar.

Londra'daki çalışma hayatımın son dönemlerinde erkekler daha önce verdikleri kadar para vermeye yanaşmadıkları için fiyatımı düşürmüştüm. Sebebini bilmiyorum. Dawn orada her zamankin-

den çok arz fazlası olduğu, o yüzden “müşterilerin” seçici davranmaya başladığı konusunda birtakım laflar etmişti. Orada sevgili kapitalist sistemimiz işbaşındaydı. Anlaştığım bu ajansta, aldıkları komisyondan –yüzde otuz!– sonra bile eskisinden daha çok para kazanıyorum. Hem adamların güvenli ve yasal olduklarından emin olmamızı sağlayacak kontrolleri de onlar yapıyorlar. Artık elinde bıçakla beni bekleyen adamlarla uğraşmak yok.

“İş görüşmesini” yaptığım patroniçe Henrietta –gerçek adının bu olduğunu sanmıyorum, o da bana Honey diyor, buyrun bakalım– bana saçımı pahalı bir kuaför salonunda yaptırmamı, düzenli manikürü ve cilt bakımını ihmal etmememi ve pahalı iç çamaşırları satın almamı, çünkü kızlarını gönderdiği erkeklerin klas kadınlarla birlikte olmak gibi bir beklentileri olduğunu söyledi. Ve bende de bir klas kadın havası vardı... Yani, iyice bir bakımdan geçersen bu havayı yaratabilirdim. Kadın bana birazcık Ophelia’yı anımsattı: Aynı elma biçiminde surat, arkaya taranmış gri saçlar, sofistike giysiler ve kibar bir aksan. Ama Ophelia’nın aksine Henrietta’nın aksanı başka bir şeye çalışıyordu ve konuşmasında hafif bir Yorkshire tınısı hissettiğimden emindim. Ama tabii ki, beni mahveden memleket hasreti yüzünden bunu uyduruyor da olabilirdim.

“İş dönüp dolaşıp kukuda biter” demişti, “ama bu adamlar ‘ziyaret ettikleri’ kukuların düzgün ve bakımlı olmasını, hem de mis gibi kokmasını isterler. Kadınlara yönelik tamamıyla gerçek dışı bir bakış, ama umurumda mı? Doğru kız için saatte beş yüz civarında bir para ödemeleri beni pek mutlu ediyor.”

Çok geçmeden bu işin sadece düzüşmekten ibaret olmadığını anladım. Kimisi gerçekten de birtakım mekânlara –toplantılara ve akşam yemeklerine, konserlere ve hatta sinemaya bile– giderken eşlik etmenizi isterdi. Kimisi onunla birlikte evine gitmeden önce sizinle yemeğe çıkmak, konuşup sorular sormak istedi. Dışarıda dolaşıp toplum içine çıktıklarında yanlarında güzel görünen biriyle olmaktan ya da biriyle çıkıyormuş gibi davranmaktan hoşlanırlardı. Etkinlik ne olursa olsun beni hiç bozmazdı; saat ücreti aldığım için onlar işi ne

kadar uzatırlarsa, benim de eve dönerken cebimde o kadar çok para olurdu.

Kimisi ilk birkaç defada onlarla birlikte olmanızı istemezdi: Sizinle konuşmak, size sarılmak ve kollarınızda yatmak isterlerdi. Fiziksel anlamda vücutlarını okşarken, bir yandan da sözlerinizle egolarını okşamanızı da isterlerdi. Kimisi size zevk vermek amacıyla dokunabilmek için giysilerinizi çıkarıp önlerinde yatmanızı isterlerdi.

İşin kilit noktası konuşmaktı: Kendilerine eskortluk yaptığım erkeklerin neredeyse tamamı konuşmaya hevesli insanlar. Ve hemen hemen hepsi evli ya da hayatlarında biri olan insanlar ve eşlerinin veya kız arkadaşlarının artık cinsellikten nasıl uzak yaşadığını anlatmaya bayılıyorlar. Tabii olayı bu sözcüklerle anlatmıyorlar: Eşlerinin seks yapmak istemediğini, tüm zamanını sadece çocuklara ayırdığını ya da kendilerini bunu yapamayacak kadar yaşlı hissettiklerini anlatıyorlar. Ya da kadınlar onlardaki kadar kuvvetli bir cinsel dürtüye sahip olmayabiliyorlar ve adamlar da akıllarını kaçırarak hale gelip, çaresizlik içinde bu fiziksel rahatlama ihtiyacını gidermenin yollarını arıyorlar.

Dinlerken başımı sallıyorum, çünkü yaşadıkları acıyı içimde hissedebiliyorum. Onları kollarıma alıyorum, bedenime girmelerine izin veriyorum, onları daha güzel okşuyorum ve deli gibi ihtiyaç duydukları rahatlama kavuşmalarını sağlıyorum.

Sonra eve gidip tekrar Eve oluyorum ve içine çekildiğim batağa uzaktan tiksintiyle bakıyorum. Eğer bir kucak dansçısı ya da bir uyuşturucu bağımlısının kız arkadaşı olmasaydım veya Londra'da fahişelik yapmasaydım tüm bu saçmalıkları yutabilirdim. Onlara gösterdiğim empatiyi ve anlayışı içtenlikle hissedebilirdim. Ama bu şeylerin hepsi de başıma geldiğinden, gayet iyi biliyordum: İnsan gerçekten o kadar mutsuzsa yalanları ve sahtekârlıklarıyla başka bir insanı incitmek yerine ondan ayrılabilirdi. Ardı arkası gelmeyen düşüncelerime burada bir son vermem gerek, daha çok düşünecek olursam onların parasını aldığım için kendimi suçlu hissetmeye başlayacağım ve ekmek paramdan olacağım.

Eve'i ağlatmak istemediğim için Honey ritüeline aksatmadan devam ediyorum; eskisinden tek farkı, artık daha pahalı makyaj malzemeleri kullanıp, daha pahalı kıyafetler giyinmem. Daha çok para kazanıyorum, çalışma koşulları daha güvenli ama yine de bedenimi satıyorum; yaptığım iş, kıymetli bir şeyi dilim dilim kesip elinde uygun nakdi olan kişiye sunmaktan ibaret. Bu kadarı beni ağlatmak için yeter de artar bile.

Bu arada, beni hiç kimse istemedi. Burada geçirdiğim ilk dört ay boyunca idari ve ofis işleri için başvurduğum, ama hiç kimse beni istemedi. Bu pozisyonlara üniversite mezunları, hatta A derecesi olan insanlar alınıyordu. Hepsi de beni sevdi; akıllı olduğumu ve işi kolayca öğenebileceğimi düşündükleri halde, onların gözünde en azından A derecesine ve uygun iş deneyimine sahip birinin yerine O derecesi olan bir temizlikçi almak gibi bir seçenek söz konusu değildi.

Haber vermek için telefon eden en son kişiye az kalsın "Bir keresinde uluslararası bir şirketin satış müdürüyle üç yüz pound'a düzülmüştüm, bu uygun bir deneyim sayılmaz mı?" diyecektim. Beni gerçekten sevmiş olanlar hep telefon ederlerdi ve bu bazı bakımlardan daha kötüydü. Bana iyi ve hoş biri olsam da yeterince iyi olmadığının yazılı olarak söylenmesi bile yeterince kötüyken, onlara yanıt vermek zorunda kalmak ve durumu anladığımı söylemek işin en sevimsiz kısmıydı.

Dönüp dolaşıp yine aynı yere gelmiştim; kendini küçücük kalmış hisseden, korkan ve yeterince iyi olmadığını düşünen bir insana dönüşmüştüm. Ben de gerisingeri bana kendimi daha az küçücük hissettiren ve evden atılma konusunda daha az korkmamı sağlayan para kazanma yoluna döndüm. Kendimi hâlâ yeterince iyi biri gibi hissetmesem de, hiç değilse bu, yiyecek bir şey bulamamaktan ve kapıda icra memurlarıyla karşılaşmaktan daha iyidir.

Kempton'a sırlıklam âşık olmuşum. Buradan çıkıp Brighton'ın merkezine ve deniz kıyısına yürümek öyle kolay ki! Burada bir sürü havalı küçücük mağaza, şahane kafeler, son moda giysilerin satıldı-

ğı butikler ve kitap bağımlılığımı besleyen yığınla sahaf dükkânı var.

Laf bağımlılıktan açılmışken, bir süre önce Londra'daki ev sahibimle konuştum. Victoria'da trene binmeden önce adama bir zarfın içinde bir haftalık kirayla, aniden evden ayrılmak zorunda kaldığımı ve bunu kendisine daha önce bildiremediğim için üzgün olduğumu belirten bir not göndermiştim. Depozitomu son ayın kirasına saymasını söylemiş ve yıllardır bana karşı hep iyi davrandığı için kendisine teşekkür borçlu olduğumu yazmıştım.

Her şeyin yolunda olup olmadığını bir kez daha kontrol etmek için telefon açtım. Ben hâlâ ben olduğum için adamı müşkül durumda bıraktığım için suçluluk hissine kapılmıştım ve bir ev sahibinin referansına ihtiyacım olduğunu sanıyordum. Sonradan buradakilerin – paranızın olduğunu kendilerine göstermeniz koşuluyla– böyle konularda çok daha rahat olduklarını anladım.

Adam bana kiracı olarak benim gibi birini kaybetmiş olmaktan dolayı üzüntü duyduğunu, ama eve taşınacak birini bulduğunu söyledi. Bu benim oradan ayrıldığım haftaya denk geliyordu. “Kim, yoksa Elliot mı?” diye sordum.

“Elliot mı?” diye sordu. Adamın kafası karışmış gibiydi. “Bu senin birlikte oturduğun o geri zekâlının adı mı?” İngilizcesi hâlâ yerinde sayıyordu.

“Evet” diye yanıtladım.

“Yok. Mektubu aldığım gün attım onu dışarı. Kadının sırtından geçinen bir erkek... Benim gözümde erkek değildir. Kira filan ödemeyeceğini biliyordum. Eski kiracı saçmalığıyla da uğraşmadım. Zamanım yoktu. Birkaç adam topladım, gittik oraya. Adamın eline pis uyuşturucularını ve aptal kıyafetlerini verdik, sonra tuttuğumuz gibi sokağa attık.”

“Benim sırtımdan geçindiğini nereden biliyorsunuz?” diye sordum.

“Eve, tatlı küçük kuzucuk, ben senin ne iş yaptığını biliyorum. Orda burada arkadaşlarım var, onlar bana bir şeyler anlatır. Kirayı ödemek için ne yaptığını biliyorum. İçim fena oluyor, ama kira iş ilişkisi-

sidir. Ve hanımının bunu yapmasına izin veren, üstelik ondan para alan bir erkek, erkek değildir.”

Adam kendi yamuk yumuk tarzında beni önemsediyini söylemeye çalıştı. Elbette, kirama zam yapmayacak ya da bir keresinde kiramı ödeyebilmem için onunla düzüşmemi teklif etmeyecek kadar önemsemeyi becerememişti. Neyse, sonuçta hiçbirimiz kusursuz değildik.

Elliot’ın başına neler geldiğini zerrece umursamadığımı fark etmek feci bir şeydi. Onu sevmiş ve onca zaman arka çıkmıştım, ama bu sevgi zaman içinde aşınmıştı: Kafamda ilişkimizin nasıl bir şey olduğuna dair en muğlak, en eften püften anı kalıncaya dek aşınmış ve paslanmıştı.

Yeniden anneme yazmaya başladım. Ona Brighton’ı ve insanın deniz kenarında yaşamasının nasıl bir his olduğunu anlatabilirim. Olağanüstü mimariden, tuz kokulu havadan, ayağımın altında oynayan çakıl taşlarının sesinden, başlarından en son geçen macerayı tiz sesleriyle birbirlerine anlatan martıların eşsiz bağırışlarından bahsedebilirim.

Hâlâ yanıt alamadım, ama bu, yazmama engel olamayacak.

İşte durduğum, böyle bir yer: Dönüp dolaşıp eski yerime geldim, ama bu kez biraz daha yol almış sayılırım. Mutsuz değilim, bence asıl önemli olan da bu.

Ben

7 Aralık 1995

Bu akşam hiç beklenmedik bir şey oldu.

Brighton’daki bir otel rezervasyonuna tahminimden daha erken gittim ve içeride özel bir parti olduğunu gördüm. Noel’e çok az kalmıştı ve tüm dünya bir kutlama havasına girmişti, ama benim iş arkadaşları partisi gibi bir şey yapacak hiç kimsem yoktu. Anlı-

yorsun değil mi? Üstüm başım gayet iyi olduğu için kapı görevlisi bana ikinci kez bakmayınca içeri gizlice sıvışıp ortama bakmaya karar verdim.

İçinde bir dans pisti ile etrafında birkaç sandalyesi olan masalar bulunan balo salonu göz kamaştırıcıydı. Ayrıca, gümüş renkli yıldızlar ve yapay kar unutulmamış ve hayatımda gördüğüm en büyük Noel ağacı getirilmişti. İnsanlar en şık giysilerini giyinmişlerdi; sarhoş olmuşlardı ya da sarhoş olmak üzereydiler; dans ediyor, kahkahalar atıyor, birbirleriyle konuşuyorlar, uzun lafın kısası hoşça vakit geçiriyorlardı. Daha önce hoşça vakit geçirmek amacıyla bu partilerden birine gitmişliğim yoktu; gitmişsem bile birilerinin eskortu olarak gitmiştim, yani çalışmıştım. Ne kadar dolaylı yoldan olursa olsun, Noel ruhunu az da olsa yaşama şansını yakalamışken birileri beni oradan atmaya kalkmasın diye arkada kapının yanında durarak kimselele görünmemeye çalıştım.

“Buraya ait gibi durmuyorsunuz.” Adamın söylediği ilk şey buydu.

Birdenbire beni yaka paça buradan atacakları korkusuyla yaslandığım duvardan ayrılarak bedenimi dikleştirdim. Dediğim şey Londra’daki otellerde birden çok kez başıma gelmişti. Kapıcıların bazıları bardaki gedikli müşterilerimize göz yummak konusunda diğerlerinden daha anlayışlı davranabiliyorlardı.

“Ah, özür dilerim, parti olduğunu görünce gelip bakmak istedim – özür dilerim, çıkıyorum. Rahatsız etmek istememiştim.” El çantamı koltuğumun altına sıkıştırdım ve çıkmaya hazırlandım.

“Hayır, hayır, hayır” dedi. “Öyle demek istememiştim. Burada sizin dışınızdaki herkesi tanıyorum.”

Son sözcüğü bir sahne fısıltısı şeklinde söyleyerek “Çünkü ben bir davetsiz misafirim” dedim.

Adam “Ben de” diye yanıtladı.

Kafam karışmıştı: Üzerinde smokini vardı ve hiç ortamın yabancısı gibi bir hali yoktu, ama dizime kadar gelen siyah gece elbisem ve parlak siyah ince topuklu pabuçlarımla benim de hiç öyle bir ha-

lim yoktu. “Siz de mi?” diye sordum.

“Teknik olarak öyle değil, çünkü davet edildim falan filan. Sadece benim yerim bu insanların arasında değil.” Ve gülümsedi. O gülümseyince göğsüm genişleyerek öyle bir büyüdü ki, yerine sığamayacağını ve patlayacağını sandım.

Kayıtsız bir sesle “Ortamın bir parçası gibi duruyorsunuz” dedim.

“Ah, dış görünüm yanıltıcı olabilir” dedi ve tekrar gülümsedi. İkinci gülümsemesi güm güm atan kalbimin düzensiz ritmini durdurarak göğsümün içinde küçük bir piruet¹³ atmasına yol açtı. Tam kalbim yerine otururken midemdeki kelebekler aynı mutlu dönüşü gerçekleştirdiler.

“Kesinlikle öyle” dedim. Elimi uzattım ve yüzüne, tepesinden döken saçların kulağının çevresinde bukle yaptığı noktaya dokundum. “Beyaz boyayla oynamış gibi bir *haliniz* var.” Ona dokunmak zorunda kalmıştım, insanın dokunmadan duramayacağı kadar güzel bir adamdı. Tenini parmaklarımın ucunda hissettiğim o kısacık an bile her yanıma ısıtmaya yetmişti. Normal bir insana dokunmadan geçen onca yıl boyunca içimin nasıl da buz kestiğini fark edememiştim. Elbisemi satın aldığım gün kafede gördüğüm kadın garsondan beri böyle –yani ne yaptığım konusunda hiçbir fikri olmayan– birine rastlamamışım gibi hissediyordum. Onun normalliği değip geçtiği her yerimi sıcacık yaparak damarlarımdan bütün bedenime yayıldı. “Sizin gibi giyinmiş birilerinin üzerinde beyaz boya lekesine pek sık rastlanmaz. Dolayısıyla, dış görünümün yanıltıcı olabileceğini kabul etmekten başka çarem kalmıyor.”

Şaşırmış görünüyordu. Yüzüne dokundu. “Aman Tanrım, küçük bir parça mı kalmış?” Eliyle derisini ovaladı. “Gitti mi?”

“Gitti” diyerek onayladım,

Yüzünü buruşturarak “Ah!” dedi. “Çıplak elle ev tadilatı yapmanın sakıncaları.”

“Ev mi? Kendinize ait gerçek bir eviniz mi var?” dedim.

“Evet, şu anda ağırlıklı olarak duvar kâğıdı ve toz katmanlarından ibaret olsa da, onu çok seviyorum. Kulağa çok mu kaba geliyor? Yani insanın bir evi sevdiğini söylemesi?”

“Hayır, hiç de değil. İnsanın sevdiği bir şeylere sahip olması güzeldir. Ayaklarını yere basmasını, hayatta kaybedecek ne kadar çok şeyi olduğunu görmesini sağlarlar.”

“Bunu daha önce hiç böyle görmemiştim.”

“İnsanları sevmek de güzeldir. Ama insanın hayatında tüm içtenliğiyle kalbini verebileceği biri yoksa o zaman dünyalar kadar değerli bir şeye sahip olması genellikle iyi bir yerine koyma mekanizması olarak çalışır.”

“Sizin yerine koyma mekanizmanız nedir?”

“Neden bende de bir yerine koyma mekanizması olduğunu varsaydınız?”

“Çünkü bu teori, hayatında kalbini verebileceği bir insan olan birileri tarafından geliştirilmiş olamaz.” Yine gülümsedi. “Ve parmağınızda yüzük olmamasının kalbinizi bir başkasına vermediğiniz anlamına geldiğini ve bir şansım olabileceğini varsaymak değil, umut etmek istiyorum.”

Başka bir hayatta ve başka bir gerçeklikte midemin yerinden oynayıp kalbimin tekrar bir piruet atması, tam olarak arzuladığım bir şey olabilirdi. Ama bunu yapamazdım.

“Sanırım bu, hayatın büyük gizemlerinden biri olarak kalmayı sürdüreceğim” dedim. “İnsanlar yüzüme bakıp ‘davetsiz misafir’ ya da bunun şık insanların dilindeki karşılığı her neyse, onu söyleyerek bağırmadan gitsem iyi olacak.”

Gülümsemesi kaybolur gibi oldu ve bu yüzden kendimi çok kötü hissettim. “Sizi geçirebilir miyim?” diye sordu.

“Evet, çok iyi olur” diye yanıtladım.

Otelin kapısına geldiğimizde elini cebine atıp kartvizitini çıkardı. “Soruma yanıt vermek istediğinizde beni arayın” dedi.

Kartını elime alıp adına baktım. Büyük bir dikkatle “Jack Britcham” dedim.

“Sizin adınız neydi?”

“Eve.” Az kalsın Honey diyecektim, ama sonra bu adama yalan söylememe gerek olmadığını fark ettim. Bana para ödediği ya da dansımı seyrettiği yoktu; sadece iyi davranmıştı.

“Sadece Eve mi?”

“Sadece Eve.”

“Tamam.”

Kısa bir an bana doğru eğilip yanağımdan öpeceğini sandım, ama belli ki kişisel alanıma girmekten çekinerek fikrini değiştirdi. Ona bir kez daha dokunmayı, sıcaklığını hissetmeyi istiyordum, ama elimi bir daha onun üzerinden çekemeyebileceğimi düşünerek buna cesaret edemedim.

Jack Britcham’ın hiç düşünmeden tercih edeceğim yegâne uyuşturucu olabileceğini anlamıştım.

Onu bir daha görmeyecek olmanın kederiyle “Hoşça kal Jack Britcham” dedim.

“İyi geceler, Eve.”

Yolun aşağısına kadar biraz yürüdüm ve gittiğinden iyice emin olana kadar köşede birkaç dakika oyalandım. Otele geri dönüşümde ortalıkta yoktu ve hızlı adımlarla fuayeden geçip asansörlere ulaştım.

301 numaralı odada bulunan adam kapıyı açtıktan sonra çalışma masasının önündeki koltuğa oturdu ve içeri girmemi bekledi.

Honey’nin gülümsemesi ve sesiyle “Selam, ben Honey” dedim.

Bir baş hareketiyle yatakta duran ve üzerine otel logosunun işlenmiş olduğu beyaz zarfı işaret etti. Zarfı alıp içindeki parayı kontrol ettikten sonra el çantama atıverdim.

Tekrar adama döndüm ve gülümsedim. Yüzünün büyük bölümü odadaki gölgelerin arasında –odadaki tek ışık kaynağı çalışma masası lambası ile açık banyo kapısından gelen aydınlıktı– kaldığı halde, ileri yaşıta ve seçkin biri olduğu anlaşılıyordu. Ajansın fiyatlarını karşılayabilecek durumda olan erkeklerin çoğu böyle tiplerdi.

Boğuk bir sesle “Ayakkabıların hariç üstündeki her şeyi çıkart ve

bacaklarını açarak yatağa otur” dedi.

Hâlâ gülümseyerek “Elbette” dedim.

“İlk önce seninle konuşmak istiyorum.”

“Nasıl isterseniz” dedim. Ben –yani Eve– çoktan devre dışı kalmıştım, Honey kontrolü ele almıştı.

Daha sonra banyoda, kendime tekrar Eve’in benliğine girme iznini verdiğimde, Jack Britcham’ı düşündüm. Aslında, kendi kendimle tartıştım demem gerekiyor. Onu aramak istiyordum. Ama ben onun tanıştığı Eve adlı kadının yanı sıra aynı zamanda bir hayat kadını olan Honey de olduğuma göre onu nasıl arayabilirdim ki? Bunu ona açıklamam ve benimle çıkmasını beklemem mümkün müydü?

Yıllar içinde tanıdığım bu işi yapan öteki kızlardan bazılarının erkek arkadaşları vardı ve hatta bunlar kızları satan kimseler değildiler. Kimileri erkek arkadaşlarının yaptıkları işi kafaya takmadığını söylemişti; onları para karşılığında başka erkeklerle birlikte olmaları gerçeğinden bağımsız olarak seviyorlardı. Kimileri de erkek arkadaşlarının durumu bilmediğini ve bunun onların üstüne vaziye olmadığını söylemişti. İki seçenek de bana hiç cazip gelmemişti. Elliot’ın başımızı sokacak bir yerimiz olsun diye yaptığım şeyleri umursamayan tavrı, ona olan saygımı yok etmişti. Âşık olduğum bir insana yalan söylemeyi ve sokakta kalmamak için yapmak zorunda olduğum bu işten bahsetmemeyi nasıl becerecektim?

Aman Tanrım, insanın Jack’i –o gülümsemesini ve yüzünün biçimini ve gözlerindeki bakışı– düşünüp de onu aramayı istemeden durması olanaksız. Benim için biraz da elbisem, tespih, takım çantası ve annemin evinden getirdiğim fotoğraf gibi bir nesne olmasından dolayı onun kartvizitini saklıyorum. O da Eve’in bu dünyada sahip olduğu ve ayaklarını yere basmasını sağlayacak olan şeylerden biri. Para kazanmak için ne yaparsam yapayım, bana hâlâ gerçek bir insan olduğumu anımsatan bir şey.

Eve (bana bunu hatırlatan Jack Britcham’ın şerefine)

Bunun aptalca olduğunu biliyorum, ama gittiğim her yerde Jack Britcham'ı gördüğümü zannedip duruyorum.

Mantiken gördüğümün o olamayacağını, onun her yerde –oto-büste, bir taksinin arka koltuğunda, bir kafenin önünde, deniz kıyısında yürürken, “servis” yaptığım müşterilerin suratlarında– karşıma çıkamayacağını biliyorum, ama kısacık bir an onun bal sarısı saçlarını, burnunun eğrisini ya da boyunu posunu görecektir gibi olsam kalbim sevinçten göğsümde hoplayarak, onunla ilk kez konuştuğum zamanki o küçük piruet hareketini yapıyor. Bu, güzel bir duygu. Herhalde şu anda yaşadığım en güzel duygu. Hayatınızın her gününde başınızdan aşağı yıldız tozlarının serpilmesi gibi bir şey. O aklıma geldiğinde daima gülümsüyorum; etrafta ikizlerini gördüğümde merakla o insanların yüzüne bakıyorum, sonra da o duygu benliğimin her yanını kaplarken kendimi dingin ve gizli bir gülümsemenin kollarına bırakıyorum.

Acaba insanın sadece beş dakika konuştuğu birine âşık olması mümkün mü?

Jack artık hayatımın bir parçası gibi oldu ve onu görmediğimde düş kırıklığı yaşıyorum. Eğer günümü bana onu anımsatan birini görmeden geçirmişsem, üzerime kalın bir gölge düşmüş hissine kapılıyorum. Bundan kurtulmanın tek çaresi, onun kartvizitini çıkarıp bakmak; adını ve telefon numarasını okumak, bunları hafızama kazımak ve günün birinde Eve Britcham'a dönüşmek gibi bir şeyin gerçek olup olmayacağını düşünmek.

Evet, ben de biliyorum: Dışarı çıkıp hayatıma renk katmanın başka yollarını bulmalıyım. Günümüzde insanlar benim gibi zavallılara bunu söyleyip duruyorlar. Yine de, hiç kolay değil. Çünkü Jack Britcham'ı düşünmek, her gün onu ya da onun bir parçasını görme oyununu oynamak bana bir tür özgürlük alanı açıyor. Günü geçirmeme yardımcı oluyor. Ve yirmi dört yaşında olduğumu anımsatıyor.

Onunla öpüşmeyi isterdim. Hayatım boyunca sadece iki kişiyi öp-

müştüm: Peter ve Elliot. Ona sarılmayı da isterdim. Peter ve ben birbirimize sarılırdık: Öpüşür, sarılır ve birbirimize sokulurduk. Bazen birlikte olduktan sonra sadece sarılıp yatarıdık. Elliot ve ben bu konuda biraz daha “yetişkin” gibi davranırdık. Bir araya geldiğimizde ya da ayrılırken, ön sevişmenin bir parçası olarak öpüşürdük, ama sırf öpüşmek için öpüşmezdik. Yani doğru düzgün birlikte olduğumuz dönemden söz ediyorum.

Jack Britcham’a sıkı sıkı sarılmak isterdim. Kokusunu içime çekmeyi, parfümüyle kendime bir ziyafet çekmeyi ve onunla sarhoş olabilmeyi isterdim. Ve tabii ki, ona bakmamın da bir sakıncası yok. Parmaklarımı vücut hatlarının üzerinde gezdirmeyi, bedenine dokunup onu parmak uçlarımdan bedenime çekip çekemeyeceğimi görmeyi, onun kan dolaşımına girmesini ve damarlarımda dolaşmasını nasıl da isterdim! Tadına bakıp, tadının da görüntüsü kadar güzel olup olmadığını bilmeyi isterdim.

Neden bu kadar içime işlediğini bir türlü anlayamıyorum, ama öyle oldu işte. Ve bence bu pek de kötü bir şey değil. Sanırım, hayatımda dört gözle beklediğim bir hedefimin olmasını sağlıyor.

Zavallı Âşık

15 Mart 1996

Bu akşam devamlı müşterilerimden biri olan Caesar adındaki bir adamla dışarı çıktık. Bu onun gerçek adı. Ödeme yaptığı kredi kartlarının üzerinde “Caesar Holding” yazdığını gördüm ve ajans da onu bu isimle tanıyor.

Yemek sırasında olan bir şey haricinde gecemizin hiç çarpıcı, olağandışı ya da dikkat çekici bir tarafı yok.

Onunla görüşmeye başlayalı üç dört ay kadar oldu ve adam konuşmayı seven tiplerden. En çok yaptığımız şey şu: Ben iç çamaşırlarıma kadar soyunuyorum ve birlikte birbirimize sarılarak yatak-

ta uzanıyoruz. O da cinsellikle başı hoş olmayan bir karısı olan erkeklerden, haliyle her şeyden çok sevgiye ve bir insanın dokunuşuna muhtaç. Onun gibi erkekler beni hiç bozmaz. Konuşmak, birinin benimle ilgi alanları ve fikirleri olabilecek bir insanmışım gibi konuşması hoşuma gidiyor. Hem çıırılçıplak olmak zorunda kalmadan para kazanmak da iyi bir şey. Tek riskli yönü, tabii ki, Honey ile Eve arasındaki çizginin ortadan kalkmamasına dikkat etmeye mecbur olmam. Seks yapmadığımda savunma sistemimi devreden çıkarıp Eve'e dönüşmem işten bile değil, ama elbette burada asıl önemli olan –giyinik olayım ya da olmayayım, düzüşeyim ya da düzüşmeyeyim– birinin beni kendi tercihim dışında gitmeyeceğim bir yere götürmek için bana para veriyor olması. Yani bu bir iş ilişkisi.

Seaford'da denize oldukça yakın, geceleri son derece huzurlu ve dingin olan güzel bir restorandaydık. Daha önce de orada birkaç kez yemek yemiştik. Caesar bir balık restoranında kümes hayvanı yemenin tuhaf kaçacağını söylese de bu kez ördek budunda karar kılmıştım. Ana yemek sırasında arkasına yaslandı ve birazcık gevşedi. Caesar yaşça benden epeyce büyük, kahverengi saçları ve –soluk olmayan yapay yollardan bronzlaştırılmamış– sağlıklı görünen bir suratı olan bir adam. Gözlerinin etrafında, alnında ve yanaklarının çukur kısmında çizgiler var, ama bunlar –hani derler ya– vahim durumda çizgiler değil. Onlar olmasaydı yüzü garip ve tamamlanmamış görünebilirdi. Seçkin denilen tiplerden; sadece iyi görünmekle ve şık giyinmekle kalmıyor, aynı zamanda kendini de çok güzel taşıyor. Her zaman dimdik oturur ve şarap denemekten uygun çatal bıçağa ve servis yeterince iyi olmadığına bırakılacak bahşiş miktarına kadar her şeyin yolunu yordamını bilir gibi bir tavır takınır.

Beni dikkatle inceleyerek “Hayatta gerçekleştirmek istediğin bir hayalin var mı, Honey?” diye sordu.

Bıçağımla ördekten küçük bir lokma kesmeyi bırakıp ona Honey gibi gülümsedim. Benimle düzüşmeyen erkeklerin de bana Honey olarak hitap etmesi hoşuma giderdi – bu bana insanlarla sosyalleşmek için değil, çalışmak için birlikte olduğumu hatırlatırdı. “Evet” di-

ye yanıtladım. “Yüksekokula gitmek için para biriktiriyorum, sonra da üniversiteye gideceğim.”

“Peki, ne okuyacaksın?”

“İngiliz dili ya da sosyoloji. Toplumların var olma mekanizması ilgimi çekiyor. İnsan oluşumuzla ilgili en önemli şey, sence de öyle değil mi?”

Hiçbir şey söylemeden beni incelemeye devam etti; ben de acaba fazla mı ileri gittim, gereğinden fazla mı konuştum diye meraklandım. Bir insanla vakit geçirmesi gereken eskort ile fazla akıllı davranıp adamlarla dalgasını geçen eskort arasındaki sınırı aşmış olabilir miydim?

“Ben de İngilizdili okumak isterdim” dedi. “Babam hukukun benim için daha iyi olacağına karar verdi. Zamanla ben de ona hak verdim.”

Gülümsedim ve onu anladığımı belirtmek istercesine başımı salladım. Çaresizdim; bu akşamki yemekten ne beklediğine dair daha iyi bir ipucu yakalayana kadar hiç konuşmamaya karar verdim. Çoğu zaman tek istediği sadece sohbet etmek olurdu ve ben de bunu fazlasıyla yerine getirirdim: Birlikte fikirleri keşfe çıkar, birbirimize meydan okur ve şakalaşırdık. Diğer zamanlardaysa konu hakkında ne kadar bilgi sahibi olursam olayım, sözünü kesmeden veya fazla bir katkıda bulunmadan onu dinlememi isterdi. Bu gecekinin doğru dürüst bir sohbet olacağını sanmıştım, ama belli ki yanılmıştım.

Biraz sonra “Sana bir teklif yapmak istiyorum” dedi.

Gülümsedim. Bana nasıl bir teklif yapabileceğini merak etmiştim.

“Altı ay boyunca sadece benim eskortum olarak çalışırsan sana otuz bin pound veririm – bu para yüksekokula da üniversiteye de gitmene yeter.”

Julia Roberts’ın oynadığı *Özel Bir Kadın* filmi aklıma geldi. Film yıllar önce, bu yola girmeden çok önce izlemiştim ve tatlı bir aşk hikâyesi olduğu için o zaman hoşuma gitmişti. Artık öteki tarafta bulunduğumdan, benim için bambaşka bir anlamı vardı. Kız sokaklarda çalışırken bile bu işi yapamayacak kadar fazla açık ve dürüst bir

insana benziyordu. Ve tabii ki adam da hayat kadınlarıyla düşüp kalan adi herifin tekiydi. Bundan daha romantik olmayan bir şey olabilir miydi?

Fakat şimdi ben de kendimi bundan pek farklı olmayan bir durumda bulmuştum.

“Bu çok cömert bir teklif” dedim, “ama kabul edemem.”

“Daha düşünmedin bile” dedi. Şaşırmış ve hafiften bozulmuştu. Kim onu suçlayabilirdi ki? Biz fahişeler bu işi sadece para için yapmıyor muyduk?

“Düşündüm. Bana göre değil.”

“Bunun ne gibi koşulları olacağını bile sormadın.” Şimdi bayağı kırgın görünüyordu. Onu üzme istemezdim; iyi bir müşteriydi ve henüz onunla birlikte olmamıştım. Böyle erkek zor bulunurdu.

“Özür dilerim, özür dilerim. Koşulları neymiş?”

“Sadece benim eskortum olman ve başka hiç kimseyle görüşmemen.”

“Altı ay boyunca mı?”

“Altı ay boyunca.”

“Teşekkür ederim, bu çok şahane ve cömert bir teklif. Beni düşündüğün için de teşekkür ederim, ama gerçekten bu teklifi kabul etmem mümkün değil.”

Biraz sert bir sesle “Nedenmiş o?” diye sordu. “Bunun hayallerini gerçekleştirme yoluna girmeni sağlayacak şahane bir fırsat olduğunu düşünmüştüm.”

“Zaten öyle. Harika ve cömert bir teklif, ama bana göre değil.”

“Bana neden olamayacağına dair geçerli bir sebep söyle, ben de konuyu kapatayım” dedi. Ne kadar iyi gizlenmiş olursa olsun, yüzündeki bozguna uğramışlık ifadesini ve reddedilme acısı çöken gözlerini görebiliyordum. Ama yine de, bunu neden yapamayacağımı ona anlatmak istemiyordum.

Yapamazdım, çünkü ne kadar para teklif edilirse edilsin, altı ay boyunca günün yirmi dört saati Honey olamazdım. Eve’i kaybetmeyi de, onun her ortaya çıkışında bu role girebilmek için kendimi ol-

duğum kişiden zorla kopartmayı da istemezdim. Günün hangi saat olursa olsun her zaman son derece bakımlı olmak zorundaydım. Âdet dönemimde çalışabileyim diye Dawn'ın anlattığı iğrenç şeylerden bazılarını yapmak zorunda kalacaktım. Kısacası, benliğimin satılık olmayan ve hiçbir zaman satılığa çıkarmadığım parçalarını da satacaktım. Ona bunu anlatmak istemiyordum, çünkü bu, onun yanında olduğum zamanlarda rol oynadığımı itiraf etmek anlamına gelebilirdi ve o da buradan yola çıkarak, Honey olmaktan çıktığımda karşılaştığım erkeklere empati ya da merhamet beslemediğimi düşünebilirdi. Gerçekten de, hiçbir şey hissetmemek için elimden geleni yapıyordum.

Para dolu zarfını geri vermek zorunda kalacağımdan ve muhtemelen onu bir daha görmeyeceğimden kuşkulanarak “Sadece bunun bana göre olmadığı konusunda anlaşsak olmaz mı?” diye yanıt verdim.

“Honey, sana karşı dürüst olacağım; bu teklife balıklama atlamamış olman sana bu teklifi yapmamın sebeplerinden biri. Sen görüştüğüm öteki kadınlara benzemiyorsun: Bunu sadece para için yapmıyorsun.”

Yapıyorum, diye düşünüyorum.

“Yaptığın şeyden gerçekten zevk alıyormuş gibi bir halin var.”

Zevk almıyorum, diye düşünüyorum.

“Bu işe özel bir kalite katıyorsun.”

Gerçekten, ama gerçekten katmıyorum. Anlaşılan o ki, hepsinden daha iyi bir oyuncuyum, diye düşünüyorum.

“Daha da dürüst olacağım” diye devam etti. “Senin başka erkeklerle görüşmenin düşüncesi bile hoşuma gitmiyor. Başka erkeklerin seninle konuşması ve seninle birtakım yakın ilişkiler içinde olması fikrinden hoşlanmıyorum.”

Onu daha fazla mahcup etmemek için “Koltuklarımı kabarttın” dedim. Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı –olabileceğini de düşünmemiştim–, ama sanki bana karşı birtakım hisleri olduğunu söylemeye çalışıyor, sanki hiçbir zaman karşılık göremeyeceği halde ba-

na âşık oluyordu. Honey'nin aşkla bir işi olamazdı; onun için sadece cinsellik vardı. Eve ise aylar önce topu topu beş dakika konuştuğu bir adama âşık olmuştu. Gündemimde aşk diye bir şey yoktu. “Bana karşı hissettiklerin beni onurlandırdı. Söylediklerini düşününce yaptığın teklifi kabul edemeyeceğimi daha iyi anlıyorum. Hissettiğin güvensizliği birkaç ay boyunca gideriyormuş gibi yaptıktan sonra sürenin bitiminde normal işime geri dönmem durumunda bunların yeniden baş göstermesi sana haksızlık etmek olacak. Aklıma gelen en geçerli sebep bu. Sana haksızlık etmek istemem.”

Hali tavrı bir anda değişti ve bedeni ufalır gibi oldu. Beni yanında dolaştıran seçkin beyefendi olmaktan çıkıp, kırılgan ve hüsrana uğramış hatta yaralanmış bir adama dönüştü. Masanın karşısından bana doğru uzanıp elini elimin üzerine koydu; dokunuşu normalinden farklıydı. Normalde şefkat peşinde olan kendisiydi; azalan sevgi stoklarını benden alacağı kaynaklarla yenilemeye bakardı. Oysa bu bana şefkat vermeye, bir bağlantı kurmaya ve duygularını belli etmeye yönelik bir dokunuştı.

Yaptığı nahoş bir şey değildi, ama yine de maksadını aşıyordu.

“Lütfen Honey, biraz düşün. İyice düşündükten sonra da bunun gerçekten sana göre olmadığına karar verirsen, yenilgiyi kabulleneceğim ve bir daha bu konuyu açmayacağım. Bunu benim için yapar mısın? Lütfen?”

Bu konuyu artık kapatsın diye en sonunda “Evet, düşüneceğim” demek zorunda kaldım.

Şimdiyse buradayım, bu meseleyi düşünüyorum. Aslında, ona biraz içerledim. Beni bu konuyu düşünmeye ikna etmesi son derece zekice bir hareket, değil mi? Çünkü şu anda Eve olarak onun için bedava bir şey yapıyorum. Dışarıdan bakıldığında kabalık gibi görünebilir, ama bana sadece onunla olduğum zaman için para veriyor. Yanından ayrıldığımda yaşadıklarımın hepsini arkamda bırakıyorum.

Tüm bu dediklerim bir yana, otuz bin pound da otuz bin pound’dur. Dünyada bunu geri çevirebilecek bir insan var mıdır? Adam evli barklı ve emek vermesi gereken bir kariyeri var; muhte-

melen onu her akşam görmek zorunda bile kalmam. Hem, konuştuklarına bakılırsa, kontrolü elime alabilir ve onunla sadece geceleri görüşmek ya da Honey olmak için hazırlanabileyim diye önceden haber vermesini istemek gibi birtakım koşullar da koyabilirim.

Dairemi Eve'e özgü her şeyden arındırmak biraz zaman alabilir, ama belki ona gerçek adımlı söylemem gerekebilir.

Sonra bir de ajans meselesi var: Arkalarından iş çevirmem hiç hoşlarına gitmeyecektir. Herhalde ayrılmak zorunda kalırım. Öyle bile olsa, bankada otuz bin pound'um olunca yüksekokula hazırlanırken temizlik işine geri dönebilirim.

İşin doğrusu, ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Fakat "Bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, gerçek değildir" özdeyişi aklıma gelip duruyor. Sanırım vazgeçmem gerekiyor, sence de öyle değil mi?

Brighton'ın Şaşkını

3 Nisan 1996

Bunu yapmayacağını söylediği halde konuyu yeniden açtı ve fiyat üç ay için kırk beş bin pound'a yükseldi. Daha kararlıydı.

Daha da kısa bir süre karşılığında kırk beş bine çıkan fiyatı nasıl geri çevirebilirdim? Bu adeta saçma bir rakamdı. Acaba o kadar parası var mıydı? Bunu kendisine sorduğumda parayı sadece benim adıma açılmış ve istersem her gün kontrol edebileceğim bir banka hesabına yatıracağını, ama ancak en son günün geceyarısı geldiğinde bankadan çekebileceğimi söyledi. Bu arada bana kirayı, faturaları, mutfak ve diğer masraflarımı karşılayacak yeterli parayı verecek ve dönem sonunda kırk beş binden düşecekti.

Ona eskortluktan başka bir hayatım olduğunu söylediğimde, istersem koşulları kendi başıma belirleyebileceğimi söyledi. Ben de bazı aşırı taleplerde bulundum:

Ne kadar çaresiz halde olursa olsun, gündüz vakti ziyaret ya da buluşma olmayacak.

En az iki saat öncesinde haber vermeden ziyaret yapılmayacak.

Geceyi dairemde geçirmeyecek; saat üç olmadan buradan gitmiş olacak.

Yaptığım ya da yapmadığım bir şeyler hakkında soru sorulmayacak veya kıskançlık yapılmayacak.

Aşktan ya da ona benzer duygusalılıklardan bahis açılmayacak.

İlişkiye cinsellik boyutu eklenirse, âdet döneminde seks yapılmayacak.

Her zaman doğum kontrolü uygulanacak.

Onunla dışarı çıkmayla bağlantılı olarak giysi ya da başka bir şey için ekstra paraya ihtiyacım olursa para tartışması yapılmayacak.

Bunların hepsini tereddütsüz kabul etmesi beni hayretler içinde bıraktı. Artık reddetmek için geçerli bir sebebim olabilir miydi? Şu anda yaptığımı fazlasıyla benzer şekilde, Eve olmaktan vazgeçmem gereken zamanın öncesinde haberdar edilecektim ve sadece tek bir adamla seks yapacaktım. Bence bu sadece ona bağlanmam durumunda bir tehlike oluşturabilirdi, ama bu fahişelik yapmayan kızlara göre bir şeydi. Fahişeler bir müşteriye âşık olmanın, onlara kol kanat geren biri olmadan tek başlarına sokaklarda çalışmaktan daha tehlikeli bir şey olduğunu iyi bilirlerdi. Bir müşteri ne kadar iyi niyetli, nazik, cömert, incinmiş, sevgi dolu ve arızalı görünürse görünsün, onun tüm kalbinizle güvenemeyeceğiniz biri olduğunu bilirdiniz. Yaptıklarını HER ZAMAN aleyhinizde kullanabilirlerdi. *Her zaman*.

Ona gerçek adımlı söylemeyeceğim – bu benim için her şeyden daha önemli. Onun ya da bana seks için para veren herhangi birinin karşısında Honey olduğumu kendime sürekli hatırlatmam lazım. Onunla birlikte bankaya gidip hesap bakiyesinin yazılı çıktısını alacağım. İstedğim zaman oraya gidip paranın hesapta durup durmadığını kontrol edebilirim.

Bana sanki bütün kuşkulu görünen noktaları halletmişim gibi geliyor. Üç ayın sonunda artık para kazanma kaygısı duymadan yaşa-

yabileceğim. Hayatımı arkasında bir çuval para desteği olan bir temizlikçi olarak sürdürebileceğim ve Honey'den sonsuza kadar kurulabileceğim. Hayatımı geri alacağım. Hatta kendime biraz zaman ayırıp annemi bile görmeye gidebilirim. Hâlâ bana bir mektup yazmadı, ama gidip kapısının önünde durursam beni kolay kolay görmezden gelemez.

Bana bunu yapabilirmişim gibi geliyor, sence de öyle değil mi?

Aslında şu anda yaptığım şeyden hiç de farklı değil. O zaman neden –küçücük de olsa– içimde bundan pişmanlık duyacağıma dair bir his var? Ama bu küçücük, bir kum tanesi büyüklüğünde bir his ve işe başladığım zaman yok olacağından eminim.

Ben

7 Haziran 1996

Buraya bir süredir yazmıyorum, çünkü verilecek bir haberim yok. Bu sözleşme yürürlüğe gireli iki ay oldu ve ne olduğunu biliyor musun? Henüz onunla düzüşmemi gerektirecek bir ortam bile olmadı.

Birlikte yatağıma uzanıyoruz. Bazen sadece iç çamaşırlarıma kadar soyunmamı istiyor. Giysilerimi çıkarmam ilgisini çekmiyor gibi. Üzerimde sadece sutyen ve külotla kalmamdan ve ellerini bedenimde gezdirmekten hoşlanıyor, ama bunda bile bariz bir cinsellik yok. Tenime dokunmayı delice arzular gibi bir hali var; bana iyice sokulup, insanların endişe bebeklerine¹⁴ yaptıkları gibi dertlerini kulağıma fısıldıyor. Ona sarılıp saçını okşadığımda gevşiyor. Ama bu hiçbir zaman bizi cinselliğe götürmüyor.

Sebebinin bunu yapamıyor olması mı, çok çabuk bitmesinden korkması mı, yoksa gerçekten yapmak istememesi mi olduğunu bil-

14. Guatemala kültüründeki renkli ve küçük bebekler, genellikle endişe yüzünden uyuyamayan çocuklara verilir. Çocuğun dertlerini bebeğe anlatıp onu yastığının altına koyması gerekir. Halk inanışında bebeğin insanların yerine endişeleneceğine ve onların huzur içinde uyumasını sağlayacağına inanılır. (ç.n.)

miyorum, ama sertleştğini biliyorum, yani giysilerinin üzerinden hissedebiliyorum.

Beni akşamları yapılan iş toplantılarına götürmeye başladı, kolunda benim gibi biriyle dolaşmanın dışarıdan da güzel görüldüğünü söylüyor. Çoğu iş arkadaşı da yanlarında “eşlikçileri”ni getiriyorlar, ama bazıları karılarıyla birlikte geliyorlar.

Sadece adamların karıları değil, başka herhangi biri soracak olursa uyduracağım hikâyede ben hukuk öğrenimi almak isteyen ve Caesar’ı işinin tüm girdisinde çıktısında bir gölge gibi izleyebilecek kadar şanslı biriyim. Ama hiç kimse sormuyor. Hiç kimse benimle ilgilenmiyor. Arada bir işlerinden bazıları şarap ya da yemek hakkındaki düşüncelerimi soruyor, ama çoğunlukla kendilerine, kendi konuşmalarına ve işlerine gömülmüş halde yaşıyorlar.

Geçen akşam Jack Britcham ile karşılaştığım otele akşam yemeğine gittik ve içimdeki çelişkili duyguları dışa vuran yüreğim ağzıma gelecek gibi oldu. Bir yandan onu görmeyi istiyordum –orada olması ihtimali yoktu, ama ona karşı duygularımda mantık aramamak gerekiyordu, öte yandan onu görmeyi istemiyordum, çünkü beni başka bir erkekle görmesine dayanamazdım. Yanına gidip “Ben özgürüm!” diyebilmek isterdim; oysa şu anda özgür değildim.

Bu yemekte –yani toplantıda değil– aynı otelde daha önce eskortluk yaptığım en az üç tane adam vardı. Hepsi de gözlerini dikip bana baktılar; tabii ki bunda bir acayiplik yoktu, ama eğer Eve olsaydım, nasıl bu kadar kaba davranabildiklerine şaşardım. Hepsi de benimle yakın bir ilişkiye girmiş, yanımda çıırılçıplak kalmış, muhtemelen karıları hakkında aynı lafları anlatmış insanlardı –bu arada hiçbirinin de bu olayı “geçmişe gömmüş” ya da “tekrarına hazır değilmiş gibi” bir halleri yoktu– ve kendilerini daha iyi hissetmek için bana ihtiyaç duymuşlardı, ama şimdi ben yokmuşum gibi davranabiliyorlardı. Daha kötüsü, sanki beni unutmaları mümkünmüş gibi davranıyorlardı.

Çok sayıda erkekle birlikte oldum ve hepsini hatırlıyorum. Yüzlerini, isimlerini ve yaptığımız seksin türünü hatırlıyorum. Hatırlamaya

da mecburum. Öncelikle kendi güvenliğimi düşünerek, eğer adam geçmişte beni tedirgin edecek bir şey yaptıysa, kendimi tekrar tehlikeli bir duruma atmamak için hatırlamalıyım. İşle ilgili bir sebebi de var: Onlar hakkındaki bir şeyleri hatırlamanız erkeklerin gururunu okşuyor ve okşanan gururları cüzdanlarına yansıyor. Hep söylediğim gibi, bu Eve'in asla aklından geçirmeyeceği bir şey. İşte bu yüzden bu işleri yapan tarafın Honey olması iyi bir şey.

Yine de, seks yapmamak güzelmiş. Bunun sağaltıcı bir tarafı var. Caesar hasretle aradığı huzura ve şefkate kavuşmak için benim bedenimi kullandığı halde, tenime dokunmaktan başka bir şey yaptığı yok. Bunu da birkaç hafta daha kaldırabileceğimi sanıyorum.

Ben

27 Haziran 1996

Aradan üç gün geçti ve her şey değişti.

Caesar geçen gece evime geldiğinde sessiz ve sıkıntılıydı.

Ona "İyi misin?" diye sordum.

Hüzünle başını sallayarak "Evet" dedi, "iyiyim."

"Yanıma gel, seni biraz rahatlatayım" diyerek altın rengi kravatını çözdüm ve gömleğinin üst düğmesini açtım.

"Senin için de uygunsa yatağa uzanmak istiyorum" dedi.

"Elbette" diye yanıt verdim. Ruh hali bana ıla bulaştığı için içten içe ben de biraz hüzünlenmişim.

"Tarihten haberim var" dedi. Bedenini bana iyice yaklaştırmıştı ve giysilerinin altındaki sertleşmiş organının bacağıma baskı uyguladığını hissedebiliyordum. Eli önden düğmeli yazlık elbisemin etek kısmının üstlerine ulaşmış üst bacağımla okşamaya başlamıştı. "Bunun hiç bitmeyeceğini düşünerek kendi kendimi kandırıyordum. Seni özleyeceğim, Honey."

Gayriihtiyari "Ben de sen özleyeceğim" dedim, ama bunda bir

doğruluk payı vardı: Onu özleyecektim. Sürekli süslenip dışarı çıkmak zorunda kalmadan ve kimlerle karşılaşacağımı ya da onların benden neler isteyeceğini bilmeden hayatımı sürdürmek zorunda kalmadığım için yaşadığımız bana da güzel ve huzur verici gelmişti. İçinde duygusal bağların olmadığı sahte bir ilişki yaşamak güzeldi.

Giysilerimi çıkardığını, elbisemin düğmelerini gayet beceriksizce açtığını fark etmem birkaç saniyemi aldı. Şaşırdım, ama korkmadım; sonuçta adam bana bunun için para ödüyordu. Sutyenimin önden kapatılan kopçasını bulup açtı ve daha ben kendimi hazırlamadan ağzı gayet amatörce göğüslerimin üzerinde dolaşmaya başladı. Sonra beni sırtüstü yatırdı ve külotumu çekiştirmeye başladı. Bir ara çıkarmasına yardım etmek için kalçalarımı kaldırırsam da bunu kendi başına yapmak istediğini anladım: Üstümdekileri kendisi çıkarmak istiyordu.

Çok geçmeden sertleşmiş organını ortaya çıkardı, ama ben başucumdaki komodine ve prezervatiflere doğru uzandığım için bu halini görmedim. Çekmeceyi sonuna kadar açmama kalmadan içime girmişti. Gözleri sımsıkı kapalıydı; yüzü, gidip gelme hareketleriyle eş zamanlı olarak tuhaf bir acı ve esrime karışımı halinde bir gerilip bir gevşiyordu. Birkaç dakika içinde bedeni sarsılarak boşaldı ve ben yerimden oynamadım. Hayat kadını olarak yaşadığım çoğu cinsellik ilişkisinde olduğu gibi, aslında benim orada bulunmama hiç gerek yoktu.

Yanıma yuvarlanırken “Prezervatif konusunda özür dilerim” dedi. “Seni tam anlamıyla hissetmek istedim.”

Hiçbir şey söylemedim, çünkü bu bir sorun değildi. Doğum kontrol hapı alıyordum, ama daha önce nerelere gittiğini ve kimlerle olduğunu bilmiyordum. Fakat neredeyse üç aydır seks yapmadan paramı ödediği düşünülürse, bu, kafaya takmaya değmeyecek bir mesele gibi görünüyordu. Bir daha olmamasına dikkat etmeli ve her zamankinden daha erken bir tarihte HIV testi yaptırmalıyım.

“Nasıldı, iyi miydi?” diye sordu. Ses tonu biraz sinirliydi. Ama

eğer bana söylediği gibi, karısıyla yıllardır seks yapmıyorsa sinirli olması anlaşılabilir bir şeydi.

Bunu, yani olayın kendisini düşündüm. İyi miydi? Caesar beklediğimden daha beceriksiz çıkmıştı. Sanki ne yaptığını bilmiyor ve pek tecrübeli değil gibiydi. Onun gibi bir adamın böyle olması beni şaşırtmıştı. Dışarıya yansıttığı kişiliği insanda görmüş geçirmiş, –büyük olasılıkla içlerinden bazıları hayat kadını olan– bir sürü kadını yatağa atmış ve bu konuda epey beceri kazanmış bir adam olduğu izlenimini bırakırdı. İçimde hafif bir utançtan fazlasını hissederek “Belki de adam doğruyu söylüyordur” diye düşündüm. Belki de karısı sahiden hayatının aşkıdır ve onunla cinselliğini yaşayamaması ve –her ikisi de bunun başarısız bir baştan çıkarma girişimine yol açacağını bildiğinden– kadının ona sarılmaktan ve yaklaşımdan kaçması onun için büyük bir acı kaynağıydı. Belki de sahiden tek istediği şefkat görmektir ve benimle çizgiyi aşmasının sebebi de, süremiz sona erdiğinde başka bir kayıp hissi yaşamamak olmalıydı.

“Güzeldi” dedim.

Birdenbire ağlamaya başlayınca kelimelerle anlatamayacağım bir dehşete kapıldım.

Az önce gitti. Ağladıktan sonra yatakta birbirimize sarılarak yattık. Sonra yataktan kalktı, üstünü giyindi ve çıkıp gitti.

Bu olanların ne anlama geldiğini ancak Tanrı bilir!

Pazarlığın kendisini ilgilendiren kısmını yerine getirmeyeceğini ve beni üç gün sonra bırakmayacağını düşünerek biraz endişelenmeye başladım. Âşık olduğunu ya da buna benzer bir şeyi söyleyecek diye ödüm patlıyor, çünkü o zaman gerçekten mahvolurum. Onu parayı bana vermesi için de zorlayamam ve dürüst olmam gerekirse, aşkını da istemiyorum. Ondan şefkat görsün ya da görmesin, karısına karşı sadakatsizlik etmeyi sürdürüyor. Onu sevebilecek durumda olsam bile, böyle biriyle hiç işim olmaz. Ayrıca, metres hayatı da yaşayamam.

Kendi paramı kazanmam ve sadece kendime güvenmem hayatımda yolunda giden yegâne şey.

Ahh! Bunu neden yaptı ki? Yanılıyor olabilirim, ama bu yaptığı her şeyi değiştirecek ve bu iyi bir değişiklik olmayacak. Bekleyip, önümüzdeki birkaç günün neler getireceğini görmek gerek.

Aptal Ben

29 Haziran 1996

Sözleşmenin geçerlilik süresini üç ay uzatırsak bana kırk beş bin daha vermeyi teklif etti. İşte bu hiç beklemediğim bir şeydi.

Bir yanım kabul etmeyi istiyor, çünkü son üç ay o kadar da kötü geçmedi. Ama öteki yanım ona umut vermeyi ya da onu kırmayı istemiyor. Teklifi yaptığı sırada bunları ona da anlattım.

Kendi söylediğine kendisi de inanarak “Sen beni kırmazsın, Honey” dedi. “Geçen gece ben biraz... yani karıma üzülmüştüm. İlk kez yakınlaştığımızda o da bana benzer şeyler söylemişti. İkimiz de birbirimizin ilkiydik ve senin sözlerin aklıma o zamanın acı-tatlı hatıralarını getirdi. Seninle birlikte olmak ve senin bana yaptığın şeyler hoşuma gidiyor Honey. Beni nasıl yeniden hayata döndürdüğünü sana anlatamam, ama şu anda senin için hissettiğim bir şey karıma karşı hissettiklerime benziyor. Onunla ilişkimizin artık hiçbir fiziksel yönünün kalmamış olması beni çok üzüyor. Sanırım bu sözleşmeyi sürdürmek istememin sebebi de bu: Karımla ilişkimizin ilk dönemlerini burada biraz olsun yaşadığımı hissettim. Anladın mı?”

Başımı salladım ve kendimi biraz daha iyi hissettim. Ama yine de...

Neden sanki hâlâ verilebilecek bir karar varmış gibi bunları yazdığımı bilmiyorum. Konuşup durduk ve en sonunda razı oldum. Yarın bana hesabındaki parayı gösterecek, sonra da sözleşmemizin süresini uzatacağız.

Bir çılgınlık yapmış olabilirim, ama eğer bu da son üç aya benzecekse herhangi bir zorlukla karşılaşacağımı sanmıyorum.

13 Temmuz 1996

Büyük ihtimalle mezar taşıma Eve Quennox, Dünyanın En Aptal Kadını yazılacak. Ya da bundan daha kısa, daha şık veya taş kazınması daha kolay bir şey yazılacak.

Kara mizah dedikleri böyle bir şey olmalı.

Ama geçen gecenin mizahla uzaktan yakından alakası yoktu. Mutfağa gidip elime geçirdiğim bıçağı göğsüme saplamayayım ya da bedenimin dönüştüğü pislik sonsuza dek yok olana kadar tenimin üst tabakasını kazımayayım diye olanları bir bağlama oturtmaya çalışıyorum.

Geçen gece Caesar, beni yanında götürdüğü iş toplantılarında birkaç kez karşılaştığım bir arkadaşıyla birlikte geldi. Onunla pek bir şey konuşmamıştık, ama adam fena birine benzemiyordu. Biraz sarsak, biraz salak gibiydi, ama kötü görünmüyordu. Telefonda konuştuğumuzda yanında birini getireceğini söylemediği için biraz şaşırdım, ama yine de onları oturma odasına aldım. İki adam kanepeye oturunca mükemmel evsahibesi rolünü üstlenip içkileri hazırladım, bir şeyler yemek isteyip istemediklerini sordum ve koltuğa oturup Caesar'ın bundan sonra ne yapmam gerektiği konusundaki talimatını bekledim.

Toplantılarına katıldığım erkeklerin her zaman yaptığı gibi, oturup konuşurken ve purolarını tütürüp Caesar için sakladığım viskiden içerken genellikle ben orada değilmişim gibi davrandılar. Sonra Arnold ayağa kalktı, banyonun yolunu sordu ve yanımızdan ayrıldı. Caesar bir elinde purosunu, öteki elinde bodur viski bardağıyla koltukta oturmuş ben yokmuşum gibi davranıyordu. Benim son birkaç aydır tanıdığım adama hiç benzemiyordu ve bu durum rahatsız ediciydi.

Birdenbire bana değil, odanın ortasındaki masaya bakarak "Gel kanepeye otur, uslu kızım benim" dedi.

İçimdeki tedirginlik gitgide büyüyerek istediğini yaptım. Neden bilir bilmem, bunları söylerken sesi bana çok soğuk ve uzak gelmişti. Nerede hata yaptığımı anlamamıştım. Yeterince misafirperver dav-

ranmamış, onu mahcup etmiş olabilir miydim?

Arnold banyodan dönünce tekrar kanepeye oturup bana o kadar yanaştı ki, kalçalarımız üst üste binecek gibi oldu. Tepkisini görmek, olanların farkına varıp varmadığını anlamak için derhal Caesar’a baktım. Oturduğu yerden ikimize bakıyordu. Arnold elini uzattı ve sanki bu bir insanın dizi değilmiş de, elini öylesine koyduğu bir mobilya parçasıymış gibi elini dizimin üzerine koydu.

Arnold’ın ellerine baktım: Küt ve kısaydı; parmak uçları sararmıştı. Tenime değen avucu ıslaktı. Artık bir tepki vermesi beklentisiyle gözlerimi derhal Caesar’a çevirdim. Oturduğu yerde arkasına iyice yaslanıp bardağını dudaklarına götürmek ve bana küçümseyen gözlerle bakmak dışında bir şey yapmadı.

Arnold’ın eli elbisemin altında ilerlerken ardında nemli bir iz bıraktı, sonra zorla bacaklarımın arasına girdi. Annemin erkek arkadaşının bana dokunma çabalarını, o zamanlar ellerinin tenimde bıraktığı tedirgin edici ve iğrenç hissi yeniden yaşar gibi oldum. Son birkaç yıldır orama bir sürü erkek dokunduğu halde Arnold’ın eli de o adamın eli kadar tedirgin ediciydi.

Arnold acınacak bir okşama girişiminde bulunarak başparmağını beceriksizce bir yukarı bir aşağı götürmeye başladı. Bedenini bana iyice yaklaştırdı. İçtiği viski ve puolar yüzünden leş gibi alkol kokan nefesiyle ağzının içinde “O gece restorandan içeri girdiğin andan beri sana yakın olmayı bekliyordum” diye bir şeyler geveledi. Caesar ile göz göze geldik. Gözlerine sert ve uzlaşmasız, soğuk ve ifade-siz bir bakış yerleşmişti. Tepki vermeyerek bana benden ne beklediğini anlatmış oluyordu.

Sözleşmede böyle bir şeyin söz konusu dahi olamayacağını belirtmemiştim, değil mi? Canı her istediğinde buraya birilerini davet edip onlara da bir tur dönme fırsatı veremeyeceğini de söylememiştim. Arnold “Sen de istiyordun, öyle değil mi?” dedi. Bacağımı kavrayan eli beni gittikçe daha çok sıkmaya başlamıştı ve başparmağı tenimin üstünde sürtünme izleri bırakacak kadar sertçe geziyordu.

Ağzımda biriken safra suyunu ve bedenimi tir tir titreten tiksinti-yi tek bir hamlede yutarak dikkatimi önümde duran adama verme-ye çalıştım. Elimi gömleğinin ikinci düğmesine uzanmaya zorladım, yüzüme bir gülücük oturttum ve bedenimdeki gerginliğin bunu yapabilecek kadar gevşemesini diledim. Ağlayan yüreğimi susturmaya çalıştım.

Arnold beni baştan çıkarmak niyetiyle kulağıma bayağı zor anlaşılan bir sesle “Sana vermemi istiyorsun, değil mi?” diye fısıldadı. Kulağıma dolan sesi –tıpkı kendisi gibi, tıpkı buna katlanmak zorunda olan kendim gibi– aşırı derecede zavallıydı.

Düşünmeyi bırak, dedim kendi kendime; hissetmeyi bırak, tekrar o kadına dönüş. Yeniden Honey ol, yeniden bunu yapabilecek olan kadına dönüş.

Honey’nin sesiyle “Yatak odasında daha rahat oluruz” dedim. Yüzümde onun makyajı, üzerimde onun giysileri vardı, sadece onun kişiliğine geçiş yapmayı unutmuştum. Yüzümdeki gülüşün derinleştiğini hissettim. Ayağa kalkıp biraz oyalandım, vücudumu iyice görsün diye önünde dolaşıp gerindim. Arnold’ı elinden tuttum ve kendisi de ayağa kalkıp bizim peşimiz sıra odadan çıkmış ve koridoru geçip yatak odası kapısına kadar gelmiş olan adamı umursamadım. Viskisi ile purosunu elinden bırakmayan Caesar, televizyon izlermiş gibi yatak odasının kapısında durdu.

Honey’nin kısık, seksi sesiyle “Giysilerini çıkart” dedim, “ve yatağa uzan. Bir dakika sonra yanına geleceğim.”

Sarhoş ve her tarafından çaresizlik akan Arnold giysilerini birkaç saniyede parçalarcasına çıkardı. Bu tipleri iyi tanırdım: Düzülmek için kendilerine yalvaran genç kadınlar masalını orada burada anlatırlardı, ama hayatlarında kendi karılarından başka hiç kimseyle birlikte olmadıkları her hallerinden anlaşılırdı. O da bunlardan biri olabilirdi. Ya da vaktiyle bir iki sekretere cinsel tacizde bulunmakla yetinen, bunun da “kadınlarla arası iyi olan” bir erkek sayılması için yeterli olduğunu sanan tiplerdendi.

Bir saniye için ona arkamı döndüm ve elimi kapı koluna koyarak

sert bakışlarımı kapının önünde bekleyen adamın gözlerine diktim. Onun bunlarla ilgisi olamazdı.

Kapıyı kararlı bir tık sesiyle kapattım ve kilitteki anahtarı çevirdim.

Sonra arkama dönüp yatakta çırılçıplak uzanmış olan Arnold’a baktım. Tuhaf bir şekilde sağlam ve hareketsiz bir kütleyi çağrıştıran tombul ve sarkık bedeninin soluk ve peltemsi bir hali vardı. Yüzünden istek akıyordu, penisi kalkmış ve hazır durumdaydı.

Siyah çoraplarını ayaklarından çıkarmamıştı; çorapların baldırlarının ön kısmına kadar çekilmiş hallerine bakılırsa, bunları yatağa uzanmadan az önce çekmiş olmalıydı.

Honey olsaydı, bunu kolay lokma olarak görürdü.

Ama burada bulunan kişi Eve’di. Honey’nin sesini, Honey’nin gü-lücüğünü kullanıyordu, ama yatağın yanına gelip iş için soyunmaya başlayan Eve’in ta kendisiydi.

14 Temmuz 1996

Dün yazı yazma işini bir anda kesmek zorunda kaldım, çünkü yazarken hepsini yeni baştan yaşıyormuş gibi oldum ve kendime bir şey yapmaktan korktum.

Caesar gideli iki saat oluyor. Bu işi onun istediği her insanla –canı ne zaman yapmamı isterse o zaman– yapacağımı söylemek için bu-raya gelmişti. Yapmazsam parayı da, öbür ayın kirasını da vermeyecekti. Üstelik nereye gidersem gideyim peşime düşüp beni bulacak ve öldürecekti. “Altı ayın sonunda –süre şimdi altı aya çıkmıştı– durumu gözden geçirip seni sözleşmeden azletmeyi isteyip istemediği-me karar vereceğim.”

Gözlerinde laflarının boş tehdit olmadığını söyleyen bir şeyler vardı; soğuk ve ağırkanlı beden dilinde onu vaadini yerine getirmekten alıkoyacak hiçbir şey olmadığını garanti eden bir şeyler. Bunu yapabilecek, yani beni öldürebilecek kadar zengin ve nüfuzlu biri olduğundan hiç kuşku yoktu.

Kanepemde oturan adama bakınca bütün hayat kadınlarının kendilerini gizlice takip ettiğini bildikleri erken ölümün gölgesini görür gibi oldum ve hiçbir şey söylemedim. Ne söyleyebilirdim ki? Önceden kalan kırk beş bini de vermemişti –sürenin sonunda toplu olarak alınan bir para olacaktı– ve gidebileceğim hiçbir yer yoktu. Polisin de beni ciddiye alacağından kuşkuluydum ve tekrar eskortluk yapmaya başlamadan önce normal bir iş arayarak geçirdiğim aylar boyunca birikimlerim de tükenmişti.

“Anlaşıldı mı?” dedi bana.

Gözlerimi ona diktim. Anlaşılmaktan kastettiği tabii ki şuydu: Koşullarımı kabul edeceksin.

“Sessizlikten hiç hoşlanmam” dedi.

“Evet” dedim.

“Kabul ettiğin için senin adına sevindim.”

Ve sonra... sonra bana aslında kim olduğunu gösterdi. Karısıyla kaybettiği ilişkinin özlemini çeken, ilk ve tek seferden sonra ağlayan o beceriksiz ve amatör adam bir yalandan ibaret. Öyle biri yaşamıyor.

Caesar’ın onunla hiç ilgisi yok. Gerçek Caesar bedenimi öyle bir morarttı ki şu anda hareket etmekte zorlanıyorum. Bana kendimi öylesine aşağılanmış hissettirdi ki, hiçbir şey düşünecek halde değilim. Gerçek Caesar şeytanın ta kendisi. Ve ben onunla bir anlaşma yaptım.

Artık uyumalıyım, bedenimin yarın biraz daha iyi olacağını umut ediyorum. O çabuk iyileşebilir, ama ruhumu ne yapacağım?

Ben

30 Temmuz 1996

Hepsi Arnold gibi değil; bu arada onu da tekrar “görmek” zorunda kaldım.

Çoğu Arnold’dan çok daha kötü. Birkaç tanesi onun gibi acınacak halde, ama ötekiler...

İşin en kötü yanı artık Honey'nin buradan gitmiş olması. Beni terk etti. Artık ona ulaşamıyorum, artık maske, takıldığı yerde durmuyor. Bu şeyleri yapan benim. Daima ben. Eve.

Bütün zamanımı banyoda, duşta, ağlayarak, giysilerimi ve zaten temiz olan yatak takımlarını değiştirerek geçiriyorum. Artık kendi yatak odamda da uyumuyorum. Etrafım anılarla, neredeyse somut gibi görünen imgelerle ve yaşadıklarımın hissettirdiği duygularla çevrilmiş halde uyanmamak için küçük odada uyuyorum.

Dawn, kadın satıcılarından vebalı insanlardan kaçır gibi uzak durmamı söylemişti: "İliğini kemiğini sömürüp, neyin var neyin yoksa alırlar sonra da başkasını bulurlar. Bu daima böyledir."

Benim halime bak: Bir kadın satıcısının eline düşmekle kalmadım, aynı zamanda kentin en klas, en lüks takılan satıcısı gelip beni buldu. İlgimi kemiğimi sömürüyor ve büyük ihtimalle başkasını aradığı da yok.

on altıncı bölüm

libby

“Şimdi beni dinle Butch: İkimiz de Jack’in seni bu sabah yürüyüşe çıkardığını biliyoruz. Yani eğer aklından seni şu anda dışarı çıkaracağımı geçiriyorsan, işimiz var demektir.”

Butch tasmaşını ağzına almış, kocaman siyah gözlerini bana dikmiş, gözlerle kapının yanındaki yerinde inleyip duruyor.

Ona “Yoksa bana duygu sömürüsü mü yapıyorsun?” diye soruyorum.

Bir inilti daha duyuluyor; bu seferki öncekinden daha uzun, daha yumuşak ve daha acıklı. Başı tek bir yana eğiliyor, hatta gözleri bile büyüyor.

Ona “Sen köpeklerin yüz karası” diyorum. “Bu numaranı hiç kimse yutmaz.”

Yanıt olarak bir inilti sesi çıkarıyor. Tabii ki bunu bir güzel yutacağım. Yutmadığım hiç olmadı. Ne zaman kötü bir şey yapacak olsa, gidip mutfak masasının altına saklanıyor ve ben onu affedene kadar inliyor ve tatlı tatlı bakıyor.

“Bak, sorun şu ki, psikolojik danışmandan döndüğüm günden beri evden dışarı adımımı atmadım. Dışarı çıkmam için herhangi bir neden yok ve ben dışarıda olmaktan hoşlanmıyorum. Evde kendimi çok daha güvende hissediyorum, burada gözlerini dikip bana bakan insanlar da yok.” Yere yüzükoyun uzanıp başını patilerinin üzerine koyarken mavi ve gü-

müş renkli tasmaı bir şakırtı sesiyle ahşap zemine çarpıyor.

Buna inanamıyorum. Bir köpek yüzünden kendimi suçlu hissediyorum. Üstelik benim köpeğim bile değil.

Butch'un bu kadar küçük bir köpek için fazla dramatik bir şekilde içini çektiğini hissedebiliyorum, ama yaptığı şey istenilen etkiyi yaratmayı başarıyor: "Hadi gel" diyorum, "arka kapıya doğru gidelim de, yeniden dışarı çıkabilmek için gücümü toplayayım."

Sanki bu söylediklerimin gerçekliğinden emin olamamış gibi ayağa kalkarken oyalanıyor. Ama blucinimi üzerime geçirmek ve bir şapka bulmak için yatak odama girdiğimde koridorda zafer dansı yaptığmdan eminim.

Evin yan kapısına kadar sorunsuz gelmeyi başardım, ama burada, evin kaldırımıyla birleştiğı noktada, ayağımı evin sınırlarından dışarı çıkarma konusunda ciddi bir problemle karşı karşıyayım.

Böyle bir derdi olmadığı her halinden anlaşılan Butch başı yana eğilmiş, gözleri bana dikilmiş halde kaldırımda oturuyor. Düşmemek için evin pürüzlü, krem rengi duvarlarına tutunuyorum ve bedenime almaya çalıştığım hava onu soluyamayacak kadar hızla girip çıkıyor.

Kendi kendime *Bunu yapabilirim* diyorum. *Bunu yapabilirim.*

Yine de, bedenim yerinden oynamıyor. Sağ ayağım yerden kalkıp ileri gidemiyor. Göğsüm öncekinden bile daha hızlı inip kalkıyor.

Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim.

Artık bu nasıl olacaksa, asfalta değip değmediklerini görmek için kendimi aşağı doğru, spor ayakkabılı ayaklarıma bakmaya zorluyorum. Değmediklerini görüyorum.

Bunu yapabilirim. Daha önce iki kez yapmıştım, şimdi de yapabilirim.

Bir GÜM! sesi aniden vücudumu sarsıyor ve şiddetle titrerken sesin bütün hücrelerime kadar yayıldığını hissediyorum. Sokağa bakıp gürültüyü ve gürültünün kaynağını bulmaya çalışıyorum ve tekrar GÜM! diye bir ses duyuyorum. Araba lastiklerinin acı feryadını duyabiliyorum, vücudumun bir tarafa savrulduğunu hissedebiliyorum, üstüme üstüme gelen duvarı ve elektrik direğini görebiliyorum...

Bir daha asla gerçekleşmeyecek olan, neredeyse bir ay önce olup biten ve artık geçmişte kalan çarpışmanın beklentisiyle sendeleyerek arkaya gidiyorum. Ama bana şu anda oluyormuş gibi geliyor ve deli gibi nefes alıp veriyorum.

Butch kaldırıma oturmuş beni seyrediyor.

En sonunda "*Hadi gel, Butch*" demeyi beceriyorum. Ama sesim çıkmıyor. Tıpkı kaza sonrasındaki gibi dudaklarım kıpırdıyor, ama sesim çıkmıyor. "*Butch!*" diyorum. Ses yok. Ses yok. Buna afoni deniyormuş. Elim boğazıma götürüyorum ve bu hareketimle Butch'a peşimden gelmesini anlatabilirim umuduyla arkama dönüyorum.

Genellikle kontrol altında tutabildiğim sancı bir kez daha vücudumun orta yerine saplanıyor ve kendimi zorla hareket ettirmek, ayaklarımı sürüye sürüye evin güvenli ortamına sığınmak için kollarımı bedenime doluyorum. Butch bir anda yanımda bitiveriyor, benimle birlikte yürüyor ve sürekli başını kaldırıp insanların yüzündeki endişe ifadesini çağrıştıran bir bakışla beni süzüyor.

Çıkmayan sesimle ona "*Geçecek*" diyorum. "*İçeri girince hepsi geçecek.*"

Mutfak kapısını arkamdan kapattığım anda bedenim çözülp gevşiyor. "Sen iyi misin, Butch?" diye soruyorum. Kendi sesim kulağıma hayatta özleyeceğimi sanmadığım bir tatlılıkla doluyor.

Butch havlayarak yanıt veriyor.

"İyi, çok iyi." Lavaboya gidip soğuk su musluğunu açıyo-

rum ve yüzüme su çarpıyorum; oksijenin artık kolayca akciğerlerime dolmasının güzelliğiyle birlikte suyun tenimde bıraktığı serinlik hissinin tadını çıkarıyorum.

Butch'a "Gidip biraz uzanacağım" diyorum, "ve ağrı kesici alacağım." Doktorumdan biraz daha fazlasını istediğim halde geçtiğimiz haftayı neredeyse onlara hiç ihtiyaç duymadan geçirmeyi başarmıştım. Ama şu anda ihtiyacım var. Bu ağrıyı kökünden yok edip, uyumamı sağlamaları için onlara ihtiyacım var.

Butch hiç sesini çıkarmadan ardım sıra yatak odasına geliyor. İki tableti alıp yatağa uzanmamı bekliyor. Yerleştiğim anda yatağa zıplıyor ve bana sokulup yatıyor. Jack yeniden yukarıda yatmaya başladığından beri neredeyse her gece bunu yapıyor. Galiba ona aşağı inmesini ve insanların yatağında uyuma fikrine alışmaktan vazgeçmesini söylemem gerekiyor, ama ilaçlar bedenime yayılıp etkilerini göstermeye başladığında elimi uzatıyorum ve parmaklarımı tembel tembel onun tüylerinin arasından geçiriyorum. İşin aslı, ben bu eve mahkûmum ve Butch yanımda olduğu için kendimi çok daha iyi hissediyorum.

libby

Bugün, Eve sırtüstü uzanmış ve fal taşı gibi açılmış gözlerini yukarı dikmiş. Hiç hareket etmiyor. Sanki içindeki tüm yaşam enerjisi sökülüp alınmış, dünyaya verecek hiçbir şeyi kalmamış.

Fısıltıyla “Başına gelenlere çok üzüldüm” diyorum.

Başını bana doğru çevirip gülümsüyor. “Senin suçun değil” diyor. “*Ben de senin başına gelenlere üzüldüm*” diyor. Sonra tekrar gözlerini kırpmadan tavana bakıp, neredeyse ölü gibi yatmaya devam ediyor.

eve

14 Ağustos 1996

Bugün dışarı çıkıp en çok sevdiğim şeylerden birini yaptım ve denizi yürüyüş yolundan ayıran duvara oturup kitap okudum. Gündüz saatlerinde canımın istediği kadar dışarıda vakit geçirmek harika bir şey. Çoğu zaman betonun üstüne sırtüstü uzanıp okuduğum kitabı göğsüme yaslıyorum ve önümden geçip giden dünyanın seslerine kulak veriyorum.

Yaptığım şey ruhumu dinlendiriyor, zihnimi temizliyor ve bedenimi güçlendiriyor. Her zaman Hove'a kadar olan kısacık mesafeyi yürüyerek gidiyorum, çünkü orada Brighton'a kıyasla daha az insan oluyor.

Sırtüstü uzanmış, elimde tuttuğum kitabın sayfalarını yutarcasına okurken biri bana "Noël Coward okuyan birine rastlamayalı çok oluyor" dedi.

Jack Britcham. Başımı kaldırdığımda Jack Britcham'ı göreceğimi biliyordum. Görünce de ya kendimi kaybedip gözyaşlarına boğulacak ya da insanın yıllardır görmediği bir dostuyla karşılaştığında yaptığı gibi üzerine atlayıp sarılacaktım.

Kitabı indirip başımı yana çevirmeden önce derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapatıp açtım.

Onu gördüğüm an binlerce melek bir ağızdan şarkı söylemeye başladı ve yapacağımı sandığım şeylerden hiçbirini yapmadım. Sadece ona bakakaldım. İçime bir ağız dolusu havayı çekip, sanki elimde Noël Coward'ın en çok sevdiğim oyununu tuttuğumun farkında de-

ğilmişim gibi kapağına bakmak için kitabı yerinden oynattım.

Ben ona tekrar bakınca “Sadece Eve” dedi.

“Selam” dedim. Varlığımın geri kalan kısmı gibi tutulup kaldığı halde ağzımın oynaması beni şaşırttı. Durumu açıklayabilen tek sözcük buydu: Tutulup kalmak.

Tekrar havayı içime çektim ve onun boya damlalarıyla kaplı işçi tulumunun altında kalan göğsünün nefes alırken tıpkı benimki gibi epeyce bir yükseldikten sonra iyice aşağı doğru çöktüğünü fark ettim. Elleri temizdi, ama saçlarında ve yüzünde beyaz benekler vardı.

“Çılgın Ruh onun en güzel kitaplarından biri” dedim. “Biraz çılgınca, ama oldukça sürükleyici ve dokunaklı.”

Doğrularak oturduğumda, Jack’in saçlarımın omzumun etrafındaki bölgeye dökülüşünü seyrettiğini gördüm. Çoğu zaman beni seyreden erkekleri ben de seyredirdim ve onun gözlerinde beni erkeklerden soğutan o bakışı görmemiştim. Saçlarıma baktığında, ben ona hoşuna gidecek bir şeyler yaparken elleriyle onları sarmanın, çekiştirmenin ya da parmaklarını saçlarımın arasından geçirmenin hayalini kurmuyordu. Jack Britcham, saçlarımın omzuma dökülüşünü tıpkı bir insanın bir şelaleyi seyrederken hissettiği büyülenmişlik ve hayranlık duygularıyla seyrediyordu. Hatta saygıyla izlediği bile söylenebilirdi.

“Galiba ben bunu okumadım” dedi. “Yani okumadığımı biliyorum da bunu neden söylediğimi bilmiyorum.”

“Bir şey söylemiş olmak için mi?” diye sordum.

“Sanırım haklısın.”

Kısacık bir an birbirimize bakakaldık, sonra ikimiz de aynı anda konuşmaya başladık. Sonra ikimiz de sustuk. Ve tekrar konuşmaya başladık. Sonra sustuk. Daha önce hiç kimseyle böyle bir eşzamanlılık yaşamamıştım. Biraz bekledikten sonra ben elimi kaldırdım ve “Sıra sende” anlamında bir el işareti yaptım.

Gülümsemesiyle midemdeki tüm kelebekler kanat çırpmaya başlamadan önce o özel piruet hareketini yaptılar. “Ben sana diyecektim ki, seninle tanıştığımız günden beri gittiğim her yerde senin ikiz-

lerini görür oldum. Saçma olduğunu biliyorum, ama sürekli seni görüyorum, ama sonra gördüğümün sen olmadığını anlıyorum. Bundan bir dakika önce, seni gördüğümde kendi kendime, kim olduğum hakkında en ufak fikri olmayan bir kadına derdimi anlatmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm.”

“Bana da aynısı oldu” diyerek itirafta bulundum. “Tek farkı, ben hiç kimsenin yanına gitmedim.”

Gözleri aydınlanarak “Sahi mi?” diye sordu. Sonra gözlerini bir sıkıntı bulutu kapladı. “Peki, o zaman niçin beni aramadın?”

Çünkü ben bir *fahişeyim*, dedim kendi kendime. Çünkü haftanın çoğu gecesi tanımadığım ve hoşlanmadığım erkekler, ruhumu sattığım Şeytan olduklarını anlamadan, sırf bu basit nedenden ötürü içime giriyorlar ve beni aşağılıyorlar. Çünkü sen asla benim gibi bir kadını sevemezsin. Çünkü ben senin gerçekte olduğun adamı asla sevemem; ben seni sadece zihnimde yaşattığım adam olarak sevebilirim.

“Arayamadım işte” dedim.

Jack Britcham’ın gülümsemesi beni azar azar öldürüyor, çünkü öyle masum ve iyi görünüyor ki! Tüm bunlara rağmen, her şey dış görünüşten ibaret de olabilir. Jack Britcham aslında hiç de böyle bir insan olmayabilir. Elliot’ın uyuşturucu kullanımını göz ardı etmiş, Caesar’ın hayat kadınlarına gitme hikâyesini yeterince önemsemediğim. Jack Britcham’da “gözden kaçırılabilir” nelerin olabileceğini, beni ruhundaki karanlığa götürebilecek ve görmezden gelebileceğim ne gibi küçük ipuçları bulabileceğini merak ettim.

Zamanın o noktasında bunların hiç önemi yoktu, çünkü Jack önümde durmuş bana gülümsüyordu. Ve bu upuzun aylar boyunca bundan daha çok istediğim başka bir şey olmamıştı.

Bu, dünyanın en normal şeyiymiş gibi, ben de ona gülümsedim. Sonra ikimiz de aynı anda konuşmaya başladık, sustuk, sonra yeniden başladık ve tekrar sustuk. Parmağımı kaldırıp onu işaret ettim. Dişlerini göstere göstere gülümseyerek beni bir kez daha mahvetti.

“Benimle yürüyüşe gelir misin?” diye sordu. “Sahile çıksak nasıl olur? Evden kafamı boşaltmak için çıkmıştım.” Giysilerini göster-

di. “Hâlâ evimin üstünde çalışıyorum –işler iyice büyüdü– ve yürüyerek Brighton’a gidip gelmeyi çok seviyorum. Benimle yürüyüş yapar mısın?”

“Evet” dedim.

Büyük bir şaşkınlıkla “Yürüyecek misin yani?” diye sordu.

“Ben de tam sana daha sonra bir randevum olduğu için eve doğru gideceğimi söyleyecektim ve işe hemen geri dönmek zorunda değilsen azıcık yürümek ister miydin diye soracaktım.”

“Sahiden mi?” diye sordu.

“Evet.”

Bana bakarken yüzünde beliren gülümseme belkemiğimden yukarı doğru kayan kuyruklu yıldızlar gönderdi. “Vay be. Böyle bir şeyin başıma gelme sıklığını saymak istesem tek parmak yeter” dedi.

“Sahi mi?”

“Evet.”

Duvardan kayarak aşağı indim ve çok kısa bir an sanki bana yardım etmek istiyormuş, ama yardımını nasıl algılayacağımdan emin olamamış gibi baktı. Bu benim hoşuma gitti; kişisel alanıma saygı göstermesinden hoşlanmıştım.

Ağır adımlarla, deniz kenarının keyfini çıkararak yürüdük. El ele tutuşabilecek kadar yakındık ve bana sanki el ele tutuşmamız gerekiyormuş, sanki hayatta kendi yolumuzu bulmaya çalışırken birbirimize sıkı sıkı tutunabilecek kadar uzun bir süredir birlikteymişiz gibi geliyordu.

“Ne konuşacağımı bilmiyorum” dedi. “Bunca zamandır seninle tekrar karşılaşmanın hayalini kurdum ve sende engin bilgili ve akli başında biri izlenimini bırakabileyim diye kafamda sohbetler tasarladım. Şu anda onlardan tekini bile anımsamıyorum.”

“Ben de” diye karşılık verdim.

“Geçen sefer sadece beş dakika konuşabilmiştik.”

“Biliyorum.”

“Ama seni bir türlü aklımdan çıkaramadım.”

“Ben de.”

Durup bana doğru dönünce, ben de durdum ve ona doğru döndüm. “Şu anda öpüşüyor olmamız gerektiğini hissediyorum” dedi.

“Ben de öyle hissediyorum” dedim. Sürekli benim düşündüğüm şeyleri dile getirmesi iyice tuhaf kaçmaya başlamıştı.

Yutkundu; tam öne doğru bir adım atıp bunu yapacağı sırada gerçek hayat birden karşıma dikildi. Ben aslında kendimi nasıl kurtaracağımı bilemediğim, her durumda başarısızlığa mahkûm olduğum bir tuzağın içinden çıkamayan bir fahişeydim. Derdi tasası olmayan, önüne gelen erkekle ilişki yaşayabilecek yirmi beş yaşında bir kadın değildim.

Ben öne doğru bir adım attım, o da attı.

İnsanlar yanımdan geçip gidiyor, Londra’dakilerin yaptığı gibi ayıplayan ya da dikkat eden gözlerle bakmıyorlardı. Burada, bu geniş gezinti yolunda her şey serbestti. Bedenlerimiz birbirine değdi ve ne bir kıvılcım, ne bir ateşleme, ne de ani bir tutku patlaması yaşandı. Yaşanan, bunlardan çok daha güzel bir şeydi. Sanki ona bu şekilde dokunarak varlığımın derinlerindeki öze ulaşmasına ve sevgi dolu kollarıyla ruhumu sarmasına yol açmıştım. Ruh eşimle karşılaştığımdan zerrece kuşkum kalmamıştı.

Öpücük güzel olduğu halde, tüm bunların yanında önemsiz bir ayrıntı olarak kalıyordu.

Eve

15 Ağustos 1996

Tanrım, son günlük kaydım fazlasıyla coşkulu, değil mi?

Yine de, buna hiç şaşırmadım; ben sadece başıma gelen hoş bir şeyi yazmak istemiştim. Ve deniz kıyısında Jack Britcham ile öpüşmek büyük olasılıkla HAYATTA başıma gelen en güzel şeylerden biriydi.

Bana çok güzel gelen öpüşmemiz sadece bir iki dakika sürmüş, sonrasında ikimiz de birbirimizden uzaklaşıp sessiz ve çekingen bir

şekilde kıkırdayarak ayaklarımıza bakmaya başlamıştık. Bu halimiz ikimiz için de saçma ve utanç vericiydi.

Hâlâ ayaklarına bakıp gülümseyerek “Tanrım bize neler oluyor?” dedi.

“Yaz ortası çılginlığı olabilir mi?” diye yanıtladım.

“Benimle akşam yemeğine çıkar mısın?” diye sordu. “Her şeyi olması gerektiği gibi yapalım.”

Brighton, Hove, Worthing, Shoreham’da –muhtemelen Sussex’in çoğu yerinde– ve Londra’da bulunan en iyi restoranlara dünyanın en alçak adamlarıyla birlikte gitmiştim. Özellikle son iki aydır akşam yemeğine her oturuşumda masada beni düzerken canımı yakmaktan zevk alan en az iki adam oluyordu ve adamlara muhabbetlerini çok keyifli bulduğum numarası yapmak zorundaydım. Hayatta yapmayı istediğim en son şey, hoşlandığım biriyle akşam yemeğine çıkmaktı. “Hayır, teşekkürler” diye yanıtladım.

Üzgün bir ifadeyle “Ah” dedi, “ah, haklısın. Özür dilerim.”

“Seninle bir ilgisi yok. Akşam yemeğine çıkmaktan hoşlanmam.”

“Ah, tamam. O zaman bir içki nasıl olur?”

“Sen hâlâ düzeltmeye uğraştığın şu evi bana bir gezdirsene nasıl olur?”

“Gerçekten görmeyi ister misin?”

“İsterim.”

“Harika.” Sahiden sevinmiş görünüyordu. “Bu akşam bir randevun olduğuna göre yarın akşam sana uyar mı?”

“Şunu yarın öğleden sonra yapsak bana uyar” diye yanıtladım.

Gözlerini gökyüzüne dikip bir şeyleri hesaplıyormuş gibi yaptı. “Sanırım yarın öğleden sonraki toplantımın saatini değiştirebilirim. Üç buçuk iyi mi?”

“Mükemmel.”

“Toplantı saatini değiştirememem ihtimaline karşı numaranı alabilir miyim?”

“Hayır” diye yanıtladım. “Eğer toplantı saatini değiştiremezsen, kaderin bize bir şey söylemeye çalıştığını düşünebiliriz. Sen bana ad-

resini ver, umarım yarın görüşürüz.”

Birazdan oraya gitmek üzere yola çıkacağım.

Nasıl heyecanlı olduğumu sana anlatamam. Peter ile ilk randevumuzdan beri hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

Geriye bakıp düşününce öpücük konusunda biraz baştan savma davrandığımı görüyorum. Sence de öyle değil mi? Yıllardır –yani gerçek anlamıyla yıllardır– hiç kimseyi öpmediğim düşünülecek olursa, bunun üzerinde daha fazla durmadığıma inanamıyorum. Çok güzeldi ve öpüşmeyi hatırlamaktan daha farklı bir şeydi. Belki de Elliot’ı iyice tanıdıktan sonra onunla öpüşmekten pek hoşlanmamamla ilgisi vardır. Jack’le öpüşmek bambaşka bir şeydi: Öylesine güzel ve saf, öylesine yumuşak ve şefkatliydi ki!

Jack beni öpene kadar öpüşmeyi ne kadar çok sevdiğimi unutmuş gibiydim. Hayal ettiğimden çok daha güzeldi. Umarım bu öğleden sonra o öpücüğün arkası gelir.

Yalnızca öpücükler olsun. Gerçekten başka bir şey istediğim yok.

Eve

15 Ağustos 1996

Caesar kapının ziline basıp duruyor, bense uyuduğum küçük yatak odasında yere oturmuş bunları yazıyorum, çünkü dışarıdaki tuncumsu sokak lambasından içeriye ışıkları açmadan oturmamı sağlayacak kadar aydınlık giriyor. Yatakta oturursam sokaktan eve baktığında gölgemi görebileceğini düşünerek yere oturdum. Görebileceğini sanmıyorum, ama yine de o riski alamazdım.

Bunun acısını yarın benden çıkaracak, çünkü eve döndüğümde telesekreterde ondan gelen ve bana uğrayacağını söyleyen bir mesaj duruyordu. “Uğramak” sözünden onun buraya tek başına geleceği anlamını çıkarsam da, yine de emin olamazdım. Her durumda, yaşadığım öğleden sonranın ardından hiç kimseye servis yapacak

durumda değilim. Âşık olduğum adamın kokusu hâlâ üzerimdeyken ve gitmesin diye yıkanmayı bile istemiyorken bunu nasıl yapabilirim?

Caesar yarın canının istediği her şeyi yapabilir, umurumda olmaz. Umurumda olan tek şey, bu gece Jack Britcham'a ait anılarım-la baş başa kalabilmek. Onca öpücükten sonra hassaslaşmış ve hafiften sızlayan dudaklarıma dokunmadan duramıyorum. Tüm o tadına doyum olmaz enfes öpücükler. Dünya üzerindeki herhangi bir dilde öpüşmemizin neye benzediğini anlatmama yetecek sözcüklerin bulunduğunu sanmıyorum. Olanları buraya yazdıktan sonra onları bu sayfalarda hapsetmeyi ve böylece hissettiklerimizi tekrar tekrar yaşamayı isterdim.

Zil sesi durdu. Caesar vaz mı geçti, yoksa binaya girmenin başka bir yolunu mu arıyor, bilmiyorum. Bunların hiçbirisi umurumda değil. İçeri girmek için kapıyı kırması gerekiyor.

Jack Britcham'ın evi dışarıdan olağanüstü görünüyordu; deniz kıyısına inen o aşırı pahalı caddelerden birinin üzerinde bulunan devasa ve müstakil bir binaydı. Ön cephesi havadaki tuz ve güneş yüzünden solmuş olsa da hâlâ o şahane tereyağı ile krema benzeri rengini kaybetmemişti. Pencerelede ahşap doğramadan yapılmış ve boyalarında yer yer çatlaklar olan eski ve güzel çerçeveler vardı ve ön kapıya çıkan taş basamaklar yıllardır buraya gelip giden insanların ayak izlerinden aşınmıştı.

Yeni olduğu her halinden belli olan ön kapıya giden merdivenleri çıkarken yıllar boyunca buraya gelen insanların içinden kaç kişinin benim durumumu yaşadığını merak ettim: Acaba içlerinden kaç kişi bu merdivenleri âşık olduklarına inandıkları biriyle buluşmak için çıkmıştı? Acaba kaç kez aşk bu yorgun basamakları tırmanmış ve kalıcı olabilmıştı?

Jack birkaç saniye içinde kapıyı açtı ve birbirimizi görünce gezinti yolunda olduğu gibi ikimiz de tatlı tatlı gülümsedik. Kendime engel olamıyordum, onun da engel olabildiğini sanmıyorum. Jack Britcham yüzümde gülücükler açıtırıyordu.

“Geldin işte” dedi.

“Sen de gelmişsin” dedim.

Üzerinde işe giderken giydiği kıyafet vardı –bir ofiste çalıştığını tahmin ediyordum–; ayrıca, evrak çantasının kapının yanındaki duruşundan ve ceketinin merdiven tırabzanına asılmış halinden içeri henüz girdiği anlaşılıyordu. “Eve şimdi mi geldin?” diye sordum.

Siyah deri evrak çantasına göz atarak “Evet” dedi. “Toplantının saatini değiştiremedim, ben de kurtulmak için acil bir iş uydurmak zorunda kaldım.”

“Acaba sana inanmışlar mıdır?” diye sordum.

“Yarın işe gidince anlayacağım. Artık masamın üstünde ya bir P45¹⁵ ya da bir fincan çay bulurum. Hangisini bulursam onunla yaşamayı öğreneceğim.”

Bana evi gezdirdi. Her odanın kendine ait küçük bir dünyası, küçük bir öyküsü vardı. Kimi odalar çınlıçplaktı: Buralarda kaldırılmış döşeme tahtaları, gri alçı ve yeni kırmızı-kahverengi arası alçı dışında kazınmış duvarlar, parça parça boyalarla kaplı tavanlar, yeni ve zarif gül biçimli kartonpiyerini ve avizesini bekleyerek tavandan eğri büğrü sarkan tek ampullü lambalar göze çarpıyordu. Öteki odalar daha da haraptı. Duvarlarda elektrik kablolarının çıkarıldığı ve yenilendiği yerlerde kocaman delikler ve şeritler vardı; zeminde boruların yeniden döşendiği kısımlar kaldırılmıştı ve duvarlarda hâlâ kazılıp çıkarılmayı bekleyen çok eski bir duvar kâğıdının kalıntıları duruyordu. Süpürgeliklerin çoğu yerlerinden çıkarılmıştı ve şömineler insanın içinde onlar tarafından emilip yutulma korkusunu yaratan, ağzını açmış bekleyen karanlık delikler gibiydi. Öte yandan bazı odalarda sadece boya işi kalmıştı; takılmış süpürgelikleri, yerleştirilmiş radyatörleri, tavandaki gül biçimindeki kartonpiyere monte edilen süslü ferforjeden avizeleri, temizlenmiş ve boyanın ardından halı döşenmeye hazır haldeki zeminleri, kuru alçıyla pürüzsüz hale getirilmiş duvarları, siyah demirden çerçevelerle kaplanmış ve bir aleve yuva olabilmek için kışı bekleyen şömineleriyle kusursuzca toparlanıp düzenlenmişlerdi.

15. Britanya’da işten çıkarılan kişiye verilen ve çalışanın ödediği vergilerin bir dökümünün bulunduğu resmi belge. (ç.n.)

Birkaç oda –onun yatak odası, büyük banyo ve devasa mutfak– tamamlanmıştı. Belli ki, işin geri kalanı yapıldığı sırada onun orada yaşayabilmesi için hazır edilmişlerdi. İçine girebildiğim her odaya gir-dim ve tarihin kendisine bu kadar yakından dokunabilmenin keyfi-ni çıkararak ellerimi duvarların üzerinde gezdirdim. Yaşadığım daire eski bir Victoria Dönemi evinin apartman daireleri halinde bölün-me-siyle ortaya çıkarıldığı halde evin ruhu ve ruhuyla birlikte onun barın-dırıldığı tarihi izler de silinip atılmıştı. Geriye sadece bir boşluk, beyaz-lık ve bejlik kalmıştı.

Jack Britcham tarafından son derece zarif ve dikkatle restore edilen bu mekânın her tarafından tarih, bir zamanlar orada yaşayan insanların hayatları ve bir zamanlar orada yaşanan onlarca hikâye fışkırıyordu. Sanki evin kalbi parmaklarımın ucunda atıyordu. İçim-den başımı duvarlara dayamak, bu kalbin sesine ve geçmişin bölük pörçük hikâyelerine kulak vermek geldi; sanki bunu yaparsam yıllar önce ölmüş insanların unutulup gitmesine engel olabilecektim.

Bunun çok aptalca bir şey olduğunu biliyorum, ama Jack Britc-ham bana deli muamelesi yapmadı. Beni sadece bir odadan diğeri-ne götürerek duvarlara dokunmama ve bir süre öylece ayakta du-rup kendimi oranın bir parçası gibi hissetmeme izin verdi.

Nihayet mutfğa gidip su ısıtıcısını çalıştırdığımızda ona “Burası güzel bir yer” dedim.

“Teşekkür ederim” diye karşılık verdi.

“Aslında, güzel bile yeterince iyi bir sözcükmüş gibi gelmiyor. Ki-fayetsiz kalıyor.”

“Aklımdan seni geçirdiğimde ben de bunun aynısını düşünüyö-rum. Seni kendi zihnimde tanımlamaya kalkıştığımda güzel olduğu-nu biliyorum, ama bu sözcük yeterli gelmiyor.”

Hayretler içinde ona bakakaldım. Daha önce hiç kimse bana bu-na benzer bir şey söylememişti. Söylediğı şey normal bir komplima-nı o kadar çok aşyordu ve ben öylesine şaşkındım ki, kendimle gurur duyacak ya da mahcup olacak zamanı bulamamıştım. Sanki kendisi-ne meydan okumamı bekleyen gözlerini bana dikip bakmaya başladı

ve ben de en sonunda ‘‘Hep böyle dürüst msndr?’’ diye sordum.

‘‘oğu zaman hiç dürüst değilimdir’’ diye yanıtladı. ‘‘yle yetiştirilmedim. Meselelerin halının altına süpürüldüğü ve haklarında hiç konuşulmadığı bir aileden geliyorum. Ama konu sen olunca kendime engel olamıyorum.’’

Yeniden afallamış halde ona bakakaldım, ama bu kez beni hayrete düşüren şey kendi tepkim olmuştu. Sandığım kadar mahcup dşmemiştim ya da koltuklarım kabarmamıştı, ben sadece... Söyledikleri bana dünyadaki en normal şeyler gibi geliyordu, çünkü benim hissettiklerimin büyük bir bölümü onun ağzından dökülüvermişti. Sözleri kendisine karşı böyle bir yakınlık hissetmediğim başka bir insanın ağzında fazla abartılı, yapışkan ve mahcup edici durabilirdi, ama bunları ondan duymak bana ruhuma ayna tutulmasına eşdeğer bir his yaşatmıştı.

Ona ‘‘Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum’’ dedim. ‘‘Sence de bu tuhaf değil mi? Yine de, evine gelmekte en ufak bir çekince yaşamadım – elinde baltayla dolaşan bir katil olmadığın ne malum?’’

‘‘Sert sütsüz kahveni  şekerle içiyorsun’’ dedi.

‘‘Dört şeker.’’

‘‘Eskiden günde bir paket orta-sert sigara itiğin halde bıraktın, ama sağlık sebepleri nedeniyle değil.’’

‘‘Evet.’’

‘‘İki odalı bir dairede tek başına yaşıyorsun, çünkü tek odalı bir yerde o kadar uzun süre yaşadın ki artık maddi olarak karşılayabileceğini düşünerek daha fazla alana ihtiyaç duyduğuna karar verdin.’’

‘‘Evet.’’

‘‘Aslen Yorkshire’lısın.’’

‘‘Sen beni takip mi ediyorsun?’’ diye sordum.

Başını sallayarak ‘‘Hayır’’ dedi. ‘‘Yorkshire bölümü dışında hepsi sadece tahmin, konuşmada hâlâ hafif bir aksan var. Bunlar aklıma gelen şeylerdi ve ben de sana söyledim. Merak ediyorsundur diye söyleyeyim, başka bir sürü şey daha aklıma geldi: Mesela, küçük bir ülkenin görevden alınmış başbakanıyla mutsuz bir evliliğin olduğu;

günün birinde kovalar dolusu paraya konacak bir mirasyedi olduğun gibi şeyler. Ayrıca, dünyanın dört bir yanında sürekli birilerinden kaçmak zorunda olan çift taraflı bir ajan da olabilirsin. Evime geleli yirmi dakikadan uzun bir süre olduğu halde seni hâlâ öpmeye kalkışmamış olmama inanamıyorum.”

Gülerek “Söylediğin şeylerin hepsi de doğru” dedim. “Sözcüğü sözcüğüne. Ve sen... Bence sen mesleğini babanın isteği üzerine seçtin. Bu evi satın alarak büyük bir kumar oynadın ve doğru bir şey yapıp yapmadığından bir türlü emin olamıyorsun. Okulda ve üniversitede ragbi oynadığın halde, futbolu ragbiye tercih ediyorsun. Bir de, çalıştığın şirkette senin şu anda bulunduğun pozisyona gelebilmiş olan en genç insansın.”

“Sen beni takip mi ediyorsun?” diye karşılık verdi.

“Evet” diye yanıtladım.

O kadar çok güldü ki, ben de gülmeye başladım. Sonra bir anda yanıma geldi ve beni kollarına alarak öpmeye başladı. Öpücüklerine karşılık verdim ve öpüşmemizin bu kısmını ne kadar çok sevdiğimi, bunun bana kendimi ne kadar muhteşem ve masum hissettirdiğini bir kez daha hatırladım.

Mutfakta ne kadar zaman o halde kaldığımızı bilmiyorum, çünkü zaman durmuş gibiydi. Sonra hiç konuşmadan, iki taraflı bir anlaşma yapmış gibi el ele tutuştuk ve yukarı çıkmaya başladık. Bunu yapmak gibi bir niyetim yoktu aslında, ama onunla her şey doğal seyrini izliyordu. Yatak odasına geldiğimizde yatağının önünde durduk ve tekrar öpüştük.

Elim kravatına uzandığında bir an için hayatım boyunca çıkardığım bütün o erkek kravatları, soyunmalarına yardım ettikten sonra kendileriyle birlikte yatağa girdiğim ve seks kısmı başlayınca devre dışı kaldığım bütün o erkekler aklımdan geçiyor. Sonra öpüşmemizi ve onun tüm bunları nasıl farklılaştırdığını düşünüyorum. Burada elim bir müşterinin kravatına değil, Jack Britcham’ın –yani, aylardır âşık olduğum adamın– kravatına uzanıyor. Bu bambaşka bir şey; bu onunla benim aramda olan ve başka hiç kimseyi ilgilendirmeyen bir

şey. O adamların buraya girmesine izin vermem, burada Jack Britcham ile benden ve o şahane öpücüklerimizden başka hiçbir şeyin barınmasına izin vermem. Ben onunla olabilmek için kendimi bıraktığım sırada ellerimi durdurdu ve geri çekildi.

Birdenbire “Ben bunu daha önce hiç yapmadım” deyiverdi.

“Nasıl yani?” diye sordum.

Ellerimi ellerinin arasına alıp okşadı. Şaşkın ve ürkek bir hali vardı. Suratını buruşturup “Hiç yapmadım” dedikten sonra yüzüne acı dolu bir ifade yerleşti. “Daha önce hiç kimseyle yatmadım.”

“Hiç mi?” diye sordum.

“Doğru kadını bekliyordum. Kulağa çok zavallı geldiğini biliyorum, ama ben... ben sadece ilkinin doğru bir şey olmasını istemiştım. Özel bir şey.”

Fahişe ile bakire: Böyle bir şeyin gerçek olması nasıl da ihtimal dışıydı. Orada ve o anda bunu ona söylemiş olmam gerekirdi, ama söyleyemedim. Ben onunla birlikteyken o insan değildim ki. “Peki, o zaman beklemek ister misin? Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. Sadece yan yana uzanıp konuşabiliriz.”

Ellerimi öptü. “Hayır, yapmak istiyorum. Ben gerçekten istiyorum – tabii sen de hâlâ istiyorsan. Aslında ne yaptığımı tam olarak bilemeyeceğim için pek fazla hoşuna gitmeyebilir... Tanrım, daha soyadını bile bilmediğim bir insanla böyle bir konuşma yapacağım hiç aklıma gelmemişti.”

“Ama sen zaten benim soyadımı biliyorsun; soyadım Eve.”

Bana gülümsediğinde ruhumun aydınlandığını hissettim. Onunla birlikte olmayı her şeyden çok istiyordum. Bencilce sebeplerim vardı: Onun için hissettiklerimi ifade edebilmek, cinsellik konusunda kendi varlığımın etrafına ördüğüm bu engeli kaldırabilmek, onunla birlikte olmak ve hiçbir şey hissetmeden geçen onca yılın ardından seks yaptığım insana karşı bir şeyler hissedebilmenin mümkün olduğunu görmek.

“Sen istiyorsan” dedim, “ben de istiyorum. Bu kadar basit.” Beni tekrar öptüğünde, kendi kafamın içinde, daha önce gelmiş geçmiş

bütün erkeklere kapımı kapattım. Gözlerimi kapatıp kendimi birlikte olduğum adamın öpücüklerine bıraktım.

Tehlikeli olduğunu biliyorum, ama kendimi tamamen bıraktım. Yanına uzandım; onunla seviştim, benimle sevişmesine izin verdim ve zihnen hiçbir direnç sergilemedim. O duvarın varlığımın etrafında kendi kendini örmesine meydan vermedim, kendime Jack Britcham ile birlikte olma deneyiminin nasıl bir şey olduğunu yaşama hakkı tanımaktan başka bir şey yapmadım.

Daha sonra uzun bir süre hiç konuşmadan, sadece yan yana olmaktan keyif alarak –arada bir birbirimizi okşayarak, ama aslında sadece var olduğumuzu hissederek– sarılıp yattık. Jack Britcham ile birlikte olabilirdim. Onunla aynı anda hem her şey, hem de hiçbir şey olabilirdim. Sadece var olmakla yetinebilirdim.

Uykuya dalınca yanından ayrıldım. Onu rahatsız etmemek için üstümü odanın dışındaki koridorda giyindim. Yatak odası kapısının önünde durup birkaç saniye boyunca onu seyrettim: Arkaya düşen başı yastığa gömülmüş ve çarşaf beline kadar çekilmişti. Uzun kirpikleri yanaklarına düşmüş, saçları karmakarışık ve seksi görünüyordu; yüz hatları büyük bir dikkatle çizilmiş ve orantılandırılmış gibiydi. Böyle bir kusursuzluğu gölgeleyecek bir şey zor bulunurdu. Dudaklarımı birleştirip ona havadan bir öpücük yolladım, gitmek için arkama dönmeden önce bunun dudaklarına hafifçe değdiğini hayal ettiğim ana kadar onu seyrettim.

Ön kapıya gelince eve de veda ettim. Ev, gerçek olamayacak kadar güzeldi ve Jack Britcham'ın büyük bir parçasıydı; muhtemelen her ikisini de bir daha hiç göremeyeceğimi düşünmek bir anda içimi kederle doldurdu. Bencilik etmiştim. Cinselliğin onun için ne kadar önemli olduğunu anladıktan sonra onunla yatmamalıydım. Jack'le aynı şekilde olmasa da, benim için de önemliydi. Benim için karnımı doyurmamı, evsiz barksız ve toplum dışı biri olarak yaşamamamı sağlayan bir şeydi. Onun içinse fiziksel bir eylemden çok daha fazlasına karşılık geldiği için yapmayı uzun süre beklediği bir şeydi.

Cebimde üzerine bir not yazabileceğim alışveriş fişi gibi bir şey aradım, ama bula bula onun kartvizitini buldum. Kartvizit bu öğleden sonra bana uğur getirmesi için cebime attığım bir tılsımdı. Onu bir daha görmeyeceğim için artık kartvizite de ihtiyacım kalmadığını düşünerek antredeki telefon masasından yere düşen dolmakalemle şunları yazdım:

Bu evi satın almak hayatta yaptığın en iyi şey. Bunu sana daha önce söylemiş olmayı isterdim. X

Sonra dışarı çıktım ve eve gitmek üzere bir taksi çevirdim, çünkü vakit geç olmuştu ve Caesar'ın ortaya çıkacağından adım gibi emindim.

Üzerimde onun kokusunu hissetmek hoşuma gittiği için hemen duşa girmedim. O, mümkün olan ilk anda tenimi kazıyıp kendisinden kurtulmayı istemediğim yegâne insandı. Onun bana verdiği duygu-yu, bedeninin benim bedenimde bıraktığı izleri sevmiştim. Ona ait düşüncelerime, yaptıklarımıza ve aramızda kurulan bağa tutunmaktan başka çarem kalmamıştı. Ve şahane bir biçimde berelenmiş olan dudaklarım, defalarca dokunup geçmişe dönebileyim diye kendilerini bana sunuyorlardı.

Bu akşam biriyle beraber olmayı aklımdan bile geçiremiyordum. Saklanmamın ve kapıya yanıt vermememin sebebi de bu. Yarın ne olursa olsun, hayatımda kusursuz bir mutluluk anı yaşadım ve bunun sayesinde karşıma çıkabilecek her şeyle baş edebilecek duruma geldim.

Eve

Şubat 1997 (sadece bir güncelleme)

Jack ile birlikte olduğumda zaten hamileymişim.

On beş yaşımdan beri ilk kez insanların seks dedikleri şeyin “sevişmek” anlamına geldiğini kavradığım sırada içimde büyümekte olan bir kız ya da oğlan çocuğu varmış.

Elbette, haberim yoktu; bilseydim, bunu yapmazdım.

Hamile kalmak aynı zamanda Caesar'ı terk etmeme de sebep oldu. Gerçeği öğrendiğimde, mide bulantısı ve yorgunluk hissinin sadece hayatımın her anından nefret etmeme bağlanamayacağını keşfettiğimde, birdenbire artık bunu daha fazla yapamayacağımı anladım. Sırf Caesar'ın keyfi olsun diye başka bir erkeğin bedenimin içinde olmasına dayanamayacaktım.

Kullandığım haptan başka bir hapa geçtiğim için olmuştu, anladın mı? Beni bitkin düşüren baş ağrıları çektiğim için doktor reçetemi değiştirmiş ve geçiş döneminde prezervatifle korunmamı söylemişti, ama erkeklerin hepsi buna yanaşmıyordu. Korunmasız seks –tıpkı otellerde ve ajansta kendimi satarken yaptığım diğer tüm korkunç ve mide bulandırıcı şeyler gibi– kimi zaman yapmaya mecbur kaldığım bir şeydi. Bir kumar oynamış ve kaybetmiştim.

Testi bir pazartesi günü yaptırdım. Caesar'a çarşamba günü söyledim. İki gün boyunca dünyada benden başka hiç kimsenin haberdar olmadığı küçük sırrımla yaşadım ve kendimi çok iyi hissettim. Sanki bana özel bir armağan verilmişti. Hayat bana ilk kez yalnızca benim için düşünülmüş bir şey sunuyordu. Babasının kim olduğunu hiç merak etmedim. Önemli olan annesinin kim olduğuydu ve anne de bendim. Cumaları genellikle en berbat gün olduğu için cumadan önce Caesar'a anlatmak zorundaydım. Cumaları her zaman takıldıkları kulüplerden birine gidip tıka basa şarap, porto şarabı, yüksek alkollü içkiler ve puro içtikten sonra daireme gelip servis beklerlerdi. Bazen aynı anda iki kişi olurdu. Bazen ötekiler seyrederdi. İçlerinden yalnızca birinin olduğu akşamlar benim için iyi sayılırdı. İçimde bir bebek varken bunların hiçbirini yapamazdım.

Caesar duyduğu anda “Kurtul ondan” dedi. Haberi sindirebilecek kadar uzun bir süre beklemedi bile, öylece söyleyiverdi. Sonra cüzdanını almak için biraz önce üstünden çıkardığı ceketine uzandı. Cüzdanından küçük beyaz bir kartvizit ile bir tomar para çıkardı.

Kartviziti ve banknotları önümdeki masaya koydu. Ben yerde onun ayaklarının dibinde yani bana layık gördüğü ve en sevdiği po-

zisyonda oturduğum için kartvizitin üzerindeki yazıyı kolayca okuyabiliyordum. “Bu adamlar ortalığı fazla ayağa kaldırmadan gizlice ve çabucak bu işi hallederler. Bu tam da senin ihtiyacın olan şey. Bu haftanın sonunda halledilmiş olmasını istiyorum.” Yani cuma günü. İki gün içinde “iş bitirmemi” istiyordu.

Bense ne istediğimi bilmiyordum. İçten içe bebeği aldırمامama izin vermesini umut edip etmediğimi de bilmiyorum.

Yine de yanıtı açık ve netti. Gece boyunca bana dokunmadı, pantolonunun düğmesini açmadı. Düğmesini açması genellikle dizlerinin üzerine çöküp fermuarını açmam ve onu ağzıma almam anlamına gelirdi. Oturup sanki ortada hiçbir sorun yokmuş ve hiçbir şey değişmemiş gibi konuşup durdu. Oysa önümdeki masada içimdeki bebeği öldürmem için gereken para ve bilgiler duruyordu.

Saat ikide, onun evinde karısının yanında olduğundan ve gece boyunca bir daha gelmeyeceğinden adım gibi emin olduğum bir saatte elbisemi, günlüklerimi, Mavis Teyze’nin verdiği tespihi ve fotoğrafımı Henry Amca’nın takım çantasına yerleştirdim ve sadece sırtımdaki giysilerle evi terk ettim. Aptallık ettiğimi biliyorum, ama bana verdiği bin pound’u yanıma almadım.

Ona kapıyı açmadığım geceden sonra canının istediği zaman gelip gidebilmek için kendisine bir anahtar yaptırmıştı. Buraya gelip evimde duran kartvizit ile parayı görmesini ve onun emrini yerine getirmediğimi anlamasını istemiştim.

Böylece eylülde yanıma Londra’yı terk ederken sahip olduğumdan biraz daha fazlasını alarak Brighton’dan ayrıldım. Worthing’e kadar taksi tuttum, sonra da istasyondaki bir telefon kulübesine girdim ve nihayet bir kadın sığınma evinin ezberimdeki numarasını çevirecek cesareti topladım.

Bana yardım ettiler. Kent’in kırsal bölgelerinden epeyce uzakta bir yerde kalabileceğim güvenli bir yer buldular ve onlara satıcısından saklanan hamile bir hayat kadını olduğumu anlatınca bile bana anlayışlı davrandılar. Bana bir hafta boyunca baktılar, doktor randevularımı ayarladılar, beni gören birileri olabilir diye mümkün ol-

duğunca uzun bir süre dışarı çıkmamamı sağladılar ve bana harika davrandılar. Ama yine de... böyle olmamalıydı. Kendi kendime bunu söyleyip duruyorum. Kendi kendime o zaman da bunu söylemiştim, şimdi de söylüyorum. Böyle olmamalıydı.

Hayatta başımdan birtakım feci olaylar geçti, ama herhalde en kötüsü buydu. Bunu anlatıp, tekrar tekrar yaşayacak halim yok. Sadece kendi kendime böyle olmaması gerektiğini söyleyerek olanlara katlanabiliyorum.

Düşük yaptıktan sonra onun beni bulup bulmamasına aldırma-
dığımı karar verdim. Beni yerlerde sürükleyerek daireme götürebilir, bana korkunç şeyler yapabilirdi, ama bunların hiçbiri umurumda değildi. Tekrar Brighton'a döndüm, özgeçmişimdeki boşluklara açıklama getirmemi istemeyecek birtakım işyerleriyle görüştüğüm sırada devlet yardımı almak için başvurdum. Devlet yardımı bağlanmadan önce sabah erken saatlerde ve akşam geç saatlerde yapabileceğim bir ofis temizliği işi ile öğleden sonraları gidebileceğim bir garsonluk işi buldum. Çalışmadığım her anımı kütüphaneden aldığım kitapları okuyarak ve kendi kendime böyle olmaması gerektiğini söyleyerek geçiriyordum. Neredeyse boğaz tokluğuna çalıştı-
ğımdan kiramı, mutfak masrafımı ve faturaları ödedikten sonra geriye hiç para kalmıyordu, ama bu bile diğer seçenekten daha iyiydi. Gecenin geç bir vakti temizlik yaparken birlikte çalıştığımız öteki insanlar arkalarını temizlemek zorunda olduğumuz pis domuzlardan şikâyet ederken, ben, o gece tiksindiğim bir adamın içime girmeyeceğini bildiğim için söylediklerini gülümseyerek dinlerdim. Tuvalet temizlemenin insanın kendisine tuvalet muamelesi yapılmasından daha iyi bir şey olduğunu biliyordum. Belki şansım yaver giderdi ve günün birinde Jack Britcham ile yaşadığım şeyin aynısını bir kez daha yaşayabilirdim.

Kendimi meşgul etmek, uyumadığım saatlerin tümünü işle doldurup kendimi çalışmaya zorlamak, kitap okumak ve bunların dışında pek bir şey yapmamak ruhuma merhem oldu. Beni yavaş yavaş kendime getirdi. Çok geçmeden geleceğe dair planlar yapacak, bir

diploma almak için yüksekokul erişim kurslarına¹⁶ katılacak ve daha önce olduğum kadını ardımda bırakabilecek kadar güçlenmiştim. İleri doğru attığım her adım bana hayatını bir zamanlar önce ofis asistanı, ardından kucak dansçısı, hayat kadını ve en sonunda bir seks kölesi olarak sürdürmüş olan budala Eve’i ortadan kaldırmanın yollarından biri gibi görünüyordu.

Eve

16. Britanya’da akademik nitelikleri karşılamayan kişilerin yükseköğrenime başvurmasını sağlayan yoğunlaştırılmış kurslar. (ç.n.)

libby

Bugün Eve yan tarafına yatmış boşluğa bakıyor. Çok ke-
derli görünüyor ve bu beni hiç şaşırtmıyor. Başından bunlar
geçtiği halde Jack'in âşık olduğu, Grace'in de sevdiği bir in-
san olabilmeyi başarmış. Olağanüstü bir kadınmış.

eve

16 Ocak 1999

Bir gün bunun olacağını biliyordum. Brighton dünyanın en büyük şehri sayılmaz. Brighton'ın merkezinde içki satılan bir dükkânın üzerindeki bir dairede oturuyorum. Ufacık ve muhtemelen Londra'da oturduğum daireden bile daha küçük, ama merkezde olduğu için her yere yürüyerek gidebiliyorum.

Kirası da yüksek değil, çünkü ev sahibi kadınla anlaştım ve burada oturduğum süre boyunca eve kiradan düşmeden tadilat yapacağım. İşin en güzel tarafı, çalıştığım kafeye iki dakikalık uzaklıkta olması; böylece gidip gelirken yolda hiç zaman kaybetmemiş oluyorum. Hem Brighton'ın çeşitli yerlerindeki temizlik yaptığım ofislere de yürüyüş mesafesi olarak fazla uzak sayılmaz. Bugünlerde oldukça düzenli bir hayatım var ve böyle olması çok hoşuma gidiyor. Peki, günün birinde ne olacaktı da, o şey bugün oldu?

Elbette bu, Jack'le karşılaşmaktan başka bir şey olamazdı.

Ona artık Jack Britcham demekten vazgeçtim, çünkü bu hitap şeklini benim ona deliler gibi âşık olduğum, onun da tam adını bir iş kartviziti olarak bana sunan fantezilerin adamı olduğu sıralarda kullanıyordum. Şimdi, daha yaşlı ve daha akıllı olduğuma göre o benim için sadece Jack'ti. Hayat şartlarındaki bir değişikliğin bir insana bakışımızı değiştirmesi ne kadar da ilginç. Kendi kafamda bir değerlendirme yapınca o dönemde ona âşık olduğumdan hiç kuşkuym kalmıyor. O duygular sahte ya da benim uydurduğum bir şey olmasa da, bence sürdürülebilir olmaktan uzaktı.

Clara'nın gizli gizli sigara içmek için dışarı kaçmadan önce almış olduğu sert ve sütsüz kahve siparişini götürmek için onun oturduğu masaya gitmiş ve masada oturan adama hiç bakmamıştım. Sürekli kendilerine eskortluk yaptığım erkeklere benzeyen birilerini görür gibi olunca müşterilerin yüzüne bakmaktan vazgeçmiştim. Muhtemelen içlerinden bazıları öyleydi, ama öteki erkeklerde yani masum erkeklerde de onlardaki o içimi ürperten bakışlara rastladığım oluyordu.

Üstelik bazen içimdeki yaraların dışarıdan da görülebildiği hissi- ne kapılıyordum. İnsanların bön bakışlarından uzaklaşmak, meraklarına engel olmak ve kendimi bir hilkat garibesi gibi hissetmemek için sürekli saklanmak zorunda olduğumu hissediyordum.

Hiç kimsenin benim yaralarımı ilgilendiği yoktu –yaralarım görülebilir bir yerde olsa bile ilgilenmezlerdi–, çünkü insanlar kendi hayatlarına, kendi aşklarına ve kendi travmalarına fazlasıyla gömül-müşlerdi. Bir insan –özellikle de bir yabancıysa– onların fark edeme-yeceği kadar önemsiz birine dönüşebiliyordu. Bunu bilmeme rağmen hâlâ başımı öne eğiyorum ve karşımdakine ne kadar kısa bir süre bakarsam bakayım yaralarımı ve kusurlarımı dünyaya açık edebili-rim korkusuyla gözlerimi başkalarının gözlerinden kaçırıyorum.

Fincanı masaya bıraktığımda “Sadece Eve; yaşadıkça ve nefes al-dığım sürece benimle” dedi.

Gözlerim bir anda onun gözleriyle buluştu ve bakışlarımız birbiri-ne kenetlendi.

“Uyaklı oldu” dedi, “fark ettin mi?”

Gülümsemeden duramadım ve o da bana güzel bir gülümsemey-le karşılık verdi.

“Jack” dedim. Ve kendi sesimde ona karşı hâlâ birtakım duygula-rım olduğunu ve aynı zamanda bu duyguların eskisi gibi olmadıkları-nı fark ettim. Sanırım ben de eskisiyle aynı insan değildim. Tıpkı aşk kitapları okuma devresini kapattığım gibi, aptal bir âşık olma dö-ne-mini de geride bırakmıştım.

“Adımı söyledin” diye karşılık verdi. Onun da sesi farklıydı, o da

benim gibi aptal âşık olma halini geride bırakmıştı. “Tanıştığımız ilk andan sonra bunu bir daha hiç söylememiştin.”

“Çünkü nedense sen benim kafamda sadece Jack değil, her zaman Jack Britcham oldun ve böyle söylememin nedenini anlayabileceğin bir an bile aklımdan bile geçmedi.”

“Peki, neden yaptın?” diye sordu ve ne demek istediğini derhal anladım.

Omzumu silktim ve başımı salladım. “Öyle oldu işte.”

Dikkatlice ve alçak sesle “Yoksa güzel değil miydi?” diye sordu.

“Harikaydı, Jack, gerçekten. Daha güzel olamazdı, ama... ne olduysa oldu.” Oysa hayatımın en şahane birkaç saatini geçirmiştım.

“Kader bizi bir araya getirmeye çalışıyor, ama sanırım bir içki içmemiz mümkün değil, öyle mi?” diye sordu.

“Hayır, mümkün.”

“Benimle çıkar mısın? Yani bu bir randevu olabilir mi?”

“Evet.”

Şaşkınlık içinde “Neden?” diye sordu.

“Öyle işte.”

“Peki, numaranı alabilir miyim?” diye sordu.

Ben “Evet” deyince tekrar bir şok geçirdi ve yüzü ışıldadı. Numaramı alabilirdi ve onunla bir içki içebilirdim, çünkü mutluluk anları üzerine epeyce kafa yormuştım. Jack hayatımdaki en büyük sevinç anlarının başrol oyuncusuydu. Bu anlardan elimde sadece birkaç tane vardı ve ben daha fazlasını biriktirmek istiyordum. Onun, bir başka mutluluk ya da sadece eğlence anının parçası olabileceğine dair ufacık bir olasılık varsa dahi, ben şansımı denemeye hazırdım. Kaybedecek hiçbir şey yoktu, kazanacak çok şey vardı. Artık sürekli bir kurban gibi yaşamaya son verecektim.

Böylece sıradan başlayan bir gün güzel bir güne dönüştü. Benim işime dönmem gerekiyordu, o oturup kahvesini içti ve gidene kadar bakışıp durduk. Bıraktığı bahşiş –bir beşlik banknot– küçük kare biçimindeki beyaz bir kartın altında duruyordu. Elime alıp bakmadan önce bunun ne olduğunu anlamıştım: Tabii ya, bu onun kartvizitiydi.

Arkasını çevirince onca yılın ve yaşanmışlığın öncesinde kendi el yazımıyla kaleme alıp ona bıraktığım notla karşılaştım.

Kartviziti sutyenimin içine sıkıştırdım ve müşterilere servis yapmaya devam ederken onun orada bulunmasının bana yaşattığı his hoşuma gitti –tabii ki, beşliği Clara’ya vermek zorunda kaldım.

Telefon çalıyor, arayanın o olduğunu biliyorum.

Eve

Mayıs 1999 (bir güncelleme daha)

Jack’le öpüşmenin ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Gerçekten unutmuşum. Onunla öpüşmek mükemmel ötesi bir şey. Her ne kadar başka bir sürü harika şey daha yapıyor olsak da, galiba en çok yaptığımız bu. Ama tekrar o noktaya gelebilmemiz birkaç ayımı-zı aldı. Evet, gerçekten de; aylar sürdü.

Beklemek için ikimizin de ayrı ayrı sebepleri vardı. Sanırım onun geçerli sebebi, ilk deneyiminin ardından onu bırakıp kaçmam ve bunu benden sonra başka hiç kimseyle yapmamış olmasıydı. Buna çok şaşırdım, ama Jack’te olağanüstü bir kendine hâkim olma damarı var. Olayın kendisinden hoşlandığından eminim, ama karşısına çıkan her fırsatta bunu yapma ihtiyacını hissetmiyor. Ve onun karşısına bu fırsatın düzenli aralıklarla çıktığına da eminim, çünkü kadınlar sürekli kendilerini ona gösterip duruyorlar. Bunu daha önce fark etmemiş olmam ilginç, fakat birlikte çıktığımızda kadınlar yolda durup ona bakmaya başlıyorlar. Benim başkaları tarafından anlaşılabilir içsel yaralarım konusundaki utangaçlığım beni bazen aşırı hassaslaştırıyor; ama Jack benim için mükemmel bir kamuflej yaratıyor ve onun yanında adeta görünmez oluyorum.

Kadınlar hep ona gülümseyerek bakıyorlar: Kimisi selam veriyor, kimisi bir sohbet başlatıyor ve hatta bazıları –Jack o anda elimi tutmuş ya da kolunu omzuma atmış olduğu halde– ona telefon nu-

maralarını vermeyi bile teklif ediyorlar. Benim o kadınların gözünde herhangi bir önemim yok, çünkü bunların büyük bölümünü benim onlardan biri olmadığımı –oysa onun kendilerinden biri olduğunu– anlayan ve beni Jack’in oyuncağından başka bir şey olarak görmeyen şık ve zengin kızlar oluşturuyor.

Jack’in her zaman sohbete beni de dahil etmesine ve birden çok kez bana dönüp “Bilmem ki, –havalı kızın adı buraya ekleniyor– numarasını almak ister miyiz?” demesine bayılıyorum. Söyledikleri kızları geri püskürtüyor, çünkü Jack kendi sınıfından insanlara bu kadar kaba davranacak bir şekilde yetiştirilmemiş. Kadınların benim gibi sıradan birine kabalık ederken yaptıkları şeyin ne olduğunu düşündüklerini sanmıyorum. Elbette, asıl söylemek istediğim Jack’in, eğer isteseydi, karşılaşmalarımız arasındaki boşluklarda çok sayıda kadınla beraberlik yaşamış olabileceği. Ama yaşamamıştı işte. Tekrar karşıma çıktığında içten içe hep bir daha karşılaşacağımız umudunu beslemeyi sürdürdüğünü anlamıştım. Bazen bunu daha ne kadar bekleyebileceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bu şeyi yapmayı neden deliler gibi istemediğim gün gibi ortada.

Jack’in hiçbir kabahati yok, ama düşükten sonra tekrar bedenimle bağ kurabilmek için epey bir zaman uğraştım. Olaydan sonraki ilk günlerde sürekli işlerin yolunda gitmeme sebebinin bu olup olmadığını düşündüm. Yani, bunca zamandır bedenimle kalbimi ve zihnimi son derece etkili bir şekilde birbirlerinden ayırmam yüzünden bedenimle bağlantımı hepten kaybetmiş ve bu olayın gerçekleşmesine yol açmıştım. Bunun mantıklı olmadığını, çok büyük olasılıkla –embriyo olarak adlandırmam gereken– bebekte bir kusur olduğunu ve bu yüzden gelişmediğini biliyordum. Anlaşılan doğa, sorunları kendine özgü yöntemlerle hallediyordu. Belki de döllenme biçimi düşünülecek olursa, böylesi en hayırlısıydı. Ama bunların hepsi de mantıklı düşünceler. İşin aslı, o kız ya da oğlan çocuğunu bir bebek olarak hayalimde canlandırmış ve onu istemiştım. Sevebileceğim ve bakabileceğim birini istemiş ve onu kaybetmiştim. Bu-

nun benim başıma gelmiş olmasının hiçbir gerçek sebebi ya da açıklaması yoktu. Bu da hayatım boyunca sırtımda taşıyacağım yüklerden biriydi. İnsanların görmesinden çekindiğim başka bir yaraydı. Ve bunun için de kendi bedenimi suçluyordum. Başka ne yapabilirdim? Olaylar böyle bir noktaya geldiğinde “öyle işte” yeterince iyi bir gerekçe olamıyordu.

Haliyle, cinselliğe yeniden başlamakta, benliğimde yaralar açmış olan o eylemde tekrar yer almakta hiç acele etmiyordum. Açıkçası insanların, düşerek yaşadığınız bir travmanın ardından mümkün olan en erken vakitte tekrar ata binmeniz gerektiği konusunda söyledikleri şeyler umurumda bile değil. Öyle bir durumda, kendini tehlikeye atmak insanın yapmak istediği en son şey olabiliyor. Evet, hat-ta bu, söz konusu eylemi hayatınız boyunca bir daha hiç yapmayı istememeniz anlamına bile gelebilir.

Şayet bir attan düşmüş ve şu anda hissettiğim duyguların benzerini yaşıyor olsaydım, bir daha asla bir atın yakınından bile geçmezdim. Aradan yıllar geçip, başıma gelenler konusundaki korkularıma başka bir açıdan bakmayı başardığımda bile, birileri bana bundan sonra yanına gideceğim atın yüzde yüz güvenli olduğunu garanti edene kadar bunu yapamazdım.

Jack güvenliydi.

Bu meselenin altından kalkmak birkaç ayımı aldı. Yine de olayın en güzel tarafı öpüşmekti. Jack bana bir sürü insanla öpüştüğünü, öbür şeyi yapmaktansa onu yaptığını, ama beni öpene kadar bundan ne kadar büyük bir haz alabileceğinin ayırdına varmadığını söylemişti.

Buraya yazıldığında çok saçma gibi görünebilir, ama o anda ne demek istediğini o kadar iyi anlamıştım ki!

Az daha benden başkasını öpmesine gerek olmadığını, çünkü benim de bundan sonra ondan başka biriyle yatmak gibi bir niyetimin olmadığını söyleyecektim, ama söylemedim. Onunla ilişkimiz yürümese bile o işi –yani cinsellik kısmını– bir daha yapamayacağımdan adım gibi eminim. Bebek sahibi olmayı ne kadar çok istersem

isteyeyim, başka bir insanın içimde olması halini kaldıracabileceğimi sanmıyorum.

Herhalde bir süre buraya pek bir şey yazamayacağım, çünkü Jack ve ben boş zamanlarımızın çoğunu birlikte geçiriyoruz. Yakaladığımız her boş anımızı doymak bilmez bir şekilde birbirimize ayırıyoruz. Buraya ancak şu anda bir şeyler yazabiliyorum, çünkü bir pazar öğleden sonrasındayız ve Jack yiyecek bulmak için dışarı çıktı. Mutfak dolaplarında ya da buzdolabında yiyecek tek lokma bir şey kalmadı, çünkü cuma gecesinden beri evden, daha doğrusu yatak odasından dışarı çıkmadık. Göğsüne vurarak “Gidip biraz avcılık-toplayıcılık yapayım” dedi. Gitmesine izin vermeden önce kendimi yeterince emniyette hissedene kadar onu defalarca öpmek zorunda kaldım.

Aptalca olduğunu biliyorum, ama birbirimizin yanından her ayrılışımızda ona kendisini sevdiğimi söylemem ve bunu da bir öpücükle taçlandırmam gerekiyor, çünkü birbirimizi tekrar göremezsek bunu bilmemesinden korkuyorum. Onu terketmeyi ya da ölmeyi planladığım yok, ama bazen Elliot’ın ya da Caesar’ın peşimde olduğuna ve beni bulup öldüreceklerine dair akıl dışı bir korkuya kapılıyorum.

Yine de, bu bana Jack’in beni bu hayatta ölmeden önce hiç tanımamış olması düşüncesi kadar korku vermiyor. Hayatımda sadece tek bir erkeği sevdim. Peter’ı da sevmiştim, ama o bir çocuktü. Bu hayatta, yalnızca tek bir erkeği sevdim ve o erkek, Jack.

İşte bu da benim durum güncellemem.

Ne kadar mutlu olduğumu yeterince açık anlatabildiğimi sanmıyorum. Aslında, mutluluk benim gibi kadınlara yabancı bir kavramdır, ama mutluyum işte. Beni güldürüyor, düşündürüyor; konuşuyoruz, öpüşüyoruz, hatta bazen evi bile birlikte dekore ediyoruz. Daime gelmesine izin vermeyeceğim, çünkü ne kadar güvenilir olursa olsun, onu ne kadar çok sevmiş olursam olayım bir daha başka bir erkeğin benim alanıma girmesine müsaade etmemenin önemli olduğunu düşünüyorum. Benim bir sığınağa ihtiyacım var ve neredeyse zamanımın çoğunu burada geçirdiğim halde daireyi bırakmamamın sebebi de bu.

Mutluyum. İşlerim var, Erişim kursum var ve Jack'im var. Yani mutluyum. Sonuçta önemli olan da bu: Mutluyum.

Sevgiler,

Eve

22 Kasım 1999

Merhaba sevgili dostum, işte yine yanımdasın.

Seni hep yanımda olduğun, asla beni yargılamadığın ve beni hiç terk etmediğin için seviyorum. Ben seni ne kadar uzun süre yalnız bıraksam da, sana ihtiyacım olduğunda seni nerede bulacağımı her zaman biliyorum. Ve sana ihtiyacım var.

Eve'in dramlarla dolu dünyasında şimdi ne yaşanmış olabilir? Olan şu: Yine onu gördüm. Caesar'ı. Yine onu gördüm.

“Birlikte çıkma” meselesinden hoşlanmadığım için Jack bana epeyce bir dil dökerek, geçen akşam beni Londra'da bir operaya götürmeyi başardı.

Karşıma elbisemi giymek için bir fırsat çıkmıştı. Elbiseyi satın aldığım günden beri hiç giymemiştim. Onu üzerime geçirdiğimde eski bir dostun beni kucakladığını hissettim. Kendimi o gün mağazadaki kadar mükemmel hissettim ve beni operaya gelmeye ikna ettiği ve bana elbisemi giyme fırsatı verdiği için Jack'e minnettar kaldım.

Opera, yani *Madam Butterfly*, güzeldi. Hikâyesini yıllar önce okumuş olduğum için kendimi müziğin kollarında sürüklenmeye ve sözcüklerin hissettirdiği duyguları yaşamaya bıraktım. Âşık olduğum adamla birlikte olabilmek için –inancından vazgeçmek de dahil olmak üzere– yapmak zorunda olduğu her şeyi yapmaya son derece istekli olan *Butterfly*'ın acılarını içimde hissetmiştim. Oysa, kadın bunları yaşarken adamın tek derdi onu yatağa atabilmektir.

Ara verildiğinde Jack bize içecek bir şeyler almaya giderken, ben de kadınlar tuvaletinin önündeki kuyruğa girdim.

Tuvallette aynaya bakınca eskisinden ne kadar farklı göründüğümü anladım. Bu sadece elbiseyle ilgili değildi; ama sanki gözlerimin çevresinde ve gözlerimin içinde bir farklılık vardı. Bunun sebebi de mutlu olmamdı. Yüzümde hiç makyaj yoktu. Makyaj bana Honey'yi hatırlattığından artık hiç makyaj yapmıyordum. Bu halimle çok mutluydum ve mutlu görünüyordum.

Jack'in yanına giderken onun bir adamla konuştuğunu gördüm. Aslında, bunda şaşılacak bir şey yoktu, çünkü her gittiğimiz yerde karşımıza Jack'in tanıdığı birileri çıkardı. Ama yaklaştıkça kiminle konuştuğunu fark ettim. Ya da ne ile konuştuğunu.

O korkunç görüntüsünü eksiksiz bir şekilde karşımda görünce olduğum yerde kaldım: Caesar.

Jack, Caesar'ı tanıyor. Dizlerimin bağı çözüldü ve yerimden kımıldamadan ikisine bakmaya başladım. Vücut dillerinin resmi ve samimiyetten uzak görüntüsüne bakılırsa birbirlerini iyi tanımıyor olmalıydı. Ama sonra bir Jack'e, bir de ona baktım ve birbirine benzeyen boylarını, vücut yapılarını, yüz biçimlerini görünce... Hayır, hayır! Başımı sallayarak aklımdan geçenleri kovalamaya çalıştım. Hayır. Yalnızca hayır.

Aynı anda geri çekildim ve geldiğim yoldan kaçarak tekrar kadınlar tuvaletine doğru gittim ve oradan uzaklaştım. Tuvaletin lüks iç mekânında kadınların suratlarını deli gibi tarayıp o kadını bulmaya, onu bütün bu şık elbiselerin, pahalı saçların ve baş döndüren parfümlerin arasında ayırt etmeye çalıştım. İşte orada duruyordu: Saçı tepeden toplanmış, vücudunu saran sade siyah bir elbise giyinmiş ve boynuna inci bir kolye takmış, pahalı siyah ayakkabılarıyla çantası, kusursuz bir makyajı olan havalı uzun boylu bir sarışın. Caesar'ın eskortu. Öteki kadınlar onu fark etmeyebilir, kendileri gibi biri olduğunu ve oraya sırf müzik, ortam ve kültürel faaliyet için geldiğini sanabilirlerdi. Çok az kadın onun çalıştığını anlayabilirdi. Oysa bunu anlayacak daha çok sayıda erkek vardı, çünkü buraya gelenlerin çoğu kızın fiyatını karşılayabilecek durumda insanlardı.

Kendisini seyrettiğimi gören kız da bana baktı ve buz gibi, ya-

rım yamalak gülümsedi. Onun da aynı şeyi benim içimde görebildiğini anlamıştım. Bir zamanlar nasıl biri olduğumu anlamıştı. Göz göze geldiğimizde kızın henüz benim sonlara doğru bulunduğum yerin yakınında bile durmadığını fark ettim. Kendi kendine paranın buna değdiğini, o adamlara yardım ettiğini, yaptığı işin ona güç verdiğini ve özgürleştirdiğini söylüyor olmalıydı. Kendimde sonuna kadar dayanabilecek ve işin beni alt etmesine izin vermeyecek gücü bulamadığım için bana acıyor olmalıydı. Havalı havalı yürüyerek önümden geçti ve dışarı çıktı. Ben de onun arkasından gidip haklı olup olmadığımı görmek için başımı kapıdan dışarı uzattım.

Haklıydım. Caesar'ın biriyle konuştuğunu görür görmez onunla arasında bir mesafe bıraktı, etrafta dolaştı, çantasına bakındı, cep telefonuyla oynadı ve adam tek başına kalana kadar genellikle görünmez olma halini sürdürdü.

Koltuklarımıza dönme saatinin geldiğini bildiren zil çalınca korkudan havaya fırladım ve Jack etrafa bakınıp beni aramaya başlamadan önce kafamı içeri sokmayı başardım. Dışarıdan hiç ses gelmeyeceğine ve gösterinin geri kalan bölümünün başladığını belirten ikinci zil çalana kadar tuvalette küçük bir kabinin içinde saklandım.

Birkaç dakika daha bekledikten sonra dışarı çıktım ve Jack'in elinde içkiler, koltuğunun altında sıkıştırılmış programlarla birlikte tek başına ayakta durduğunu gördüm.

"İyi misin?" diye sordu. "Sen gideli o kadar uzun zaman oldu ki az daha oraya bir arama kurtarma ekibi gönderecektim."

Alçak bir sesle "Özür dilerim" dedim. "Ben sadece... kendimi iyi hissetmiyorum."

"Rengin de solmuş" diye yanıtladı. "Hem sen, bayağı titriyorsun." En yakın masayı arayan bakışları hızla etrafta dolaştı. Elindeki içkilerden kurtulmayı başardığında yanıma gelip elimi tuttu. Kaygılı bir halde "Donuyorsun sen" dedi. "Hadi gel, seni eve götüreyim."

"Bana kızmadığına emin misin?" diye sordum. "Biletler bir servet ediyordur."

"Hiç önemli değil, önemli olan senin iyi olman."

“Teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etmene gerek yok” dedi. “Seni seviyorum. İnsanlar sevdiklerine iyi bakarlar.”

Dışarıda temiz havaya kavuşunca, muhtemelen *ondan* epeyce uzaklaştığım için kendimi biraz daha iyi hissettim. Londra’nın havasını içime çekince bir zamanlar bu şehre ne kadar çok âşık olduğumu, ilk geldiğimde kentin bana nasıl da mükemmel göründüğünü anımsadım. Bir de, onu terk ettiğim sıralarda bana nasıl korkunç ve bilinmeyen tehlikelerle dolu gizemli bir yer gibi geldiğini hatırladım.

Jack “Babamı göremedin” dedi. “Operadaydı. Burada olacağını tahmin etmeliydim. *Madam Butterfly* gösterilerinin hiçbirini kaçırmaz.”

Söylediklerinin ilk kısmı beni en yakınımıdaki duvara dönüp iki büküm kusacak hale getirdiğinden gerisini duyamadım.

Zavallı Jack’in korkudan ödü patlamıştı. Midemdekilerin hepsini boşaldıktan sonra beni kollarına aldı ve titremem biraz geçip arabaya yürüyebilecek duruma gelene kadar da beni bırakmadı. Sonra beni yatağa kadar götürdü ve ben kollarında uyuyakalana kadar hiç uyumadı.

Ben ne yapacağım?

Tabii ki, Jack’le ilişkimi sona erdirmek zorundayım. Beni ailesiyle tanıştırmakla ilgili birtakım laflar edip duruyordu, ama ben hiç hevesli davranmamıştım. Aynısını kendim yapamayacağımdan, gidip onun ailesiyle tanışmayı istemiyordum. Ayrıca, ben bizim iki kişilik dünyamızı seviyordum. Sanki o dünyaya sahip olmak bizi çok daha özel insanlar haline getirmişti. O dünyanın içine başkalarının girmesinden hoşlanmıyordum. Ve şimdi oraya kimseyi sokmamak için daha çok sebebim vardı.

Biraz düşününce, Jack’in ya da benim ailelerimizden doğru dürüst hiç bahsetmememiz bana tuhaf göründü. Anne babasının ve bir ağabeyinin olduğunu biliyordum, o da babamın ben küçükken öldüğünü ve annemin Leeds’te yaşadığını biliyordu, ama bunlar sadece yüzeysel bilgilerdi. Daha derinlerdeki herhangi bir bilgiye gerek duymamıştık.

Jack'le ilişkimi bitirmeliyim, ama bunu nasıl yapacağım? Benim gibi yıllarca böyle büyük bir mutluluk yaşamamış birinden, aralarında hiç kayda değer bir şey yaşanmamış gibi sevdiğini öylece bırakıp gitmesi beklenebilir mi?

Bu haksızlık, anladın mı? Yaptıklarımın bedelini ödemedim mi? Bebeğimi kaybetmem yeterli bir ceza olmadı mı? Neden Jack'i de kaybetmem gerekiyor? Caesar'ın Jack'in babası olması şart mıydı?

libby

Defteri kendimden uzaklaştırmak için umutsuz bir çabayla yere fırlatıyorum. Hector'dan bana bulaşmış olabilecek iğrençlikleri ve pislikleri görmeye çalışırcasına ellerime bakıyorum.

Onun Caesar olması imkânsız, olamaz işte.

Panik halindeki nefes alıp verişlerimin dışında bedenim oldukça sakin. Bodrumun her yerinde Eve'i arıyorum, ama artık burada olmadığını fark ediyorum. Tabii ki gitti. Burada kalıp tüm bunlarla başa çıkması mümkün değildi.

Zar zor ayağa kalkıyorum ve bir yandan ellerimi sıkıp, bir yandan da içimdeki bas bas bağırmamı emreden her türlü dürtüye karşı koyarak bodrumda volta atmaya başlıyorum. Eve bu sırla birlikte yaşamayı nasıl başardı? Acaba Jack'e anlattı mı? Anlatmış olmalı. Peki, Jack bunu nasıl kaldırabilirdi? İnsanın oğlunu bir hayat kadınıyla ilişkiye zorlaması başka, oysa...

Ben bundan sonra Jack'in yüzüne nasıl bakacağım? Olanları bildiğim halde onunla nasıl sanki her şey normalmiş gibi konuşacağım? Söz konusu kadın, oğlunun evlendiği kadının ta kendisi olduğu için olay sadece Hector'ın bir kadını esir etmesinden ibaret değil.

Bir arabanın evin önüne yaklaştığını duyuyorum, sonra arabanın kapısı kapanırken Butch'un koşturmacasını ve

havlamalarını işitiyorum. Jack geldi.

Çabuk çabuk hareketlerle günlükleri kumaşa sarıp tekrar gizli yerine koyuyorum, sonra mümkün olduğunca hızlı yukarı çıkıyorum. Kapının açılmasına ve Jack'in içeri girmesine saniyeler kala yatak odasına ulaşmayı başarıyorum. Butch'un havlaması birkaç saniyeliğine kesiliyor ve tekrar yatağına doğru koşarken ahşap zemine sürten tırnaklarının sesini duyuyorum.

Jack "Libby?" diye sesleniyor.

Kapının arkasındaki yerimden "Efendim?" diye yanıt veriyorum.

Jack "Eve gelirken yolda karnı zil çalan zavallı çocuklara rastladım" diyor.

Angela ile Grace. Ah, Tanrı'ya şükürler olsun. Tanrı'ya şükürler olsun. Onların gece boyunca burada kalmalarını istiyorum. Böylece Jack'le konuşmak ve biraz önce öğrendiklerimi ona anlatmak zorunda kalmam. Bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmak zorundayım.

Kapıyı açıyorum ve başımı dışarı çıkararak gülümsüyorum.

Harriet "Merhaba Liberty" diyor.

Hector "Umarım böyle habersiz gelişimiz seni rahatsız etmemişsizdir" diyor.

Harriet "Biz de buralardaydık, Jack senin için sorun olmaz diye düşündü" diye ekliyor.

Jack "Olmaz, değil mi?" diye soruyor.

Nefes alıyorum, nefes alıyorum, nefes alıyorum. Sadece nefese yoğunlaşmam lazım. Konuşmaya değil, ayakta kalmaya değil, nefes almaya konsantre olmalıyım. "Sorun yok" diyorum. "Sorun yok."

on yedinci bölüm

libby

Hector elinde aperlafifile salonumuzda oturuyor.

Eve'in Caesar'ı salonumuzda oturmuş, karnının doyurulmasını bekliyor.

Harriet yemek hazırlama işini abartmamam, gelip yanlarında oturmam ve onlarla sohbet etmem için çok uğraştı, ama ben onlar geldiğinden beri mutfakta oyalanmaya çalışıyorum. Hector bedenimin her bir köşesini ayrı ayrı ürperiyor; vücudumun ağır ağır her yanıma saran bir balçık tabakasıyla kaplandığını hissediyorum. Ona her baktığımda Eve'e o feci şeyleri yapma kudretine sahip adamdan başka bir şey göremiyorum. Acaba başka kaç kişiye daha bunları yapmıştı? Daha kaç kadına seks için para ödemişti? Seks. İçin. Para Ödemek. Sırf bunun düşüncesi bile yeterince kötü olduğu halde, parayı verdikten sonra karşısında canının istediği gibi davranabileceği bir et parçasından başka bir şey görmemiş olduğunu bilmek...

Jack "Neyin var?" diye sorunca korkudan elimdeki tabağı az daha yere düşürecek gibi oluyorum. Öbür odadaki adamla birlikte yemek yiyebilmek için dikkatimi tamamen akşam yemeğini hazırlamaya ve bildiklerimi kafamdan uzaklaştırmaya verdiğim için Jack'in yanıma geldiğini duymadım.

Jack biliyor olabilir mi? Eve'in yaşadığı yoksulluktan başka bir çıkış yolu bulamadığı için hayatını kazanmak için

yaptığı şeylerden haberi var mı? Eve ile babasının ilişkisinden haberi var mı?

Ona dönüp zoraki gülümsüyorum. “Yok bir şey, neden?”

Elini, koluma dokunmak için uzatırken irkilerek geri çekiliyorum. Eli bana değmiyor, ama varlığının derinliklerinden yukarı doğru çıkan bir acı gözlerine yerleşiyor. Düş kırıklığı içinde “Çok sinirli görünüyorsun” diyor. “İstersen onlara boşanma meselesini anlatabiliriz, böylece numara yapmana gerek kalmaz – yani eğer canını sıkkan buysa.”

Boşanma mı? Kısacık bir an düşünmeye çalışıyorum. *Boşanan kim?* Sonra aklıma geliyor: Biz boşanıyoruz, yani ben boşanıyorum. “Yok, hayır, o yüzden değil” diyorum. “Yemeğin güzel olmasını istiyorum, hepsi bu.”

“Yardım istemediğinden emin misin?” diye soruyor.

“Tabii, eminim.”

“Biliyorsun Libby...” diye lafa giriyor, ardından susuyor.

Tamamen içgüdüsel bir hareketle öne doğru bir adım atıyorum ve kollarımı onun bedenine doluyorum. Ona tekrar dokunmak şahane bir duygu. Gözlerimi kapatıp başımı göğsüne dayıyorum, kalp atışlarını dinliyorum. Ağır ve dikkatli hareketlerle o da bana sarılıyor. Elini başımın arkasına yerleştirip beni şefkatle kendi bedenine yaslıyor.

Aklımdan *Seni seviyorum*, cümlesini geçirip, dokunuşumla ve tenimle bunu ona geçirebileceğimi umut ediyorum. *Seni o kadar çok seviyorum ki.*

Bana “Fazla uzun kalmamalarını sağlarım” diyor. “Acaba sonra konuşur muyuz?”

Bu daha önce hiç yapmadığımız bir şey, öyle değil mi? Eve’in hakkında, benim hakkımda gerçekten neler hissettiğine dair hakikatleri ona bir bir anlattırabilmek için nasıl da büyük acılar yaşadım; birlikte kaçınılmaz bir sona doğru sürüklendik. Ama daha bunları bir kez olsun etraflıca konuşmamışken onu nasıl terk edecektim? Daha bana karşı gerçek

duygularının ne olduğunu bile soramamıştım. Sadece varsayımlarda bulunmuştum. “Evet, ben de konuşmak istiyorum.”

O zaman beni kendine daha çok yaklaştıracak güce kavuşuyor ve aramızdaki boşluğu daha sıkı bir kucaklamayla kapatma cesaretini gösteriyor. Kalp atışlarının hızlandığını, birdenbire hızla atmaya başlayan kalbimle eşzamanlı bir tempo yakaladığını hissediyorum.

Harriet dikkatle çatalını ve bıçağını yan yana tabağın üzerine koyarken “Libby, harika olmuş” diyor. Etrafımdaki, benimkisi dışında hepsi boşalmış olan tabaklara bakıyorum. Hector’ın karşısına oturana kadar onun yakın çevresinde yemek yiyemeyeceğimin farkına varmamıştım. Konuşmakta ve –ah, tabii ki– nefes almakta güçlük çekiyorum.

Hector neşeyle “*Coq au vin*¹⁷ en sevdiğim yemeklerden biridir” diyor. “Şimdi hanginizinkini tercih ettiğim konusunda kararsız kaldım: Seninkini mi, yoksa karıminkini mi bilemedim.” Elini uzatıp buruşuk, damarlı elini Harriet’in elinin üzerine koyuyor. Tatlı bir sesle Harriet’a “Ne olur alınma sevgilim” diyor.

Harriet kocasının dokunuşunu minnettar bir sevecenlikle kabul ederek gülümsüyor. “Alınır mıyım hiç?”

Dehşete düşmüş halde gözlerimi onlardan kaçırıyorum ve tabakları almak üzere ayağa kalkıyorum. Harriet beni “Hayır, o kadar yemek pişirdin, bir de toplayacak değilsin” diye uyararak bir anda ayaklanıp tabakları toplamaya başlıyor. Jack de ona yardım etmek için ayağa kalkıyor ve olacaklar gözümün önüne geliyor: Tabakları toplayıp mutfığa götürecekle, sonra onları bulaşık makinesine yerleştirecekler ya da elde yıkayacaklar ve beni onunla yalnız bırakacaklar. Ben de Hector’la konuşmak zorunda kalacağım.

Telaşla “Hayır, olmaz, ben de yardım edeceğim.” diyorum.

17. Tavuk, soğan ve mantarın baharatlı kırmızı şarapta pişirilmesiyle yapılan bir yemek. (ç.n.)

Harriet “Yardım filan etmeyeceksin” diyor.

Jack “İtiraz istemem” diye araya giriyor, “sen otur ve keyfine bak.”

Yalnız kaldığımızda Hector arkasına yaslanıp bana gülümsüyor. Başımı eğiyorum ve masaya gözlerimi dikiyorum. Yüz hatları artık zihnime kazınmış olduğundan ona bakmak bile bir kurtuluş sağlamıyor. Yaşanan onca şeyin ardından onunla tekrar karşılaşmanın Eve için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Hector “Çok iyi görünüyorsun” diyor.

Ağzımdan zar zor bir “Teşekkürler” lafı çıkıyor.

“Artık işe geri dönmeyi düşünme zamanı gelmiş olmalı.”

Mutfaktan gelen tabak sıyırma ve şangırdama seslerine kulak vererek omzumu silkiyorum. İçimden Jack ile annesinin acele edip geri gelmelerini ve beni bu işkenceden kurtarmalarını diliyorum.

Hector birden susuyor ve benimle iletişim kurma çabasını bir kenara bırakıyor. Huzursuz bir sessizlik içinde oturuyoruz. En sonunda “Seni rahatsız edecek bir şey mi yaptım?” diye soruyor.

Bedenim taş kesiyor. Ona ne diyeceğim? Bana hiçbir şey yapmadı, ama Jack’e ve, Eve’e yaptı. Bazen Eve’in yaşadığı şeylerin aynılarının benim de başıma geldiği hissine kapılıyorum. Ama tabii ki öyle bir şey yok.

Ona bakıp başımı sallıyorum.

“Sorduğum soruya karşılık olarak en azından yüzüme bakıp sözlü bir yanıt alma hakkını lütfedecek misin?” diyor.

Kafam o kadar karışık ki, istediği şeyi kelimesi kelimesine yerine getiriyorum. Başımı kaldırıp derin bir nefes alıyorum ve “Hayır” diyorum.

Biçimi Jack’in aynısı olan gözlerini gözlerime dikiyor; bakışlarımı ondan kaçıramıyorum. Gözlerinin mümkün olan en derin noktalarına kadar inmeyi ve zihnine yerleşen, ruhunda

yaşayan kötülüğün doğasını görmeyi, sonra da bakışlarımı kaçırıp onun yüzüne bir daha hiç bakmamayı istiyorum.

Makul ve sakın bir tavırla “Seni *nasıl* rahatsız etmiş olabilirim?” diye soruyor. Bu hali bana çok daha tehditkâr geliyor. Artık odada bunca yıldır tanıdığım Hector yok; şu anda karşımda Eve’i istismar eden adam oturuyor. Kırk yıl düşünsem ikisinin bu kadar kolayca yer değiştirebileceğini, böylesine iç içe geçebileceklerini bilemezdim. Ona yalan söylemenin bir anlamı yok.

“Eve’le aranızda olanları biliyorum” diyorum. “Yoksa ona Honey mi demeliydim?” Sesim, hissettiklerime rağmen, kendime güveniyormuşum gibi çıkıyor.

“Bildiğini sandığın şey neymiş bakalım?” diye yanıt veriyor. Yüz ifadesindeki tek değişiklik, ağzının daha düz ve daha sıkı bir hal alan duruşunda meydana geliyor.

“Günlüklerini buldum” diyorum. Sonra elimi uzatıp bu sözcükleri olduğu gibi tekrar ağzıma tıkmayı istiyorum. Bunu yapan o, kızı öldüren o. Elbette o öldürdü. O günlükleri almak, kızın onun aleyhine kullanabileceği kanıtları ele geçirmek için onu öldürdü.

Şimdi ona günlüklerin bende olduğunu açıklayarak tek bir şey söylemiş oluyorum: Gel, beni de öldür.

jack

Bazen babamın özünde nasıl bir insan olduğu konusunda annemin sahiden hiç mi fikri yok diye merak ederim. Aca-ba biliyor ve böyle bir şey hiç yokmuş gibi davranıyor olabilir mi?

On beşinci yaş günümde Londra'ya yaptığımız geziden eve döndüğümüzde mutfığa girmiş ve annemi bir doğum günü pastasıyla beni bekler halde bulmuştum. Pastanın üzerinde on beş tane mum vardı ve annem “Hayatım, bunun aptalca olduğunu ve yaşının bunun için büyük olduğunu da biliyorum, ama senin bir yıl daha benim küçük oğlum olarak kalacağın hayaline sığınacağım.” Olanlar yüzünden konuşamayacak haldeydim ve o anda tekrar onun küçük oğlu olmak kadar istediğim başka bir şey daha olamazdı. Babam, keyifsiz olduğu zamanlarda yaptığı gibi çalışma odasına gitmişti.

Yanına gittim ve ona –yani anneme– sarıldım. Onun bitmek bilmeyen bana bebek gibi davranma, küçük oğlu muamelesi yapma tavrından oldum olası uzak durmuştum, ama o anda annemin beni rahatlatmasına ve bana annelik yapmasına ihtiyacım vardı. Halime şaşırarak beni kollarına aldı. “Neler oldu?” diye sordu. Benim kadar kaygılı ve kafası karışık görünüyordu. “Yoksa babanla kavga mı ettiniz?”

Sesimdeki hıçkırıkları bastırmaya çalışarak “Hayır” dedim. “Hayır.”

“Hadi anlat bana” diyerek beni ikna etmeye çalıştı. “Anlat; bir şey olduğunu biliyorum.”

Bileğimdeki, babamın gerçek “hediyem” olan şeyi örtbas etmek için sonradan satın aldığı saate baktım. Kol saatini neredeyse kafama atar gibi vermişti. Sesimdeki yetersizlik ve çocuksuluk tınılarını silmeye çalışarak “Ben, şey, bana aldığı saati beğenmedim” dedim. “O da bana biraz kızdı.”

Annemin, bana inanıp inanmamak arasında gidip geldiğini fark ettim. Ondan uzaklaşarak “Pasta için teşekkürler” dedim. O gün hayatımda ilk kez bir erkek gibi davranıp annemin canını bunlarla sıkmamam gerekiyordu. Peki, anne, babamın evde annem dururken başka biriyle ilişkisi olduğunu kendi gözlerimle gördüğümü nasıl anlatacaktım? Yaındaki kadın o kadar gençti ki, neredeyse... “Bu benim en sevdiğim şey, çikolatalı pasta. Mumları yakalım mı?”

Annem kısacık bir an hiç hareket etmeden öylece durdu, sonra yüzüne o sevdiğim gülümsemesini kondurdu ve mutfak çekmecesinden kibritleri almaya gitti.

Mumlardan çıkan alevler gözümün önünde dans ederken “Bir dilek tut” dedi.

İçimden *Asla babam gibi biri olmamak* diye bir dilek tuttum ve mumları üfledim. Neyse ki, nefesim mumların hepsini söndürmeye yetti. Orada beni dinleyen her kimse içimden ona *Teşekkür ederim* dedim. *Teşekkür ederim, çünkü hiçbir zaman onun gibi bir adam olmak istemiyorum.*

Annem bana “Libby kendini nasıl hissediyor?” diye soruyor. Libby’nin kendi anne babasına büyük bir rahatlıkla “anneciğim” ve “babacığım” diye hitap etmesine, onlara “annecik” ya da “babacık” diyebilmesine hep imrenmişimdir. Ben bunu hiç yapamadım, kendimi onların yanındayken hiç o kadar rahat hissetmedim. Onlar benim için her daim resmi insanlar olarak kaldılar; resmi ve uzak. Eve de bana ken-

disi hakkındaki her şeyi anlattığı geceye kadar hiç ailesinden bahsetmemişti. Ve bu da anlattığı öteki şeylerin yanında kaynayıp gitmişti. Ona ailesi hakkında sorular soracak doğru anı hiç yakalayamadım; bu da dünyada çok zamanım olduğunu düşünerek ertelediğim şeylerden biriydi.

“Daha iyi. Hâlâ evden dışarı çıkmakta zorlanıyor, ama sanki... artık o kadar acı çekiyormuş gibi bir hali yok.” Akıldan biraz önce birlikte paylaştığımız o an geçiyor. Hâlâ şansım olduğunu düşünüyorum. Sanırım bana bir şans daha verecek.

Annem “Gerçekten çok tatlı bir kız” diyor.

“Biliyorum” diye yanıtlıyorum.

Kısa bir süre hiç sesimizi çıkarmadan bulaşık yıkıyoruz, sonra annem tabaklardan birini kararlı bir tavırla biraz önce kurulanların yanına yerleştirip bana dönüyor. “Keşke baban ve sen birbirinizle daha yakın olabilseydiniz” diyor. “Senin doğum gününde Londra’ya yaptığınız geziden beri aranız hiç düzelmedi. O gün neler olmuştu?”

Bir yandan ona olanları anlatma zamanının gelip gelmediğini düşünerek “O hangi geziydi?” diye soruyorum. Anneme bakıyorum: Aralarına aklar düşen saçları, yüzünün yumuşak hatlarını belirginleştiren bir kesimle biçimlendirilmiş. Her zaman son derece yumuşak ve anlayışlı bakan gözlerinin çevresinde hayatında kahkaha dolu anlar geçirdiğini gösteren çizgiler ağı var. Annem hoş bir kadın; bu yüzden babamın bunu neden yaptığını hep merak etmişimdir. Annemin ona veremediği ve onun dışarıda aradığı şey neydi?

Sakin bir sesle “On beşinci yaş gününde Londra’ya yaptığınız gezi” diyor. Belli ki, konuşmanın gittiği yeri saptırma girişimlerime kanmayacak.

Anneme “Hani şu saat yüzünden kavga ettiğimiz gezi mi?” diye soruyorum.

Yüzümü, başımdan çeneme kadar okşamak için elini uza-

tırken “Jack” diyor “küçük oğlum, beni korumana gerek yok. Bana olanları anlatabilirsin.”

Eğer ben onu korumazsam, kim koruyacak? “Anne, anneciğim.” O sözcüğü söylemeye çalışsam da, sanki benim ağzımda eğreti duruyor, ama tadını çıkarabileceğimi görmek istercesine tekrarlıyorum: “Anneciğim, üzerinden çok zaman geçti. O gün olanların çoğunu unuttum gitti. Hector da unutmuş olmalı.”

Başını sallıyor ve hüzünlü gözlerle bana gülümsüyor. “Bence de öyle” diyor. “Ama Jack, sakın buna inanma. Baban hiçbir şeyi unutmaz.”

libby

Burada oturmuş, büyük ihtimalle Eve'i öldüren adamla iki tarafın da eteklerindeki taşları dökeceği ve asla yenilgiyi kabullenmeyeceği bir oyun oynuyorum.

Ve onun kazanacağını biliyorum. Bakışlarındaki soğukkanlı, kendinden emin ifade ve benim açıklamalarım yüzünden istifinin hiç bozulmamış olması, günlüklerin elimde olduğunu açıklamamın üzerinden birkaç mikrosaniye geçtikten sonra fark ettiğim şeyi haklı çıkarıyor: O, soğukkanlılıkla cinayet işleyebilecek bir adam.

Bakışlarını ilk kaçıran olmaktan dolayı hiçbir utanç hissetmeden, gözlerimi onun hipnotize edici bakışlarından uzaklaştırıp ellerime çeviriyorum. Grace'in yeniden tırnaklarına manikür yapacak fırsatı olmadı, ben de el kremi ihmal ettim – ellerim vaktinden önce yaşlanacak. Bu, bana ironik geliyor; bedenim normal temposunda yaşlanacak, ama beni başka insanlardan ayıran şeyler –yani yara izlerim– her zaman bedenimin geri kalanından en az otuz altı yaş daha genç olacaklar. Bedenim yedi yıl içinde kendini yenileyene kadar yara izleri de yaşlanacak, ama öbür kısımlarım onlardan daha yaşlı olacaklar.

Hector ölçülü bir tavırla “Eve, fantezi kurmaya ve kontrol altına alamadığı hayal ürünü olaylar yaşamaya yatkın, fazlasıyla rahatsız genç bir kadındı” diyerek bana bilgi veriyor.

Eve'in bu adamdan, kendi güvenliğinden daha önemli bir şey ona bu cesareti verene kadar kaçıp gidemeyecek kadar korkması beni hiç şaşırtmıyor. Şu anda ben de kendimi huzursuz, rahatsız ve muhtemelen dehşetin sınırına gelmiş hissediyorum; üstelik öteki odada beni koruyabilecek iki insan ve aramızda bizi ayıran bir masa var.

“Bana günlükleri gösterebilirsen yazdığı şeylerle neyi kast etmek istediğini sana açıklayabilirim.”

Jack'i ilk gördüğüm gün onu fazlasıyla rahatsız edici, kendini beğenmiş ve genel anlamda sevimsiz bulduğum için dudaklarımı ağzımın içine doğru büzüp gözlerimi başka yerlere çevirerek araba satıcısına gülümsemem aklıma geliyor. Daha fazla bir şey söylememek için Hector'a da o gülümsemenin başka bir çeşidini gönderiyorum. Şu ana kadar kendi mezarımı kazmamı sağlayacak yeterince şey yaptım. Tartışmayı daha fazla uzatmazsam, belki de diğer iki kişi dönene kadar onu kol mesafesinde tutmayı başarabilirim.

Bana “Sessiz direnişten hiç hoşlanmam” dediği an belke miğimden aşağı buz gibi bir şeyler iniyor.

Başımı eğik halde tutuyorum ve hiçbir şey söylemiyorum. Onu öfkeliendirmek iyi bir fikir değil, ama onunla tartışmaya girmek de istemiyorum. İnsan hayatta karşısına çıkan en tehlikeli adamla nasıl başa çıkabilir?

Öteki hamlemi seçmek zorunda kalacağım zaman diliminde odaya giren Harriet “Kahve mi, çay mı?” diye soruyor.

Yerimden fırlayarak ayağa kalkıyorum. “Harriet, sen otur artık, itiraz istemem. Kahveyi Jack'le birlikte yaparız. Zaten onunla bir şey konuşacaktım.”

Harriet karşı çıkmaya hazırlanarak dudaklarını aralayacak oluyor, ama ben çoktan kapıya ulaşıyorum. Harriet bir bana, bir Hector'a bakıyor ama bir şeyden şüphelenmişse bile, bu yüzünden anlaşılmıyor.

Tekrar normale dönerek yeniden bir baba ve koca olan

Hector “Ben kahve içerim” diyor.

Harriet “Ben de” diyerek ona katılıyor.

“Herkes kahve geliyor” dedikten sonra odadan sıvışıp mutfığa giriyorum.

Su ısıtıcısının başında durmuş onun parlak yüzeyine bakarak suyun kaynamasını bekleyen Jack’e “Herkes kahve içiyor” diyorum.

O da bana “Sen genellikle bu kadar geç saatte kahve içmezsin” diyor.

“Haklısın, içmem. Aslında galiba ben yatmaya gideceğim. Yarın filan konuşsak olur mu? Biraz yoruldum.”

Canı sıkıldı, ama biraz daha bekleyip onun can sıkıntısının beni etkisi altına almasını ve yanlarında kalmayı kabul edip geceyi Hector eşliğinde bitirmeyi istemiyorum.

Üstümdekileri çıkarırken aklım Eve’in günlüklerinde kalıyor. Mümkün olan en kısa sürede onları bitirmem ve Eve’in başına gelenleri öğrenmem gerekiyor. Biraz önce akşam yemeğini gerçek bir katille yiyip yemediğimi öğrenmeliyim.

Bir de, sıradakinin ben olup olmadığımı öğrenmeliyim.

on sekizinci bölüm

libby

Bütün gün geri zekâlının biri ev telefonundan arayıp durdu ve açtığımda da telefonu yüzüme kapattı.

İki sebepten telefonu duymazlıktan gelemem: Birincisi, önemli bir şey olabilir; ikincisi, bütün günü bodrumda geçirdiğim ve cep telefonunun evin diğer kısımlarında bile yeterince iyi çekmediği düşünülecek olursa, gidip telefona bakmam gerekiyor.

Telefonu açtığım anda hattın öbür ucundaki insan birkaç saniye bekliyor ve telefonu yüzüme kapatıyor.

Fazla uzatmadan adamın rahatsız edecek başka birilerini bulmasını umut ediyorum, çünkü gerçekten de bütün gün merdiven inip çıkacak halim yok.

“Butch, benimle geliyor musun?” diye soruyorum. Butch, bugün her zamankinden biraz daha sessiz. Geçen akşam yatağa girene kadar odaya benimle birlikte hiç ses çıkarmadan girdiğini fark etmedim. Yatağa atlayıp yanıma kıvrıldı. Parmaklarımı tüylerinin arasından geçirip onu okşadım ve o yanımdayken kendimi çok daha sakin ve *güvende* hissettim. Şu aralar ihtiyaç duyduğum tek şey de bu.

Mutlu mutlu havlayıp sepetinden dışarı atlıyor ve ok gibi fırlayıp benim önüm sıra merdivenlerden aşağı koşuyor.

eve

5 Ocak 2000

Jack'le ilişkimi bitirmedim. Ve ona babasını tanıdığımı söylemedim. Nasıl söyleyebilirdim ki?

Biliyorum, biliyorum: O kadar çok sırrım var ki! Sırlar iyi şeyler değildir, sağlıklı bir ilişkide olmamaları gerekir. Hele ki, karşı taraf evliliğe giden adımlar atıyorsa. Bunu ben de uyduruyor olabilirim, ama geleceğe ya da bize dair laflar açıyor, bana bu güzel evin dekorasyonunu hakkında ne düşündüğümü soruyor. Defalarca buraya temelli taşınmamı, dairemi kapatıp onun yanına taşınmamı teklif etti. Ben de defalarca henüz bunun için çok erken olduğunu söyleyerek teklifini geri çevirdim.

Oysa çok erken değil, çok korku verici. Teklifini ona geçmişimi anlatmadan kabul etmem, iyi bir insan olmadığım anlamına gelir. Tek ayağımı sürekli kapının ve ilişkinin dışında bırakacak olursam, aslında ona çok da fazla yalan söylemediğimi düşünerek kendimi kandırabilirim. Kendimi tamamıyla bu ilişkiye vermemiş olmam, ona her şeyi anlatmak zorunda olmadığım anlamına da gelir.

Geri çevirerek Jack'i kırmış oldum, ama ne tür bir kadın olduğumu öğrenseydi daha çok kırılacaktı. Yine de, beni kaçacak hiçbir yerimin kalmadığı bir noktaya getirecek bir şeyler olacak, adım gibi eminim. Bunun için sadece sokakta Caesar'a rastlamamız bile yeter.

Sonra geriye, bekleyip tek başına mı geleceğini, yoksa birlikte olduğu insanın bir hayat kadını olduğunu söyleyerek Jack'i ve dolayı-

sıyla beni mahvedip etmeyeceğini görmek kalıyor. Hangisini yapar, bilmiyorum.

Elbette, Jack'e bu kadar âşık olmasaydım her şey daha kolay olabilirdi. İlk günlere kıyasla epeyce sakinleşmiş sayılırım ve düşük beni daha temkinli bir insan haline getirdi, ama ona karşı hissettiğim şeyleri inkâr edemem. Onun hayatımın geri kalanını yanında geçirmek istediğim adam olduğunu inkâr edemem. Ama bu bencillik, öyle değil mi? Eğer gerçeği öğrenseydi, ben onun hayatının geri kalanını yanında geçirmek istediği kadın olabilir miydim? Bundan emin değilim. Sahiden, bundan hiç emin değilim.

Ve bu da beni mahvediyor.

Eve

25 Ocak 2000

Ortaya çıktı.

Hector, Caesar, Jack'in babası –artık adı her ne haltsa– ortaya çıktı ve bana haddimi bildirdi.

Sanırım öfkesini üzerime çektim. Boğanın, yani onun varlığının, karşısına kırmızılarla çıktım, zaten başka bir şey olması da beklene mezdi. Her şey geçen hafta sonu, Jack en sonunda anne babasıyla tanışmam için ısrar ettiğinde başladı. Dediğim gibi, daha önce ne yapıp edip bundan kurtulmayı başarmıştım. Bahaneler uydurmuş, hastalık numarası yapmış ve hatta beni işten çağırırsınlar diye yalvarmıştım. Ama bu hafta sonu Jack “Hayır” yanıtını asla kabul etmedi ve bana soruşundan bunun kendisi için önemli olduğunu anladım. Benim kaçamak tavrım ona acı veriyor, bunun tamamen tersi geçerli olduğu halde, ondan utanıp utanmadığımı düşünmesine yol açıyordu.

Mümkün olan en sade biçimde giyindim: Krem rengi çiçekli bir elbise, açık saçlar ve düz pabuçlar. Arabayla oraya doğru yaklaştığımız sırada zar zor nefes aldığım mini panik ataklar ve öğürmelerimi bastırma çabaları arasında gidip gelmeye başladım. Bir ara Jack ba-

na “Sinirli olduğunu biliyorum” dedi, “ama olmana gerek yok. Seni seveceklerine eminim.”

“Jack, aslında...” diyerek birkaç kez lafa girecek oldum, ama her defasında sözcükler boğazıma yapıştılar, oraya yuvalandılar ve yerlerinden oynamadılar. Babasının bir zamanlar beni sattığını ona nasıl söyleyecektim? Ya da kendisiyle yatmadan önce babasıyla yatmış olduğumu?

Beşinci veya altıncı konuşma girişiminin ardından Jack “Sorun yok” diyerek beni susturdu. “Anneler seni görür görmez ne kadar güzel, nazik ve cömert bir insan olduğunu anlayacaklar.”

İçimdeki endişe sarmalının kıvrılarak yukarı doğru çıktığını hissettiğim halde neşeli görünmeye çalışarak “Bundan kuşkuluyum” dedim. “Sadece sen beni öyle görüyorsun. Başka hiç kimse öyle görmüyor.”

Jack “Seni herkes sever” dedi.

Ellerini, bana her dokunuşlarında hep nasıl da yumuşak ve sevecen olduklarını anımsayarak seyrettim. Tutku ateşiyle yandığımız şehvet anlarında bile elleri, bedeni ve diğer her şeyi bana karşı hep çok yumuşaktı. Yumuşak ve sevecen. Gördüğüm ve yaşadığım onca şeye rağmen hayatta onun gibi gerçek erkeklerin de var olduğunu biliyordum. Aslında çoğu erkek böyleydi: Karşılarındaki insana önem verir, yumuşak davranır ve hiç kimsenin canını yakmak istemezlerdi. Tabiatları gereği iyi insanlardı ve bu iyiliklerinin karşılığını almak gibi bir beklentileri de yoktu. Tutkularını zalim olmadan da yaşayabiliyorlar, karşılarındaki insanı parmaklarında oynatmadan da ona karşı iyi olabiliyorlardı. Jack bana bunları hatırlatmıştı.

Babasından o kadar farklıydı ki.

Jack bana kapıyı açmak üzere arabadan indiğinde az daha arabaya düz kontak yaptırıp hızla uzaklaşmak için şoför koltuğuna geçmek üzereydim. Tabii buradaki tek sorun, bir arabaya nasıl düz kontak yaptırılacağını bilmememdi. Aslında araba kullanmayı bile bilmiyordum.

Hepimiz koridorda el sıkıştık. Gözlerimi yukarı kaldırıp Hector’la

göz göze gelmeyi bir türlü başaramadım. Hayatımı bu kadar uzun zaman kontrolü altında tutmuş olan adamın ruhunu görmemek için ona biraz yandan bakmaya çalıştım. Acaba esirler de mi böyle hissederdilerdi? Özgürlüklerine kavuştuklarında ve eski efendileri artık onları kontrol altında tutamayacak hale geldiğinde, içlerinde bir başkaldırı ve bağımsızlık hissi uyanmasına rağmen dayakların, zincire vurulmaların ve istismarın anısı hâlâ çok taze olduğu için bunu dışa yansıtmakta aciz mi kalırlardı?

Ona meydan okumayı, güçlü ve gururlu olmayı, başımı yüksekte tutup “Bir de şimdi gör beni, senin bana yaptığın her şeye rağmen başardım” havalarında dolaşmayı çok isterdim, ama yapamazdım. Çoğu insanın yapamayacağından da emindim. Gerektiğinde iyi numara yapıyor olsam da, o kadarını beceremezdim.

Hector içtenlikle elimi sıkı; karısı Harriet da aynısını yaptı. Oturma odasında çay içtik. Jack ve ben kanepede yan yana oturup onlarla havadan sudan konuştuk. Jack’in annesi, Caesar’ın karısı iyiydi, hoştu. Yine de biraz fazla havalıydı. Vakur görünüyordu. Bence kıymetli erkek evlatlarından biriyle birlikte olan her kadının karşısında böyle davranacaktı.

Jack elimi tuttu, bol bol güldü ve hepimizi güldüren şakalar yaptı, ama atmosfer aynıydı ve ben Caesar’a –Hector; ona Hector demeyi unutmamam lazım– uzun süre bakmaya dayanamıyordum. Her bakma denemesinde kusacak gibi oluyordum. Üzerimde dolaşan elleri, yanımda yatan bedeni, bana hükmedişi ve beni başkalarına peşkeş çekişi aklıma geldikçe gidip kusmak istiyordum.

Kendimi bir kurban gibi görmek istemiyordum, ama onlarla birlikte oturma odasında otururken, buranın onun dairemde benimle birlikte olduktan sonra geldiği, kendine bir içki koyduğu, bazı akşamlar oturup karısıyla gazete okuduğu, hatta belki de onunla şöminenin önünde seviştiği yer olduğunu bilmek içimi bulandırıyor.

En sonunda bitti ve gidebilecek duruma geldik. Bir denetimden geçmiş, hafiften sorgulanmış, büyük ölçüde onaylanmışım. Böyle olduğunu anlamıştım, çünkü Harriet kapıda “Arayı çok açmadan iki-

niz bir akşam yemeğe gelin. Birbirimizi daha çok tanıyacak zamanımız olur” dedi. Jack’i ne kadar çok sevdiğimi anlamış ve tekrar gelmemi istemiş olmalıydı. Gidecek değildim, ama davet edilmiş olmamızın Jack için ne kadar önemli olduğunu fark etmiştim. Yanımda dururken gülücükler saçtığını hissetmiştim. Tam kadına bir gülümsemeyle karşılık vereceğim sırada, göz ucuyla Caesar’ın gerildiğini fark ettim. Bunu aklımdan dahi geçirmememi belirten bir uyarı veriyor olmalıydı. İşte bu yüzden ben de bir şey yaptım. Herkesi kontrolü altında tutabileceğini sanan adama küçük bir siktir git mesajı vermek istedim. Harriet’a gülümsedim, ellerini ellerimin içine aldım ve şunları söyledim: “Teşekkürler, davetiniz için çok teşekkürler. Tekrar gelmek bizi çok mutlu eder. Eğer yemeklerinize de o çöreklerdeki lezzetinin yarısı geçiyorsa, ziyafete hazır olduğumu söyleyebilirim.”

Harriet gülerek karşılık verdi ve Jack’in gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. İçimden *Siktir git Caesar*, diye geçirdim, *siktir git*.

Tabii ki bunu karşılıksız bırakmayacaktı. Ona küfreden hiç kimse-nin yaptığı yanına kalmazdı. Bana bir keresinde kendisinin ortağı olduğu şirkette çalışan ve onu saf dışı bırakabileceklerini sanan yeni-yetmelerden söz etmişti. Bunlar onun sırtından yükselebileceklerini sanan tiplerdi. Bu gibileri her zaman ezip geçmişti. Her zaman orada altı aydan fazla kalmamaları için elinden geleni yapmış ve itibarlarını zedeleyerek neredeyse başka bir şirkette çalışamayacak duruma gelmelerine yol açmıştı. İş arkadaşlarından birinin sırf kendini tatmin etmek için bana vurduğunu ve yüzümde bir iz bıraktığını hatırlıyorum. Caesar’a adamın kim olduğunu söylediğimde sessiz bir öfke nöbeti geçirmişti. Bunu gözlerinden ve bedeninin öfkeyle katılaşmasından anlamıştım. Evet, Caesar bunların hepsini kendisi ayarlıyor olabilirdi, ama bana yapılan şeyi onaylamamış ve bundan mutlu olmamıştı. Caesar birkaç hafta sonra o iş arkadaşının karısından boşandığını, kadının elinde onun sekreteriyle yattığına dair kanıtlar bulunduğunu anlatmıştı. Üstelik adama vergi kaçırma sebebiyle bir soruşturma açılmış ve işini de kaybetmişti. Caesar bunları kendisiy-

le uğraşan herhangi bir insanın eninde sonunda cezasını bulacağını göstermek üzere öylesine ve lafın gelişi gibi anlatmıştı. Böylece, bir gün onu bırakmayı aklımdan geçirecek olursam beni ezip geçmekte bir an bile tereddüt etmeyeceğini de hatırlatmış oluyordu.

Dolayısıyla, günün erken saatinde kapıyı açtığımda karşımda onu bulmak benim için hiç sürpriz olmadı. Koyu renk takım elbisesi ve siyah paltosunun, ellerindeki siyah eldivenlerin altından kocaman ve tekinsiz görünen bir seksenlik cüssesiyle karşımda duruyordu.

Tepki vermeme kalmadan elleriyle boğazıma sarıldı. Beni itekleyerek verandadan antreye sürüklerken nefessiz kaldım. Kapıyı arkadan tekmeleyerek kapattı ve beni duvara çarptı.

Hırıltılı bir sesle “Sakin ha, beni sınamaya kalkışma” dedi. “Seni ortadan ikiye ayırırım, seni küçük ucuz *fahişe*.”

Nefes, nefes alamıyorum. İçimden sessiz çığlıklar atarak boğazımı ellerinden kurtarmaya uğraşıyordum. Nefes alamıyorum, nefes alamıyorum.

Hırıltılı sesiyle “Oğlumun hayatından çıkacaksın ve bu işin peşini bırakacaksın” diye devam etti. “Ona ne söylediğin ya da ona bir şey söyleyip söylemediğin umurumda değil, ama onu bırakacaksın. Bugün. Bir daha da geri gelmeyeceksin. Bunu bir daha söylemeyeceğim.”

Ellerini çekti ve yere yığıldım. Boğazımı tutmuş titrerken bir yandan da kesik kesik sesler çıkararak ciğerlerime hava doldurmaya çalışıyordum.

“Hayır” dedim. Güçlülkle nefes aldığım, gözlerim yaşlarla dolu olduğu ve suratım alev almış gibi yandığı halde ağzımdan ona meydan okuma sözcükleri çıkabilmişti. “Ondan ayrılmayacağım.”

“NE DEDİN SEN?” diye haykırdı.

“Dedim ki, ‘Hayır. Ondan ayrılmayacağım.’ Hiçbir şey yapamazsın.” Yerde bulunduğum noktadan başımı kaldırıp Hector’a baktım. Dışarıdan bakıldığında boyun eğmiş gibi görünsem de, aslında kendimi hiç de öyle hissetmiyordum.

Kıvırdığı parmaklarını avuçlarına geçirdi ve bana vuracağını an-

ladım. Tek bir yumruğuyla büyük hasar verebilirdi, ama istediği şeyi yaptırmamanın ya da duymak istediği şeyi söyletmenin çaresi bu değildi. Eşikten içeri adımını attığı an bir şeyin –önceki zamanlarda şimdi bana yumruğunu gösterdiği andaki kadar gerçek bir olasılık olarak algılamadığım bir şeyin– farkına varmıştım. Mademki her şeyin üzerinde bu kadar büyük bir kontrolü vardı ve hiç kimse onu terk etmeye ya da kınamaya cüret edemeyeceği için bu olaydan hiçbir yaralanmadan kurtulabiliyordu, o zaman neden olanları Jack’e ya da karısına anlatmamıştı? Sonuçta ben küçük, ucuz bir fahişeydim; önemli bir şahsiyet değildim.

“Senin, benden daha fazla kaybedecek şeyin var” dedim. “Bana bir şey yapacak olursan, Jack’e her şeyi anlatırım. O zaman oğullarını da, karını da kaybedersin. Birlikte çalıştığın insanların senin yaptıklarına göz yumacaklarını ben de biliyorum, ama her şey ortaya çıkarsa böyle yapamazlar. Beni öldürebilirsin de. Her şeyi yazdım. Tarihler, isimler ve mekânlar benim elimde. Ve günlüklerimi Jack’ten önce bulman imkânsız. Hadi hiç durma, elinden geleni ardına koyma. En büyük acıyı sen çekersin. Bir *fahişe* her zaman çektiği acılarla birlikte yaşamasını bilir: Ben her şeyi göğüsleyebilirim.”

Bir anda boyu daha da uzayıp cüssesi daha da genişleyerek “Tek bir kelime edecek olursan...” diye lafa girdi.

“Sen etmezsen, ben de etmem *aşkım*” dedim. Bu normalde, benim değil Honey’nin söyleyeceği tarzda bir şeydi. Ama ben artık Honey değildim ki. Yoksa öyle miydim? Bunca yıl Honey’nin takındığım bir kişilik olduğunu söyleyerek kendimi mi kandırmıştım? Yoksa o gerçekten benden başkası değil miydi?

Kusursuz ve düzgün dişlerini göstererek tekrar “Çok dikkatli ol, küçük kız” diye hırladı. Sonra da kapıyı gürültülü ve insanın kalbini durdurabilecek bir çatırtıyla çarpıp dışarı çıktı.

Parmaklarım boğazımın onun tarafından ezilmiş kısmına yapışmış halde, bunu Jack’e nasıl açıklayacağımı düşünerek uzunca bir süre yerde iki büklüm kaldım. Belki orası biraz kızarabilir, ama fazla

morarmayabilirdi. Birkaç gün boynuma bir eşarp takarak ya da polo yaka bir bluz giyerek dolaşabilirdim, sonra da iyileşirdi.

Jack'in babasının geri geleceğini biliyorum. Bedenen gelmese bile, bana zarar vermenin, benden kurtulmanın bir yolunu bulacaktır. Bunun olması sadece bir zaman meselesi. Onun kaybedeceği daha çok şey olabilir, ama bunun peşini bırakmayacaktır. Bırakacak adamlardan değildir. Onu terk ettikten sonra, hep peşime düşüp düşmediğini merak ettim. Geri döneceğimi düşünüp düşünmediğini ya da beni bulmak için o her zaman övünerek bahsettiği önemli şahısları kullanıp kullanmadığını merak ettim. Bu konuda kuşkularım var. Bir dönem onun mülkiyetinde yaşamış olduğum için o da üstün körü bir arama yapmış olabilir, ama dışarıda benim yerimde olmaya can atan başka bir sürü *fahişe* olmalıydı. Hem birilerine arattırmışsa bile beni bulamadıklarına bakılırsa pek sıkı bir arama yaptıkları söylenemez. Çok uzağa gitmiş sayılmazdım. Fiilen –eğer buna saklanmak denilebilirse– kalabalıkların içine saklanmıştım.

Oğluya ilişkim olmasaydı, hayatına tekrar girmemiş olsaydım beni kendi halime bırakabilirdi. Üstelik onu tehdit de ettim. Neyse, artık olanlar oldu.

Bunun aptalca bir şey olduğunu biliyorum, ama aslında Honey'ye sandığımdan daha çok benzediğimi keşfetmek beni bundan daha çok korkutuyor. Eğer bu doğruysa, o zaman... Geçmişte yaptığım bütün o şeyleri, EVE bunları yapabilecek türden bir insan olduğu için yapmış olmam gerekir. O halde, bunları yapabilmek için kendi varlığımın dışına çıkmamış ya da kendimi bütün bu korkunçluklardan korumak için bir maske takmamış olmalıydım.

Ben, Eve, bir zamanlar hayat kadınıydım.

Pis, leş ve iğrenç biriydim.

Çaresizdim, kapana kısılmıştım ve korkuyordum.

Tüm şu şeyler geçmişte kalmış sayılmazdı; şimdiki zamanda da varlıklarını sürdürüyorlardı, çünkü Honey geçmişte kalmıştı, oysa şimdi aynaya baktığımda gördüğüm insan Eve'di. Bunları yapan kişi

de Eve olduğuna göre, o hiçbir yere gitmemişti. Şimdi ve burada yaşamayı sürdürüyordu.

Benim adım Eve. Ben bir hayat kadınıyım.

Ben

14 Şubat 2000

Bunlar bu sabah oldu.

Jack yatakta yanıma uzanmış, içime işleyen bakışları beni oldukça derin ve huzurlu uykumdan uyandırana kadar beni seyretmişti.

Tek kolunun üzerine yaslanıp bana tepeden bakarak “Günaydın” dedi.

Kahve. Burnuma kahve kokusu geldi. Genellikle yataktan çıkan ve şahane makineyi çalıştırmak ve iki kahve kupasıyla yatağa dönmek için uyku sersemi halde aşağı inen ben olurdum.

“Hıı” derken saatin birtakım hoşluklar için de, kahve için de çok erken olduğunu anlamıştım. Jack hem bedeneni, hem de zihnen güzel ve iyi bir şeyler yapmak istediği o anlarından birini yaşamasına rağmen benim tek istediğim, yatmak ve öğlene kadar hiçbir şeyi düşünmek zorunda kalmamaktı.

“Kahve yaptım” dedi.

“Hı hı?” derken içimden *Ne istiyorsun, alkış filan mı?* diye geçirdim.

“Sana bir hediye aldım” dedi.

“Hıı” diyerek karşılık verdim, ama aklımdan geçen başkaydı: *Biraz beklesen ne olurdu? Bari hiç değilse günün doğmasını bekleydik.*

“Hediye”yi önümdeki yastığın üzerine koydu. “Al bakalım, prenses.”

Tek gözümü zar zor açınca, yastığın üzerinde elmaslarla süslü bir altın yüzüğün durduğunu gördüm. Gözlerimin ikisi de fal taşı gi-

bi açıldı: Hem ürkmüş, hem de hafiften tırsmış bir halde yüzüğe bakakaldım.

Görüş alanımı genişletip yüzükten onun suratına geçmeyi başardığımda dişlerini göstere göstere güldüğünü gördüm. Tamamen uyanıktı ve gözleri fıldır fıldır dönüyordu.

Kaşlarını kaldırdı. “Evet?” diye sordu.

Gülümsememi saklandığı yerden çıkardım, tekrar şahane elmasa baktım, sonra bakışlarımı yeniden ona yönelttim.

Dudaklarımı ısırarak başımı salladım.

“Gel buraya” dedi. Beni kollarına alırken yüzük yatakta bir yerlere savrulmuştu.

“Hayır, sen buraya gel” diye karşılık verdim. Kendimi onun kollarına bırakmıştım, ama bütün bir sabahı öpüşerek geçirelim diye ellerimle yüzünün iki yanından tutup onu kendime doğru çekmiştim.

Eve

Mart 2000 (hızlı bir güncelleme)

Telefon hiç durmadan çalıyor ve ahizeyi elime aldığım an yüzüme kapatılıyor.

Bu sadece Jack burada değilken oluyor. Hattın öbür ucundaki sessizlik aşırı derecede sinir bozucu. Benden ne istediğini ya da bana ne yapmak istediğini, hatta beni öldüreceğini söylemesini buna tercih ederdim. Bunları o sessizliğe tercih ederdim, çünkü ahizeyi yerine bıraktığımda o sessizliğin evin içinde yankılandığını hissediyorum. Sessizlik, burayı –kendi evimi– fazlasıyla güvensiz bir yer haline getiriyor. Yerimden kımıldamadan etrafıma bakıp orada olmaması gereken gölgeleri aramaya, içeriye izinsiz girmiş birinin varlığını açık edecek sesleri duymaya ve karşıma birdenbire çıkacak bir şeyin bana zarar vermesini beklemeye başlıyorum.

Arayan tabii ki Hector. Biz onlara nişanlandığımız haberini verdik-

ten sonra aramaya başladı. Gitmemi istiyor, aslında beni korkutarak kaçırtmak istiyor. Oğluyla evlenmemi istemiyor. Yine de, taktiklerinin işe yaradığı söylenebilir: Gittikçe daha sinirli bir insana dönüşmeye başladım. Artık burada yalnız kalmaktan da hoşlanmıyorum. Herhalde, ev bu kadar büyük olmasaydı ve bir sürü küçük, gizli saklı ve insanın içine korku salan pek çok alandan oluşmasaydı böyle bir sorun yaşamazdım.

Bu akşam on kere aradı. En sonunda telefonun fişini çektim. Ama Jack eve geldiğinde tekrar takmam gerekiyor. Hem fişi çekmek, onun kazanmasına izin vermişim gibi hissetmeme neden oluyor. Beni alt ettiğini, ödümü patlattığını ve sinirlerimi bozduğunu iyi biliyor, çünkü böyle bir şey yaparak onu uzak tutmak adına bir önlem almış oluyorum. Telefona yanıt verirsem ona bu durumdan o kadar da rahatsız olmadığını göstermiş olacağım. Fişini çekersem, aradığında telefon sürekli çalacak ve telefona bakamayacak kadar meşgul olup olmadığımı ya da bilerek bakıp bakmadığımdan asla emin olamayacak.

Bazen içimden “Keşke buraya gelmiş ve bunu yapmış olmaydı, bana işkence etmektense işimi bitirmiş olsaydı” diye düşünüyorum. Ama o işkence etmeyi sever, değil mi?

Keşke her şey sona ermeden önce bunları Jack’e anlatmanın bir yolunu bulabilsem.

Ben

libby

Yukarıda telefon çalıyor.

Telefon çalıp duruyor. Gün boyunca çalıp durdu ve yanıt verdiğimde ise karşıdaki hiçbir şey söylemedi.

Bu sadece bir tesadüf, değil mi? Hector'ın Eve'i tehdit etmek için sessiz telefonlara başvurması ve şimdi –hazır eline beni tehdit etmek için bir sebep geçmişken– eve sessiz telefonlar gelmesi tesadüften başka bir şey olamaz.

Telefon sesini zihnimden uzaklaştırıp kendimi günlüklere veriyorum.

Bu sadece bir tesadüf, sadece bir tesadüf, sadece bir tesadüf.

eve

12 Mayıs 2000

Yıllardır korkarak ve umutla beklediğim o gün en sonunda gelip çattı. Sabahın erken saatlerinde Leeds'ten bir mektup geldi ve ben onu açacak cesareti bulamadım. Şubatta anneme mektup yazıp, günün birinde onu da tanıştırmayı istediğim harika bir adamla nişanlandığımdan bahsetmiş ve elbette, yanıt alamamıştım.

Ama şimdi, görülebileceği üzere yanıt geldi. Adresim ve adım daktiloyla yazılmış, ama zarfın üzerine Leeds'in posta damgası vurulmuş. Oradaki diğer tanıdıklarla iletişimim zaman içinde gitgide azalıp yok olduğundan, başka birinden gelmiş olması da imkânsız.

Mektubun geliş sebebi anneme nişanlandığımı söylemem olmalı. Belki de nihayet yetişkin insanlar arasındaki aşkı kavrayabilecek duruma geldiğimden, artık onun Alan ile olan ilişkisini sorun etmeyeceğimi düşünmüştür.

Yine de, bana beddua ettiğini düşünerek, açmaya korkuyorum. Şayet günün birinde bir kızım olursa, onun benim ona yaptıklarımı yapmamasını umut ettiğini yazmış olabilir.

Mektubu hâlâ açmamış olduğuma inanamıyorum. Şimdi değil de daha önce bir zamanda gelseydi, çoktan zarfı yırtarak açardım, ama şu anda çok korkuyorum.

Daha sonra açacağım. Jack eve geldiğinde ve uyuduğunda. Onun varlığına ihtiyacım var, ama eğer kötü bir haberse bunu ona anlatmak istemiyorum. Ona sonra, daha sonra anlatırım.

Eve

12 Mayıs 2000

Odadan gizlice çıkıp Jack'in ofis olarak kullandığı odaya girmeden önce Jack'in uykuya daldığından iyice emin oldum ve mektubu açtım. Ellerimin titremesi çok normaldi, çünkü bu, onca zamandan sonra annemle kurduğum ilk bağlantıydı.

Elimde tek bir sayfa vardı ve üzerine düzgün bir elyazısıyla bilmem gereken her şey yazılmıştı.

Üzgünüm, daha fazla yazamayacağım. Yazabileceğimi sanmıştım, ama yapamayacağım...

19 Mayıs 2000

Bugün eve geldiğimde Jack "Başka birisiyle ilişkin mi var?" diye sordu.

Onu uyandırmamak için hiç ses çıkarmadan eve girmeye çalışmıştım, ama uğraşmama gerek yokmuş: Merdivenin üçüncü basamağına oturmuş beni bekliyordu. Uzunca bir süredir orada oturuyor gibiydi.

Beni bunu yapabilecek bir insan olarak görmesine hafiften içerleyerek "Hayır" dedim.

"Sana inanmıyorum."

"İnanmanı sağlayamam, ama sadakatsiz olduğumu düşünmene yol açacak bir şey yapmadım."

"Sessiz telefonlar, gizli saklı yerlere gitmek için süslü püslü giyimeler ve söylediğinden saatler sonra geri dönmeler benim aklıma bir ilişkiyi getiriyor. Ayrıca İngilizce kursundan arkadaşını gördüm. Kıza, Brontë kırsalına düzenlenen gününbirlik geziye niçin katılmadığını sorduğumda önce neden bahsettiğimi hiç anlamadı. Senin bana yalan söylediğini fark ettiğinde hasta olduğu için derse gelemediğini, haliyle geziye de katılmadığını söyleyerek seni korumaya çalıştı."

Neden hâlâ bu oyunu sürdürmeye uğraştığımı düşünerek hiç de

inandırıcı olmayan bir sesle “Onun beni koruduğunu da nereden çıkarıyorsun? Gerçekten hasta olduğu için gelmemiştii” dedim.

Başını salladı. “Hangi arkadaşından bahsediyorum?” diye sordu
Hiç sesimi çıkarmadan ona boş boş baktım.

“Peki, sana bir kez daha soruyorum: Bir ilişkin mi var?” dedi.

İçimden “Bu keşke bir ilişki kadar basit bir şey olabilseydi” diye düşünerek, Jack’e baktım. “Keşke bir ilişki kadar tamir edilebilir bir şey olsaydı.” Jack’in sorusuna yanıt olarak başımı iki yana salladım.

Jack “Neler oluyor?” diye sordu. “Sessizliğin beni ürkütüyor.”

Ağzımın kenarları aşağı doğru kıvrıldı ve son birkaç günün gerginliği bedenime ürpertiler salarak, beni zayıf ve mecalsiz bırakarak bedenimden dışarı çıktı. Beni ayakta tutan şey neydi bilmiyorum, çünkü bedenim o anda bana yerçekimine karşı koyacak kadar kuvvetli gibi gelmiyordu. “Eğer... eğer sana anlatacak olursam, her şeyi anlatmam lazım. Nasıl olup da sana her şeyi anlatmadığımı anlamıyorum. Ve eğer bunu yaparsam, sana anlatmamış olmamı dileyeceksin. ‘Keşke bir ilişki kadar basit bir şey olsaymış’ diye düşüneceksin.”

“Bana her şeyi anlatabilirsin, Eve. Bunu bildiğini sanıyordum.”

Ona –zavallı, masum Jack’ime– gülmemek için kendimi zor tuttum. Hiçbir fikri yoktu; benliğinin tek bir zerresi bile şu ana kadar yaşadığım hayatı hayal edemezdi. Onun hoşuma giden, en çok sevdiğim yönü de buydu. Ama bu beni birazcık rahatsız ediyordu. Nasıl oluyordu da bana bu kadar yakın bir insanın geçmişte yaptıklarım konusunda en ufak bir fikri olamıyordu? Gerçekten o kadar iyi bir oyuncu muydum? Her şeyi o kadar derinlere gömmüş olabilir miydim? Bütün dünya bende gerçekten de eski garson, yarı zamanlı öğrenci, sevecen bir nişanlı durumundaki Eve Quennox’tan başka bir şey görmüyor olabilir miydi?

“Anlat bana, Eve. Bugün neredeydin?”

“Ben...” Eve Quennox imgesinin şimdiki zamanda bulunan portresinde boğazına bir bıçak dayıyordum. Bunun ardından gelecek olan sözcükler çehresini lime lime edecek, sonra da bıçağı boğazı-

na saplayarak, onu, sevdiği adamın gözleri önünde katledecekti. “Leeds’e gitmiştim.” Bıçak Eve’in boğazına girdi ve etini parçaladı. “Annemin cenazesindeydim. Onunla on üç yıldır konuşmuyordum.” Eve’in yüzü artık bıçak yaralarından tanınamayacak hale gelmişti. “Yani on dört yaşımıdayken erkek arkadaşının bana tecavüz etmeye kalktığını söylediğim ve onun da bana inanmadığı için o günden beri konuşmuyorduk.” Bıçağın açtığı yaralar neredeyse huzur verici, acısı da beklenen bir durumdu. “Geçen hafta uykusunda ölmüş.”

“Eve, neden bana söylemedin? Seninle birlikte gelebilirdim. Sana destek olabilirdim.” Yoğun ilgisi karşısında şaşkına dönmüştüm, çünkü bu meseleyle hiç ilgisi yoktu.

“Çünkü, Jack, ben... ben...” Zihnimi netleştirmeye, onun anlamasını sağlamaya çalışırcasına başımı iki yana sallıyordum. “Evden erken ayrılmak zorunda kaldığım için hayatımda birtakım feci şeyler yapmışım. Annemi çok severdim, ama annem o adamı bana tercih ettiği için okulu bıraktım. Londra’ya geldim, yıllar içinde onunla defalarca bağlantı kurmaya çalıştığım halde hep ben yokmuşum gibi davrandı.”

“Senin hiçbir suçun yok. Asıl tüm bunların ardından cenazesine gidebilecek kadar bağışlayıcı olabilmen beni şaşkına çevirdi.”

“O benim annem. Tabii ki gittim. Onu severdim. O benim hayatımdaki en önemli insandı.”

“Bana bunları niçin anlatmadığını hâlâ anlayamıyorum. Olanların hiçbiri senin suçun değil.” Eve’in bu yeni çehresini lime lime kalana dek doğramış olan bıçak, en son ölümcül darbeyi vurmak için tekrar boğazına dayanmıştı. “Ama ondan sonra yaptığım her şey benim suçum.”

“Anlamadım.”

“Londra’ya geldikten sonra, bir işe girdim, ama sonra işten çıkarıldım. Ben de... şey... en sonunda tekrar çalışmaya başladım.” Duraksadım, sahip olduğum tüm cesareti toplayıp “Yani, para kazanmak için kucak dansı yapılan bir kulüpte çalıştım.” Bıçak, Eve’in boğazını saran ete dayandı, derinlere girdi ve kan akıttı.

“Barın arkasında mı çalıştın? Bunda ne var ki?”

“On yedi yaşımdaydım, Jack. Barın arkasında çalışmak istersen, kimliğine bakıp yaşının tutup tutmadığını kontrol ederler, çünkü ruhsatlarını kaybetmekten korkarlar. Dansçı olarak çalışmak istediğindeyse genellikle on sekizini geçtiğin konusunda senin verdiğin söze inanacakları tutar.”

Olayı idrak edince yüzüne oturan dehşet ifadesine, hayretten fal taşı gibi açılan gözlerine baktım. “Ama... ama paraya ihtiyacın vardı. Gerçek bir vafsin ya da iş deneyimin yokmuş ve belli ki paraya ihtiyacın varmış.”

“Evet, paraya ihtiyacım vardı. Ve aynı nedenle, birkaç yıl sonra uyuşturucu bağımlısı erkek arkadaşımın alışkanlığı bizi iflas etme noktasına getirince, tekrar iki yakamızın bir araya gelmesi için vücudumu satmaya başladım.” Bıçak, Eve’in boğazını kusursuzca ikiye ayırdı; ne bir telaş ne de bir kargaşa yaşandı. Sadece işi bitti.

Bunları uydurup uydurmadığımı merak eden Jack’in gözleri kuşkuyla kısıldı. “Ne?” diye sordu. “Sen bana neler söylüyorsun?”

“Ben sana 1996 yılının sonuna kadar hayat kadını olarak çalıştığımı söylüyorum.”

Onun nasıl bir tepki vermesini beklediğimi, neler yapacağını düşünüp düşünmediğimi bilmiyorum, ama öylece oturup bana bakmasına şaşırmıştım. Yine de, geçen saniyelerle birlikte renginin gitgide attığını; yüzü, dudakları ve elleri kül rengi olana kadar bedenindeki sağlıklı ışıltının adım adım onu terk ettiğini fark ettim.

Hatıraları gözlerinin önünden geçirerek bir şeylerin ona bunu hissettirip hissettirmedliğini, kaçırdığı bir ipucu olup olmadığını bulmaya çalıştı. Ölgün bir sesle “Ama bunun olması imkânsız” dedi. “Böyle olması imkânsız. 1996 yazında sen ve ben... Benden para istemedin ki. Ben sana para vermedim ki. Sen öyle biri değildin.”

“Öyleydin. Biz beraberken... öyleydin.”

“Yani benim ilk deneyimim, benim... *bir hayat kadınıyla mı oldu?*”

Bedeni, sanki mide bulantısını bastırmak isterken şiddetli bir sarıntıya tutulmuş gibiydi. “Bunca zamandır benimle gülüp dalga mı

geçtin? Yoksa bu, dünyadan haberi olmayan bakir bir adamı kafaya almak için tasarlanmış sapıkça bir oyun muydu? Sonra ben uyurken cüzdanımdan parayı alıp kendi başının çaresine mi baktın?”

“Hayır, Jack. Tanrım, hayır! Hiç böyle bir şey olmadı. Ben senden para filan almadım. O sırada neler hissettiğini hatırlamıyor musun? Ben de onların aynılarını hissediyordum. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bir bilseydin... Bir sürü adamla cinsel ilişkiye girdim, ama sen seviştiğim tek erkeksin. Başka hiçbir şeye inanmasan bile, ne olur buna inan.”

Bir öğürtüyü bastırmaya çalışan bedeni bir kez daha sarsıldı. Sonra birdenbire ayağa kalkıp tek kelime etmeden arkasına döndü ve merdivenlerden çıkmaya başladı. Ayakları yerden kesilmiş gibi yürüyor, kemikleri havaya karışmış gibi hareket ediyordu.

Olduğum yerde kalakaldım ve ne yapmam gerektiğini düşündüm. Stüdyo dairemin anahtarları hâlâ bendeydi; oraya dönebilirdim, ama her şeyim buradaydı. Jack’in ne yapmamı istediğinden emin olamıyordum. Kullanılmayan odalardan birinde uyuyabilirdim, ama acaba buradan gitmemi ve bir daha asla dönmememi gerçekten istiyor olabilir miydi? Birkaç dakika sonra merdivenlerde göründü. Üzerine bir koşu şortu, tişört, çorap ve spor ayakkabı giyinmişti. Sanki orada değilmişim gibi yanımdan geçip gitti. Topuklarımın üstünde dönünce ön kapıyı açıp dışarı çıktığını ve arkasından kapıyı çektiğini gördüm.

Bu dediğim iki saat önce olmuştu. Hâlâ dönmedi.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

O gittiğinden beri cenaze giysilerimle yatağımızın üstünde oturuyorum.

Ne yapacağımı ya da onun iyi olup olmadığını nereden öğrenebileceğimi bilmiyorum.

Yine her şeyi berbat ettim. Sevdiğim bir insana gerçekleri anlatarak her şeyi berbat ettim.

26 Mayıs 2000

Tuhaf ve huzursuz birkaç gün geçirdik. İkimizin de neler olup bittiğine bir anlam verebildiğimizi sanmıyorum.

Hemen hemen her şeyi açıkladığım gece, Jack koşuya çıktı ve saatlerce dönmedi. Çıktığında saat gece yarısına geliyordu, demek ki yaklaşık olarak dörde kadar dışarıda kalmış olmalı.

Uyuyabileceğimi sanmıyordum, ama bir ara dalmış olmalıyım. İnsanların bana cenazede söyledikleri şeyler kafamda dönüp duruyordu: Kendi başıma Londra'ya gitmemden ve orada bir muhasebe şirketinde kalmayı başarmamdan, ardından Brighton'a gidip bir hukuk danışmanlığı ekibinde yöneticilik işine başlamamdan dolayı annemin benimle nasıl gurur duyduğunu anlatmışlardı. Annem bana ait olan bu hayatı, okuduğu ama hiçbir zaman yanıtlamadığı mektuplarıma dayandırarak kurmuştu.

Sonra nişanlandığımı öğrenince, yapacağımız düğün onu çok heyecanlandırmıştı. Bunun deniz kenarında bir düğün olacağını ve gelebilmek için güneye doğru bir seyahate çıkması gerektiğini düşünmüştü.

Annemin tombaladan en iyi arkadaşı olan Bea evi terk etmemin gerçek sebebini bildiğinden, beni cenazeden sonra bir kenara çekti. Bana annemin ona Londra'dan gönderdiğim ilk kartpostalı alır almaz Alan'ı kapı dışarı ettiğini anlattı. Anlaşılan, onu bırakıp bu kadar uzağa gitmiş olmam söylediklerimin doğru olduğunun kafasına dank etmesini sağlamıştı. Bea, annemin –Alan'ın onu inandırdığı şekilde– bunları kendi kafamdan uydurmuş ya da yanıltmış olsaydım evi asla terk etmeyeceğimi anladığında gerçekleri gördüğünü söyledi.

“Ama bir kez telefon ettim ve telefona bakan Alan'dı” dedim.

“Demek ki, arayan *sendin*. Annen arayanın sen olduğundan çok emindi, ama biz yine de fazla umutlanmamasını söylemiştik. Hayır, tatlım, açan Alan değil, benim kocam Matthew idi.”

“Peki ‘fazla umutlandırmamak?’ ne demek oluyor? Mektuplarıma yanıt vermedi, neden bir telefon yüzünden umutlansın ki?” diye sordum.

“Tatlım, sen de bilirsin ki mektup başka şeydir, biriyle konuşmak başka şeydir. Utanç feci bir duygudur. Annen sana inanmadığı ve gözünün önünde olan bir şeyi göremediği için çok utanmıştı. Kendini hiç affetmedi. Annenle birlikte, onun seni nasıl yüzüstü bıraktığına ağlayarak benim kollarımda gözyaşı döktüğü az gece geçirmedik. Hep baban bunları görseydi, seni koruyamadığı için ondan utanç duyacağını söylerdi. Ona seninle temasa geçmesini, aranızı düzeltmek için uğraşmasını söylemeye çalıştım, ama beni dinlemedi. Annen nasıldı sen de bilirsin, kendine karşı çok sert biriydi. Ama eğer telefonun öbür ucunda sesini duysaydı ya da kapısına geldiğini görseydi, sana karşı uzak davranamaz ve kendini cezalandırmaktan vazgeçerdi.”

Aman Tanrım, ah aman Tanrım diye düşündüm. *Eğer konuşmuş olsaydım...*

“Alan’ın gittiğini bilseydim geri dönerdim.”

Bea “Ona anlatmaya çalıştım” diye anlattı. “‘Bari kıza bir doğum günü ya da Noel kartı gönder’ dedim, ama annen senin mutlu olduğunu düşünüyordu. Mektuplarına bakıldığında hep mutluymuşsun ve ona ihtiyacın yokmuş gibi bir halin vardı.”

Ayakta dururken olduğum yere yığılıp kaldım. “Bu doğru değil” diye karşılık verdim. “Doğru değil. Ona ihtiyacım vardı. Ona çok ihtiyacım vardı. Hayatımda yanımda sadece annemin olmasını istediğim o kadar çok an oldu ki.” İşte o zaman hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladım, kendimi daha fazla tutamadım. O ana kadar annemle bir daha hiç konuşamamak düşüncesi bana hiç gerçek ya da olabilecek bir şey gibi gelmemişti. Ve onun beni hâlâ bir yalancı olarak gördüğünü düşündüğüm için de bunun o kadar önemi yoktu. Ama ona karşı dürüst olsaydım, hayatımın nasıl da korkunç geçtiğini ve onun hayatımı düzeltmeme yardım etmesine nasıl da ihtiyacım olduğunu ona bir kez olsun anlatabilseydim...

Bea beni kollarına alıp teselli etmeye çalıştı. Eve o kadar geç dönmemin sebebi de buydu: Yığıldığım yerden kalkmayı ve ağlamayı kesmeyi bir türlü başaramadığım için treni kaçırmıştım. Ben

Leets'ten ayrıldıktan sonra her şey ters gitmişti ve artık bunları düzeltme şansım da yoktu; hayatımda bir sürü feci şey yapmışım ve tüm bunlar olurken annem yanımda olup beni avutmamış, işleri yoluna sokmamıştı.

Bea beni kollarının arasında tutarken “Onu hiç senin nişanlandığın haberini aldıktan sonraki kadar mutlu görmemiştim” diye anlatmaya devam etti. “Artık hayatında sana kol kanat gerekcek biri olduğu için çok mutluydu.”

Jack’e anlattığım şeylerin ardından kafamda bunları evirip çeviriyor, trenle Leeds’ten dönerken yaptığım gibi “Keşke annem beni arasaydı, benimle konuşsaydı” diye düşünüyordum. Bir ara uykuya dalmış olmalıydım.

Uyandığımda Jack kapı girişinde durmuş bana bakıyordu. Ter içindeydi ve giysileri üzerine yapışmıştı. Genellikle kaslı olan vücudu, küçültülmüş ve içi boşaltılmış gibiydi. Saçları terden neredeyse simsiyahtı ve yüzü sararmıştı. Orada ne kadar zamandır bana bakarak durduğunu bilmiyordum, ama yaşadığı duygular düşünülecek olursa duruşunda ve halinde tavrında kötü niyetli bir şeyler yoktu.

“Jack?” diye soracak oldum.

Hiçbir şey söylemeden arkasına döndü ve koridoru geçip büyük banyoya gitti. Birkaç saniye sonra duşun açıldığını duydum. Yatakta oturup, ne yapacağımı bilmez halde bekledim.

Sonunda beline bir havlu sarmış olarak yatak odasına döndü. Doğruca gardıroba gidip bir deste giysi aldı ve giyinmek için bitişikteki banyoya gitti. Bacaklarımı göğsüme çektim ve kollarımla bacaklarımı sardım. Üzerimde hâlâ annemin cenazesine giderken giyindiğim siyah giysiler vardı. Aslında hayatımdaki gerçekler yüzünden ölen başka bir ilişkinin toprağa verilmekte olduğu düşünülecek olursa giysiler duruma epeyce uygun düşüyordu.

Jack odaya tekrar geldiğinde birkaç dakika öncesindeki kadar boş bakmıyordu. Hatta onun için mümkün olan en normal haline yaklaşmış gibiydi. Normal, temiz ve arınmış görünüyordu.

Tuvalet masasının önündeki deri koltuğun kenarına dikkatle

oturdu. Açık panjurların arasından içeri gün ışığı sızıyordu. Birazdan resmen cumartesi sabahına başlayacağımız halde elini uzatıp yan taraftaki ışığı açtı.

“Anlat bana” dedi. “Her şeyi bilmek istiyorum. Anlat lütfen. Bilmek istiyorum. Önyargılı olmadan dinlemeye çalışacağım, ama galiba her şeyi bilirsem daha kolay olacak.”

“Emin misin Jack?”

“Evet. Olanların tümünü bana anlatmayacak olursan bunu nasıl atlatacağımızı bilemiyorum. Eğer anlatmazsan, her şeyin görüldüğünden daha kötü olduğunu hayal edeceğim.”

“Sence bunu atlatabilecek miyiz?”

Gözlerini bana dikti ve ağır ağır başını salladı. “Evet. Atlatacağımızı umuyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum. Lütfen anlat.”

Ona anlattım. Kendi benliğimin dışına çıktım ve anlattım: Kucak dansını, Elliot’ı, Londra’yı terk edişimi, Brighton’da iş bulmaya çalışmamı, eskort ajansını anlattım. Ona Caesar’dan da bahsettim, ama o adı kullanmadım. İlk bakışta oldukça hoş görünen bir adamla tanıştığımı, adamın zamanla beni satmaya başladığı halde bana hiç para vermediğini ve ondan kaçtığım güne kadar başka başka adamlarla birlikte olmaya zorladığını anlattım. Bebekten de, düşükten de bahsetmedim.

“Ona ilk kez seninle birlikte geçirdiğimiz öğleden sonra karşı geldim. Hayatımın en güzel anlarını senin yanında geçirdikten sonra başka bir erkeğin yakınımda bile durmasını aklımdan geçiremezdim. Buna inanacağını umuyorum. Aslında hepsi bu. Hepsini anlattım.”

Jack sözümü kesmedi, beni dinledi, arada bir irkildi ve elinden geldiğince midesindeki bulantıyı bastırmaya çalıştı. Bu onun için hiç kolay değildi, ama yapmıştı. Zaten aşk başka neydi ki? Bir insanı çok sevdiğiniz için bunun gibi bir şeye katlanmak değilse, neydi?

Alçak bir sesle “Senin tüm bunları nasıl yaşayabildiğini bir türlü aklım almıyor” dedi. “Çok üzgünüm, bunlara katlanmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Hayatta kalmayı nasıl başardığın bilemiyorum.”

“Sana daha önce anlatmadığım için özür dilerim.”

“Bunlar üzerinde konuşulması kolay şeyler değil.” Ayağa kalktı. “Sana karşı dürüst olacağım: Bununla mücadele edeceğim, ama seni kaybetmek istemiyorum. Şu anda kendi başıma kalmaya ihtiyacım var. Misafir odasında uyuyacağım, ama sadece bu gece. Yarın, senin de istediğin buysa, normale dönebiliriz, anlaştık mı?”

Başımı salladım.

“Ve bir daha bunları konuşmayacağız.”

“Bunu başarabileceğimizi düşünüyorsan, tamam.”

“İkimizin de denemesini istiyorum, tabii sen de istersen?”

“Evet, çok istiyorum.”

“İyi geceler, Eve.”

“Sana da.”

Bunların üzerinden bir hafta geçti ve o, sözüne tamamıyla sadık kaldı. Ertesi gün normale döndük. Şimdi her şey normal, ama aynı değil. Bir daha aynı olması mümkün mü? Mümkün mü?

13 Haziran 2000

Dün üniversitede Michelle adındaki bir kadın, eski kocasıyla ilişkisinden bahsediyordu.

Lafı nasıl oraya getirdiğini bile hatırlamıyorum, ama zaten oldukça gürültücü ve konuşkan bir kadındı ve çoğumuzun en yakın arkadaşlarımıza bile anlatmaktan çekindiğimiz kişisel meseleleri anlatmaktan çekinmiyordu. Yarım kulakla dinliyordum, ama sonra kocasıyla gerçek anlamda boşanmadan uzun zaman önce birbirlerinden koptuklarını söylemesi dikkatimi çekti.

“Kavga filan etmedik, sadece çok uzun zaman önce bitmişti ama ben gidecek cesareti bulamamıştım.”

Biri “Niye, ne oldu ki?” diye sordu. Ben de sormaya niyetlenmiş, ama kendisiyle o kadar ilgilendiğimi düşünmesini istememiştim.

Çünkü Michelle’in kendisi hakkında konuşmaktan daha çok sevdiği bir tek şey varsa, o da, başka insanları kendileri hakkında konuşturmaktı. Karşısındaki insan pes edene ve yakasından düşmesi gerektiğini söyleyene kadar onun özel hayatı hakkında sorular sorardı. Onun radarına yakalanmamaya çalıştığım için soruyu bir başkasının sormasına acayip sevinmiştim.

Michelle “Emin olamıyorum” dedi, “ama sanırım birlikte çalıştığım biri tarafından cinsel tacize uğradığımda oldu. Mesele halledildi –yani işyerinde– ve adam resmen kapının önüne konuldu, çünkü bunu yalnızca bana yapmamıştı. Bu olayın ardından, nedendir bilmem, eşim benden biraz uzaklaştı. Bana destek oldu ve o sırada büyük bir şevkle beni savundu, ama daha sonra sanki aramızda engel oluşturan saydam bir tabakayla kaplandı ve bir daha hiçbir zaman o kadar yakın olamadık.

Bana sarılırdı, öperdi, popoma o kendine özgü tarzında hafifçe vururdu, birbirimize sokulup televizyon izlerdik, sevişirdik, ama bunların hepsini de sanki tamamen orada değil gibi yapardı. Bilirsin işte, kâğıt üstünde hâlâ benim evlendiğim o sevecen, şefkatli adamdı, fakat gerçekte sanki tüm bunları yapan sadece onun bedeniydi. Kafası ve yüreği asla işin içinde değildi.

Buna benzer bir durumu yaşamamışsan anlamam pek kolay değil, ama bu insanı ağır fakat kesin bir ölüme götüren bir şey. Hani o bin kere ölmekten bahseden deyiş nasıldı? Tamamen öyleydi işte.” Oturup bunları dinlerken benim de Jack’le aynı durumda olduğumu fark ettim.

Biri “Sence bunun sebebi neydi?” diye sordu.

Michelle “Sanırım cinsel taciz olayı” dedi. “Beni hep desteklemişti, ama galiba içini kemirip duran bir şüphe kırıntısı da vardı. Bu adamı benim teşvik edip etmediğimden –artık flört ya da her neyse– bir türlü emin olamıyordu. Yani, açıkçası buna benim yol açtığımından kuşkulanıyordu. Bu olayın onun kafasında bir çeşit aldatmaya karşılık geldiğini sanıyorum. Tamamıyla olmasa da onu aldattığımı düşünmüş olmalıydı. O yüzden hâlâ benimle birlikte olduğu hal-

de, benimle öteki adamın imgesini bir türlü zihninden uzaklaştıramıyordu. Bu da aramızda çok büyük bir gedik açtı.

Çok, çok uzun bir zaman aklımı kaçırdığımı sandım, ama ona aramızda nelerin değiştiğini sorduğumda omzunu silkeli ve bilmediğini söyledi. Oysa bir şeyler değişmişti. Bir evlilik danışmanına gitmeyi önerdim, ama buna da yanaşmadı. Çoğu erkek yanaşmaz. Ne kendine, ne bana, ne de bir yabancıya beni suçladığını itiraf etmek istedi. Biz de ayrıldık.”

Onu dinleyince aklımı kaçırmadığımı daha iyi anladım. Jack o gecedan beri bana karşı çok iyi: Nasıl olduğumu soruyor, annem hakkında konuşmak isteyip istemediğimi soruyor, fincan fincan çay yapıp getiriyor, bana sarılıyor, öpüyor ve beni ne kadar çok sevdiğini söylüyor. Ama hepsini otomatik bir şekilde yapıyor. Yaptığı şeyleri, aslında bu duyguları hissettiği için yapıyormuş gibi değil de bunları yapmanın neye benzediğine dair hatıralarından yola çıkarak oynuyormuş gibi bir hali var. Yani numara yapıyor; bütün zamanların en numaracı insanı olmaya oynuyor. Sorunun benden kaynaklandığını, fazla pimpirikli davrandığımı, onda aslında gerçek olmayan bir geri çekilme hali görerek kendi kafamdan bir şeyleri uydurduğumu sanıyordum. Ama sorun bende değildi. Bunu yapan kendisi.

Onu nasıl suçlayabilirim? Bu hayatı yaşayan ben olduğum halde hâlâ gerçeklerle başa çıkmakta zorlanıyorum, onun başa çıkmasını bekleyebilir miyim? Cinsellik onun için çok önemliydi. Mükemmel kadını bekleyip durmuştu ve o en sonunda seks yaptığı kadın, seks satan biri çıkmıştı. O kadın bir *fahişeydi*. Bu sözcükten nefret ediyorum; bana fazla acımasız, fazla kirli ve fazla küçük düşürücü geliyor. Ne zaman duysam –bunu söyleyen kişi başka birinden bahsetse de, bunu kendim hakkında konuşurken ben söylesem de– kendimi insandan aşağı bir varlık gibi hissediyorum.

Bu sözcük kendimi hâlâ dördüncü sınıf bir insanmışım gibi hissetmeme yol açıyor. Adamın biri kulağıma bu sözcüğü fısıldadığında, benim küçük bir fahişe olduğumu ve onun bana yaptığı şeyden zevk aldığımı söylediğinde beni azar azar öldürdüğünü hissedirdim. Kaç

kez düş alırsam alayım, ne kadar para kazanırsam kazanayım, bu iş-ten kurtulmayı nasıl başarırısam başarayım bana hep insandan aş-ğı ve pis bir yaratık olarak kalacağımı anımsatan bir şeydi bu. Ben bir fahişe olduğum için hiç kimse bana saygı duymayacaktı. Kendini ayağı düşüren ve yaptığı şey yüzünden cinselliği de ayağı düşüren bir insandım. Ve cinselliğe epeyce kafa yormuş, işi aceleye getirmek istememiş ve bu adımı birlikte atacağı insanı ince eleyip sık dokuyarak seçmiş bir adamla beraberdim.

Yaptığım şeyleri öğrenmek onu mahvetmiş olmalı. Büyük olasılıkla benden de, yaptıklarımın da tiksinsmesine rağmen son derece normal davranıyor.

Bir daha soracağım: İnsan sevdiği birine bunu yapar mı? Duygularını bir kenara bırakıp, onun için en iyisi neyse onu yapmaya çalışmaz mı?

Umarım öyledir, çünkü ben Jack'i gerçekten seviyorum. Bunu yapmamın sebebi de bu. Bugün üniversiteden erken çıkıp eşyalarımı topladım. Ona bir not yazmaya niyetlendim, ama notu yazmadan önce kafamı toplamak için bunları yazdım. Notta ne yazacağımı bilmiyorum. Elliot ile Caesar'ın aksine Jack öylece ortadan kaybolmamı hak edecek hiçbir şey yapmadı. Ama ne yazarsam yazayım sanki suçu ona atıyormuşum gibi olacak – oysa onun hiçbir suçu yok. Daha iyi bir hayatım olmadığı için, bir fahişe olduğum için suç benim.

Caesar'ı terk ettikten sonra, geçmişte yaptığım şeylerin beni hayatta başka herhangi bir şeyden mahrum edebileceklerini hiç düşünmemiştim, ama şimdi normal bir hayat yaşama şansımı elimden aldıklarını görüyorum.

Zaman ilerliyor. Belki de gitsem ve Jack'e daha sonra bir not göndersem daha iyi olacak. Büyük ihtimalle, artık numara yapmak zorunda kalmayacağını ve dışarı çıkıp kendine doğru dürüst bir kız bulabileceğini görünce rahatlayacak.

Çünkü doğru dürüst, benim için en son söylenebilecek şey.

Jack'i terk etme işi tam olarak planladığım şekilde yürümedi. Yanıma, bir yerden başka bir yere giderken aldığım her şeyin yanı sıra daha çok giysi almıştım, ama merdivenlerin bitimine geldiğimde beni orada beklediğini gördüm.

Evden gideceğimi tahmin etmişti. TAHMİN ETMİŞ! Buna inanabiliyor musun? Beni benden daha iyi tanıdığı kesin, çünkü ne yapacağım konusunda o sabaha kadar kararsızdım.

Alçak bir sesle "Ne olur gitme" dedi. Henry Amca'nın takım çantasına dikilmiş gözleri sanki acı çekiyormuş ve görmekte zorlanıyormuş gibi kısılmıştı. Büzülmelerinin gerçek sebebiyse, katıksız bir irade gücüyle tutulan gözyaşlarından başka bir şey değildi.

"Uğraşıyorum; bunu kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ve bunların daha biz şey olmadan önce yaşandığını... ama ilk kez birlikte olduğumuz sırada da devam ettiğini düşünüyorum. Ve babamın ilk deneyimimi bir hayat kadınıyla yapmam için uğraştığını... Ben..." Ağlamamak için kendini o kadar sıkıyordu ki, bedeni sarsılmaya başlamıştı. "Yapamadım. Yapamadım, sonra da karşıma sen çıktın. Seni tanı mıyordum, ama yaptığım çok doğru bir şey gibi geldiği için seninle oldum... Ama sonra... Senin başka erkeklerle birlikte olman düşüncesini aklımdan bir türlü çıkaramıyorum. Bunun sana haksızlık olduğunu, aslında benim sorunum olduğunu da biliyorum ama ne olur gitme. Bana biraz zaman tanı. Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Daha çok çaba göstereceğim, söz veriyorum."

Ona "Bunu yapmana izin veremem" dedim. "Jack, insan başka bir insanı seni sevdiğim kadar sevince o insanın canının yanması ona kendisinin çekebileceği her türlü acıdan çok daha kötü geliyor. Sana yaptığım her şey için... Çok özür dilerim, özür dilerim. Bilmi..."

Üç uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapattı ve hiç tereddüt etmeden bana sarılıp öpmeye başladı. Tepki vermeden, eşyalarımı yere bırakıp onun öpücüğüne karşılık vermeden önce bir iki saniye bekledim. Bunu yapmamalıydım. Gitme planıma bağlı kalmalıydım,

ama o anda öpüşmek bana o kadar iyi gelmişti ki.

Tam o noktada, yani ev girişinin zemininde sevişmek bundan bile iyi gelmişti. Her türlü kuşkuyu, dünyadaki her şeyi dışarıda bırakmak ve ona karşı olan hislerimi anlatmak için yeterli olmayan sözcükleri kazıyıp altlarındaki duyguyu açığa çıkarmak adına iyi gelmişti.

Ondan sonra her şey bize daha farklı gelmeye başladı; kendimizi biraz daha iyi, birbirimize biraz daha yakın hissettik. Gidemeyeceğimi biliyordum. Haplara da ara verdiğim için olmayacağını bile bile bir şekilde bebek yapabileceğimizi umut ettim.

Eve

2000 Ağustos Sonları (bir güncelleme daha)

Çalan telefonlar beni deli ediyor.

Bir süre duracak gibi oluyor, sonra tam ben rahatlamaya ve bunu tamamen unutmaya başladığım sırada yeniden başlıyor. Beni nasıl ve ne zaman çileden çıkaracağını iyi biliyor. Ama ben de onu nasıl çileden çıkaracağımı iyi biliyorum.

Bu ayın başlarında, telefonlardan biri sessiz değildi. Telefonda, gidersen doksan bin pound alacağımı söyleyen bir ses vardı – onun değil, ama başka bir erkeğin sesi. Bu da aslında 96 yılındaki o aylardan kalmış ödemeydi. Bir saniye bile düşünmeden telefonu kapattım.

Bu, birinin benimle konuştuğu ilk ve son arama oldu.

Ardından, iki hafta sonra Jack ile bana babası tarafından tam olarak o miktara karşılık gelen bir çek gönderildi. Jack bana çeki gösterdiğinde o paranın neyin karşılığı olduğunu ve benim için anlamını bildiğimden midem bulandı. Hector geçmişte kalan olaylarla ilişki mi zehirlemeye çalışıyordu. Jack ne yapacağını bilemedi: Babasının kontrolü kendi elinde tutmaktan hoşlanması sebebiyle ondan para alma konusunda duyguları çelişkiliydi. Öte yandan Jack, ona ve ağabeyine para vermesinin annesinin hepsinin arasındaki ilişkiyi sürdür-

me yollarından biri olduğunu da biliyor.

Babası BUNU MAKUL BİR ŞEKİLDE KULLANACAĞINDAN EMİNİM diye yazmıştı.

Ben de Jack'e bu parayı bir kadın sığınma evine –yardım almak için gittiğim yere– ve evsizler için çalışan bir hayır kurumuna vermemiz gerektiğini söyledim. Jack buna dünden razıydı. Keşke durumu Hector öğrendiğinde ben de orada olabilseydim.

Telefonlar hemen ertesi gün başladı. Onun öfkesini tahrik ederek hata yapmış olmalıyım, ama kendimi bu kadar zayıf ve savunmasız hissetmekten nefret ediyorum.

Bebek olmadı ve tekrar haplara başladım.

Öğrenince iç geçirmekle yetindim. Bir bebeğimin olmasını bu kadar çok istemem bazen bana acı veriyor. Bir kızım olmasını ve ona annemin adını –İris– vermeyi istiyorum. Bebek bana yardım edecek. Ne zaman annemi ve kaybettiğimiz onca zamanı her düşünsem, içimde yaşamayı sürdüren o muazzam mutsuzluk çukurunu kapatmama yardım edecek.

Sanırım bir bebek istememin sebeplerinden biri de bu. Sevebileceğim başka bir insanın olmasını istiyorum. Ama Jack'i acele ettirmek istemiyorum. Her şey daha yeni yeni normale dönmüş sayılır, işleri karıştırmak istemiyorum.

Ben

21 Ekim 2001

Yakın dönemde en çok sevdiğim insanlardan biri Grace Clementis oldu.

Grace, kocası Rupert'la birlikte Jack'in en eski ve en yakın dostlarından biri ve onunla tanıştığımızdan beri bana çok iyi davranıyor. Bir sürü tasarımcı markalı kıyafeti olan zengin bir kız ve hayatta istediği her şeye rahatlıkla sahip olmuş biri gibi görünse de, inanılama-

yacak kadar sıcak ve arkadaş canlısı. Onunla ilk kez Jack'in dördümüz için ayarladığı bir akşam yemeğinde tanıştığımızda Grace'in benim için sorun olacağını düşünmüştüm. Küçümseyen ve herkese tepeden bakan bir hali vardı, ama masamıza oturduğumuzda yüzünde güller açmış ve benimle sanki yıllardır tanışıyor muyuz gibi sohbete başlamıştı. Jack'le benim tanışmamızı, ev hakkında neler düşündüğümü ve neden o kadar uzun süre onun hayatından kaybolduğumu hafiften dalga geçerek sorgularken bizim birlikte olmamızı istemiyor olsaydı bunu yapmayacağı izlenimine kapılmıştım. Sanki onunla çok eski dost muyuz gibi davranarak ve her türlü konunun "meşru" olduğu hissini vererek, bana benim de kendi samimi arkadaş gruplarının bir parçası olduğumu söylemeye çalışıyordu. Artık ben de onlardan biri olduğum için kendi aralarında sürekli yaptıkları şakaları fazla yapmamaya çalışıyorlardı.

Grace "Jack'in senin birdenbire ortadan kaybolma sebebin hakkında neler düşündüğümü soran kaç telefonunu yanıtladığımı biliyor musun?" diye sormuştu.

Jack "Grace..." diye uyarmak olmuştu.

Tüm saflığı ve masumluluğuyla "Ne var ki?" diye yanıt vermişti. "Doğru, değil mi? Benim favorim, senin gizli bir görevde çalıştığını ve kendisiyle ilişki kurmamak durumunda olduğunu söylediği telefondu." Ben gülünce, Grace "Ah, evet, bunu sahiden söyledi" demişti.

Yemeğin sonunda beni eski bir dostuymuşum gibi kendine iyice yaklaştırarak kucaklamış ve sanki önceden tanıyormuşçasına "Dönmene sevindim" demişti. "Umarım hep bizimle kalırsın."

Bu akşam benim hayatımı kurtardı, çünkü Jack şimdiye kadar gördüğüm en berbat ruh hallerinden birini yaşıyordu. Onlarla buluşmaya hazırlanırken bir şeyi yoktu ve lacivert takım elbisesi, yeleği ve kırmızı kravatıyla çok şık görünüyordu. Ben de onunla uyumlu sade, kırmızı bir elbise giyinmiştim. Bunu bilerek yapmamıştık, ikimiz de giyindiğimiz sırada karşımıza çıkanlar bunlardı.

Restorana giderken yolda her zamanki gibi kahkahalarla güldük, birbirimize şakalar yaptık ve ana yemek gelene kadar her şey yolun

daydı. Ana yemek masaya konulduğu anda hali tavrı birdenbire değişti. Her zaman fazlasıyla dışarıya açık ve rahat olan yüzü sanki içine kapandı ve önündeki tabağa bakarken sessiz sessiz dişlerini gıcırdattı. Kuzu çevirme en sevdiği yemeklerden biridir; hem eti ne çok, ne de az pişmişti ve patatesleri ile sebzeleri de leziz görünüyordu. Şarap güzeldi, ama araba kullandığı için içmiyordu. Ondaki değişikliğin sebebini anlayamadım. Ona doğru uzandım ve iyi olup olmadığını sorarcasına bir elimi onun bacağına koydum. Hiç kibar olmayan bir tavırla kendini benden uzaklaştırdı. Mesaj gayet açıktı: Bana dokunma.

Ona ne yaptığımı ya da neyin yolunda gitmediğini anlamamıştım. Midem bulanarak ve hafiften korkarak, elimi kucağıma koydum ve yemeği mi yesem, yoksa gözyaşlarımın makarnamın üzerindeki domates sosuna damlamasını mı beklesem bir türlü bilemeyerek bakışlarımı önümdeki tabağa diktim. Başımı kaldırıncı Grace'le göz göze geldim, sonra utanç içinde bakışlarımı ondan uzaklaştırmak zorunda kaldım, çünkü olanları gördüğü ortadaydı.

Grace masanın karşısından "Britcham Oğlanı, neler oluyor?" diye sordu.

Jack başını kaldırıp gözlerini onunla aynı hizaya getirdi ve öldürecek gibi baktı.

Grace "Ah, bakışların beni öldürecek" dedi.

"Kapa çeneni, Grace" diye homurdandı.

Grace "Sana da afiyet olsun" diye karşılık verdi.

Masadaki atmosfer gitgide kötüleşiyordu ve bunun sorumlusunun ben olduğumu biliyordum, ama sebebini anlamamıştım.

Grace ani ve kararlı bir tavırla "Peki" dedi. "Oylamaya sunuyorum: Eğer Jack'in keyfi çok kısa bir sürede yerine gelmezse, cüzdanını çalalım ve son derece kabarık hesabı bulaşık yıkayarak ödesin diye onu burada bırakalım."

Rupert "Jack için sorun olmaz; hem sen gayet güzel bulaşık yıkarsın, değil mi oğlum?" dedi.

Jack sanki birdenbire içinde bulunduğu kötü ruh halinden çıkmış

gibi “Sen bulaşık yıkama konusunda ne bilirsin ki?” dedi. “Hayatının tek bir günü zor bir işte çalıştın mı?”

Rupert “Haksızlık etme” diye yanıt verdi, “insan idare etmek çok zor bir iştir.”

Rupert ve Jack birbirlerine takılmaya devam ederlerken, sandalyemi masaya doğru ittim ve takınabildiğim en vakur halimle tuvalete gitmek üzere oradan uzaklaştım. Boş odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyerek ve aynadaki yansımama bakmayarak, nefes almaya, sakinleşmeye ve hepsinden önemlisi ağlamamaya çalıştım.

Birkaç saniye sonra Grace kabinlerin önünde belirdi ve bana doğru gelip, beni kollarına aldı. Ona yaslanmanın huzuruyla içim erirken “Her şey yoluna girecek, biliyorsun” dedi. Sarılması bana kendimi çok iyi hissettirmiş, ruhuma harika gelmişti. Ağlamak istemiyordum, çünkü yemek boyunca kederli kalbim ve kırmızı gözlerimle oturmak hiç içimden gelmiyordu.

Sırtımı okşayıp bana sıkı sıkı sarılarak “Jack bazen tam bir göt olur” dedi, “ama seni gerçekten seviyor.”

Başımı salladım.

“Hadi gel, şimdi buradan çıkalım gidip körkütük sarhoş olalım, bu da ona ders olsun.”

“Tamam” diye yanıt verdim ve hevesle onun peşi sıra dışarı çıkarak dargın nişanlımın beklediği yere gittim.

Tabii, daha sonra meselenin ne olduğu anlaşıldı. Eve geldiğimizde, daha giriş kapısından içeri bile girmemişken bana dönüp “Acaba Brighton’da yatmadığın tek bir adam kalmış mıdır?” dedi.

Söylediği şey ve bunun adeta zehir saçan bir iğrençlikle ifade edilişi karşısında afallayarak arkaya doğru bir adım attım. “Ne?” diye sordum. “Bu da nereden çıktı?”

“Bu akşam restoranda kendisine ‘escortluk’ yaptığın bir adam vardı, değil mi?”

Evet, onlardan biri oradaydı. Ama Jack’in bunu nereden anladığını bilemediğim için hiçbir şey söylemedim.

Sessizliğim karşısında “Nasıl anladığımı bilmek ister misin?” diye

sordu. “Onlardan birini görünce yüzüne böyle bir ifade yerleşiyor. Restoranları sevmemene hiç şaşmamak gerek: Dedğim şey zaten hep bu tür yerlerde oluyor. Öncesinde gayet iyi görüldüğün halde aradan geçen bir dakikalık sürede, cam gibi bakan gözlerin ve yüzüne yerleşen tutuk ifadeyle sanki ayrıntıları hatırlamaya çalışır gibi bir havaya giriyorsun.”

“Böyle bir şey yaptığım yok” diye yanıtladım. Bunun yüzümden anlaşıldığını, söz konusu eski müşterinin ve benim dışımdaki insanların olanları anlayabileceğini daha önce hiç fark etmemiştim.

Jack yüzündeki iğrenç alaycı ifadenin arasından bana tükürür gibi “Peki, o zaman sen ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Bu hiç olmamış gibi davranmaya çalışıyorum. Onu her gördüğümde şok geçirmeyeyim diye adamın yüzünü ve onunla ilgili her şeyi hafızamdan silmeye çalışıyorum.”

“Bunun gibi kaç kişiyle daha birlikte oldun?” diye sordu.

“Bu konuda tekrar konuşmayacağımızı sanıyordum” diye yanıtladım.

“Hayır, konuşmayacaktık, ama bazen başa çıkamıyorum. Böyle muazzam bir sırrımız var ve çoğu zaman bu bana o kadar kötü bir şey gibi gelmiyor. Ama bir yandan da, onlardan biriyle karşılaşacağız ve yüzünde yine o ifade olacak diye seninle bir yerlere gitmekten korkar oldum. Adamın onlardan biri olduğunu anladığım an, burada film oynamaya başlıyor.” Eliyle kafasını işaret etti. “Seni onunla birlikte hayal ediyorum ve ben...” Birdenbire sustu ve gözlerinde tomurcuklanan dehşet ifadesi ağır ağır yüzünden aşağı doğru inmeye başladı ve –onu huzursuz eden şey artık nasıl bir kâbussa– ağzını açık bırakana kadar varlığını sürdürdü.

Gergin bir sesle “Hiç benim babama ‘eskortluk’ yaptın mı?” diye sordu. “Bunu onunla da yaptın mı?”

Gözlerimi ayırmadan ona baktım. Sorunun cevabını verdiğimde benden sonsuza kadar nefret edecek olan güzel Jack’im benim.

Sakın beni bu sorunun cevabını vermeye zorlama, Jack, diye düşündüm. Sana ya da bana bunu yapmama engel ol.

Tekrar “Oldun mu?” diye sordu.

Sebepe olacağım felaketi seyretmeye dayanamayacağım için gözlerimi kapattım. “Evet.”

Belki hiç duymaz ve canı yanmaz diye bunu fısıltıyla ve çıkarabileceğim en alçak sesle söylemişim. Ama elbette duymuştu. Elini duvara geçirdiğinde kopan ve kırılan kemiklerin çıtırtısıyla şiddeti iki katına çıkan korkunç bir gümbürtü bana cevabımı vermişti. Elindeki tüm kemikler kırılmış olmalıydı.

Koridorda gözlerim kapalı bir halde olduğum yerde kaldım; başka bir yere gitmeyi istiyordum. Başka bir yerde olmayı, *başka bir insan* olmayı istiyordum. Para karşılığında cinsel ilişki kurmaya başladığım sıralarda bunun sevdiğim insanı mahvedecek bir şey olabileceğini bilmiyordum. Nereden bilecektim? Geleceği düşünmüyordum ki; günü gününe yaşıyor, sokakta kalmamaya ve o sırada içinde bulunduğum kötü koşulların daha da altına düşmemeye uğraşıyordum. Gelecekteki bir zamanda mutlu olacağımı, yanımda uyuşturucu bağımlısı bir erkek arkadaşım olmadan yaşayacağımı ve gerçekten âşık olacağımı nereden bilebilirdim? Alçak bir sesle “Üzgünüm” dedim. Hem onun için, hem de kendim için üzgündüm. Bizi bugüne getiren hataları işlediğim için ondan özür dilemeye çalıştım.

Duvara geçirilmiş yumruğunu çıkardığı sırada alçı tanecikleri yağmur gibi yere indiler. Sonra yere çöktüğünü duydum ve etrafımızda ki boşluğu yavaş yavaş onun ağlaması kapladı.

Kalbini kırmıştım.

Neler hissettiğini hayal bile edemiyordum, çünkü hayatta hiç kimse beni şu anda benim onu kırdığım kadar kırmamıştı. Alan meselesinde bana inanmayan annem bile beni bu kadar kırmamıştı, çünkü sonradan bana inandığını öğrenmişim. Ayrıca, bana inanmaması onu terk etmenin acısından az da olsa kurtulmamı sağlamıştı. Jack için bu acıyı hafifletebilecek hiçbir şey yoktu. Babası beni düzmüştü. Bunu cinsellik ya da “yatmak” olarak adlandıramayacağım, çünkü çarpıttığı ve istismar ettiği şeyin bir iş ilişkisi olarak kalması gerekiyordu. O bunu kişiselleştirmiş, hayatımı kâbusa çevirmek için kullanmıştı.

Bu kez daha yüksek bir sesle “Üzgünüm” dedim.

Başka söyleyebilecek bir şey bulamıyordum. Bu bir aşk ilişkisi değildi; hoşuma giden ya da hayatımda bir daha tekrar etmeyi isteyebileceğim bir şey de değildi. Şayet Hector beni kendi halime bırakmış olsaydı, zamanla unutabileceğim bir olaya dönüşecekti.

En sonunda, Jack sağlam eliyle duvardan yardım alarak ve hafifçe sendeleyerek ayağa kalktı. Öteki eli kan içindeydi. Kırık eliyle etrafta nasıl dolaşacağını ve işe gideceğini merak etmekten kendimi alamadım.

Şişmiş ve gözyaşı izleriyle dolu suratına güçlü bir insanın ifadesini yerleştirmeye çalışarak “Yalan söylemeliydin” dedi.

“Evet, biliyorum” dedim. *Ve sen de hiç sormamalıydın, diye düşündüm. Soruna dürüst bir yanıt almayı ya da en azından bilmeye katlanamayacağın bir yanıt almayı istemiyorduysan, hiç sormamalıydın.*

“Seni hastaneye götürmek için bir taksi çağıracağım” dedim.

Başını salladı. “Yalnız kalmak istiyorum” dedi ve giriş kapısından çıktı.

Ayakta durdum ve onun arabasına gidişini, arabaya girişini ve direksiyonun üzerinde yatışını seyrettim. Şu anda hâlâ orada. İçeri mi gelecek, yoksa geceyi orada geçirecek bilmiyorum.

Aptallık edip stüdyo dairemden çıktığım için şu anda gidecek hiçbir yerim yok. Ne olursa olsun, benim buradan derhal taşınmamı bekleyeceğini sanmıyorum. Öyle bir insan değil. Kendimi toparlayana kadar boş odalardan birinde kalmama izin vereceğinden eminim. Bana hep çalışmak zorunda olmadığımı, ikimizin yaşaması için gereken miktardan çok daha fazlasını kazandığını söyleyip dururdu, ama ben bu hatayı bir daha yapamazdım. Başka birinin beni maddi olarak desteklemesine bel bağlayamayacağım için bir kenara biraz para atmıştım ve oturacak bir yer bulabilirdim. Yine de, sokakta Jack’e ve eninde sonunda hayatını birleştirdiği diğer kadına rastlamak gibi bir ihtimal olduğuna göre bu şehirde kalmak istediğimden emin değilim.

Bir yanım Grace’e telefon etmeyi, ona olanları anlatmayı ve buraya gelip Jack ile ilgilenmesini söylemeyi istiyor. Yine de ona tüm ger-

çekleri anlatamam. Benden tiksinen tek bir insan bana bir ömür boyu yeter; başka bir insanın daha suratıma baktığında benim gerçek yüzümü değil, iğrenç küçük bir fahişeyi görmesine dayanamam.

Hatalı ya da kusurlu olabilirim, ama artık bir hayat kadını değilim.

Acaba hayatımda bunu kaç kez söylemişimdir: Ne yapacağımı bilmiyorum. Benim gibiler için hayat böyle bir şey midir? Hayat, insanı hep bir seçim yapmak zorunda kaldığı farklı yol ayrımlarına götüren bir olaylar dizisinden başka bir şey değil midir? Hayat, insanın kendini olanaksız durumlar içinde bulduğu ve kendi kendine ne yapacağını sorduğu bir anlar dizisinden başka bir şey değil midir? Bana kendi hayatım öyle bir şey gibi geliyor.

Ben

18 Aralık 2001

Sekiz hafta sonra Jack'in eli alçıdan çıktı ve yarın evleniyoruz.

Bu konuda hiç konuşmamaya karar verdik. Yani, en son patlak veren büyük olayımızdan sonraki gün hastaneden döndüğünde bana babasının hayat kadınlarını kullandığını uzun zamandır bildiğinden ve bunu yaptığı için ondan nefret ettiğinden, ama annesi yüzünden babasıyla arasına yeterli bir mesafe koyamadığından bahsetti. Şayet ihanetinin boyutlarını öğrenmiş olsaydı annesinin ne yapacağını bilmediğinden söz etti.

Bunun birazının bile doğru olup olmadığını, kadının cinselliğini ve şefkatini Hector'dan esirgeyip esirgemediğini sormak için içimde dayanılmaz bir istek duydum. Tanıştığımızda kadın bana öyle biri gibi gelmemişti, ama kapalı kapıların ardında neler olduğunu, insanların tüm dünyaya karşı hangi "mutlu aile" çehresini takındıklarını hiçbir zaman bilemezdik.

Jack babasına olan saygısını çok uzun zaman önce yitirdiğinden ve babasının yapmış olduğu -ve yapmaya devam ettiği- şeyle-

ri görmezden geldiği için kendinden nefret ettiğinden de bahsetti.

Ona “Ama anneni seviyorsun” diye bir hatırlattım. “Defalarca, ‘Keşke yanında kalmış olsaydım ve annemin erkek arkadaşının bana her istediğini yapmasına göz yumsaydım’ diye düşündüğümü anımsıyorum. Çünkü annemi çok severdim. İnsan sevdiği insanlar için her şeye katlanabilir.”

Jack en sonunda “Babam seni tanıdı mı?” diye sordu. “Hiç sana bu konuda bir şey söyledi mi?”

Eline bakınca ona bunu söyleyemeyeceğimi anladım. “Tanıdığını sanmam. Hayat kadınlarına gelen erkekler bizi çoğu zaman ayaklı vajinadan başka bir şey olarak görmedikleri için tanımamış olmasına hiç şaşırmam.”

Jack alçak bir sesle “Lütfen ‘biz’ sözcüğünü kullanma” dedi. “Sen artık o işi yapmıyorsun.”

“Hayır, yapmıyorum” diye yanıtladım. “Gerçekten yapmıyorum.”

Başını sallayarak bana baktı. Birbirimize bakınca, gözlerimizde ilk tanıştığımızdaki halimizi gördük ve artık o zamankinden farklı insanlar olduğumuzun ayırına vardık.

“Mümkün olan en kısa sürede gidip evlenelim” dedi. Onun bana bir daha bu konu hakkında konuşmayacağımızı söyleme yöntemi buydu.

“Pekâlâ.”

“Grace ile Rupert şahitlerimiz olurlar” dedi.

Başımı salladım.

Dawn dışında davet edebileceğim hiç kimsem yoktu. Bir yılı aşkın zamandır ondan haber alamadığım için Dawn’ın da her yıl kulağımıza bile gelmeyen cinayetlere kurban giden hayat kadınları kervanına katılıp katılmadığı ihtimalini kurcalamamaya karar verdim. Kendime onun meşgul olabileceği ve bana ayıracak zamanı bulamayacağı yalanını söyledim. Jack’e “Hiç kimseyi davet etmememizin senin için sakıncası var mı?” diye sordum. Onun da bana bunu söylemek istediğini, ama yanlış anlamamı ya da –yanlış anlamasam bile– kırılmamı istemediği için sormadığını anlamıştım. Jack düğüne kendile-

rine eskortluk yaptığım birilerinin katılması riskiyle karşılaşmayı göze alamıyordu.

Jack başını eğdi ve hüzünle masaya baktı. “İstedığinin bu olduğundan emin misin?”

“Sen ve ben orada olacağımıza göre başka hiç kimseye ihtiyacımız yok, değil mi?”

“Hayır, yok.”

Masanın karşısından ona uzandım ve hasarlı elini elimin içine aldım.

“Bunu yapmak istiyor musun, Jack? Kendinden emin değilsen bunu yapmak zorunda değiliz.”

Birdenbire yüzü kalbimin yerinden oynamasına ve göğsümde taklalar atmasına yol açan bir mutluluk gülümsemesiyle aydınlandı. “Eve, hayatta başka hiçbir şeyi seninle evlenmeyi istediğim kadar istediğimi sanmıyorum. Hayattaki öteki olaylar kalbimin sana söylediği mutluluk şarkısının yanında arkadan gelen gürültü patırtılar olarak kalmaya mahkûm.”

Bu hayatımda duyduğum en güzel şeylerden biriydi ve işte o zaman öteki meseleleri bir daha hiç ağzımıza almayacağımızı anladım.

Grace birazdan burada olacak, çünkü Jack bu gece onların evinde kalmaya gitti. Telefonun fişini çektim, ama Grace gelince yenisinden takacağım. Telefonlar gitgide arttı ve daha sıklaşmaya başladı – sanırım Noel yemeğinde oraya gitmemem için beni uyarıyor. Bu yıl oraya gitmeyeceğiz, çünkü Hove’da –yani evde ve yatakta– bala-yı yapıyor olacağız.

Grace gelinliğimi görmek için ölüyordu, ama ona ancak nikâhtan önceki gece gösterebileceğimi söylemiştim. Görünce çok şaşırarak.

Yarını düşündükçe çok heyecanlanıyorum. Bu onu ilk kez gördüğüm günden beri beklediğim bir şey. Hayallerim gerçek oldu.

19 Aralık 2001

Ben, Bayan Eve Britcham oldum.

Bir daha söyleyebilir miyim?

BEN, BAYAN EVE BRITCHAM OLDUM.

Sürekli bana bakan Jack gözyaşlarını tutamadı ve tören boyunca birbirimizin elini hiç bırakmadık. Grace ağladı, hatta Rupert'ın bile gözleri nemlendi.

Yemin ederken nefesim kesilecek gibi oldu; kalkıştığımız şeyin ciddiyeti o anda kafama dank etmişti, ama en sonunda bunu yapabildiğimiz için çok heyecanlıydım.

Güneş yüzünü gösterdi ve Grace üstümüze konfetiler attı, Rupert fotoğraf çekti.

Jack beni kucağına alarak eşikten geçirdi. Yatağa uzanıp şampanya içtik ve hayatlarımızın bir arada ne kadar muhteşem olacağını konuştuk ve kıkır kıkır güldük.

Bu kadar mutlu olduğuma inanamıyorum.

Sonsuza kadar âşık,
Bayan Eve Britcham

17 Mart 2002

Bugün Jack ve ben bebek sahibi olma meselesini konuştuk. Bu konuyu üstü kapalı konuşup duruyorduk –ikimiz de çocuk istediğimizi biliyoruz– ama bugün ilk defa ne zaman yapacağımızı konuştuk.

Ben tabii ki hemen yapmak istiyorum ve buna hazırım. Onun da hazır olduğunu sanıyorum, o zaman neyi bekliyoruz ki? Doğum izni alarak üniversite kursumu dondurabilir ya da erteleyebilirim, ama yaptığım işlerden dolayı doğum yardımı almam mümkün olmadığından o dönemde sırtımı Jack'e dayamak zorunda kalacağım. Hem, kız veya erkek, küçük bir Jack'e sahip olmak istiyorum; onun sevebileceğim küçük bir parçasına daha sahip olmak istiyorum.

O da bebek istiyor, ama biraz daha beklemek taraftarı. Daha önce tatile gitmek ya da çift olarak birbirimizi daha iyi tanımak gibi şey-

leri yapacak zamanı bulamadığımız için bunun bir yıl sonra olabileceğini söyledi.

Tabii ki haklı ve söylediklerini ben de anlıyorum, ama yine de istiyorum. Anladın mı? Tekrar hamile kalmayı ve bu kez hamile kalmak için uğraşmış olmayı istiyorum, yoksa... Yoksa geçen defa olanları tekrar yaşamayı istemiyorum. Anne olmak istiyorum. Kolay olmadığını biliyorum, ama Jack'in bebeğini doğurma fikri içimi büyük bir mutlulukla dolduruyor.

Ama denemelere başlamamıza sadece on iki ay gibi bir süre kaldı. Nihayet bebek doğduğunda ve hayatımızda bir daha güzel bir gece uykusu çekemeyecek hale geldiğimizde, herhalde bu dönemimizi hasretle anacağım!

Şu sıralar Jack'le aramız gerçekten çok iyi. Aramızın bozulması için gerçekten çok büyük bir şeyin patlak vermesi lazım. İlişkimizde, tüm zamanı sadece kendimize ayırmayı istediğimiz bir evreye girdiğimizi düşünüyorum: Birlikte konuşup gülmeyi ve gezegen bizim etrafımızda dönerken kendi küçük vahamızda birbirimize sarılmayı istediğimiz bir evre. Eğer düzenli olarak işe ve üniversiteye gitmek zorunda olmasaydık, hayatlarına gerçek dünya sızdığında aralarındaki uyumu bir daha asla bulamayacak, mutlu mesut yaşayan münzeviler olabileceğimizi düşünüyorum.

Ev, en sonunda bitti. Her oda tek tek dekore edildi ve mobilyalar yumuşak döşemelik kumaşlarla "dayanıp döşendi". Kalkışılan, destansı bir işti ve büyük kısmı Jack tarafından üstlenilmişti, ama tüm bu çabaya değmişti.

Çoğu zaman duvarları okşayarak, ayaklarımı halıya sürterek, her odanın kokusunu ayrı ayrı içime çekerek, birlikte kurduğumuz lüks hayatın tadını çıkararak evde dolaşıyorum. Burası artık bana da kendi evim gibi geliyor. Buraya Jack ile birlikte azıcık sevgi ve ilgi katabildiğim için kendimi inanılmaz derecede şanslı hissediyorum. Duvarları, içinde yeşil mat tonlar bulunan beyaz renge boyamamız her şeyin eskisinden daha az çıplak görünmesini sağladı. Ortama sıcak bir hava vermek için Jack'i her odada renk parça-

cıkları kullanması konusunda yüreklendirdim; en önemlisi de, her odada fotoğraflar var. Onca yıl etrafımın fotoğraflarla dolu olmasının özlemini çektiğimden her odada Jack'in gençliğine ait ve benim Jack'le birlikte çekilmiş fotoğraflarımız var. Kendime ait çok az fotoğrafımın olması biraz utanç verici, ama genel olarak her şey güzel.

Oturma odasında nikâh fotoğrafımız var. Bu nikâh dairesinden çıktığımız sırada konfeti yağmuru altında Jack ile benim el ele tutuşup fotoğraf makinesine gülümsediğimiz, ama gizliden gizliye birbirimize baktığımız fotoğraf.

Bir de, annemlerle birlikte görüldüğüm ve Leeds'ten getirdiğim tek bir fotoğraf var.

Hemen çocuğumuz olmayacak, ama evimiz hazır, biz hazırız; önümüzdeki yıl çok BÜYÜK bir şey çıkmazsa, çok geç olmadan ebeveynlik yolunda ilerliyor olacağız. Bunu kabullenebilirim. Jack'in de dediği gibi "Aceleimiz ne? Bir yere gittiğimiz yok."

Kucak dolusu sevgiler,
Eve

19 Şubat 2003

Bu benim son günlük kaydım, bir daha bundan başka olmayacak. Sürekli günlükleri çıkarıp, bunlara bir şeyler yazmam çok tehlikeli olmaya başladı; artık onları bir daha çıkarmamak üzere saklamam gerekiyor. Bunları yakabilirdim de, ama günlüklerimi imha etmek istemiyorum çünkü bu bana –ne kadar kusurlu ve tuhaf olursa olsun– kendi hayatımı imha etmeye eşdeğer bir şey gibi geliyor.

Dün saldırıya uğradım. Kingsway'den bizim evin yoluna kadar olan kısa mesafeyi yürürken güpegündüz biri beni arkadan yakaladı ve sokağımızın aşağısındaki apartmanın girişine kadar sürükledi. Benden daha uzun ve iri bir adamdı; bunu da –tüm bunlar olurken

sürekli arkamda olmasına rağmen– beni kendi vücuduna çok yakın tutmasından ve silüetinin yanında küçük kalmamdan anladım. Ellerine eldiven takmıştı ve eliyle ağzımı burnumu kapattığı sırada deriye geçen terin iğrenç kokusu yüzünden öğürececek gibi oldum. Üstelik adamdan ter ve esrar karışımının o keskin ve neredeyse iç balyıtlıcı kokusu da geliyordu. Tıpkı duş yapmaya üşendiği günlerde Elliot’ın koktuğu gibi kokuyordu.

Bir an onun Elliot olabileceğini, en sonunda beni bulduğunu ve öldüreceğini düşündüm. Havaya tekmeler atıp, ağzımı kapatan bez parçasına rağmen çığlık atmaya çalışarak ona karşı koymaya çalıştım. Serbest kalabilmek için elimden geleni yaptım.

Adam kulağıma “Bay Caesar selam söyledi” diye fısıldadı. Bu telefonda duyduğum sestti. “Eğer şu günlükleri bize vermezsen bir dahaki sefer daha kötü olacak.”

Bedenimi saran elleri aşağı indi ve ceketimi parçalayarak ortadan ikiye ayırdı. Büyük siyah düğmeler muhtelif yönlerle doğru uçuşmaya başladılar. Düğmelerin yere saçılmasına baktım ve hiç tanımadığım bir dehşet dalgası içimi parçaladı. Caesar bir yana bırakılacak olursa, daha önce iki kez saldırıya uğramıştım, ama bu başkaydı: Bu kişiseldi ve öyle olduğu için bana daha ölümcül gibi gelmişti. Tehdidi yapan adam kendisine söylenen şeyi yerine getirecekti; mesajı ileten kişi kolayca hayatıma son verebilirdi. 96 yılında, eğer gidecek olursam beni öldüreceğini söylediği sırada onun gözlerinde bunu yapabilecek gücü görmüştüm.

Onun emrini yerine getirmek üzere gönderilmiş olan adam ellerimin ve dizlerimin üzerine düşmeme yol açan bir kuvvetle beni ileri doğru itti; bunu yaparken de omzumdaki çantayı koparıp aldı. Bedenim korkuyla sarsılırken çantanın fermuarını açmasını ve içindekileri başımdan aşağı boşaltmasını seyrettim.

Kahkahalar atarak yürüdü ve uzaklaştı. Kahkahalarının ve adımlarının gittikçe uzaklaştığını işitene kadar yerimden kımıldayamadım. Ve onun gitmesini beklerken bir yandan da adamın yanında bir bıçak taşıyor olabileceği, bunu boğazımı kesmek ya da yan tarafıma

saplamak için kullanmış olabileceği hiç aklımdan çıkmıyordu. Titreyerek ve ağlamamaya çalışarak, yerdeki eşyalarımı toplayıp çantama tıktırdım; geri kalanını kollarımda taşıyarak, titrek bacaklarımla mümkün olabileceği kadar hızla eve koştum.

Evin birkaç metre uzağındaydım ve neredeyse ölümle yüz yüze gelmiştim.

Jack eve geldiğinde hâlâ titriyordum ve ona sokakta saldırıya uğradığımı, ama saldırganın hiçbir şey almadan kaçtığını anlattım. Jack derhal polise haber verdi. Bana karşı son derece kibar ve iyi davrandılar, olanlar hakkındaki ifademi aldılar. Adamın suratını görmediğim için onlara pek fazla bilgi veremedim. Yalnızca deri eldivenlerin kokusunu ve adamın aslında marihuana koktuğunu anlatabildim, başka da bir şey söyleyemedim. Polislere bunun bir uyarı olduğunu, bir zamanlar beni arkadaşlarına satmış ve benimle her cinsel ilişkiye girişinde kasıtlı olarak canımı yakmış olan adamın beni öldüreceğini anlatamazdım. Günlerimin sayılı olduğunu düşünerek korkmaya başladığımı da anlatamazdım.

Polisler gittikten sonra gerçeği az daha Jack'e anlatacaktım. Tam da beni kollarına alıp salladığı ve aslında dünyanın o kadar kötü bir yer olmadığı, sadece insanların arada bir kötü şeyler yapabildiklerini söyleyerek içimi rahatlattığı sırada anlatacaktım. Bir anda her şey ağzımdan dökülecek gibi oldu, ama sonra kırık eli ve babasıyla birlikte olduğumu öğrendiğinde akıttığı gözyaşları aklıma geldi. Bunu ona yapabilir miydim? Babasının benim üzerimdeki tahakkümünü sona erdirmek için ona her şeyi anlatabilir miydim?

Onun yerinde başka biri olsaydı, anında anlatırdım. Ama karşımdaki insan Jack gibi çok fazla sevdiğim biri olunca büyük bir itiraf-ta daha bulunarak onu kıramazdım. Elime bir fırsat geçmiş ve ben onun elimden kaçmasına izin vermiştim. Bunu şu anda yapacak olursam, Jack'in canı yanar, ailesi mahvolur ve bana bir daha asla aynı gözle bakamaz.

Günlükleri onların eline teslim edebilirim, ama da bu özünde kendi ölüm fermanımı imzalamaktan farksız bir şey olur. Caesar onla-

rı ele geçiremeyeceği için beni tehdit ediyor. Belki de onunla savaşmalıyım. Belki de ona beni tehdit etmeye devam ederse günlükleri Jack'e göstereceğimi söylemeliyim. Bu meselede neden bu kadar pasif davrandım? Neden bana bunları yapmasına izin verdim? O bunları korkudan yapıyor; kaybedecek hiçbir şeyim olmadığına göre ben de harekete geçebilirim.

Yapacağım budur. Bunları iyi bir yere saklayacağım ve onunla savaşacağım.

Artık veda etmem gerek. Sen benim hayatımda sahip olduğum en sadık ve değişmez dostumdun. Beni hep dinledin, ama asla yargılamadın. Seni özleyeceğim. Belki yaşlı bir kadına dönüştüğümde bunları çıkarıp okurum, hatta gülecek şeyler bile bulabilirim. Belki zaman, hayatımın bu dönemine daha soğukkanlı ve cömert bir gözle bakmamı sağlar ve ileride onu kaybetme korkusu yaşamadan tüm sırlarımı Jack'e anlatabilirim.

Yanımda olduğun, bana bir çıkış yolu sunarak aklımı kaçırmama engel olduğun için sana çok teşekkür ederim. Seni özleyeceğim.

Sevgiler, daima

Eve x

libby

Eve'in görüntüsü artık temelli yok olduğundan önümdeki deftere bakıp "Aman Tanrım, Eve, sen ne yaptığını sanıyordun?" diyorum. "Adamın neler yapabileceğini bildiğin halde ona karşı mı geldin? Aklını mı kaçırdın?"

Başka bir seçeneğinin olmadığı hissine kapıldığını anlamıştım, ama adamı tehdit etmek üzere araması için aklını kaçırmış olması lazım. Bunu kesinlikle o yaptı, değil mi? Ve gerçekleri açıklamak yerine Jack'in, öz oğlunun tutuklanmasına izin verdi. Adam bir psikopat. Bu meselenin en rahatsız edici yönü de bu: Adam fazlasıyla aklı başında ve normal görünüyor; bu görüntünün altında resmen bir psikopatın bulunduğunu anlamak neredeyse imkânsız.

Jack evde olmadığı sırada çalan sessiz telefonlar gelmeye ve günümü bölmeye devam ediyorlar. Artık benim peşimde olduğu kesin.

Ding dong; kapı zilinin çınlaması duyuluyor.

Kalbim duracak gibi oluyor ve birdenbire aklıma "Sorma çanlar kimin için çalıyor diye, çanlar senin için çalıyor" deyişi geliyor.

Butch çoktan merdivenleri çıktı ve kapının önünde havlamaya başladı.

Ding dong.

Kapı zili bir kez daha çalınıyor ve alelacele günlükleri ku-

maşa sarıp, plastik poşete yerleştiriyorum ve ittirerek şöminenin arkasına koyuyorum. Son olarak da levhayı yerine koyuyorum.

Ding dong.

Kapıdaki her kimse, gitmeye hiç niyeti yok. Merdivenleri mümkün olduğunca çabuk tırmanıyorum ve kapıyı arkamdan çekip kilitlemek için duraksıyorum. Anahtarı cebime sokuyorum.

Ding dong.

Kapıya giderken “Geliyorum, geliyorum” diye sesleniyorum.

Ding dong.

Kapıyı açıyorum ve tam kapı kanadını yana doğru açarken kapıdakinin Hector olabileceği aklıma geliyor. Daha iki dakika önce telefonları edenin o olduğunu, adamın benim peşime düştüğünü düşünmemiş miydim? Oysa şimdi öteki tarafta kimin olduğunu bile sormadan sersem gibi kapıyı açıyorum.

Kapıdakinin Hector olmadığını görmenin verdiği bir rahatlıkla “Harriet” diyorum.

Çoğu zaman sevecenlik akan yüzünde kararlı bir ifade var; ağzı acımasız bir çizgiye dönüşmüş ve sabit bir noktaya bakan gözlerini kırpmıyor. Onu sarıp sarmalayan ve varlığından dışarı yansıyan her zamanki sıcaklığından eser yok. Aslında, hali bayağı ürkütücü. İçimde kaza anında yaşadığıma benzer bir korku sarmalı peyda oluyor. Öleceğim. Bunu o zaman bildiğim gibi şimdi de biliyorum. Harriet bir katil.

Bir katilin suratına Harriet gülümsemesini yerleştiriyor. “Liberty” diyor, “seninle Hector hakkında konuşmam lazım.”

“Ben... Ben, şey... Dışarı çıkacaktım” diye kekeliyorum. Sesimdeki titremeyi duyan Butch koşa koşa sepetine giriyor ve neredeyse gözlerinin tamamını patileriyle kapatıyor.

Kararlı bir sesle “Biz konuşmadan çıkamazsın” diyor ve

beni geriye doğru bir adım atmak zorunda bırakarak ilerliyor. Büyük bir hızla eve dalarken “Merak etme, çayı ben yaparım” diyerek konuşmasını sürdürüyor. “Ne olursa olsun, çay yapmak ve annelik konularında üstüme yoktur.”

Cep telefonum cebimde, elim de arama tuşunun üzerinde duruyor.

Harriet çay malzemelerini toparlamak için kendi mutfağındaymış gibi koşuştururken, ekranına 999 yazıp cep telefonumu cebime atıyorum.

Onun yaşındaki bir kadının saldırısına karşı koyabileceğimi umuyorum, ama kazadan önceki gücüm henüz kavuşamadığım için bunu yapabileceğimi pek sanmıyorum. Ama bana gerçekten saldıracak olursa, 999’u aramak polise izimi bulabilmeleri açısından zaman kazandırır diye umut ediyorum. Bu durumda telefona bel bağlamış oluyorum. Angela’nın bir keresinde insanların cep telefonlarına bu kadar fazla güvenmesine şaşıtığını anlatması aklıma geliyor. Ona göre insanlar telefonlarına kendilerini ölümcül bir olaydan kurtarabilecek silah muamelesi yapıyorlar. “Ben bir kadını: Güvendeyim çünkü cep telefonum var” diye düşündüklerini söylemişti. Bunun saçma bir düşünce olduğu konusunda onunla aynı fikirdeydim: Her gün cep telefonu olan bir sürü insan saldırıya, tecavüze uğruyor ve cinayete kurban gidiyordu. Şimdiyse ben bir cep telefonundan medet umuyorum.

Neden Harriet’tan gitmesini isteyemedim, bilmiyorum. Bana korkunç bir şey yapacağından ve buraya bana zarar vermek niyetiyle geldiğinden kuşkulanmama rağmen ona karşı kabalık edemeyeceğimi hissettim.

Oturma odasındaki kanepelere oturduk. Ben ondan olabildiğince uzakta duruyorum. Görünmemesini umut ederek, cep telefonumu cebimden çıkardım ve yanıma, kanepeye

nin üzerine koydum. Kanepede otururken sağ elimi sürekli cebimde tutamam.

Fincanı bana uzatırken “Sana çay yerine kahve yaptım” dedi. Fincan ile fincan tabağını elime alırken titriyorum ve birbirlerine çarpınca bir şangırtı sesi çıkarıyorlar. Harriet’ın Jack’le aynı yeşillikteki gözleri önce şangırdayan tabağa takılıyor, ardından yukarı doğru yükselerek bana odaklanıyor. “Sen iyi misin?” diye soruyor.

“İyiym, iyiym” diyorum. Kendimi oturduğum kanepede iyice arkaya doğru kaydırıyorum, o öteki kanepenin ucunda oturuyor. “Neden iyi olmayayım?”

Harriet, süt ekleyip şeker koymadan hazırladığı çayından büyük bir dikkatle birkaç küçük yudum alıyor. Eve’i merdivenlerden itmenin çok fazla güç gerektirip gerektirmediğini ya da o dudakların bu iş esnasında bağırırken öfkeyle büzülüp büzülmediğini merak ederek ellerine ve dudaklarına bakıyorum.

İçini çekerek “Şimdi daha iyiym” diyor. “Araba kullanmak beni susatıyor.” Fincanı dikkatle masaya yerleştirip bakışlarını bana yöneltiyor. Çekindiğimi ya da korktuğumu göstermemeye çalışıyorum, ama her ikisini de fazlasıyla hissediyorum. “Şimdi, Liberty –Libby– sana bir soru soracağım ve bana dürüst bir yanıt vermeni istiyorum.”

Başımı sallayıp “Olur” diyorum.

“Hector ile yatıyor musun?”

Olduğum yerde kalıyorum. Söylediği şeyi kafamı dağıtacak başka bir şey olmadan tekrar algılayabilmek için gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda yüzüm hem tiksintiden, hem de kulaklarıma inanmadığım için buruş buruş oluyor. “Hayır” diye yanıt veriyorum. “Üstüne basa basa söylüyorum, kesinlikle HAYIR! Bana böyle bir şeyi nasıl sorarsın?” Sarsıla sarsıla titriyorum; silkinerek bu düşüncenin üzerime yapışıp beni kirletmesine engel olmaya çalışıyorum.

“Jack”ın eşi olarak bunu yapan ilk insan sen olmazdın, öyle değil mi?”

Etrafımızı sessizlik sararken gözlerimi Harriet’in gözlerine dikiyorum; o da gayet küstah bir tavırla bana bakıyor.

“Bunu biliyor muydun?” diye soruyorum.

“Tabii ki. Zaten sen de bu yüzden Eve’i benim öldürdüğümü düşünüyorsun, değil mi?”

“Ben... Ben...”

Harriet “Hiç önemli değil” diyor. “Senin yerinde ben olsaydım, benim de aklıma aynısı gelirdi.”

“Sen nereden biliyorsun?”

Acı acı gülümsüyor. ‘Biz ne aptal, ne de körüz – Hector gibi erkeklerin karıları demek istedim. Kocalarımızın hatalarından ve budalalıklarından habersiz değiliz, sadece onları ve kaybedeceğimiz şeyleri iyice tartarak karar vermemiz gerekiyor.”

Yanıt veremedim, çünkü beni aldattığını bildiğim bir erkeğin yanında kaldığımı aklımdan bile geçiremiyordum. Halihazırda Jack’in hâlâ ölü bir kadına âşık olduğu gerçeğiyle mücadele ediyordum, hele ki onun burada ve şimdi bir kadınla cinsel ilişkiye girdiğini düşünecek olsaydım... Hiç kaldıramazdım.

Harriet “Beni anlamadığının farkındayım. Sana biraz kendi hayatımdan bahsedeyim” diyor. “Yıllar önce, şimdikiyle kıyaslandığında Hector’la birlikte bir sürü etkinliğe katıldım. Arkadaşlarımızla birlikte ya da baş başa yemeğe çıkardık. İnsanın iki bağımsız, yetişkin çocuğu olunca bir şeyleri birlikte yapmak daha kolay oluyor. Ama birçok kez bu etkinliklerde mutlaka Hector’ı gördüğü anda adeta buz kesen en az bir kadının bulunduğunu fark ettim. Kadın gözlerini önce ona, sonra da bana dikerdi. Kimi zaman ona korkuyla, bana da şaşkınlıkla baktığı olurdu. Bazen de bu genç kadınlar –artık kim oluyorsa– Hector’a gözlerinden merha-

met akarak baktıkları halde, bana adeta kınayan ve tiksinen gözlerle bakarlardı.

Onların bakışlarından fenalık gelmişti ve onları duyamayacak kadar uzaklaştığımda arkadaşlarıyla neler fısıldaştıklarını merak etmeye başlamıştım. Derken bir gün bir restoranın koridorunda bunlardan biriyle –garson bir kız– burun buruna gelme fırsatını yakaladım. Kızı bir kenara çekip ona kocamı nereden tanıdığını sordum. İlişkilerini inkâr etmeye çalıştı, ama bana anlatmazsa onu işten attırmakla tehdit ettim.”

Sürtük! diye düşünüyorum. *Aşırı ayrıcalıklı, paralı sürtük seni! İstediyini elde etmek için büyük olasılıkla o işe ihtiyacı olan bir insanı tehdit etmek, sürtük işte!*

Harriet yüzümdeki ifadeyi görüp karşılık veriyor “Bunu yaptığım için kendimle gurur duymuyorum, ama Hector ile benim hakkımızda fısıldaştıklarını hissettiğimde bunun sebebini öğrenmek istememi anlıyor olmalısın. Pek çok kereler, ‘Keşke bu bakışlara ve fısıldamalara katlanabilmiş olsaydım’ diye düşündüm. En sonunda kız bana bir genelevde çalıştığını ve Hector’ı oradan tanıdığını söyledi.”

Harriet’a bakarken kafamın gerisindeki bir yerlerde şaşır-mış gibi yapmam gerektiğini düşünüyorum, ama öyle yapamıyorum, yapacak halim de yok.

Harriet üzüntüyle “Senin için yeni bir haber olmadığının farkındayım” diyor. “Kız bana Hector’ın ilk başlarda ona çok iyi davrandığını ve kocamın kendisine, eşinin –yani benim– onu nasıl reddettiğinden, karıkocalık ilişkimizi nasıl erken bir dönemde bitirdiğinden söz ettiğini anlattı. En çok ihtiyaç duyduğu şey de şefkat görmekmiş. İlk başlarda birkaç kez sadece konuştuklarını ve bazen onu kollarına aldığını söyledi. Sonra bir gece eşiyle bozulmuş ilişkisi yüzünden ağlamaya başladığını ve kız onu teskin ettiğinde, ona zor kullanılarak sahip olduğunu anlattı...” Harriet’ın heyecansız sesi bir an gidecek gibi oluyor, ama sonra sesine tekrar kavuşup

konuşmaya devam ediyor: “Hem de hiçbir şekilde korunmadan.” Önündeki masada duran çay fincanına bakarken gözleri boncuk boncuk yaşlarla doluyor.

Nasıl oldu da onun bir katil olduğunu düşündüm? Aklımı kaçırmış olmalıyım.

“O sıralarda karıkoca olarak ilişkimiz devam ediyordu, yani beni hastalık kapma riskiyle karşı karşıya bırakıyordu, ama belli ki Hector buna hiç aldırmıyordu. Kız bana onun düzenli olarak kendisine geldiğini ve onu görebilmek için her defasında adını değiştirdiğini söyledi. Her ziyaretinde gittikçe daha kötü, daha şiddet dolu ve daha ahlaksız bir adama dönüşüyormuş. Her defasında daha büyük bir bahşiş bıraktığı halde, beşinci gelişinde kızın ondan ödö kopmaya başlamış. Kıza yaptığı gaddarlıklar genelevi işletenlerin umurunda bile değilmiş, çünkü onu görebilmek için adamlara normal tarifenin çok üzerinde bir para ödüyormuş. Onuncudan sonra kız oradan ayrılmış, tekrar ne zaman geleceğini ya da gelip gelmeyeceğini bilmemenin stresi ona çok fazla gelmiş.”

Harriet gözlerini hâlâ geçmiş ile şimdiki zaman arasındaki o sahipsiz topraklara, bir şeyleri enine boyuna düşünmek için hepimizin gittiği o yere sabitlemiş halde yüzünden aşağı doğru süzülen bir gözyaşını kaba bir el hareketiyle siliyor.

“Kızın yalan söylemediğini biliyordum. Ve kocamın bir canavar olduğunu da biliyordum.”

“Peki, neden onu terk etmedin?” diye soruyorum.

“Ne için terk edecektim?” diye karşılık veriyor. “Hector’ın herhangi bir insanın kendisini terk etmesine izin verecek bir adam olabileceğini bir an bile düşünebiliyor musun? Yetişkinlik hayatımın büyük kısmında ev kadınlığı ve annelik yaptım. Yıllarca evin dışında çalışmadım. Bir şeylerin bitip bitmeyeceğinin kararını Hector verir; bu olayı hasarsız atlatmama asla izin vermez, birtakım yasal güçlüklerle elimi kolumu bağlamak ve beni çocuklarımdan uzaklaştırmak için

elinden geleni ardına koymazdı. Ben elimden geleni yaptım; yani onun yatağını terk ettim ve planlar yapmaya başladım. Uzun zamandır bir kenara biraz para atıyordum. Çok yakında onu terk edebilecek ve fazla acı çekmeden her türlü hukuk savaşını atlabilecek kadar param olacak.”

“Ama yarın onu terk edip buraya gelebilir ve bizimle birlikte yaşayabilirsin. Bir sürü odamız var.”

Harriet kararlı bir tavırla başını sallıyor. “Olmaz. İki oğlum var, unuttun mu? Jack’in Hector hakkında benim istediğimden daha fazlasını bildiğinden korkuyor olsam da, Jeffrey’nin ne bildiğini bilmiyorum. Evi doğru düzgün terk edip, onunla doğru düzgün bir konuşma yapana kadar oğlum kendimden soğutma tehlikesini göze alamam.”

Harriet’in kendisinden açıkça nefret eden, kendisini yıllardır aşağılayan ve hiç saygı duymadığı bir adamla neden hâlâ birlikte olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Etrafa rezil olmamak için mi? Bunu çocuklarım için bile yapabileceğimi sanmıyorum; çünkü karşılarındaki bu tür davranışların kabul edilebilir olduğunu gösteren örnek sebebiyle istemeden de olsa onlara zarar verme, korkum her şeye galip gelirdi.

“Peki, neden benim Hector’la yattığımı düşündün?” diye soruyorum.

Harriet çayını yudumluyor ve mücevheri andıran gözlerinin ortalarında bir yerlere bakmasından sözcüklerini dikkatle seçtiğini anlıyorum.

“Bu genç kadınların –neredeyse hepsi de gençti– bana neden öyle baktıklarını anladıktan sonra kocamla birlikte katıldığım sosyal etkinliklerin sayısını azaltmak zorunda kaldım. Bu bakışlarla karşılaşmak dayanılmazdı. Bunun yerine, arkadaşlarının eşleriyle birlikte daha çok vakit geçirmeye başladım ve onları gözlemledim. Hepsi de kocalarının onları aldatığı bilgisiyle baş etme mücadelesi verirken bir yandan da birbirlerine her şeyi bilen gözlerle bakıyorlardı. Yalnız olma-

dığımı fark ettim, hem de hiç yalnız değildim. Başka insanların eşleri de buna katlanmak zorundaydı. Bu da benim oturup bekleme kararımdan iyice emin olmamı sağladı.

Bir gün sevgili oğlum Jack evlenmek istediği kadını evimize getirdi. En sonunda bir yuva kurmaya karar vermiş olması beni çok mutlu etmişti, ama kızın gözlerindeki korku dolu bakışı görünce ve onun da Hector'ın zulmüne uğradığını anlayınca yaşadığım dehşeti tahmin edebiliyor musun? Ziyaret sırasında bunun kız için çok daha fena bir şekilde yaşandığı ve aralarında çok daha yoğun ve kişisel bir şeylerin geçtiği sonucunu vardım. O sırada Jack'in hiçbir şeyden haberi olmadığını bildiğimden sakın davranmaya mecburdum, ama buna katlanmak zorunda kalmak feci bir şeydi. Hayatta yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi, ama kız tekrar aynı şeyleri yaşamamasın diye ben kendi oğlumdan uzak durmayı tercih ettim.

Kuşkularım, kimseye haber vermeden evlenmeye karar vermeleriyle doğrulandığında iki gün boyunca ağladım. Hector'ın yaptıkları yüzünden kendi oğlumun nikâhına gide-memiştim.”

Ama yine de nikâh fotoğraflarını oturma odana koydun, diye düşünüyorum.

“Ben tüm bunların Hector ile benim hakkımda düşündük-lerinle ne gibi bir ilgisi olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim.”

“Senin gözlerinde de aynı bakış var, Libby. Seninle ilk tanıştığımızda ve bunca yıldır gözlerinde böyle bir bakış gör-medim, ama seninle görüştüğümüz son iki seferde de gözle-rinden korku ve tiksinti aktığını gördüm... Geçirdiğin kaza-dan sonra senden yararlanmaya başladığını düşünüp dehşe-te kapıldım. Savunmasızlığını sana karşı kullanmış olabile-ceğini düşündüm.”

Gözlerim kanepede yanımda duran telefona ve onun siyah ekranına kayıyor. Siyahlığın altında 999 duruyor: Yardım is-

temek için çevirebileceğim tek numara. Şu anda yardıma ihtiyacım var. Ona bildiklerimin ne kadarını anlatabilirim? Bir yandan, durumu öğrenirse belki de Hector'dan gelebilecek tehlikelere karşı bu kadar savunmasız olmam. Öte yandan, ona güvenebileceğimi nereden bileceğim? Nasıl oldu da, gerçeği öğrendiği anda Hector gibi bir adamdan uzaklaşmayı başaramadı? Bir tür Stockholm Sendromu'na yakalanıp yakalanmadığını nereden bileceğim? Eve'i onun emriyle öldürmüş olması gayet mümkün; buraya da adama götürebileceği bilgileri toplamaya gelmiş olabilir.

“Hayat kadınlarıyla birlikte olduğunu öğrendim ve bu yüzden ona olan saygımı yitirdim” diyorum. “Üzgünüm, ama neler yaptığını düşününce midem bulanıyor.”

“Peki, Eve?” diye soruyor. “Eve'i nasıl öğrendin?”

“Bir şekilde öğrendim. Eve'in geçmişi ve çektiği yoksulluk hakkında biraz bilgi sahibi olan bir insan, bunu Jack'in kimi zaman babasına karşı beslediği duygularla birleştirdiğinde, ikiyle ikinin toplamını bulmanın o kadar da zor olmadığını görebilir.”

“Jack'in Eve ile babasının ilişkisinden haberi var mı?”

“Sanırım” diyorum. “Ama bunu kendisine hiç sormadım.”

Katıksız ve ürkünç bir acı Harriet'in gözlerinden başlayarak tüm yüz hatlarını ele geçiriyor. Yanına gitmeyi, onu kollarıma almayı, ona omzumda ağlayabileceğini ve bunu anlayışla karşılayacağımı söylemeyi istiyorum. Yine de, bu onun için katlanılmaz bir şey olacaktır. Bu onun hayatta katlanamayacağı bir itibar kaybı yaşamasına sebep olacaktır.

“Seni rahat bırakacağım” diyor. “Zamanını ve iyi niyetini fazla fazla kullandım.”

Onun bu halde gitmesine izin veremem. Eve giderken yolda başına bir şey gelirse hayatım boyunca kendimi affedemem. “Hayır, Harriet, ne olur gitme” diyorum. “Lütfen bu gece burada kal.”

Kafası karışıyor; yine de benden daha çok karışmış olamaz, çünkü ağzımı açtığımda ona burada kalmasını teklif etmek gibi bir niyetim yoktu.

Gülümsüyorum ve omzumu silkiyorum. “Kal işte. Yarın gidersin. Hector’dan uzak bir gece geçirmek sana da iyi gelir; hem ben de birileri bana arkadaşlık etsin istiyordum.”

Harriet hâlâ hiçbir şey söylemiyor.

“Bir daha bu meseleden hiç bahsetmeyiz; sadece burada oturup keyfimize bakarız. Birlikte televizyon izleriz, bir şeyler okuruz, bir iki aperatif alırız.” *Yani senin Eve ile hiçbir zaman yapamadığın şeyleri yaparız.*

“Bu harika olur, Liberty” diyor ve tüm ıstırabına rağmen yüzüne bir gülümseme kondurmayı başarıyor. Bunca yıldır içinde hissettiği yalnızlığı, buna nasıl katlanmış olabileceğini bir türlü aklım almıyor.

Ona gülümsüyorum ve su ısıtıcısını tekrar çalıştırmak için ayağa kalkıyorum. Gözleri önce kanepede yanımda duran cep telefonuma takılıyor, ardından bana doğru çevriliyor. İkimiz de onun neden orada durduğunu biliyoruz, ama artık bunun bir önemi yok. Gerçekten yok. Yüreğimin derinliklerinde Harriet’in cinayet işleyemeyecek bir insan olduğunu biliyorum.

Tepsiyi eline alıp “Ben de sana yardım edeyim” diyor. Her zaman hoşuma gitmiş olan bu kadını ilk kez gerçekten tanımaya başladığımı hissediyorum.

on dokuzuncu bölüm

libby

Telefon çalmaya başladığında yatağa uzanmış tabii ki Eve'i düşünüyorum. Saat üç olmuş; genellikle Jack'in eve ne zaman geleceğini söylemek ve akşam yemeğinde ne istediğimi sormak için beni aradığı saat.

Telefonlar Harriet'ın beni ziyarete geldiği gün kesildi. Harriet, ahizeyi hiç düşünmeden kaldırıp "alo" dediğinde karşıdaki kişi, telefonu her zamankinden çok daha çabuk kapattı.

Kendi kendime bunun bir tesadüf olduğunu ve endişe etmemi gerektirecek hiçbir şey olmadığını söyleyip durdum.

Jack, anne babasının bize yemeğe geldiği akşamdan beri benimle konuşmak için fırsat kolluyor, ben de ondan kaçıp duruyorum. Benim bildiğimi öğrenmesini istemiyorum ve her konuştuğumuzda ya da birbirimizin yüzüne baktığımızda ağzımdan bir şey kaçırmaktan korkuyorum.

Bazı günler üzerime sanki kazayı yeni atlatmışım gibi bir hal geldiğinden, kaskatı bedenimi zorla hareket ettirerek yatağın öbür tarafına uzanıyorum ve ahizeyi kaldırıyorum.

"Alo?" diyorum.

Sessizlik.

Tekrar "Alo?" diyorum.

Sessizlik.

Temkinli bir sesle "Alo" diyorum. Orada birileri var, bunu

biliyorum. Oradalar ve konuşmuyorlar.

Beni huzursuz ettiklerini anlamasınlar diye neşeyle “Bu son şansın” diyorum. “Alo?”

Sessizlik.

“Tamam, keyfin bilir. Hoşça kal.”

Ahizeyi yerine koyarken elim öyle fena titriyor ki, aleti düzgünce yerine oturtmak birkaç saniyemi alıyor.

Dizlerimi göğsüme çekip, sanki tekrar çalmasını istercesine telefona bakıyorum. Kendi kendime endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını ve hayal gücümün Eve’in günlükleri yüzünden iyice çığırından çıktığını kanıtlayabilmek için bu insanın tekrar aynı şeyi yapmamasını istiyorum.

Telefon da sanki kafa tutarcasına ve canının istemediği bir şeyi yapmaya yanaşmayacağını söylemek istercesine bana bakıyor. Yanlış numaradır; bağlantı kurulamayan uzak mesafe aramasıdır; karşıdaki kişi telefon numarasını yanlış çevirdiğini çok geç fark etmiş olabilir – bunların hepsi de bir sessiz telefon için yapılabilecek makul açıklamalar. Eve’le ya da Hector’la ilgili olması gerekmiyor. Bunları ben kendi kafamda yazıyorum.

Zır, zır; telefon bana yanıt veriyor.

Gözlerimi ayırmadan ona bakıyorum.

Zır, zır diye tekrar ediyor.

Kalbim deli gibi atıyor ve kaburgamın kırıldığı noktada nabız gibi atan bir sancı başlayarak telefonun çalışıyla aynı anda canımı yakıyor.

Zır, zır diye ısrar ediyor.

Ahizeyi kaparcasına elime alıyorum.

Kendimden emin bir sesle “Alo” diyorum.

Sessizlik.

“Alo.”

Sessizlik.

“Alo.”

Sessizlik.

Ahizeyi elimden fırlatıp telefonu kapatıyorum ve bacaklarımı iyice göğsüme doğru çekip onlara sarılıyorum. Kalbim üç vurgulu bir tempoda atıyor. Nefes alıp verişimi düzeltmek, korkularımı görmezden gelmek için telefonun yerine televizyona bakmaya başlıyorum. Aldığım her bir derin ve zahmetli nefes daha önce çatlamış olan kaburgama bir ağırlık sağlanmasına yol açıyor. Hem fiziksel, hem de duygusal anlamda dağılmamak için elimi oraya bastırıyorum.

Mantıklı düşündüğümde polisi aramam ve olanları Jack'e anlatmam gerektiğini biliyorum. Peki, ama polise ne anlatacağım? Onlara Jack'in ölmüş karısının günlüklerini bulduğumu ve kadını Jack'in babasının öldürdüğünü düşündüğümü, çünkü adamın onunla para karşılığında cinsel ilişkiye girdiğini ve başka erkeklerin onun bedeninden yararlanmasına izin verdiğini mi anlatacağım? Adama günlüklerin elimde olduğunu söylemek gibi bir aptallık yaptığımı ve şimdi beni de sindirmeye çalıştığını mı anlatacağım? Gözümün önünden hepsinin bir ağızdan konuşması geçiyor: "Evet, Libby, yakın dönemde geçirdiğin travmaların algında bozukluğa yol açmadığının farkındayız ve tabii ki, o günlüklerde yazan her şeye inanıyoruz. Bizce bunlar fazlasıyla sorunlu genç bir hayat kadınının sanrıları çağrıştıran hayallerinden ibaret değil. Hadi gidip saygın hukuk danışmanı ve toplumun direği Hector Britcham'ı hemen tutuklayalım."

Bu ses de ne?

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi kapıya yöneliyor. Bu odanın dışındaki bir yerden gelen bir gıcırtı ve gümbürtü sesi duyduğumdan eminim. Burası eski bir ev olduğu için sürekli gıcırdayıp durur, ama bu kez duyduğumun her zamankinden daha kararlı ve daha az gelişigüzel bir ses olduğundan eminim. Deli gibi atan kalbimin temposu gittikçe yükseliyor.

Belki de Jack'i arayıp eve gelmesini istemeliyim. Ona her şeyi anlatacağım. Günlükleri de anlatacağım, Eve ile Hector'ın arasındaki ilişkiyi bildiğimi de anlatacağım. Ona Hector'ın –tıpkı Eve'e yaptığı gibi– benimle uğraştığını düşündüğümünden bahsedeceğim. O da bana diyecek ki... diyecek ki...

Ne diyeceğini hayal bile edemiyorum.

Ne diyebilir ki? Kim bilir Hector'ın Eve'e yaptıklarını tam olarak öğrenmek Jack'i ne hale getirir? Halihazırda, kızın bir zamanlar bir hayat kadını olduğu gerçeğiyle mücadele ettiği gün gibi ortadayken, onun kendi babasının sebep olduğu cinsel istismar yüzünden çektiği acıları bilmesi onu ne hale getirir? Ne de olsa onu sevmiştii, yani *hâlâ* seviyor.

Zır, zır! Telefon çalmaya başladı.

Gözlerimi telefona dikiyorum. Yanıtlamak istemiyorum, ama açtığım ve sessiz direnişle karşılaştığım her telefon bana Hector'dan endişe ettiğim için aklımı kaçırmadığımın kanıtı gibi geliyor. Aynı zamanda beni de muhtemelen Eve'i öldürdüğü gibi öldürebileceğinin ve –kimseye bir şey anlatmam halinde– bundan da yakayı kurtaracağının bir anımsatıcısı da sayılabilir.

Zır, zır! Sanki benimle alay ediyor.

Ona bakmaya devam ediyorum.

Zır zır!

Zır zır!

Ahizeyi kaparcasına elime alıyorum.

“Alo?”

Sessizlik.

“Alo.”

Sessizlik.

Ahizeyi elimden fırlatırken, bedenim gözyaşlarıyla sarsılmaya başlıyor.

Ansızın başlıyor: *Zır zır.*

Zır zır.

Bir kez daha ahizeyi kaparcasına elime alıyorum. “Beni bir daha ararsan, polis çağıracağım” diyorum.

Jack temkinli bir sesle “Libby?” diye soruyor. “Neler oluyor?”

Onun sesini duymak içimi öyle rahatlatıyor ki, kendimi bırakıyorum ve kontrol edemediğim hıçkırıklar yüzünden bedenim acı çekiyor. Hıçkırıklarımın arasında “Aman Tanrım, Jack” demeyi başarıyorum, “galiba biri beni öldürmeye çalışıyor.”

jack

Libby isterik bir insan değildir; haliyle, telefonda *ağlayarak* birinin kendisini öldürmeye çalıştığını anlatınca onu ciddiye aldım. Hemen işten çıktım ve eve geldim. Taş basamakları ikişer ikişer tırmanarak çıktım, anahtarım ile kapıyı açtım ve az daha Libby'yi yere serecektim. Orada kapının arkasında ayakları çıplak, cep telefonunu tek eliyle sıkı sıkı kavramış halde dikiliyordu. Tıpkı Eve'in yaptığı gibi.

Libby'yi de akşamları evin kapısından içeri adımımı attığımda tıpkı Eve gibi onu da hem dehşet içinde, hem de rahatlamış olarak görmek kalbimi yerinden oynatıyor. Acaba biri Eve'i öldürmeye mi çalışmıştı? Saldırı olayından sonra bile bunu söyleyecek kadar ileri gitmemişti. Ben sürekli neden bu kadar tedirgin olduğunu soruyordum; o da aptallık edip bir iki korku filmi izlediği ve kızlarla birbirlerine hayalet öyküleri anlattıkları için olduğunu söylüyordu. Ama Libby'nin telefonda söylediklerinin ardından aynı şeyi yapması... Belki de Eve bir cinayete *kurban gitmiştir*.

Peki, Eve'in cinayete kurban gittiğini düşünelim. Neden bir insan Eve'i öldürmek ister ki? Geçmişle alakalı o meseleler çok gerilerde kalmış, babam da onun birlikte olduğu kadın olduğunu fark etmemişti. Dolayısıyla, kimsenin ona zarar vermesini gerektirecek bir sebep yoktu. Üstelik cinayet başka insanların, başka ailelerin başına gelen bir şeydir. Be-

nim gibi insanların başına gelse gelse kaza gelir.

Libby uçararak kollarıma atılıyor; bana daha önce hiç sarılmadığı gibi, sanki canını kurtarmak istercesine sarılarak bedenini adeta benimkisine yapıştırıyor. Libby'nin daha önce hiç bana böyle sarıldığını fark etmemiştim. Daha önce gücümün ihtiyaç duyduğunu hiç göstermemişti. Şu ana kadar böyle bir şey yaşamamıştık. Kalbim yerinden oynayacak gibi oluyor. Kafasının yumuşacık kıvrımlarını okşayarak "Yok bir şey, geçti artık" diyorum. Bütün vücudu tir tir titriyor, kalbi öylesine şiddetli çarpıyor ki, kalp atışlarını kendi bedenimde hissedebiliyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyorum.

Panik ve dehşet içinde "Buradan çıkmalıyım" diyor. "Şimdi. Beni buradan götür, şimdi, lütfen."

"Ayakların çıplak" diye anımsatacak oluyorum. "Sana bir şey getireyim..."

"Hayır!" diye ısrar ediyor. Yaşadığı isteri, yükselen gelgitin önüne çıkan her şeyi yutmaya hazır, kontrol edilemeyen tehlikeli bir şey gibi giderek yükseliyor. "Buradan çıkmam gerekiyor, hemen şimdi."

"Tamam" diye yanıt veriyorum. Butch'a göz ucuyla bakıyorum. Sepetine oturmuş, bizi kaygılı gözlerle izliyor ve Libby'nin bir çeşit sinir krizi geçirdiğini fark ettiği her halden anlaşıyor. Giriş kapısını açtığımda içeri dolan yoğun ışık yüzünden geri çekiliyor. Tam da kuşkulandığım gibi, evden dışarı –bahçeye çıkmak için bile– adımını atmamış.

Derin nefesler alıyor, dışarıdaki dünyayı seyrediyor, sonra omzunun üzerinden göz ucuyla içerideki dünyaya bakıyor. Çekine çekine bir adımını dışarı atıyor, ayaklarının altındaki soğuk taş ürpermesine yol açıyor.

Ona doğru uzanarak "Yardım ister misin?.." diye soruyorum.

Kararlı bir tavırla beni kendinden uzaklaştırarak "Hayır"

diyor. “Ben yapabilirim.” Karşısında duran dünyaya bakıyor. Bu kez daha alçak, daha az kendinden emin bir sesle “Ben yapabilirim” diye tekrar ediyor.

Titreyerek ve iki eliyle parmaklıklara tutunarak basamaklardan inmeye çalışıyor. Libby’yi çocuğunun ilk kez yürüdüğünü gören bir ebeveynin hisleriyle seyrederim: Onu yanlış bir adımla düşmesinden kaynaklanabilecek acıdan korumak için üstüne çullanmak ile uzaktan yardım etmek arasında kalıyorum, ama bir yandan bunu kendi başına yapmasına izin vermem gerektiğini biliyorum. Evde onu dışarı çıkmaya itecek nasıl bir korku yaşadığını bilmiyorum, ama bu korkuya minnettarım.

Basamakların sonuna geldiğinde parmaklığa tutunmaya devam ederek olduğu yerde kalıyor. Gözleriyle ağır ağır çevresindeki şeyleri –keskin deniz havasını, gökyüzünün büyüklüğünü ve içinde yaşadığımız dünyayı oluşturan ayrıntıları– özömsüyor. Derin bir nefes daha alarak parmaklığı ardında bırakıyor ve arabaya doğru gidiyor.

Yüzü korkudan titreyerek araba kapısının koluna bakıyor ve “Beni buradan uzak bir yere götür” diyor.

“Emin misin?” diye soruyorum.

Başını sallıyor, zihninin ona arabaya neden binemediğini hatırlattığına eminim. “Beni buradan daha uzak bir yere götür. Neresi olursa.”

Eli kapı koluna uzanacak gibi oluyor, ama bağlantı kuramayacak, engeli aşamayacak gibi görünüyor. Bunu yapıp yapamayacağını, son korku engelini üzerinden atlayıp atlayamayacağını görmek için bekliyorum, ama nafile. Eli, bir niyet abidesi, bir başarısızlık ispatı olarak havada donup kalıyor. Zihnin maddeden üstün olduğunun kusursuz bir örneği gibi duruyor.

Ben kapıyı açarken Libby havayı yutarcasına nefes almaya çalışıyor ve ileri doğru bir adım atıyor. Onu durdurmak,

ona bunu yapmaya mecbur olmadığını söylemek istiyorum, ama bu onun en son duymak istediği şey. Kendisi yapamaya-
cağına karar verirse, o zaman yapmaz; beni denemesine engel olmamalıyım. Titreyerek, havayı yutarak tekrar ayağını arabaya doğru ilerletmeye çalışıyor, ama başını iki yana sallayarak geri çekiliyor.

Basamaklara gelene kadar geri geri yürüyor ve oraya oturup titreyerek arabaya bakmaya başlıyor. “Yapamıyorum, bir arabanın içine giremiyorum.”

Yanına oturuyorum.

“Benim halim ne olacak, Jack?” derken birdenbire hastaneden beri ilk kez gördüğüm gözyaşlarına boğuluyor. “Hiçbir şey yapamıyorum. Evden çıkamıyorum, evde kalamıyorum. Arabaya binemiyorum, bu görüntümle insan içine çıkamıyorum. Çalışamıyorum. Hiçbir şeyim yok. Arabada cep telefonuyla konuşan aptal hayvanın teki hayatımı mahvetti. Haksızlık bu. Ben ona ne yaptım ki?”

Kusursuz olmadığımı biliyorum, hayatta birtakım aptalca kararlar almış olduğumu biliyorum, ama acaba bana yaptıkları onun hiç umurunda olmuş mudur? Adam bir hata yapıyor ve yürüyüp gidebiliyor. Her gün kendine aynada bakabiliyor ve *bunları* görmüyor. Peki, bütün bunlardan benim payıma düşen ne? Bir gün kocamla arabaya bindim diye her şeyimi kaybediyorum.”

Ona “Üzgünüm” diyorum.

“Keşke daha güçlü olsaydım, keşke aynaya bakabilseydim ve tüm bunları o kadar kafama takmasaydım. Bunun olumlu yanını görebilseydim, ama yapamıyorum. Yapamıyorum. Yapamıyorum. Yapamıyorum.”

Her hıçkırığı ipeği delip geçen zincir misali içimi parçalıyor.

Ben de Eve için böyle ağlamıştım. Eve’i kaybettiğim için kendime ağlamıştım. Ne yaparsam yapayım olanları değiştire-

remeyeceğimi anladıktan sonra yaşamanın ve hayata devam etmenin bir anlamı kalmadığını hissetmiştim. İnsan bu denli ölümlü ve fani olunca bir anlamı olmuyordu; hayat denilen şey tümünden anlamsız ve acımasızdı. Evet, bize böyle şakalar yaptığı için tüm samimiyetimle hayatın anlamsız olduğuna inanıyordum. Biriyle karşılaşıp ona âşık oluyorduk, ama sonra bu insan elimizden alınıyordu. Eğer bitecekse neden âşık oluyorduk? Kaderlerinde her daim kırılmak varsa, neden bize hissetmemizi sağlayan kalpler verilmişti?

Libby kendini kaybetti; bir zamanlar sahip olduğu hayatın, halen olduğu kadının ve gelecekte dönüşeceği insanın yasını tutuyor. Onun neler hissettiğini, insanın bir zamanlar sahip olduğu varlığının kalıntılarından yeni bir benlik yaratma mecburiyetini gözünde büyütmesinin ona yaşattığı dehşeti gayet iyi anlıyorum. Ama o bunu yapabilir. Yapabileceğini biliyorum.

Libby onu kollarımla, bedenimle ve aşkımla sarmalamama izin veriyor. Yakın zamanda neyi keşfettiğimi, onun ilişkimizi bitirme kararının neleri gözden geçirmeme ve nelerin farkına varmama yol açtığını bilmesine gerek yok. Yanında olmam, ona sarılmam ve onu en iyi arkadaş gibi dinlemem için bana ihtiyacı var.

yirminci bölüm

libby

Ofisinde karşılıklı otururken Orla Jenkins bana “Tekrar gelmene sevindim” diyor.

Alçak bir sesle “Aslında gelmedim” diyorum.

“Neden ki?” diye soruyor.

“Çünkü bu yenilgiyi kabul etmek anlamına geliyor, değil mi?” diyorum. “Bu, size ve bütün dünyaya güçlü olmadığını, zayıf bir insan olduğumu ve yardıma ihtiyacım olduğunu haykırmak gibi bir şey. Böyle hissetmekten hiç hoşlanmıyorum. Kendimi aciz hissetmekten hoşlanmıyorum.”

Kendimi Eve’in başından geçen pek çok şeyle özdeşleştirebiliyordum: Sürekli para kaygısı, kapana kısılmışlık hissi, istenilen ile gerçekten sahip olunabilecek şey arasında dağlar kadar fark olduğunda ne yapacağını bilememenin aczi.

Bu tam da Jack’le yaşadığımız duruma benziyor: Benim asıl istediğim, o. Hele ki, benim yanımda olabilmek için işten izin aldığı son iki gün düşünülecek olursa – bunu sırf yanımda oturup bana sarılmak, beni dinlemek ve ağlarken teselli etmek için yaptı. Bu ona karşı haksızlık, çünkü ilişkimizi sona erdiren taraf ben olduğum halde bir türlü harekete geçemedim. Ona ihtiyacım vardı. Ve onu hâlâ istiyorum. Onun muhtemelen beni sevmeyecek durumda olduğunu biliyorum, ama bu onun için yanıp tutuşmama engel olmuyor. Onunla birlikte olmayı hâlâ deliler gibi istiyorum. Ak-

lından sürekli ona bir kez daha deneyip deneyemeyeceğimizi sormak geçiyor. Ya da yeniden başlayıp başlayamayacağımızı. Artık neden Eve hakkında konuşmadığınızı da biliyorum. Peki, ama ben hem onun hakkında konuşmayı, hem de ona Hector'dan bahsetmemeyi başarabilir miyim? Jack'in beni hayatında bir kez olsun tam anlamıyla sevmiş olduğundan emin bile değilken, bunu yapabilir miyim? Ne yapacağımı bilmiyorum. Tıpkı Eve gibi, kendimi başarmamın mümkün olmadığı bir durumda sıkışıp kalmış hissediyorum.

Tabii ki, Jack sürekli evde kalmaya başladığından beri telefonlar kesildi, ama aslında hiçbir şeyle başa çıkamadığımı idrak etmemin yanında telefonlar, ikincil önemde bir mesele olarak kalıyor.

Pek çok açıdan başa çıkamadığımı, bazı açılardan "hayata devam etmek" için gerçekten uğraştığımı biliyordum, ama yardıma ihtiyacım olduğunu kabullenmektense önce Jack'in Eve saplantısına, sonra Eve'in günlüklerine ve en sonunda da Hector'a odaklanmak daha kolayıma gelmişti. Kendimi tepeden tırnağa gözden geçirmem ve bundan sonra da hayatımı yeniden kurmam gerekiyordu.

Orla Jenkins sevecen ve sakin bir sesle "Her insan hayatının bir döneminde yardıma ihtiyaç duyar" diye lafa giriyor.

"Evet, eminim ihtiyaç duyuyorlardır."

Orla Jenkins içini çekiyor. "Seninle işimiz oldukça zor, değil mi, Libby?" diyor.

"Evet, galiba" diye yanıtlıyorum.

"Bu iyi bir şey. Eski benliğinden bir parçanın hâlâ yerli yerinde durduğunu gösteriyor, değil mi?"

libby

Kapıyı açtığım sırada telefon çalıyor. Arayanın kim olacağını bildiğimden açmak için koşturmuyorum. Jack’le psikolojik danışmanın ofisinden eve dönerken konuşmuştum; Grace ile Angela da işten sonra beni görmeye geleceklerdi. Beni ilk önce evden arayacak insanlar onlardı. Bir onlar, bir de Hector.

Giriş kapısını arkamdan kapatırken “Butch?” diye sesleniyorum. Hiç ses yok; bir havlama sesi bile gelmiyor. Mutfak’a doğru giderken “Aman Tanrım, şimdi ne işler karıştırıyor-sun?” diye bağıriyorum; mutfak, onun bir şeyleri kemirdiğinde ya da ayakkabılarımızdan birinin içine ekstra özel bir armağan bıraktığında en sevdiği gizlenme yeri. Masanın altına yatıp, biz yaptığı şeyin ne olduğunu keşfedene dek bize kocaman göz numarasını çeker; keşfettiğimiz andaysa kocaman gözlerin ve kederli bakışların kalbimizi kazanmak için yeterli olacağını umut eder ve genellikle umutları boşa çıkmaz.

“Eğer yine Jack’in spor ayakkabılarının içine kakanı yaptırırsan, sanmam ki seni...”

Hector, Butch’u kendisine epeyce yakın tutmuş ve mutfak masasının önünde oturuyor. Benji’nin kucaklamalarına bayılan Butch, bu kucaklamadan pek hoşlanmıyor gibi. Nefesi kesilmiş ve korkmuş görünüyor; bunlar tam da benim şu anda hissettiğim şeylerin aynısı.

Hector “Merhaba Liberty” diyor. “Telefonlarıma yanıt ver-

miyordun, ben de iyi olup olmadığını göreyim diye acil durumlar için bulundurduğumuz yedek anahtarı kullanmanın iyi olacağını düşündüm.”

Geriye doğru bir adım atmayı, geldiğim yoldan koşarak geri dönmeyi ve hem bu evden, hem de bu adamdan kaçmayı istiyorum, ama Butch’un küçük boynunun Hector’ın kocaman, eldiven geçirilmiş ellerinin arasına sıkışmış hali içimi kaldırıyor ve ödümü patlatıyor. Tek bir ani hareket ve...

Jack kafamın içinde *“Belki de boynu kırılmıştır ve bunu örtbas etmek için merdivenlerden aşağı fırlatılmıştır”* diye konuşuyor.

Hector “Otur” diye emrediyor.

“Hayır” diye karşılık veriyorum.

Elleriyle Butch’un boynunu iyice sıkarak “Beni sınamaya kalkma” diyor.

Bir an bile gözlerimi Butch’tan ayırmadan bir sandalye çekip oturuyorum.

Bana “O günlükleri istiyorum” diyor.

“Tamam” diye yanıt veriyorum.

Birdenbire bu kadar kolay olmasından kuşkulananak bana göz kırpmıyor. İnsanların kendisi tarafından söylenen şeyleri sorgusuz sualsiz yerine getirmesine alışkın, ama belli ki benden daha yoğun bir direniş bekliyordu.

“İlk önce, birtakım sorulara yanıt vermek zorundasın.”

Hector “Hiçbir şey yapmak zorunda değilim” diyor.

Yanıtını duymazlıktan gelerek “Eve’i sen mi öldürdün?” diye soruyorum.

Kısa bir an bana bakıyor, sonra başını iki yana sallıyor. “Hayır. Buraya o günlükleri aramaya gelmiştim, ama Eve geldi ve beni yakaladı. Fazla yaklaşmış olmalıyım ki, onları hiçbir zaman bulamayacağımı söyleyip beni alaya almak yerine arkasına dönüp koşmaya başladı. Sonra ayağı takıldı ve merdivenlerden aşağı yuvarlandı; aşağı düşerken boynu kırıldı.”

“Ve sen bir ambulans çağırıp hiç değilse Jack’i onu bu halde bulduğunda yaşayacağı dehşetten kurtarmayı bile düşünmedin, değil mi?”

“Zaten ölmüştü, polis tarafından sorgulanmanın bana ne faydası olacaktı? Hem zaten onun hatasıydı. Eğer şu günlükleri bana vermiş olsaydı...”

“Sen de onu daha önce öldürürdün” diye araya girdim. “Peki, ben ne olacağım? Beni de öldürecek misin?”

Geçen hafta yemek masasının karşı tarafından yaptığı gibi gözlerini bana diyor. Ağzı “Tabii ki, hayır” diyor.

Oysa gözleri *Tabii ki, öldüreceğim* diyor.

Sırtımdan aşağı doğru her yanıma saran, buz gibi bir ürperti yayılıyor ve bu adamla arama bir mesafe koyabilmek için iyice arkama yaslanıyorum. Acaba Jack gibi bir oğlunun olması için ne yapmış olabilir? Jack sevecen, birtakım kusurlu yönleri de olsa özünde dürüst bir insan olduğu halde, bu adam zehrin ta kendisi.

Dikkatli bir sesle “Liberty” diyor, “bu sevimsizliklere hiç gerek yok. Bana günlükleri ver ve bu konuyu tamamen kapatalım.”

Cebimdeki telefon çalmaya başlıyor ve elim otomatikman ona gidiyor.

Hector, buz gibi bir sırıtmayla “Lütfen aptalca bir şey yapma” diyor.

Ona “Bu Jack’in zil sesi” diye bir açıklama yapıyorum. “Yanıt vermezsem –tabii eğer bu arada hastanelerin acil servislerini aramamışsa– iyi olup olmadığımı bakmak için eve gelecektir. Kazadan beri ben telefonu açmayınca endişelenmeye başlıyor.” Telefon çalmaya devam ederken Hector gözlerini ayırmadan bana bakıyor.

Hector en sonunda “Sakın aptalca bir şey söyleme, kıymetli küçük Butch’unu ve onun başına gelebilecekleri düşün” diyerek istemeden olsa kabul ediyor.

Telefonu açıyorum ve kesik ritimde atan bir kalple alıcıya “Alo” diyorum. Sesim sakın ve normal çıkıyor. Zavalılı Butch’un dehşet içindeki suratını görmemek için gözlerimi Hector’ın gözlerinden ayırmıyorum.

Jack “Sana akşam yemeği için ne istersin diye sormayı unuttum” diyor.

“Ah, bilmem, fark etmez. Sen karar ver.”

Gülerek “İyi o zaman” diyor. “Ama senin istemediğin bir şey çıkarsa, şikâyet etmek yok.”

“Söz veriyorum, şikâyet yok. Bu arada, baban bizde. Onunla konuşmak ister misin?”

Hector’ın yüzü kararıyor; kendimi oynadığım kumarın tutmamasına ve adamın Butch’un boynunu kopartmasına karşı hazırlamaya çalışıyorum. Bu, ikimizi de kurtarabilmek adına aklıma gelen tek çareydi.

Jack “Babamın orada ne işi var?” diye soruyor.

“Herhalde, Butch’un ve benim iyi olup olmadığımıza bakmaya gelmiştir. Bir dakika, onunla sen konuş.”

Telefonu, bana öfke saçan gözlerle bakan Hector’a uzatıyorum.

“Alo?” Cep telefonundan dışarı Jack’in sesi yayılıyor. “Alo?”

Hector hiç istemese de cep telefonunu almak için Butch’un üzerindeki ellerinden birini çekmek zorunda kalıyor. Butch anında kendini esaretten kurtararak önce masaya atlıyor, ardından sıçrayarak kollarıma çıkıyor.

Hector hiddetten büyümüş gözleri, öfkeden bembeyaz olmuş suratıyla cep telefonuma “Merhaba, oğlum” diyor. Öfkeden ter içinde kalıyor. “Evet, evet, iyiler. Buralarda oturan bir müşteriyi görmeye gelmişim, ben de gidip Liberty ile köpek ne yapıyorlar bir bakayım diye düşündüm. Evet, evet, gayet iyi. Her şey yolunda. Evet, yaparım, tamam.”

Hector kapatmak üzereyken sesimi yükselterek “Ah,

Jack” diye sesleniyorum. “Afedersin Hector, Jack’e bir şey sormayı unuttum. Telefonu bana verir misin lütfen?”

Öfkesi gitgide artan Hector daha büyük ve daha derin nefesler almaya başlasa da telefonu bana uzatıyor.

Kalbim korkudan düğümlenmiş, midem dehşetten altüst olmuş halde “Jack, sana Orla Jenkins’in söylediği bir şeyi anlatmayı unutmuşum” diyorum. Telefona doğru konuşarak “Kusura bakma, Hector” diyorum, “seni kapıya kadar geçirsem olur mu? Bu biraz uzun sürebilir ve bayağı kişisel bir mesele. Söyleyeceğin başka bir şey var mıydı?”

Ayağa kalktığı anda gözlerimin önünde Calut’tan¹⁸ fark-sız bir adamın durduğunu görüyorum. Ben de ayağa kalkıyorum ve aramızda beş adımlık bir mesafe bırakarak arkasından gidiyorum.

Kapıyı açarken bana bir katilin gözleriyle bakıyor ve henüz benimle işinin bitmediğini anlıyorum. Ben ölene kadar da benimle meselesi hallolmayacak.

Çıktığının saniyesinde arkasından kapıyı kapatıp, zinciri sürgüye takıyorum ve arka kapının da kapalı olup olmadığını kontrol etmeye gidiyorum. Sonra yere yığılıyorum ve Butch’a sarılıp onu bir daha hiç bırakmayacakmış gibi tutuyorum.

Jack “Sen iyi misin?” diye soruyor. “İyiym” diyorum, “İyi-yim. Sadece Hector’dan kurtulmak istemiştım. Uzun uzun sohbet etmeyi istiyor gibiydi, ama şu anda hiç onu kaldırı-bilecek durumda değilim.”

“Ah, tamam.”

“Dinle, eve geldiğinde uzun zamandır yapmaya niyet ettiğimiz o konuşmayı yapmamızı istiyorum.”

“Öyle mi?”

“Öyle. Sana bizimle ilgili olarak söyleyeceğim bir şeyler var ve... daha anlatmak istediğim bir sürü şey var. Sonra görüşürüz.”

Jack “Ben de bunu yapmak istiyordum” diyor. “Olabilirdi-
ğince erken kaçıma çalışacağım.”

Karşılıklı veda edip telefonu kapatıyoruz.

Butch’a sımsıkı sarılıp Jack’i ve onun bunca yıl tek başına Eve’in ölümüyle –ve hayatıyla– nasıl başa çıkmaya çalıştığını düşünüyorum. Hikâyenin tamamını başka bir insana anlatması imkânsızdı; bu yüzden de benim her öğrenme girişimimde kendini bana karşı kapatması hiç de şaşırtıcı değil.

Kendini çok yalnız ve paramparça hissetmiş olmalı. Acaba ona gerçekleri anlatmam, Eve’in yapayalnız ölmesi karşısındaki hissettiği suçluluk duygusunu hafifletmeye yardımcı olur mu? Belki de onun yaşadığı hayatı bilen başka birinin varlığı bu konuda konuşmasını ve gerçeklerle baş etmesini kolaylaştırabilir. Zihnindeki baba imgesini en sonunda imha ettiğim ve ona Eve hakkında her şeyi anlattığım için benden nefret edebilir, ama hiç değilse özgürlüğüne kavuşmuş olur. Hiç değilse Jack babasından kurtulur ve Eve’in de hayatından çıkmasına izin verecek duruma gelebilir.

Ayrıca, başıma bir şey gelmemesi için olanları Jack’e anlatmam ve ona Eve’in günlüklerini göstermem lazım. Niyetim, Jack’i üzmem ya da Eve’le geçirdiği hayatı saniyesi saniyesine yeniden gözden geçirmesine yol açmak değil, fakat kendi sonumun da bir cinayetle gelmesini istemiyorum. Hector tekrar gelecek ve istediği şeyi alana kadar da gelmeye devam edecek. Ve asıl istediği, cinayet işledikten sonra paçayı kurtarmaktan başka bir şey değil.

İki saat sonra Jack yine beni arıyor. Bana işten çıktıktan sonra doğruca eve gelemeyeceğini söylerken korkusunu ve endişesini yenmeye çalışan sesi kulağıma çok titrek ve incelmış gibi geliyor. Jack “Sorun, babam” diyor, “ciddi bir kalp krizi geçirmiş, yarına çıkamayabileceğini söylüyorlar.”

jack

On beş yaşımdayken babam beni geneleve götürdü ve beni kendisine bekâretimi vereceğim kadını seçmeye zorladı. Ben onun istediğini yapmayınca bana hayatta başarısız olmaya mahkûm bir insan muamelesi yapmaya başladı. Yirmi dokuzuma geldiğimde, eşimin hayat kadınlığı yaparken babamla bir kez birlikte olduğunu öğrendim. Otuz üçümde, sadece bir saniye –kısacık bir an– babamın karımı öldürüp öldürmediğini aklımdan geçirdim. Bu saçma sapan, başı sonu olmayan bir düşünce olsa da, nedense hep babamı cinayet işleyebilecek bir adam olarak görmüştüm. Özellikle de, eski bir hayat kadını gibi, insandan daha alçak düzeyde gördüğü birini cinayetle ortadan kaldırabilecek biriydi. Ama bu gelip geçici bir düşünceydi: Ne bir gerçeklik temeli, ne de varabileceği bir nokta vardı. Bir insanın cinayet işleyebileceğini düşünmek, bunu *gerçekte* yaptığı anlamına gelmezdi.

Şimdi onun yattığı hastane odasının önünde oturmuş, yakın bir zamanda otuz sekizimde babamın öldüğünü ve onun kaybı karşısında kendiminkinden çok annemin acısını hissettiğimi düşünüp düşünmeyeceğimi aklımdan geçiriyorum. Eve'in annesinin ölümüyle nasıl mahvoldüğünü günbegün gördüm ve onunla aynı şeyleri hissedebileceğimi sanmıyorum. Annem şu anda odada onlarla birlikte ve ben de burada

ağabeyim Jeff'in İskoçya'dan gelmesini bekliyorum.

Oturduğum sandalyede başımı duvara dayadım. Bana sanki daha birkaç dakika önce Libby'den gelecek haberleri beklerken aynısını yapmışım gibi geliyor. Sanki Tanrı'nın bana geçen seferki gibi yanıt vermesinden korktuğum için dua edemeyişimin üzerinden birkaç dakika geçmiş gibi hissediyorum. Söz konusu babam olunca dua etmek aklımdan bile geçmiyor.

Libby "Nasıl gidiyor?" diye soruyor.

Gözlerimi açtığım gibi yerimden fırlıyorum: Gerçekten buraya gelmiş olabilir mi?

"Libby? Burada ne işin var?"

"Telefonda sesin çok korkmuş geliyordu, iyi olup olmadığına bakmak istedim."

"Buraya nasıl geldin?"

"Taksiyle."

"Yani sen bir arabaya mı bindin?"

"Evet, bir arabaya bindim. Kapı koluna yapışıp gözlerimi kapattım, dua ettim ve hızlı hızlı nefes alıp verdim. Birkaç kez çığlık atacak gibi oldum, ama sonunda buraya geldim."

"Bunu benim için mi yaptın?"

Başını sallıyor. Yaptığı şeyin büyüklüğünü önemsemiyor-muş gibi "Haber var mı?" diyor. Bir keresinde Eve, insanın sevdiği birinin canının yanmasının ona kendisinin çekebileceği her türlü acıdan daha kötü geleceğini söylemişti. İki gün önce bunun düşüncesi bile sinir krizi geçirmesi için yeterli olduğu halde, Libby benim için arabaya binmişti.

Sorusuna "Henüz bir haber yok" diye karşılık veriyorum.

Karşımızdaki kapıya bakarak oturma sıralarında yan yana oturuyoruz.

Libby'ye "Onunla hiç dost olamamıştık" diyorum. Beni dinlemek için güzel yüzünü ve yeni çıkan saçların oluşturduğu ince bir tabakayla kaplanmış tıraşlı kafasını bana doğ-

ru çeviriyor. “Eve hiçbir zaman benim dostum olamadı. Onu tutkuyla sevmiştim, bunu inkâr edemem. Ama seni de tutkuyla sevdiğimi inkâr edemem. Seni aynı zamanda akla uygun ve eksiksiz bir sevgiyle, hem bir dost, hem de yüzde yüz güvenebileceğim bir insan olarak seviyorum.”

Elimi alıyor, parmaklarını parmaklarımin arasından geçirerek bizi birbirimize kenetliyor.

“Kazadan sonra, seni o sanarak ölmemesi için yalvardığımda, bunu ona söyleme fırsatını hiçbir zaman bulamadığım için yapmıştım. Kendime geldiğimde ve karşımdakinin o değil, sen olduğunu anladığımda öldüğü gün ona kendisini sevdiğimi söyleyip söylemediğimi hatırlamadığım için bir kez daha tüm benliğimi büyük bir suçluluk duygusu kapladı. Böyle olunca sana da seni sevdiğimi söylemekten kaçındım. Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Bencillik ettim. Seni kaybetmek istemiyordum. Adil davranmaya çalışıyordum, oysa adil davranmak bu gibi durumlarda hiç işe yaramaz.

Sen benim büyümeme, daha iyi bir insan olmama yardım ettin ve ben sana karşı dürüst ya da açık davranmadım. Eve’le ilgili olarak bir türlü dile getiremediğim yığınla şey var. Hayatında o kadar çok sır vardı ki, bunları unutmak bile yıllarımı aldı. Ama onları seninle paylaşacağım. Bilseydi o da sana anlattığım için bana darılmazdı. Hem artık bunları geride bırakıp hayatımıza devam etmek için her şeyi öğrenmeni istiyorum.”

Libby sözlerime “Ne kadar zamandır bunu söylemeni beklediğimi bilemezsin” diye karşılık veriyor. “Ama, hayır. Her şeyi bilmem gerekmiyor. Sen bana Eve’den bahsetmek istiyorsan bahset, seve seve dinlerim; ama istemiyorsan da bahsetme. Bir daha onun hakkında tek bir kelime etmeyiz.”

“Emin misin?”

Libby başını sallıyor.

“Eve’in eşyalarını bir depoya koydum, çünkü henüz onları atmaya hazır değilim. Onları evden uzaklaştırdım, çünkü orasının bizim evimiz olmasını istiyorum. Yani evin her tarafının bize ait olmasını istiyorum.”

Gülümsemesi tüm yüzünü kaplıyor ve hiçbir şey söylemeden başını koluma yaslıyor. Libby bunu yaparak bana bir kez daha deneyeceğimizi söylemiş oluyor.

harriet

İnternet harika bir şey.

Onun sayesinde benim gibi kadınlar ihtiyaçları olan şeyleri bulabiliyor, istediklerini satın alabiliyor ve birileri tarafından görülme derdinden de kurtuluyorlar. Üstelik birtakım şeyleri yapabilmek için nelere ihtiyaçları olduğunu da oradan öğrenebiliyorlar.

Bana kalırsa yıllar boyunca neredeyse kalpsiz biri olduğunu herkese kanıtlamış, ama hep dış dünyaya sergilediği yüzünü korumaya odaklanmış bir adamın hayatı boyunca en çok ihmal ettiği organı tarafından saldırıya uğramış olması ve bunun sonucunda dış dünyaya karşı zayıf düşmesi oldukça manidar. Bunu atlatıp hayatına devam etmesi mümkün, ama kalbi onarılmaz şekilde zarar gördüğünden hayatını hep kısıtlanmış halde yaşayacak. Her zaman kendisine bakacak birine ihtiyaç duyacak ve elbette bu iş bana düşecek. Sevgi dolu, kendisini ailesine adanmış bir eşin başka bir seçeneği olabilir mi?

Ona “Nasılsın?” diye soruyorum. Başını dayadığı yastık yığınının arasından solgun ve gözle görülür derecede sarsılmış hali göze çarpıyor. Ufaldı ve küçücük kaldı. Her zaman fazlasıyla kudretli biri olan bu adam itibarını ve gücünü yitirdi. Şimdi, bir hastane odasında yatmış, olup bitenlere anlam vermeye çalışıyor.

“Daha iyiyim” diyor.

“İyi, iyi. Buna sevindim.”

Bana elini uzatıyor, elini tutuyorum. Elinde, benim elimden bile daha çok kırışık var. Sertleşmiş, yaşlanmış bir el. O artık ihtiyar bir adam. Faal hayat temposunu yıllar önce yavaşlatmış olması gerekirdi.

“Seni seviyorum, Harriet” diyor. Beni kendi tarzında sevdiğini biliyorum. Onun gibi bir adamın sevebileceği yegâne tarzda, yani bencilce sevebileceğini biliyorum. Şu anda bunu söyleme ihtiyacı duyuyor, çünkü zayıf ve savunmasız. Artık bana dış görüntüsüne saygınlık katmaktan daha fazlası için ihtiyaç duyacağından onu terk etmeyeceğimden emin olmak istiyor.

Onu terk edecek değilim. Onu sevmiyorum, ama onu terk etmeyeceğim. İlk başta planım terk etmek üzerine kurulu olduğu halde bu konuya daha çok kafa yordukça neden gitmesi gereken kişinin ben olduğumu daha çok düşünür oldum. Söz konusu benim evim, benim yuvam ve benim hayatımdı. Hiçbir yanlış yapmadığım halde neden giden taraf ben olacaktım?

Jack ile Grace’in arasında geçen bir konuşmaya kulak misafiri olduktan sonra onun önce Jeffrey’yi, ardından Jack’i geneleve götürdüğünü, onları kendisinin kopyası insanlar haline getirmeye ve iğrenç alışkanlıklarını çocuklarına aşılamaya çalıştığını öğrendiğimde gidemeyeceğimi anlamıştım. Gitmek yerine yapabileceğim başka bir şey varken onu terk edemezdim.

Hector hayatının benim tarafımdan idare edilmesine ol-
dum olası alışkındır. Elbette, buna reçetelerinin doldurulması ve tabletlerin gündelik bir ilaç kutusuna konulması da dahil. İnternet harika bir şey. İnsan istediği her şeyi oradan satın alabiliyor. Mesela, kullanılan ilacın oldukça düşük bir dozunu bulmanız mümkün. İşe yaraması bayağı zaman alıyor, ama sonuçta işe yarıyor. Ve yaradı da.

“Seni kaybetmeyi hiç istemem” diyor. Hector’ın bana ihtiyacı var. Benim de çocuklarıma yaptıklarının bedelini ödetmek ve beni küçük düşürmesinin acısını çıkartmak için ona ihtiyacım var.

Elini elimin içine alarak “Üzülme, Hector” diyorum. “Bir yere gittiğim yok. Seni bu hayatta hiçbir zaman terk etmeyeceğim.”

Şükran ve ferahlama hisleriyle bana gülümsüyor, ben de bunca yıllık sabrıma ve internet denilen icada şükrederek gülümseyişine karşılık veriyorum.

yirmi birinci bölüm

libby

Kıvılcımlar dans edip dönerek turuncu renk spektrumundaki sayısız renkten birine dönüşüyor, mavi alevler havaya yükseliyor ve kâğıdı büyük bir iştahla yalayıp yutmalarının sonucunda günlükler çabucak alev alıyor. Yanıp tutuşmalarını yüreğim ağzıma gelerek ve doğru şeyi yaptığımdan emin bir tavırla seyrediyorum. Onun istediği de buydu.

Eve, Jack hiçbir zaman babasının nasıl bir canavar olduğunu öğrenmesin diye hayatını kaybetti; ben de artık güvende olduğumu bildiğime göre, bu sırrı anlatmak bana düşmez. İlişkilerine burnumu sokmak da, Jack'in paylaştıkları aşkı yeniden değerlendirmesine yol açmak da bana düşmez. Eve'in Caesar'ının etrafa saldırdığı dehşet artık sona erdi: Artık o kadar hasta ki, bir daha başka birine zarar vermesi imkânsız. Eve'in asıl istediğinin de bu olduğunu, dolayısıyla artık huzur içinde yatabileceğini biliyorum.

Alevler söndükten sonra oturup mangalın soğumasını bekliyorum. Güneşin insanın tepesinde ıslıl ıslıl parıldadığı, insana dünyanın hiçbir yerinde tasalanmasını gerektirecek bir dert yokmuş hissini veren aydınlık ve berrak bir gün. Küllerin çabucak soğuması onları toplamamı ve bahçeye serpmemi kolaylaştırıyor. Eve'in bu evi ne kadar çok sevdiğini öğrendiğime göre, ondan geriye kalan bir şeyin bu evin tarihinin bir parçası olarak buraya bırakılması bana yerinde

bir karar gibi geliyor. Bahçe bu kadar büyük bir ev için epeyce küçük olduğundan küllerin birazını ve Eve'in ruhunun birazını bahçenin tamamına yaymayı beceriyorum.

Ellerimi yıkarken göz ucuyla bahçeye baktığımda, onun orada durduğunu görüyorum. Çimenlerin ortasında ayakta durmuş, parlak ve göz kamaştırıcı güneş ışığının altında neredeyse şeffaf görünüyor. Üzerinde elbisesi, ayaklarında –elbisesini ilk aldığı günkü gibi– spor ayakkabıları var. Yüzünde güzel, çivit mavisi gözlerinin kenarını buruşturan ve yüz hatlarını yumuşatan bir gülümseme beliriyor. Elini kaldırıp bana el sallıyor.

Hiç düşünmeden ben de ona el sallıyorum.

Bana bir şey söylüyor; onun orada, benimse burada olma ve bunun gerçek olamayacağını bilmeme rağmen kafamın içinde onun sesini duyuyorum. Daha önce ona ait olabileceğini düşündüğüm seslerden farklı bir ses

Yumuşak, kendi halinde ve sıradan bir ses – insan sokakta rastladığı herhangi bir kadından bu sesi duyabilir. “Teşekkür ederim” diyor.

Ben de ona “Teşekkür ederim” diye yanıt veriyorum.

Arkadan giriş kapısının kapatılma sesi geliyor. “Libby, hazır mısın? Hemen çıkmazsak Butch İskoç teriyeri kız arkadaşını göremeyecek.”

Gözlerimi Eve'den ayırmaksızın Jack'e “Geliyorum!” diye sesleniyorum. “Sanki Butch olduğu yerde durup, kızın bulunduğu tarafa ağzının suyu aka aka bakmayacak da başka bir şey yapacak gibi konuşuyorsun.”

Eve, bir el hareketiyle beni uzaklaştırarak, artık gitmemi ve kaldığım yerden hayatıma devam etmemi söylüyor. Yüzünde kocaman bir gülümseme var; ona bir kez daha el sallarken, varlığımın her parçasında nihayet onun daha iyi bir yere gittiğini hissedene kadar gözden yitip kayboluyor.

Kitap hakkında

Başlangıçta, yedinci romanım *Benden Önceki Kadın*'ı yazma fikrini oluşturduğumda, evliliğinde kendisini ikinci sevgili gibi hisseden bir kadının hikâyesini anlatmak istiyordum. Kadın, hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediği adama sırlıslıkla âşıktır ve adamın merhum karısının hayaleti ilişkilerine “musallat” olmasa, her şey mükemmel olacaktır.

İlişkinizde, karşınızdaki için en önemli kişi olmadığınızı hissettiğinizde, aşkın nasıl bir şey olabileceğini incelemek istedim. Aklımdaki karakter, merhum eşin anısının daima etrafta olacağının bir ölçüde farkındadır; ancak onu tüm hayatını yeniden değerlendirmeye zorlayan travmatik olay başına geldiğinde, evliliğini de gözden geçirecektir. İşte o zaman, kocasının ilk karısının geçmişinde kendisinin düşündüğü kadar geride kalmadığını anlamaya başlar ve bundan sonra ne yapması gerektiği konusunda ikilem yaşar.

Bu fikre ve yaşanabilecek duygu ve olaylara yoğunlaşarak romanı kurguladığım sırada, ilk eşin hikâyesini kendi bakış açısından anlatma düşüncesi aklımda gelişti. Bu kadın, bilinmeyen bir figürdür, kocasının ikinci evliliğinde bir hayalet, şimdiki eşinin de dokunulmaz rakibidir. Eve adlı bu karakter hakkında daha derin düşündüğüm zaman, onun büyük sırrını keşfettim. Böylece, kitabın ana öğelerinden birini bulmuş oldum. Bunu bulduktan sonra, yazarken hikâyenin

bana neredeyse kendiliğinden geldiğini hissettim.

Artık romanın tüm öğeleri elimdeydi, ana karakterler ortaya çıkmıştı ve anlatacak bir hikâye vardı. Ve bir kez daha, anlatma süreci beni kişisel olarak değiştirecekti. Bunun benim üzerimdeki en büyük etkisi, aynalara ve kendi fotoğraflarıma nasıl baktığımla ilgiliydi.

Kitap üzerinde çalışmaya başlamadan önce, güzellik hakkında ne düşündüğümü biliyordum: güzelliğin yalnızca yüzeysel olduğunu, gerçek güzelliğin insanın içinden geldiğini ve ne yaptığının nasıl görüldüğünden daha önemli olduğunu. Hâlâ böyle düşünüyorum, ama artık “güzel” olmanın bundan çok daha büyük bir anlam taşıdığını da biliyorum.

Libby’nin hikâyesini yazarken, aslında kalıcı ve gözle görülebilir şekilde yaralanmış bir kadının hayatını “yaşıyordum” ve kendi görünümüm hakkında neler hissettiğimi sürekli sorguluyordum. Sonuçta fark ettiğim şey, beni oldukça şaşırttı: Kendimden sandığım kadar memnun değildim. Aynaya baktığımda, bunu nasıl görüldüğümü anlamak için yapmıyordum, esasında kendimde kusur arıyordum. Lekesiz bir cildim ve simetrik yüz hatlarım olmadığını, yani “mükemmel” olmadığını gördükçe moralim bozuluyordu. Fotoğraflarla da aynı şeyi yapıyordum: Hayatımdaki güzel bir anın kaydını değil, vücudumdaki fazla kiloları, saçımın bozuk olduğunu... ve yine, hiç de “mükemmel” olmadığını görüyordum.

Libby’nin hikâyesini yazınca, şükretmem gereken çok şey olduğunun farkına vardım. Hiçbir zaman bir “manken” olmayabilirim, ama elimdekileri en iyi şekilde kullanabilirim; görünümüme başkalarının standartlarıyla bakmaktan vazgeçebilir ve en önemlisi, benzersiz olduğum için kendimi beğenebilirim. Güzellik gerçekte böyle bir şeydir: Nasıl görüldüğüne bakmaksızın, kim olduğuna değer vermek. Manken ajansları peşinde koşmayacak olsa bile, kendi içinde mutlu

olmaya izin vermek. Kendine bakmak ve aslında mükemmel ve eşsiz olan insanı görmek.

Libby de bir güzellik uzmanı olarak mesleğinden bahsederken şunları söylüyordu: “İnsanlar aynaya baktıklarında ve onlar üzerinde çalışırken benim gördüğüm şeyi –başka bir deyişle, kusurlarını değil, kimliklerini oluşturan tüm o kusursuz yönlerini– gördüklerinde suratlarındaki ifadeyi izlemek de hoşuma giderdi.”

Neden bunu siz de denemiyorsunuz? Neden aynaya veya bir fotoğrafınıza bakıp, kendinizle ilgili neyin “kusurlu” olduğuna odaklanmak yerine, sizi siz yapan o eşsiz ve güzel şeyleri görmüyorsunuz?

Dorothy Koomson, 2011

Benden Önceki Kadın okuma grubu soruları

Bu sorular, okuma grubu içinde *Benden Önceki Kadın* adlı roman hakkında tartışma başlatmaya yardımcı olabilir. Uyarı: bu sorular, romanın sürprizini kaçırabilecek bilgiler içerebilir!

1. Kitapta kendinizi en çok özdeşleştirdiğiniz karakter hangisiydi?
2. En sevmediğiniz karakter hangisiydi? Neden?
3. Sizce Libby neden ilk izlenimi o kadar kötü olduğu halde Jack'e bir şans vermeyi düşündü? Siz olsaydınız ona bu şans verirdiniz mi?
4. Hakkında çok az şey bildiği halde, Libby'nin Jack ile evlenmeyi kabul etmesi sizce romantik mi, yoksa tedbirsiz bir davranış mı?
5. Sizce Jack kazadan sonra neden öyle davrandı?
6. Eğer Eve'in günlüğünü siz bulmuş olsaydınız, bunu önce okur muydunuz, yoksa hemen Jack'e mi verirdiniz?
7. Sizce Jack hangi kadını daha çok sevdi? Eve'i mi, Libby'yi mi? Neden?
8. Libby'nin Jack ile evliliğini sona erdirmeye kararını doğru buluyor musunuz?
9. Sizce Eve yaşadığı onca zor şeye rağmen hâlâ sevimli bir insan olarak kalmayı nasıl başardı?

10. Sizce Eve mecbur kaldığı seçimlerden kurtulmak için daha farklı ne yapabilirdi?
11. Eve'in sırrını öğrenmek Jack'i nasıl etkiledi?
12. Eve'in sırrını öğrenmek Libby'yi nasıl etkiledi?
13. Kitabın seyri boyunca Libby ve Jack kişisel olarak nasıl değiştiler?
14. Sizce sonunda adalet yerini buldu mu? Eğer öyleyse, neden? Değilse, neden değil?
15. *Benden Önceki Kadın* romanının ana temaları nedir?

Aşkla ölüm arasında tutku vardır...

Libby'nin muhteşem bir evi, ona deli gibi âşık bir kocası vardır. Mükemmel bir evliliği olduğunu düşünen Libby, zamanla kocası Jack'in sevgisinden kuşkulunmaya başlar. Jack, ilk eşi Eve'in ölümünü bir türlü atlatamamıştır ve aslında hâlâ ona âşıktır.

İlişkileri kaderin bir cilvesiyle sarsıldığında Libby, alelacele evlendiği adam ile kusursuz bir eş gibi görünen Eve hakkında bulabileceği her şeyi öğrenmeye karar verir. Fakat bunu yaparken geçmişin korkunç sırlarıyla da yüzleşir. Öğrendiklerinden ve bunların verebileceği zarardan korkmaya başlayan Libby, kendi sonunun da Jack'in sevdiği ilk kadın gibi olmasından endişe eder. Ama artık geri dönüş yoktur...

"Kocanızın kalbinin hâlâ sizden önceki kadına ait olduğunu öğrenseydiniz ne hissederdiniz?" sorusunu okuruna gerilimli bir kurguyla sunan Dorothy Koomson, sosyal çatışma, aldatılma ve evliliğin doğası üzerine gizemli ve dokunaklı bir öykü anlatıyor...

"Bu roman sizi içine çekecek ve son sayfasına dek bırakmayacak."

She

"Faturaları unutun, sevgilinizle buluşmayı unutun, baştan sona sürükleyici muhteşem yazılmış bu gerilimi yalayıp yutmak dışında her şeyi unutun..."

Daily Record

Dorothy Koomson, 1971 yılında Londra'da doğdu. İlk romanını 13 yaşındayken yazdı. Leeds Üniversitesi'nde psikoloji ve gazetecilik okudu. Kadın dergileri ve gazetelere yazı dizileri hazırladı. Koomson'ın romanları haftalarca *Sunday Times*'in çoksatanlar listesinde yer aldı. Kitapları 28 dile çevrildi ve dünyanın dört bir yanında çoksatanların başını çekti. İngiltere'nin güney kıyısında yaşayan Dorothy Koomson, yeni bir roman ve film senaryosu üzerinde çalışıyor.

Çeviren: Yeşim Seber

ISBN 978-605-09-1593-8

sertifika no: 11940

dogankitap.com.tr

DK
DOĞAN
KİTAP

Tavsiye Edilen Perakende Satış Fiyatı